AUTORUL *TRILOGIEI SECOLULUI*

KEN FOLLETT

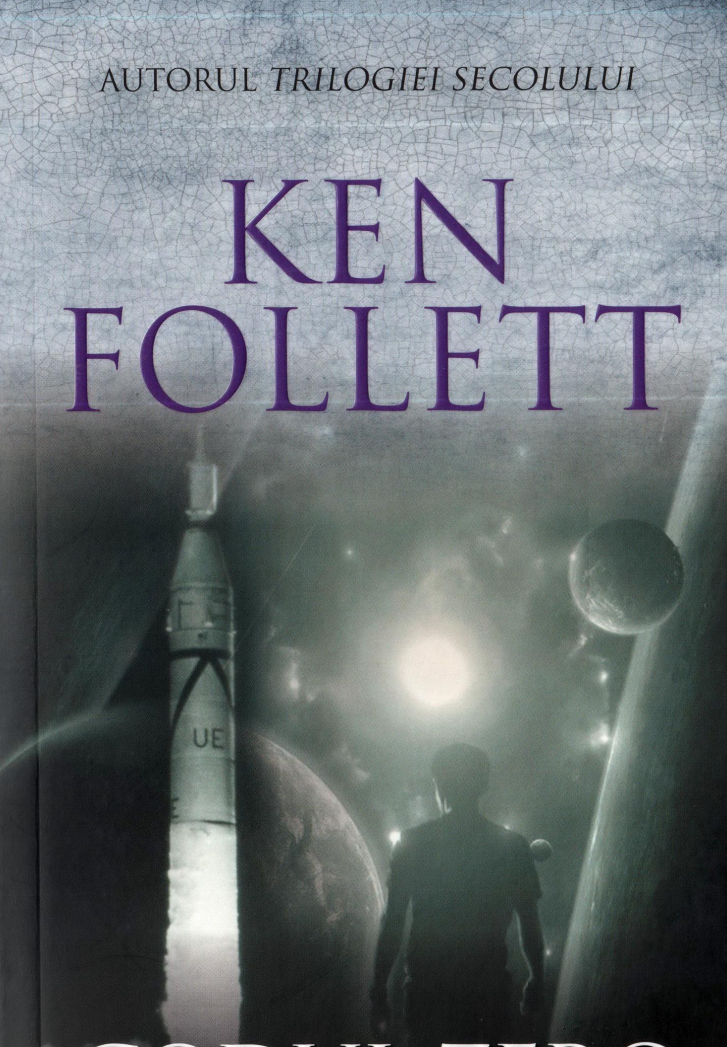

CODUL ZERO

„UN THRILLER SUPERB... O CARTE CARE ÎȘI SURCLASEAZĂ COMPETITORII!" *NEWSDAY*

KEN FOLLETT

CODUL ZERO

Ken Follett

CODUL ZERO

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Follett, Ken
Codul zero / Ken Follett ; trad.: Graal Soft SRL. -
Bucureşti : Editura RAO, 2016
ISBN 978-606-776-190-0

I. Graal Soft (Bucureşti) (trad.)

821.111-31=135.1

Editura RAO
Str. Bârgăului nr. 9–11, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

KEN FOLLETT
Code to Zero
Copyright © by Ken Follett, 2000
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
Graal Soft

© Editura RAO, 2013
Pentru versiunea în limba română

2016

ISBN 978-606-776-190-0

Notă istorică: Lansarea primului satelit spațial american, Explorer 1, a fost inițial programată pentru miercuri, 29 ianuarie 1958. În seara aceea, târziu, ea fost amânată pentru a doua zi. Motivul invocat au fost condițiile atmosferice. Observatorii de la Cape Canaveral au fost contrariați – în Florida era o zi perfect însorită. Dar armata a susținut că un vânt de mare altitudine, numit *jet stream,* nu era prielnic lansării.

În seara următoare a mai avut loc o amânare și a fost invocat același motiv.

Lansarea a avut, în sfârșit, loc vineri, 31 ianuarie.

„...de la începuturile ei, în 1947, Agenția Centrală de Informații a cheltuit milioane de dolari pe un foarte important program de cercetare pentru a descoperi medicamente și alte metode ezoterice cu ajutorul cărora să-i supună pe oamenii obișnuiți – deopotrivă doritori sau împotriva voinței lor – unui control total, astfel încât să acționeze, să vorbească, să dezvăluie cele mai valoroase secrete, ba chiar să și uite, la comandă."

Thomas Powers, din Introducerea la
Search for the «Manchiurian Candidate»: The CIA and Mind Control, de John Marks

PARTEA ÎNTÂI

5 A.M.

Racheta Jupiter C se află pe rampa de lansare din Complexul 26, Cape Canaveral. Din motive de securitate, este acoperită cu fâșii imense de prelată, mai puțin coada, care este aceea a unei rachete obișnuite Redstone, din arsenalul armatei. Dar celelalte componente, ascunse sub pelerina misterioasă, sunt unice...

S-a trezit înspăimântat.

Mai rău chiar, era îngrozit. Inima îi bătea cu putere, respira sacadat și trupul îi era încordat. Semăna cu un coșmar, doar că, treaz în acel moment, nu simțea niciun fel de ușurare. Avea senzația că se întâmplase ceva îngrozitor, dar nu știa ce anume.

A deschis ochii. O geană palidă care venea din camera alăturată lumina lucrurile dimprejurul lui și așa a reușit să distingă niște forme vagi, familiare, dar sinistre. Undeva în apropiere se auzea cum curgea apa într-o cisternă.

A încercat să se liniștească. A înghițit în sec, a respirat de câteva ori profund și regulat și s-a străduit să gândească rațional. Era întins pe o podea tare. Îi era frig, îl durea peste tot și avea un soi de mahmureală, cu durere de cap, gura uscată și o senzație de greață.

S-a ridicat în șezut, tremurând de spaimă. Se simțea un miros de podele umede, spălate cu un dezinfectant puternic. A recunoscut contururile unui șir de chiuvete.

Se afla într-o toaletă publică.

Era dezgustat. Dormise pe pardoseala unei toalete pentru bărbați. Ce mama dracului se întâmplase cu el? A încercat să se concentreze. Era complet îmbrăcat, purta un fel de manta și ghete grele, deși avea senzația că nu erau hainele lui. Panica începea să dispară, însă îi luă locul o spaimă adâncă, mai puțin isterizantă, dar mai rațională. Cu el se petrecuse ceva foarte rău.

Avea nevoie de lumină.

S-a ridicat în picioare. A privit împrejur, zgâindu-se în beznă, ca să ghicească unde ar putea să fie ușa. Cu brațele întinse în față, în caz că dădea peste ceva obstacole invizibile, și-a făcut drum până la un perete. Apoi a luat-o precum crabul, într-o parte, în timp ce mâinile pipăiau locul. A dat peste o suprafață sticloasă și rece, despre care a presupus că era o oglindă, deși, de fapt, era un suport-rolă pentru prosoape, pe urmă peste o cutie metalică, probabil un aparat de joc de noroc. În sfârșit, cu vârful degetelor a atins un întrerupător și l-a acționat.

O lumină strălucitoare a inundat pereții îmbrăcați în faianță albă, podeaua din beton și un șir de toalete cu ușile deschise. Într-un colț era ceva ce arăta ca un morman de haine vechi. Se întreba cum ajunsese el acolo. S-a concentrat mai mult. Ce se petrecuse noaptea trecută? Nu-și putea aduce aminte.

Teama aceea isterizantă începea să-i revină, pe măsură ce înțelegea că *nu-și putea aduce aminte nimic*.

Și-a încleștat dinții, ca să nu strige în gura mare.

Ieri... alaltăieri... nimic. Cum îl chema? Nu știa.

S-a întors către șirul de chiuvete. Deasupra acestora era o oglindă lungă. Când s-a privit, a văzut un vagabond jegos, îmbrăcat în zdrențe, cu părul încâlcit, fața murdară și ochi bulbucați, holbați ca la nebuni. A privit o secundă la vagabondul acela și apoi l-a izbit o revelație îngrozitoare. Șocat, a sărit înapoi, cu un țipăt și omul din oglindă a făcut la fel. Vagabondul era chiar el.

Nu și-a mai putut ține în frâu valul de panică. A deschis gura și, cu vocea tremurându-i de groază, a strigat:

– Cine sunt eu?

* * *

Mormanul de haine vechi s-a mișcat. S-a rostogolit pe o parte, a apărut un chip și o voce a bâiguit:

– Ești un golan, Luke, las-o mai moale.

Îl chema Luke.

Era dramatic de recunoscător pentru această informație. Un nume nu era mare lucru, totuși îi oferea un punct de plecare. S-a uitat la însoțitorul lui. Bărbatul purta o haină de tweed, zdrențăroasă și legată în talie cu o bucată de sfoară, pe post de centură. Chipul tânăr și soios avea o privire vicleană. Bărbatul s-a frecat la ochi și a bombănit:

– Mă doare capul.

– Tu cine ești? a întrebat Luke.

– Sunt Pete, retardatule, nu mă ții minte?

– Nu... a zis Luke, înghițind cu greu, parcă să-și domolească panica. Mi-am pierdut memoria!

– Da' nici nu mă miră. Ieri ai băut aproape o sticlă întreagă de tărie. E un miracol că nu ți-ai pierdut mințile cu totul, a spus Pete, lingându-se pe buze. Io aproape că nici n-am pus botul pe afurisitul ăla de burbon.

„Burbonul ar putea explica mahmureala", s-a gândit Luke.

– Dar de ce aș fi băut o sticlă întreagă?

– Asta e cea mai tâmpită întrebare pe care am auzit-o io vreodată, a râs zeflemitor Pete. Ca să te îmbeți, vezi bine!

Luke era îngrozit. Era un vagabond bețiv, care dormea prin toaletele publice.

Îi era o sete cumplită. S-a aplecat deasupra unei chiuvete, a dat drumul la apă rece și a băut direct de la robinet. Asta l-a făcut să se simtă mai bine. S-a șters la gură și pe urmă s-a silit să se privească din nou în oglindă.

Trăsăturile feței îi erau mai calme. Privirea de nebun dispăruse și îi luase locul o expresie de uluială și de consternare. Oglinda îi arăta un bărbat de aproape patruzeci de ani, cu părul negru și ochi albaștri. Nu avea nici barbă, nici mustață, însă obrazul îi era acoperit cu tuleie negre și destul de crescute, semn că nu se bărbierise de mult.

S-a întors iar către însoțitorul lui.

– Luke și mai cum? a întrebat el. Care mi-e numele de familie?

– Luke... nu-mai-știu-cum, de unde dracu' să știu?

– Cum am ajuns în halul ăsta? De când sunt așa? Ce s-a întâmplat?

Pete s-a ridicat în picioare.

– Am nevoie de un mic dejun, a zis el.

Luke și-a dat seama că îi era foame. Se întreba dacă avea vreun sfanț. S-a căutat prin buzunarele hainelor, în trenci, în haină și în pantaloni. Toate erau goale. Nu avea bani, nici portofel, nici măcar o batistă. Niciun fel de bunuri, niciun indiciu.

– Cred că sunt lefter, a conchis el.

– Pe bune! a replicat Pete, sarcastic. Haide, vino! a continuat acesta, împleticindu-se pe ușă.

Luke l-a urmat.

Când a ieșit la lumină a suferit încă un șoc. Se afla într-un templu uriaș, gol și straniu de tăcut. Bănci de mahon, așezate în șiruri pe pardoseala de marmură aidoma stranelor dintr-o biserică, așteptau parcă o congregație fantomatică. În jurul vastei incinte, pe o consolă înaltă din piatră susținută de un șir de coloane, războinici din piatră, cu coifuri și scuturi, stăteau de pază deasupra locașului sfânt. Departe, deasupra capetelor lor, se înălța un acoperiș boltit, bogat ornamentat cu forme octogonale aurite. Lui Luke i-a trecut prin minte gândul smintit că a fost victima sacrificată într-un ritual straniu, care l-a lăsat fără memorie.

– Ce loc e ăsta? a întrebat Luke, plin de uimire.

– Union Station, Washington, DC, a răspuns Pete.

În mintea lui Luke s-a produs un clic și totul a căpătat sens. Ușurat, a văzut jegul de pe pereți, guma de mestecat pe care atâția pași o lipiseră de pardoseala din marmură și ambalajele de la bomboane și de la pachetele de țigări, aruncate prin colțuri. S-a simțit caraghios. Era într-o gară grandioasă, dimineața devreme, înainte ca ea să se umple de călători. Se speriase singur, ca un copil care vede tot soiul de monștri în dormitorul lui întunecat.

Pete se îndreptă către o arcadă triumfală pe care scria „Ieșire" și Luke se grăbi să-l prindă din urmă.

O voce agresivă a strigat:

– Hei! Hei, voi de colo!

– Vai, vai! a exclamat Pete și a grăbit pasul.

Un bărbat zdravăn, cu o uniformă strâmtă de lucrător feroviar, s-a repezit la ei, plin de o îndreptățită indignare.

– De unde ați răsărit, haimanalelor?

– Gata, plecăm, plecăm, a scâncit Pete.

Luke se simțea umilit să fie alungat afară dintr-o gară de către un funcționar obez.

Bărbatul nu se mulțumea să scape, pur și simplu, de ei.

– Ați dormit aici, nu-i așa? a protestat el, ținându-se scai de ei. Știți că nu e voie.

Pe Luke îl înfuria că era dojenit ca un școlar, chiar dacă bănuia că o merita. Dormise, *într-adevăr,* în afurisita aia de toaletă. S-a abținut să răspundă și a grăbit pasul.

– Aici nu-i azil de noapte, a continuat omul. Ai dracu' derbedei, haideți, ștergeți-o repede! a mai zis durduliul, îmbrâncindu-l pe Luke.

Acesta s-a întors deodată și l-a repezit pe bărbat.

– Să nu mă atingi!

A rămas surprins de tonul calm amenințător al propriei voci. Funcționarul s-a oprit imediat.

– Plecăm, așa că nu e nevoie să mai spui sau să mai faci nimic, e clar?

Speriat, bărbatul a făcut un pas mare îndărăt.

– Haide să plecăm, a zis Pete și l-a apucat pe Luke de braț.

Luke se simțea rușinat. Tipul era un cretin zelos, dar Luke și Pete erau niște vagabonzi și un angajat al căilor ferate avea dreptul să-i alunge. Luke n-ar fi trebuit să-l intimideze.

Au trecut pe sub arcada maiestuoasă. În jurul sensului giratoriu din fața gării erau parcate câteva mașini, însă străzile erau pustii. Aerul era foarte rece și Luke și-a strâns mai bine pe lângă el hainele rufoase. Era o dimineață geroasă de iarnă în Washington, poate în ianuarie sau februarie.

Se întreba în ce an or fi.

Pete a luat-o la stânga, aparent sigur încotro trebuia să meargă. Luke l-a urmat.

– Unde mergem? l-a întrebat el.

– Știu o biserică pe H Street, unde poți să primești un mic dejun gratis, dacă nu te deranjează să cânți un imn religios sau două.

– Sunt lihnit de foame. O să cânt un oratoriu întreg.

Cu pași siguri, Pete a urmat un traseu întortocheat prin cartierul cu case ieftine de închiriat. Orașul încă nu se trezise. Casele erau cufundate în întuneric, magazinele aveau încă obloanele trase, iar chioșcurile de ziare și bufetele cu meniuri accesibile nu deschiseseră încă. Luke a privit la fereastra unui dormitor drapată cu perdele ieftine și și-a imaginat înăuntru un bărbat care dormea profund, sub un maldăr de pături, alături de nevasta care îi ținea de cald; a simțit cum îl împungea un ghimpe de invidie. I se părea că și el aparținea acelei comunități matinale de bărbați și femei care se aventurau afară, pe străzile înghețate, în timp ce lumea obișnuită mai dormea încă: bărbatul în haine de lucru care se îndrepta

târșit către slujba lui ce începea devreme, în zori; tânărul biciclist, înfofolit cu fular și mănuși; femeia care fuma singuratică în autobuzul puternic luminat.

Mintea îi mustea de întrebări neliniștitoare. Oare de cât timp era un bețiv? Încercase vreodată să se lase de băutură? Avea o familie care l-ar fi putut ajuta? Unde îl cunoscuse pe Pete? De unde făceau rost de băutură? Unde mergeau să o bea? Pete era însă un taciturn și Luke și-a înfrânat nerăbdarea, cu speranța că însoțitorul lui o să fie mai vorbăreț după ce o să mănânce ceva.

Au ajuns la o bisericuță care se înălța sfidătoare între un cinematograf și o tutungerie. Au intrat pe o ușă laterală și au coborât niște scări, până la subsol. Luke s-a trezit într-o sală lungă cu tavanul jos – cripta, s-a gândit el. La un capăt a văzut o pianină și un mic amvon; la celălalt, o plită de gătit. Între cele două capete, erau trei rânduri de mese cu bănci. La ele stăteau așezați trei vagabonzi, câte unul la fiecare masă, și priveau răbdători în gol. La plita de gătit, o femeie bondoacă amesteca într-o oală mare. Lângă ea, un bărbat cu barba colilie, care purta un guler preoțesc, se uita pe deasupra unei cafetiere înalte și zâmbea.

– Intrați! Intrați! a zis el, vesel. Veniți la căldură!

Luke l-a privit precaut, întrebându-se dacă era aievea.

Era *cu adevărat* cald, înăbușitor chiar, după aerul rece de afară. Luke și-a descheiat trenciul șleampăt.

– 'Neața, pastore Lonegan, l-a salutat Pete.

– Ai mai fost pe aici? l-a întrebat pastorul. Am uitat cum te numești.

– Eu sunt Pete, el e Luke.

– Doi discipoli[1]! a zis pastorul, cu o bonomie ce părea sinceră. Ați ajuns puțin cam devreme pentru micul dejun, dar avem cafea proaspătă.

Luke se întreba cum reușea Lonegan să-și păstreze buna dispoziție când trebuia să se trezească atât de devreme ca să servească micul dejun pentru o adunătură de trântori catatonici.

Pastorul a turnat cafea în două căni mari.

– Lapte și zahăr?

Luke nu știa dacă îi plăcea cafeaua cu zahăr și lapte.

– Da, mulțumesc, a răspuns el, pe ghicite.

A luat cana și a sorbit din cafea. Avea un gust grețos de dulce și cremos. A bănuit că în mod normal o bea fără nimic. Dar îi mai potolea foamea, așa că a băut-o repede pe toată.

– În câteva clipe vom spune și o rugăciune, a adăugat pastorul. Până terminăm noi, faimosul terci de ovăz al doamnei Lonegan va fi gata.

Luke s-a decis că suspiciunile lui fuseseră nedemne. Pastorul Lonegan era exact așa cum părea, un tip vesel căruia îi plăcea să ajute oamenii.

Luke și Pete s-au așezat la masa din scândură neegeluită și Luke și-a studiat însoțitorul. Până atunci, nu-i văzuse decât fața murdară și hainele zdrențăroase. Dar în acel moment, stând alături de el, vedea că Pete nu prezenta niciunul dintre semnele unui bețivan învederat: nu avea vinișoare sparte, nici pielea uscată cu scuame care să i se desprindă de pe față, nu observă tăieturi și nici vânătăi. Poate că era prea tânăr – avea doar vreo

[1] Este vorba despre apostolii Petru și Luca (Pete și Luke, în lb. engl.). (n.tr.)

douăzeci și cinci de ani, a presupus Luke. Totuși, Pete era ușor desfigurat. Un semn din naștere, roșu-închis, i se întindea de la urechea dreaptă și până la marginea maxilarului. Dinții îi erau strâmbi și decolorați. Mustața neagră și-o lăsase, probabil, pe vremea când îi mai păsa încă de felul în care arăta, ca să distragă atenția de la dantura urâtă. Luke simțea la Pete o furie reprimată și și-a imaginat că însoțitorul lui ura lumea, poate pentru că îl urâțise, poate din alte motive. Probabil că avea și o teorie, cum țara era distrusă de vreo categorie socială pe care o ura: imigranții chinezi sau negroteii cu coada pe sus, ori clubul misterios compus din vreo zece oameni foarte bogați care controlează pe ascuns bursa de valori.

– La ce te zgâiești? l-a iscodit Pete.

Luke a ridicat din umeri și nu i-a răspuns. Pe masă era un ziar, deschis la un careu de cuvinte încrucișate, și un ciot de creion. Luke a privit leneș careul, a luat creionul și s-a apucat să completeze rebusul.

Au început să vină și alți vagabonzi. Doamna Lonegan a scos o stivă de castroane grele și un maldăr de linguri. Luke a găsit toate definițiile, cu excepția uneia: „Mică localitate în Danemarca!", din șase litere. Pastorul Lonegan s-a uitat peste umăr la careul completat, a ridicat surprins din sprâncene și i-a șoptit nevestei:

– Aici se spulberă un cuget nobil!

Luke a găsit imediat și ultima dezlegare – Hamlet[1] – și a scris-o. Apoi s-a întrebat în sinea lui: „De unde am știut asta?".

[1] Joc intraductibil de cuvinte între omonimele Hamlet = prinț al Danemarcei (personaj shakespearian) și hamlet = cătun (în lb. engl.). (n.tr.)

A despăturit ziarul și s-a uitat pe prima pagină, să vadă data. Era datat miercuri, 29 ianuarie 1958. Privirea i-a fost atrasă de titlul articolului central: LUNA SUA RĂMÂNE LEGATĂ DE PĂMÂNT. A citit mai departe:

Cape Canaveral, miercuri: Marina militară a SUA a renunțat astăzi la a doua tentativă de lansare a rachetei spațiale Vanguard, în urma multiplelor probleme tehnice.

Decizia survine la două luni după ce prima lansare Vanguard s-a încheiat cu un umilitor dezastru, când racheta a explodat la două secunde după inițierea lansării.

Speranțele americanilor de a lansa un satelit spațial care să rivalizeze cu satelitul sovietic Sputnik se îndreaptă acum spre rivala lui Vanguard, racheta balistică Jupiter, a armatei.

Pianina a scos un acord strident și Luke a ridicat ochii. Doamna Lonegan și soțul său începuseră să cânte primele acorduri introductive ale unui imn binecunoscut, *Oh, ce prieten avem în Iisus*, iar Luke li s-a alăturat, mulțumit că putea să și-l amintească.

Burbonul avea un efect ciudat, s-a gândit el. Era în stare să dezlege cuvinte încrucișate și să cânte un imn din memorie, dar nu știa cum o chema pe maică-sa. Poate că era alcoolic de ani întregi și asta îi atacase creierul. Se întreba cum de-a putut să îngăduie ca așa ceva să se întâmple.

După imn, pastorul Lonegan a mai citit câteva versete din Biblie și pe urmă le-a spus tuturor că mântuirea

lor era posibilă. Luke se gândea că grupul din bisericuță chiar avea nevoie să fie mântuit. Chiar și așa, nu intenționa să-și pună nădejdea în Iisus. Mai întâi trebuia să afle cine era, de fapt.

Pastorul a mai improvizat o rugăciune, apoi au cântat binecuvântarea și oamenii s-au așezat la coadă, în timp ce doamna Lonegan le servea terci de ovăz cu sirop. Luke a mâncat trei castroane. După aceea s-a simțit mult mai bine. Mahmureala dispărea repejor.

Nerăbdător să reia întrebările, s-a apropiat de pastor.

– Domnule, m-ați mai văzut vreodată până acum? Mi-am pierdut memoria.

Lonegan s-a uitat atent la el.

– Știi ce, nu prea cred. Însă cunosc sute de oameni, în fiecare săptămână, și s-ar putea să mă înșel. Câți ani ai?

– Nu știu, a zis Luke, cu un sentiment ciudat.

– Aproape patruzeci, aș presupune eu. Nu e mult de când o duci greu. Asta lasă urme asupra omului. Oricum, ai mersul destul de sprințar, pe sub mizeria de deasupra, pielea ți-e nepătată și ești încă destul de ager ca să rezolvi cuvinte încrucișate. Dacă te lași de băutură, ai putea să duci din nou o viață normală.

Luke se întreba de câte ori mai rostise pastorul vorbele acelea.

– O să încerc, a promis el.

– Dacă ai nevoie de ajutor, nu trebuie decât să spui.

Un tânăr care părea să aibă un handicap mintal bătea insistent, dar ușor, brațul pastorului Lonegan și acesta s-a întors spre el zâmbindu-i răbdător.

Luke a revenit la masă, dornic să-i vorbească lui Pete.

– De când mă cunoști?

– Nu știu, de ceva vreme.

– Unde am dormit noi ieri-noapte?

– Calmează-te, da? Mai devreme sau mai târziu, o să-ți revină memoria.

– Trebuie să aflu de unde vin.

Pete a ezitat.

– Ce ne trebuie nouă e o bere, a sugerat acesta. O să ne ajute să gândim ca lumea.

S-a întors către ușă.

Luke l-a apucat de braț și a zis, pe un ton fără echivoc:

– Nu-mi trebuie nicio bere.

I se părea că Pete nu voia să-și scormonească trecutul. Poate că se temea să nu-și piardă însoțitorul. Ei, cu atât mai rău pentru el. Luke avea lucruri mai importante de făcut decât să-i țină companie lui Pete.

– De fapt, a adăugat Luke, cred că aș vrea să fiu singur o vreme.

– Da' cine te crezi, Greta Garbo?

– Vorbesc serios.

– Ai nevoie de mine ca să te protejez. Nu te descurci de unul singur. Ce dracu', nu-ți amintești nici măcar câți ani ai.

Pete avea o căutătură disperată în ochi, dar Luke nu s-a lăsat impresionat.

– Îți apreciez grija, însă nu mă ajuți să aflu cine sunt.

Pete a făcut o pauză și apoi a ridicat din umeri.

– E dreptul tău. Ne mai vedem, poate, a zis el și s-a întors din nou către ușă.

– Poate.

Pete a ieșit și Luke s-a dus să dea mâna cu pastorul Lonegan.

– Mulțumesc pentru tot.

– Sper să găsești ceea ce cauți, i-a spus pastorul.

Luke a urcat scările și a ieșit în stradă. Pete se afla pe o stradă mai încolo, de vorbă cu un tip îmbrăcat cu un trenci verde, din gabardină, și o pălărie asortată – cerșind bani de o bere, a chibzuit Luke. A luat-o în direcția opusă și la primul colț a cotit la dreapta.

Încă nu se făcuse lumină. Își simțea picioarele reci și și-a dat seama că era încălțat doar cu ghete, fără șosete. A grăbit pasul, fiindcă se pornise un nou val de ninsoare. După câteva minute, a încetinit. Nu avea niciun motiv să se grăbească. Nu conta dacă mergea repede sau încet. S-a oprit să se adăpostească în intrândul unei case.

Nu avea unde să se ducă.

6 A.M.

Racheta este înconjurată pe trei laturi de un turn de lansare, sau de transport, care o ține strâns în îmbrățișarea de oțel. Turnul, de fapt o schelă de sondă petrolieră modificată, este montat pe două rânduri de roți care se deplasează pe niște șine cu ecartamentul foarte mare. Înainte de lansare, întreaga structură, mai mare decât un conac, va fi îndepărtată până la o sută de metri distanță.

Elspeth s-a trezit cu gândul la Luke, îngrijorată pentru el. A rămas în pat câteva clipe, cu inima grea de grijă pentru bărbatul pe care îl iubea. Apoi a aprins veioza și a stat în șezut.

Decorațiile din camera de motel în care se afla aveau ca subiect programul spațial. Lampadarul fusese realizat sub forma unei rachete, iar tablourile de pe pereți înfățișau planete, fazele Lunii și orbite pe fundalul unui cer noaptea, total nerealist. Starlite era unul dintre multele moteluri noi care răsăriseră printre dunele de nisip din zona Cocoa Beach, Florida, la treisprezece kilometri de Cape Canaveral, destinate să ofere cazare fluxului de vizitatori. Era clar că decoratorului i se

părușe potrivită o temă spațială, dar lui Elspeth îi dădea senzația că ocupase camera unui băiat de zece ani.

A ridicat receptorul telefonului de pe noptieră și a format numărul biroului lui Anthony Carroll, din Washington, DC. La celălalt capăt se auzea cum suna, dar nu a răspuns nimeni. A încercat numărul de acasă, cu același rezultat. Se întâmplase ceva rău? Nu se simțea prea bine, din cauza fricii. Și-a spus că Anthony era, probabil, în drum spre birou. „O să-l sun din nou peste o jumătate de oră. Nu poate să-i ia mai mult de treizeci de minute ca să ajungă la birou, cu mașina."

În timp ce a făcut un duș s-a gândit la Luke și Anthony, când i-a întâlnit prima dată. Ei erau studenți la Harvard, iar ea la Radcliffe, înainte de cel de-al Doilea Război Mondial. Băieții erau membri în corul Harvard Glee Club. Luke avea o voce frumoasă, baritonală, în schimb, Anthony era un tenor minunat. Elspeth era dirijoarea corului Radcliffe Choral Society și organizase un concert la care participau ambele grupuri.

Luke și Anthony erau prieteni la cataramă și formau o pereche ciudată. Amândoi erau înalți și atletici, dar nu exista nicio altă asemănare între ei. Fetele de la Radcliffe îi porecliseră Frumoasa și Bestia. Luke era Frumoasa, cu părul negru și ondulat și hainele lui elegante. Anthony nu era chipeș, avea nasul mare și bărbia alungită și întotdeauna arăta ca și cum ar fi purtat un costum de împrumut; cu toate astea, fetele se simțeau atrase de energia și entuziasmul lui.

Elspeth a ieșit repede de la duș. Cu halatul de baie pe ea, s-a așezat la măsuța de toaletă, să se machieze. Și-a pus ceasul de mână lângă creionul de ochi, ca să vadă

când vor trece cele treizeci de minute planificate pentru un nou apel.

Prima dată când a vorbit cu Luke era tot în halat de baie și așezată tot la o măsuță de toaletă. Era în timpul unui raid al desuurilor[1]. Într-o seară, târziu, câțiva băieți de la Harvard, unii dintre ei beți, urcaseră în căminul fetelor, pătrunzând printr-o fereastră de la parter. După aproape douăzeci de ani, i se părea incredibil că ea și celelalte fete nu se temuseră de nimic altceva mai mult decât că li se va fura lenjeria. Oare lumea era mai inocentă pe atunci?

Din întâmplare, Luke a nimerit în camera ei. Studia matematica, la fel ca ea. Deși era mascat, Elspeth l-a recunoscut după haine, un sacou de tweed, gri pal, cu o batistă din bumbac, roșie cu picățele, pusă la buzunarul de la piept. Odată rămas singur cu ea, Luke a părut stânjenit, ca și cum ar fi înțeles tocmai atunci că era o prostie ceea ce făcea. Elspeth i-a zâmbit, a arătat spre dulap și a zis: „Sertarul de sus". El a luat o pereche de chiloți albi, frumoși, cu o bordură de dantelă, și Elspeth a simțit o împunsătură de regret – costaseră mult. Dar a doua zi el i-a cerut o întâlnire.

Femeia încerca să se concentreze la machiaj. În dimineața aceea, era mai dificil decât de obicei, pentru că dormise prost. Fondul de ten i-a netezit obrajii, iar rujul de culoare roz-somon i-a dat strălucire buzelor. Avea o diplomă în matematică, de la Radcliffe, însă la muncă lumea tot se aștepta să arate ca un manechin.

[1] Farsă, joc inventat prin anii '50, când grupuri de studenți americani invadau dormitoarele studentelor și le furau chiloțeii, ca trofee ale raidului lor reușit. Termenul, *panty raid*, datează din februarie 1949. (n.red.)

Şi-a periat părul. Era castaniu-roşcat şi tuns la modă, lung până la urechi şi întors la spate. S-a îmbrăcat în grabă cu o rochie stil cămaşă fără mâneci, din bumbac în dungi, verzi cu maroniu, şi o centură maroniu-închis, lată, care imita pielea.

Trecuseră douăzeci şi nouă de minute de când încercase să-l sune pe Anthony.

Ca să treacă mai repede şi ultimul minut, s-a gândit la numărul 29. Era un număr prim – nu putea fi împărţit fără rest decât la el însuşi şi la 1 –, dar în afară de asta nu avea nimic interesant. Singurul lucru neobişnuit era că 29 plus $2x^2$ era un număr prim pentru orice valoare a lui x până la 28. A calculat seria în minte: 29, 31, 37, 47, 61, 79, 101, 127...

A ridicat receptorul şi a format din nou numărul de la birou al lui Anthony.

Tot fără răspuns.

1941

Elspeth Twomey s-a îndrăgostit de Luke de prima dată când a sărutat-o.

Cei mai mulți dintre băieții de la Harvard habar nu aveau să sărute. Ori îți zdrobeau buzele cu un țoncăit zgomotos și brutal, ori căscau gura așa de tare, încât te credeai dentistă. Când a sărutat-o, cu cinci minute înainte de miezul nopții, în curtea interioară a Căminului Radcliffe, Luke a fost pasional, dar și tandru. Buzele i se mișcau încontinuu, nu doar peste buzele ei, ci peste obraji, pe pleoape și pe gât. Cu vârful limbii i-a încercat delicat buzele întredeschise, cerând politicos permisiunea să intre, iar ea nici măcar nu s-a prefăcut că șovăie. După aceea, când stătea în camera ei, s-a uitat în oglindă și a șoptit către imaginea sa reflectată acolo: „Cred că îl iubesc".

Asta se întâmpla cu șase luni în urmă și de atunci sentimentul devenise din ce în ce mai puternic. De atunci, se vedea cu Luke aproape zilnic. Amândoi erau în ultimul an. În fiecare zi se întâlneau fie ca să ia prânzul, fie ca să învețe împreună pentru câteva ore. În weekenduri își petreceau aproape tot timpul împreună.

Nu era un lucru neobișnuit ca fetele de la Radcliffe să se logodească în ultimul an cu un băiat de la Harvard sau

cu un tânăr profesor. Se căsătoreau apoi în vara următoare, plecau într-o lungă lună de miere și, când reveneau, se mutau într-un apartament. Începeau să muncească și după aproximativ un an se năștea primul copil.

Dar Luke nu vorbea niciodată despre căsătorie.

Ea îl privea, așezat într-un separeu din partea din spate a barului Flanagan, discutând în contradictoriu cu Bern Rothsten, un fost student, înalt, cu o mustață neagră și stufoasă și priviri dure. Lui Luke îi tot venea peste ochi părul negru și și-l împingea înapoi cu stânga, într-un gest familiar. „Când va mai îmbătrâni și va ocupa o funcție de răspundere, o să înceapă să-și dea cu unsoare prin păr, ca să-l facă să stea cum trebuie, însă atunci n-o să mai fie la fel de sexi", îi trecu prin minte lui Elspeth.

Bern era comunist, la fel ca mulți studenți și profesori de la Harvard.

– Taică-tău e bancher, îi zicea el lui Luke, cu dispreț. Desigur, crezi despre capitalism că e grozav.

Elspeth a observat cum lui Luke îi urca o pată roșie pe gât. Tatăl lui fusese prezentat de curând într-un articol din revista *Time* drept unul dintre cei zece oameni care deveniseră milionari de la Marea criză economică din 1929–1933. Chiar și așa, Elspeth era de părere că Luke roșise nu pentru că era un băiat de bani gata, ci pentru că ținea mult la familia lui și îl deranja critica la adresa tatălui său. Fata se simțea furioasă în locul lui și a zis indignată:

– Bern, nu judecăm oamenii după părinții lor!

– Oricum, a răspuns și Luke, să fii bancher e o slujbă onorabilă. Bancherii îi ajută pe oameni să înceapă o afacere și să asigure locuri de muncă.

– Așa cum au făcut în 1929.

– Mai fac și ei greșeli. Uneori ajută pe cine nu trebuie. Și soldații greșesc, împușcă pe cine nu trebuie, dar nu te acuz că ești un criminal.

Era rândul lui Bern să se simtă rănit. Luptase în Războiul Civil din Spania – era mai bătrân cu trei sau patru ani decât ceilalți – și Elspeth se gândea că în acele momente își reamintea de vreo tragică eroare.

– Cert e, a adăugat Luke, că nu aspir să devin bancher.

Peg, iubita lui Bern mereu prost îmbrăcată, s-a aplecat înainte, interesată. La fel ca Bern, și ea avea convingeri puternice, însă nu și felul sarcastic al acestuia.

– Atunci, ce?

– Om de știință.

– Ce fel de om de știință?

Luke a arătat în sus și a răspuns:

– Vreau să explorez spațiul de dincolo de planeta noastră.

Bern a râs cu dispreț.

– Rachete spațiale! Fantezii de școlar.

Elspeth a sărit din nou în apărarea lui Luke.

– Încetează, Bern, habar nu ai despre ce vorbești.

Bern studia literatura.

Pe Luke nu părea însă să-l fi atins răutatea amicului său. Poate că era obișnuit să se râdă de visurile lui.

– Cred că o să se întâmple, a zis el. Și să vă mai spun ceva. Am convingerea că în vremurile noastre știința va face mai mult pentru oamenii simpli decât comunismul.

Elspeth s-a strâmbat. Îl iubea pe Luke, dar îl considera naiv când venea vorba de politică.

– E prea simplu, i-a replicat fata. Beneficiile științei sunt limitate la elita privilegiată.

– De fapt, nu e chiar așa, a explicat Luke. Vapoarele fac viața mai bună pentru marinari, dar și pentru pasagerii transatlantici.

– Ai fost vreodată în sala motoarelor de pe un vas de linie transoceanic?

– Da, și nimeni nu a murit de scorbut.

Deasupra mesei s-a întins umbra unei siluete înalte.

– Copii, sunteți suficient de mari ca să puteți consuma alcool în locuri publice?

Era Anthony Carroll, purtând un costum albastru de serj și arătând de parcă dormise îmbrăcat. Cu el mai era o persoană, atât de ciudată, că Elspeth a scos un murmur involuntar, de surpriză. Era o fată mignonă, cu silueta subțire, îmbrăcată la modă, cu o jachetă scurtă, roșie și o cămașă largă și neagră, iar buclele brunete îi ieșeau de sub o pălărie mică, roșie, cu calota întoarsă.

– V-o prezint pe Billie Josephson, a zis Anthony.

– Ești evreică? a întrebat-o Bern Rothsten.

Fata a tresărit la o întrebare atât de directă.

– Da.

– Atunci, poți să te măriți cu Anthony, însă nu poți să te înscrii în clubul lui.

– Nu fac parte din niciun club, a protestat Anthony.

– O să faci, Anthony, o să faci.

Luke s-a ridicat să dea mâna, a clintit o idee masa cu șoldurile lui și a răsturnat un pahar. Stângăcia asta era ceva neobișnuit pentru el și Elspeth și-a dat seama, cu o

urmă de enervare, că Luke fusese instantaneu vrăjit de domnișoara Josephson.

– Sunt surprins, a zis el, oferindu-i cel mai fermecător zâmbet. Când Anthony ne-a spus că pe prietena lui o cheamă Billie, mi-am imaginat pe cineva de 1,80 m, cu constituția unui luptător de wrestling.

Billie a râs veselă și s-a strecurat în separeu, lângă Luke.

– Numele meu este Bilha. E un nume biblic, Bilha a fost roaba Rahilei și mama lui Dan. Însă am crescut în Dallas, unde îmi spuneau Billie-Jo.

Anthony s-a așezat lângă Elspeth și i-a șoptit:

– Nu-i așa că e drăguță?

„Billie nu este tocmai drăguță, se gândi Elspeth. Are fața îngustă, un nas ascuțit și ochii mari, căprui și pătrunzători. Tot ansamblul este uluitor: rujul roșu, pălăria înclinată, accentul texan și mai ales mobilitatea expresiei." În timp ce vorbea cu Luke – îi povestea nu știu ce despre Texas – Billie zâmbea, se încrunta și mima tot soiul de emoții.

– E drăgălașă, i-a spus Elspeth lui Anthony. Nu știu de ce n-am remarcat-o până acum.

– Muncește tot timpul, nu prea merge pe la petreceri.

– Și unde ai cunoscut-o?

– Am văzut-o la Muzeul Fogg. Purta o haină verde cu nasturi de alamă și o beretă. M-am gândit că semăna cu un soldat de jucărie proaspăt scos din cutie.

„Billie nu este nici pe departe o jucărie, a chibzuit Elspeth. E mult mai periculoasă." Billie a râs de ceva ce spusese Luke și i-a tras una peste braț, admonestându-l

în glumă. „Flirtează cu el", a reflectat Elspeth. Iritată, i-a întrerupt și i s-a adresat lui Billie:

– Ai de gând să încalci ora de culcare, astă-seară?

Fetele de la Radcliffe trebuiau să fie în cămin înainte de ora zece. Puteau obține permisiunea să stea mai târziu de atât, dar erau nevoite să-și treacă numele într-un registru, cu detalii despre unde aveau de gând să meargă și la ce oră plănuiau să se întoarcă; iar ora respectivă era apoi verificată. Totuși, fetele erau istețe și regulile acestea complicate nu făceau decât să le inspire ca să găsească mijloace ingenioase de înșelăciune.

– Se presupune că îmi petrec noaptea cu o mătușă venită să mă viziteze, care a închiriat un apartament la Ritz. Care-i povestea ta?

– Nicio poveste, doar o fereastră la parter care o să rămână deschisă toată noaptea.

Billie a coborât glasul.

– De fapt, stau cu niște prieteni de-ai lui Anthony, în Fenway.

Anthony le-a privit viclean.

– Niște cunoștințe de-ale mamei, care au un apartament foarte mare, i-a explicat el lui Elspeth. Nu-mi arunca privirile astea de modă veche, sunt niște oameni foarte respectabili.

– Sper din suflet că așa e, a rostit Elspeth, cu afectare, și a avut satisfacția de a o vedea pe Billie roșind. Apoi s-a întors către Luke și a spus: Iubitule, la ce oră începe filmul?

Băiatul și-a privit ceasul.

– Trebuie să o întindem, a spus el.

Luke împrumutase pentru weekend o mașină. Era un Ford model A din 1929, cu două locuri și vechi de vreo zece ani. Forma țeapănă, dreaptă, îi dădea un aer de mașină de colecție pe lângă autovehiculele cu formă aerodinamică de pe la începutul anilor '40.

Luke conducea cu îndemânare și, evident, se simțea bine la volan. Au călătorit până la Boston. Elspeth se întreba dacă s-a purtat urât față de Billie. Poate, puțin, a decis ea, dar nu avea de gând să verse vreo lacrimă pentru asta.

S-au dus să vadă cel mai recent film al lui Alfred Hitchcock, *Suspiciune*, la Lowe's State Theatre. Pe întuneric, Luke și-a pus brațul în jurul lui Elspeth și ea și-a lăsat capul pe umărul lui. Era foarte dezamăgită că aleseseră un film despre un mariaj dezastruos.

Pe la miezul nopții s-au întors la Cambridge și au oprit mașina pe Memorial Drive, cu fața spre râul Charles, chiar lângă hangarul pentru bărci. Mașina nu avea încălzire și Elspeth și-a ridicat gulerul de blană al paltonului și s-a lipit de Luke, ca să se încălzească.

Au discutat despre film. Elspeth credea că într-o viață reală personajul lui Joan Fontaine, o fată refulată, crescută de niște părinți închistați, nu s-ar simți niciodată atrasă de genul de bărbat bun de nimic, întruchipat de Cary Grant.

– Dar tocmai de aceea s-a îndrăgostit de el, a zis Luke, pentru că era periculos.

– Oamenii periculoși sunt atrăgători?

– Absolut.

Elspeth s-a întors cu spatele la el și a privit cum Luna se reflecta pe suprafața vălurită a apei. Billie Josephson era periculoasă, chibzuia ea.

Luke i-a simțit enervarea și a schimbat subiectul.

– Azi după-amiază, profesorul Davies mi-a zis că aș putea să urmez masteratul chiar aici, la Harvard, dacă vreau.

– Ce l-a făcut să-ți spună asta?

– Am pomenit că sper să mă duc la Columbia. „Dar, de ce? a întrebat el. Rămâi aici!" I-am explicat că familia mea e în New York și el a opinat sec: „Familia. Hmm!" Exact așa. Ca și cum n-aș putea să fiu un matematician adevărat dacă îmi pasă și vreau să-mi văd sora mai mică.

Luke era cel mai mare dintre cei patru copii. Mama lui era franțuzoaică. Tatăl lui o cunoscuse la Paris, la sfârșitul Primului Război Mondial. Elspeth știa că Luke ținea foarte mult la cei doi frați ai lui, aflați la vârsta adolescenței, și o iubea la nebunie pe sora lui, care avea unsprezece ani.

– Profesorul Davies e burlac, adăugă Elspeth. Nu trăiește decât pentru munca lui.

– Te-ai gândit să te înscrii la masterat?

Lui Elspeth i-a tresăltat inima.

– Crezi că ar trebui?

Oare îi cerea să vină cu el la Columbia?

– Ești o matematiciană mai bună decât cei mai mulți dintre bărbații de la Harvard.

– Întotdeauna mi-am dorit să lucrez la Departamentul de Stat.

– Asta ar însemna să locuiești la Washington.

Elspeth era sigură că Luke nu plănuise să aibă acel dialog. Pur și simplu, gândea cu glas tare. Era ceva tipic pentru un bărbat, să nu gândească nici măcar o clipă înainte de a vorbi despre lucruri care le afectau întreaga viață. Luke părea însă surprins de ideea că ei doi s-ar putea muta în orașe diferite. „Soluția la această dilemă ar trebui să fie la fel de evidentă pentru el pe cât este și pentru mine", se gândea Elspeth, veselă.

– Ai fost vreodată îndrăgostită? a iscodit-o el, deodată, dar pe urmă, dându-și seama că fusese cam brusc, a continuat: E o chestiune foarte personală, nu am niciun drept să te întreb.

– Nu-i nimic, a spus ea.

Oricând voia el să vorbească despre dragoste, ea nu avea nimic împotrivă.

– De fapt, da, am fost îndrăgostită.

Ea i-a privit fața în lumina Lunii și a văzut cum aceasta era traversată de umbra unei nemulțumiri.

– Când aveam șaptesprezece ani, la Chicago, a avut loc un conflict la oțelărie. Pe vremea aceea eram foarte activă politic. M-am dus să-i susțin, ca voluntar. Transmiteam mesajele și făceam cafea. Am lucrat pentru un tânăr organizator pe nume Jack Largo și m-am îndrăgostit de el.

– Și el de tine?

– Doamne, nu. Avea douăzeci și cinci de ani, mă considera un copil. Se purta drăguț cu mine, era fermecător, însă așa se purta cu toată lumea.

A ezitat puțin, apoi a adăugat:

– M-a sărutat totuși, o dată.

Se întreba dacă ar trebui să-i spună toate acestea lui Luke, însă simțea nevoia să se descarce.

– Eram singuri, într-o cameră din spate, împachetam manifeste în cutii și la un moment dat am spus ceva care l-a făcut să râdă, nici măcar nu-mi mai amintesc ce anume. „Ellie, ești o bijuterie de fată", a zis el. Era genul care prescurta numele oricui, ție ți-ar fi spus sigur Lou. Pe urmă m-a sărutat, drept pe gură. Aproape că am leșinat de bucurie. Dar el a continuat să împacheteze manifestele, ca și cum nu se întâmplase nimic.

– Cred că tipul chiar se îndrăgostise de tine.

– Poate că da.

– Ai mai păstrat legătura cu el?

Elspeth a scuturat din cap.

– A murit.

– Așa de tânăr!

– A fost omorât.

Fata se chinuia să-și rețină lacrimile care o năpădiseră deodată. Ultimul lucru pe care și-l dorea era ca Luke să creadă că mai era încă îndrăgostită de amintirea lui Jack.

– Doi polițiști care nu erau în timpul serviciului, angajați de oțelărie, l-au prins pe o stradă lăturalnică și l-au bătut cu două drugi de fier până l-au omorât.

– Iisuse!

Luke s-a uitat fix la ea.

– Toată lumea din oraș știa cine erau vinovații, însă nu au arestat pe nimeni.

El a luat-o de mână.

– Am citit prin ziare despre astfel de chestii, dar niciodată nu păreau reale.

– E real. Laminoarele trebuie să funcționeze încontinuu. Indiferent cine se pune de-a curmezișul, trebuie dat la o parte.

– Vorbești de parcă industria nu e cu nimic mai bună decât crima organizată.

– Nu mi se pare că e prea mare diferența. Dar acum nu mă mai implic. Mi-a ajuns.

Luke începuse să vorbească despre iubire, însă ea schimbase prosteşte conversația spre politică. A revenit la subiectul inițial al discuției.

– Dar tu? Ai fost îndrăgostit vreodată?

– Nu sunt sigur, a ezitat el. Nu cred că știu ce înseamnă iubirea.

Era un răspuns tipic masculin. Apoi a sărutat-o și Elspeth s-a destins.

Îi plăcea să-l atingă cu vârful degetelor în timp ce se sărutau, îl mângâia pe urechi și pe linia maxilarului, pe păr și pe ceafă. Din când în când se oprea și o privea, studiind-o cu un început de zâmbet, făcând-o să se gândească la replica Ofeliei din *Hamlet*: „Cu-atâta luare-aminte s-a uitat/ La chipu-mi, parcă îmi făcea portretul". Pe urmă o săruta din nou. Ce o făcea să se simtă atât de bine era gândul că o plăcea atât de mult.

După o vreme el s-a depărtat de ea și a oftat din greu.

– Mă întreb cum de se plictisesc oamenii căsătoriți, a zis el. Nu trebuie să se oprească niciodată.

Ei îi plăcea discuția asta despre căsătorie.

– Copiii lor îi opresc, presupun, a râs ea.

– Vrei să ai copii, într-o bună zi?

Elspeth simțea cum respirația i se accelera. Ce o întreba, de fapt?

– Sigur că vreau.

– Aș vrea patru.

La fel ca părinții lui.

– Fete sau băieți?

– O combinație.

A urmat o pauză. Lui Elspeth îi era teamă să spună ceva. Tăcerea se prelungea. Într-un final, Luke s-a întors către ea și a privit-o cu o expresie serioasă.

– Ce părere ai despre asta? Să ai patru copii?

Era exact replica pe care ea o așteptase. A zâmbit, fericită.

– Dacă sunt cu tine, aș fi încântată.

El a sărutat-o din nou.

Curând a devenit prea frig ca să mai rămână, așa că au plecat de acolo și Luke a condus înapoi spre căminele Radcliffe.

Când treceau prin Harvard Square, de pe marginea drumului le-a făcut cu mâna o siluetă.

– Ăla nu e Anthony? a întrebat Luke, fără să-i vină să creadă.

El era, a văzut Elspeth. Și Billie era cu el.

Luke a tras pe dreapta și Anthony s-a apropiat de portiera de pe partea șoferului.

– Îmi pare bine că v-am întâlnit, a spus el. Am nevoie de un serviciu.

Billie stătea în spatele lui Anthony, tremurând toată în aerul rece al nopții, cu o mină furioasă.

– Ce faceți aici? l-a întrebat Elspeth pe Anthony.

– S-a ivit o problemă. Prietenii mei din Fenway au plecat din oraș în weekend – probabil că au încurcat datele. Billie nu are unde să se ducă.

„Billie a mințit în legătură cu locul în care avea să-și petreacă noaptea, își aminti Elspeth. Așadar, nu se poate întoarce la cămin fără să dea în vileag minciuna."

– Am dus-o la Casă.

Se referea la Casa Cambridge, unde locuiau el și cu Luke. Căminele băieților de la Harvard erau numite „case".

– Mă gândeam că o să poată dormi la noi în cameră, iar eu și Luke să ne petrecem noaptea la bibliotecă.

– Ești nebun, a replicat Elspeth.

– Am mai făcut-o și altă dată, a intervenit Luke. Și ce n-a mers?

– Am fost văzuți.

– Oh, nu! a exclamat Elspeth.

Era un delict serios ca o fată să fie văzută în camera unui bărbat, mai ales noaptea. Atât ea, cât și bărbatul puteau fi exmatriculați din universitate.

– Cine v-a văzut? a întrebat Luke.

– Geoff Pidgeon și o grămadă de tipi.

– Păi, Geoff e OK, dar cine mai era cu el?

– Nu sunt sigur. Era destul de întuneric și erau toți beți. O să vorbesc cu ei, dimineață.

Luke a dat din cap.

– Și acum ce aveți de gând să faceți?

– Billie are un văr care stă în Newport, Rhode Island, a răspuns Anthony. Vrei să o duci tu acolo?

– Poftim? a sărit Elspeth. Sunt optzeci de kilometri până acolo!

– Și o să dureze o oră sau două, a spus Anthony, ca și cum nu era mare lucru. Ce zici, Luke?

– Bineînțeles, a răspuns acesta.

Elspeth știa că el nu putea refuza. Pentru el era o chestiune de onoare să-și ajute un prieten, indiferent de inconveniențe. Dar tot era furioasă.

– Hei, mulțam, a rostit Anthony în grabă.

– Nicio problemă, a răspuns Luke. Adică e o problemă. Mașina nu are decât două locuri.

Elspeth a deschis portiera și a coborât.

– Poftim, a zis ea, bosumflată.

Îi era rușine de ea însăși pentru că era așa de iritată. Era normal ca Luke să vrea să-și salveze un prieten aflat la necaz. Însă ura gândul că el o să-și petreacă două ore în mașinuța aia înghesuită cu Billie Josephson cea sexi.

Luke i-a simțit nemulțumirea și a zis:

– Elspeth, urcă-te înapoi. O să te duc mai întâi pe tine acasă.

Fata a încercat să fie amabilă.

– Nu e nevoie. Anthony poate să mă conducă pe jos până la cămin. Iar Billie pare că o să se congeleze de tot.

– OK, dacă ești convinsă, a spus Luke.

Elspeth și-ar fi dorit să nu fi fost de acord așa de repede.

Billie a sărutat-o pe obraz.

– Nu știu cum să-ți mulțumesc, a spus mignona.

S-a urcat în mașină și a închis portiera fără să-și ia la revedere de la Anthony.

Luke le-a făcut cu mâna și a demarat.

Anthony și Elspeth au rămas să se uite cum mașina dispărea în întuneric.

– La dracu', a rostit furioasă Elspeth.

6.30 A.M.

Pe o parte a rachetei albe erau imprimate cu caractere uriașe, negre, literele „UE". E vorba despre un cod foarte simplu:

H	U	N	T	S	V	I	L	E	X
1	2	3	4	5	6	7	8	9	0

Așadar, UE este racheta cu numărul 29. Scopul codului este să evite furnizarea de informații despre numărul de rachete produse.

Lumina zilei se strecura pe nesimțite deasupra orașului înghețat. Bărbați și femei ieșeau din case, își strângeau pleoapele și își țuguiau buzele, din pricina vântului mușcător. Își grăbeau pașii pe străzile cenușii, îndreptându-se către căldura și luminile strălucitoare din birourile și magazinele, din hotelurile și restaurantele unde lucrau.

Luke nu avea nicio destinație anume: o stradă era la fel de bună ca oricare alta, atunci când niciuna nu-i spunea nimic. Poate, se gândea el, va da colțul la următoarea intersecție și, într-o străfulgerare de cuget, își

va da seama că era într-un loc familiar – strada unde a crescut sau vreo clădire unde a lucrat. Dar fiecare colț de stradă îl dezamăgea la fel.

Pe măsură ce sporea lumina zilei, a început să studieze lumea pe lângă care trecea. Unul dintre aceștia putea să fie tatăl, sora sau chiar fiul lui. Continua să spere că vreunul dintre ei îi va prinde privirea și se va opri, îl va îmbrățișa și va spune: „Luke, ce-ai pățit? Haide cu mine acasă, lasă-mă să te ajut!", dar poate că o rudă o să-i întoarcă spatele când îl vede și va trece mai departe. E posibil să fi făcut ceva care i-a supărat familia. Sau poate că locuiesc în alt oraș.

Începea să creadă că nu va avea noroc. Niciun trecător nu-l va lua în brațe cu strigăte de bucurie și nu avea să recunoască deodată strada pe care locuia. Nu era niciun fel de strategie să meargă de colo, colo, fantazând despre norocul unei descoperiri. Avea nevoie de un plan. Trebuie să existe un mijloc de a-și descoperi identitatea.

Luke se întreba dacă nu era posibil să fie una dintre persoanele date dispărute. Exista o listă cu astfel de persoane, era sigur de asta, cu descrierea fiecăreia. Cine avea lista? Trebuia să fie vorba de poliție.

Parcă își amintea să fi trecut pe lângă o secție cu câteva minute mai înainte. S-a întors brusc și a pornit înapoi. A dat nas în nas cu un tânăr îmbrăcat cu o haină de ploaie din gabardină de culoarea măslinei și șapcă asortată. Avea senzația că-l mai văzuse pe acel bărbat și înainte. Privirile li s-au întâlnit și, pentru o clipă plină de speranță, Luke s-a gândit că poate va fi recunoscut; însă bărbatul și-a întors privirea, stânjenit, și a trecut mai departe.

Luke și-a înghițit dezamăgirea și a încercat să refacă drumul îndărăt. Era dificil, pentru că dăduse multe colțuri de stradă și traversase străzile mai mult sau mai puțin la nimereală. Cu toate acestea, mai devreme sau mai târziu, tot avea să dea peste o secție de poliție.

În timp ce mergea, încerca să deducă informații despre sine. A privit cum un bărbat înalt, cu o pălărie cu boruri mari, își aprindea o țigară și trăgea un fum lung, cu voluptate, dar el nu simțea nicio nevoie de tutun. Și-a imaginat că nu era fumător. S-a uitat la mașini și a știut că modelele alungite, ca de bolizi de curse, pe care le găsea atractive erau modele noi și a fost convins că știa să șofeze. Mai știa și producătorul și numele modelelor celor mai multe dintre mașinile pe care le vedea. Acestea erau genul de informații care îi rămăseseră, împreună cu însușirea de a vorbi engleza.

Când și-a zărit chipul reflectat într-o vitrină, a văzut un vagabond cu o vârstă imprecisă. Însă când se uita la trecători, putea să spună dacă aveau douăzeci, treizeci sau patruzeci de ani sau dacă erau mai bătrâni de atât. A descoperit și că eticheta automat oamenii drept mai bătrâni sau mai tineri în comparație cu el. Când s-a gândit la asta și-a dat seama de un lucru: aceia care aveau vreo douăzeci de ani păreau mai tineri decât el, iar cei de patruzeci, mai în vârstă; așa că el era, probabil, undeva pe la mijloc.

Aceste victorii neînsemnate asupra amneziei lui îi dădeau un sentiment neobișnuit de triumf.

Numai că se rătăcise complet. Era pe o stradă sordidă cu magazine ieftine, la care se uita cu dezgust: magazine de haine cu vitrinele pline de chilipiruri, altele cu mobilă

la mâna a doua, case de amanet și băcănii unde primeau cupoane pentru alimente. S-a oprit deodată și a privit înapoi, întrebându-se ce să facă. La vreo treizeci de metri în urma lui, l-a văzut pe bărbatul cu haină de gabardină verde și șapcă, privind la un televizor dintr-o vitrină.

Luke s-a încruntat și și-a zis în gând: „Oare e umbra mea?"

O umbră e întotdeauna singură, arareori duce vreo servietă sau o pungă de cumpărături și inevitabil pare că o lălăie pe drum, în loc să meargă cu un scop precis. Bărbatul cu șapcă oliv se potrivea acestei descrieri.

Nu era prea greu să verifice.

Luke a mers până la capătul străzii, a traversat și a luat-o înapoi, pe partea cealaltă. Când a ajuns iar în capătul celălalt, s-a oprit pe trotuar și a privit în ambele direcții. Haina oliv era la treizeci de metri în spatele lui. Luke a traversat din nou. Ca să elimine orice suspiciuni, s-a uitat pe la uși, ca și cum căuta un număr de casă. S-a dus înapoi, acolo de unde pornise.

Haina de ploaie l-a urmat.

Luke era contrariat, totuși inima îi tresălta, plină de speranță. Un bărbat care îl urmărea trebuia să știe ceva despre el – poate chiar să-i cunoască identitatea.

Ca să fie sigur că era urmărit, avea nevoie să se urce într-un vehicul, astfel încât să-și silească umbra să procedeze la fel.

În ciuda entuziasmului, o voce interioară, un observator detașat, i-a pus întrebarea: „Cum se face că știi exact cum să verifici dacă ești urmărit?" Metoda îi venise în minte imediat. Oare participase la unele activități clandestine înainte de a deveni un vagabond?

O să se gândească la asta mai târziu. În acel moment avea nevoie de bani pentru un bilet de autobuz. În buzunarele hainelor lui zdrențăroase nu era nimic; probabil, își cheltuise și ultimul bănuț pe băutură. Dar asta nu era o problemă. Exista mărunțiș peste tot: în buzunarele oamenilor, în magazine, în taxiuri și în case.

A început să se uite împrejurul lui cu alți ochi. A văzut chioșcuri de ziare care se puteau jefui, poșete care puteau fi smulse din mână, buzunare gata să fie cotrobăite. S-a uitat prin geamul unei cafenele, unde un bărbat stătea la tejghea și o chelneriță servea la mese. Locul era la fel de bun ca oricare altul. A pășit înăuntru.

A scrutat mesele, căutând vreun rest lăsat ca bacșiș, dar nu avea să fie chiar așa de simplu. S-a apropiat de tejghea. La radio se difuzau știrile. „Experții în rachete susțin că America mai are o ultimă șansă de a-i ajunge din urmă pe ruși în cursa pentru controlul spațiului cosmic." Bărbatul de la tejghea pregătea o cafea espresso și din aparatul strălucitor aburul ieșea învălătucindu-se. Aroma delicioasă i-a făcut lui Luke să-i freamăte nările.

Ce ar spune un vagabond?

– Ai niște gogoși nevândute? a întrebat el.

– Ieși afară, i-a zis dur bărbatul. Și să nu te mai prind pe aici.

Luke s-a gândit să sară peste tejghea și să deschidă casa de marcat, însă i se părea un gest exagerat, când tot ce voia era prețul unui bilet de autobuz. Apoi a văzut exact ce-i trebuia. Lângă sertarul cu bani, la îndemână, era o cutie din metal cu o fantă deasupra. Avea și o etichetă cu imaginea unui copil, sub care era scris: „Nu-i uitați pe cei care nu văd". Luke s-a dat într-o parte,

astfel ca trupul lui să ascundă cutia de ochii chelneriței și clienților. Nu mai trebuia decât să-i distragă atenția barmanului.

– Dă' și mie un bănuț! s-a milogit Luke.

– N-am, i-a răspuns bărbatul. În schimb, o să primești un șut undeva.

A pus jos carafa cu zgomot și și-a șters mâinile de șorț. Trebuia să se aplece pe sub tejghea ca să iasă și preț de o secundă nu l-a putut vedea pe Luke. În clipa aceea, Luke a luat cutia de colectă și a strecurat-o în haină. Era dezamăgitor de ușoară, dar a zornăit, deci nu era goală.

Barmanul l-a apucat pe Luke de guler și l-a împins brutal afară din cafenea. Luke nu a opus rezistență decât la ușă, unde bărbatul i-a tras un șut dureros în fund. Uitând de rolul pe care îl juca, Luke s-a întors la el, gata de luptă. Bărbatul s-a speriat deodată și a bătut în retragere, înapoi în cafenea.

Luke s-a întrebat de ce era așa de furios. Intrase în local ca să cerșească și nu plecase când i s-a cerut. OK, șutul nu era necesar, însă îl meritase – a furat banii copiilor nevăzători!

Chiar și așa, a fost nevoit să facă un efort ca să-și înghită orgoliul, să facă stânga împrejur și să o șteargă de acolo, ca un câine cu coada între picioare.

S-a aciuat pe o străduță lăturalnică, a găsit o piatră ascuțită și și-a revărsat furia pe cutia din tablă, ca să se elibereze. A reușit să o deschidă. Banii din ea, majoritatea penny, făceau doi sau trei dolari, a estimat el. I-a pus în buzunar și s-a întors pe stradă. A mulțumit cerului pentru milostenie și a făcut în gând promisiunea să dea

trei dolari pentru nevăzători dacă va ajunge vreodată să-și recapete identitatea, deci și viața.

„Bine, s-a gândit el, doar trei dolari."

Bărbatul cu haină oliv stătea în dreptul unui chioșc și citea un ziar.

La câțiva metri mai încolo a oprit un autobuz. Luke habar nu avea unde mergea, dar asta nu conta. S-a urcat în autovehicul. Șoferul s-a uitat urât la el, însă nu l-a dat jos.

– Vreau să merg trei stații, l-a anunțat Luke.

– Nu contează unde vrei să mergi, biletul e șaptesprezece cenți, dacă nu ai reducere.

Luke a plătit cu o parte din mărunțișul pe care îl furase.

Poate că nu avea o umbră după el. În timp ce se îndrepta spre spatele autobuzului, a privit nerăbdător pe geam. Bărbatul în trenci se îndepărta, cu ziarul îndesat sub braț. Luke s-a încruntat. Bărbatul ar fi trebuit să încerce să prindă un taxi. Poate că nu era o umbră, până la urmă. Luke era dezamăgit.

Autobuzul a demarat și Luke a luat loc.

S-a întrebat din nou cum se face că știa chestiile astea. Probabil că fusese antrenat pentru activitatea în clandestinitate. Dar în ce scop? Fusese polițist? Poate că avea de-a face cu războiul. America luptase împotriva Germaniei în Europa și împotriva Japoniei în Pacific. Problema era că nu-și putea aminti dacă participase la război.

La a treia oprire, a coborât din autobuz împreună cu un grup de călători. S-a uitat în susul și-n josul străzii. Nu se vedea niciun taxi și nu era niciun semn că bărbatul în trenci oliv ar fi fost prin preajmă. Ezitant, a

băgat de seamă că unul dintre călătorii care coborâseră din autobuz odată cu el s-a oprit în pragul unui magazin și se scotocea prin buzunare. În timp ce Luke îl privea, bărbatul și-a aprins o țigară și a tras mulțumit un fum.

Era un bărbat înalt, cu o pălărie cu boruri mari.

Luke și-a dat seama că îl mai văzuse.

7 A.M.

Platforma de lansare este o simplă masă din oțel cu patru picioare și o gaură în mijloc, prin care trece jetul rachetei. Un deflector în formă conică, aflat dedesubt, împrăștie jetul în plan orizontal.

Anthony Carroll a condus de-a lungul Constitution Avenue mașina Cadillac Eldorado, veche de cinci ani, care era a mamei sale. O împrumutase cu un an în urmă, ca să facă drumul de la casa părinților lui din Virginia la Washington, și nu mai reușise să i-o înapoieze. Maică-sa probabil că își cumpărase deja o altă mașină.

A intrat în parcarea Clădirii Q de pe Alphabet Row, o porțiune cu locuințe tip baracă, ridicate în grabă pe timpul războiului, pe spațiul de parcare de lângă Lincoln Memorial. Era, fără îndoială, ceva care zgâria privirea, dar lui îi plăcea locul acela, pentru că își petrecuse acolo cea mai mare parte a războiului, lucrând pentru Oficiul Serviciilor Strategice (Office of Strategic Services – OSS), precursor al CIA. Au fost vremuri bune acelea, când o agenție clandestină putea să facă orice, mai mult sau mai puțin, și nu trebuia să raporteze nimănui, în afară de președinte.

CIA era structura birocratică din Washington cu cea mai rapidă dezvoltare și pe malul celălalt al fluviului Potomac, în Langley, Virginia, se construia un sediu vast, de mai multe milioane de dolari. Când acesta avea să fie terminat, Alphabet Row va fi demolat.

Anthony luptase din greu împotriva proiectului Langley și nu doar din pricina Clădirii Q, de care îl legau amintiri foarte dragi. În momentul acela, CIA avea birouri în treizeci și unu de edificii aflate în zona centrală dominată de imobile guvernamentale, cunoscute sub numele Foggy Bottom. Așa se și cuvenea să fie, susținuse Anthony vehement. Era foarte dificil pentru agenții străini să evalueze dimensiunea și forța agenției când sediile ei erau răspândite și amestecate cu alte structuri guvernamentale. Dar atunci când se va inaugura sediul din Langley, oricine va putea să estimeze de ce resurse dispunea, de câți angajați, ba chiar și ce buget avea, doar trecând pe lângă el, în mașină.

Pierduse lupta aceea. Factorii decizionali erau hotărâți să țină CIA mai strâns în mână. În opinia lui Anthony, serviciul de intelligence era pentru cei neînfricați și aventurieri. Așa fusese în timpul războiului. Dar în prezent era dominată de scribălăi și contabili.

Exista un loc de parcare rezervat lui și marcat cu inscripția „Șeful Serviciilor Tehnice", însă el l-a ignorat și a oprit în dreptul intrării principale. S-a uitat în sus la clădirea urâtă, întrebându-se dacă demolarea ei iminentă nu reprezenta sfârșitul unei epoci. În ultimul timp pierdea tot mai multe dintre bătăliile acestea birocratice. Era încă o persoană cu puteri reprezentative în cadrul agenției. „Serviciile Tehnice" constituia un eufemism

care desemna divizia responsabilă cu spargerile, ascultarea telefoanelor, testarea drogurilor și cu alte activități ilegale. Porecla diviziei era „Trucuri Murdare". Poziția lui Anthony se sprijinea pe renumele lui ca erou de război și pe câteva lovituri legate de Războiul Rece. Dar existau unii care voiau să transforme CIA în ceea ce își imagina publicul larg că era CIA – o simplă agenție pentru culegerea de informații.

„Peste cadavrul meu", chibzuia Anthony.

Nu era totuși lipsit de dușmani: superiori pe care îi ofensase cu manierele lui impertinente, agenți slabi și incompetenți la a căror promovare se opusese, scribălăi cărora le displăcea întreaga idee ca guvernul să se ocupe de operațiuni secrete. Toți aceștia erau gata să-l distrugă de îndată ce ar fi făcut un pas greșit.

Iar în prezent pielea îi era pusă la bătaie mai mult ca oricând până atunci.

Când a intrat în clădire, a dat deliberat la o parte grijile lui de ansamblu și s-a concentrat asupra problemei curente: doctorul Claude Lucas, cunoscut ca Luke, cel mai periculos om din Statele Unite, acela care amenința tot ceea ce reprezenta existența lui Anthony.

Stătuse la birou aproape toată noaptea și plecase acasă doar ca să se radă și să-și schimbe cămașa. Paznicul din hol l-a privit surprins și i-a zis:

– Bună dimineața, domnule Carroll... deja v-ați întors?

– Un înger mi-a apărut în vis și mi-a spus: „Întoarce-te la muncă, ticălos puturos!". Bună dimineața!

Paznicul a râs.

– Domnul Maxell este în biroul dumneavoastră.

Anthony s-a încruntat. Pete Maxell trebuia să fie cu Luke. Se întâmplase ceva rău?

A luat-o la fugă în sus pe scări.

Pete stătea în scaunul din fața biroului lui Anthony, încă îmbrăcat în haine ponosite, în timp ce semnul roșu din naștere, pe care îl avea pe față, era acoperit în parte de o dâră de murdărie. Când Anthony a intrat, Pete a sărit din scaun, cu o mină speriată.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat Anthony.

– Luke a decis că vrea să fie singur.

Anthony prevăzuse acest lucru.

– Cine a preluat treaba?

– Simons îl ține sub supraveghere și Betts e acolo ca rezervă.

Anthony a dat din cap, gânditor. Luke scăpase de un agent, mai putea să scape de încă unul.

– Cum stau lucrurile cu memoria lui Luke?

– E complet pierdută.

Anthony și-a scos haina și s-a așezat la birou. Luke făcea probleme, însă Anthony se așteptase la asta și era pregătit.

L-a privit pe bărbatul din fața lui. Pete era un agent bun, competent și atent, dar nu avea experiență. Era totuși loial față de Anthony, până la fanatism. Toți agenții tineri știau că Anthony organizase personal un asasinat: uciderea șefului guvernului francez de la Vichy, amiralul Darlan, care avusese loc la Alger, în ajunul Crăciunului din 1942. Agenții CIA ucideau oameni, însă nu foarte des, și de aceea îl priveau pe Anthony cu venerație. Numai că Pete avea față de el o obligație specială. Pete mințise când a completat formularul de înscriere,

declarând că nu avusese niciodată probleme cu legea, iar Anthony aflase mai târziu că, atunci când fusese student în San Francisco, primise o amendă deoarece solicitase serviciile unei prostituate. Pete ar fi trebuit să fie dat afară pentru asta, dar Anthony păstrase secretul și Pete îi era etern recunoscător.

În acel moment, Pete era distrus și rușinat, cu sentimentul că îl dezamăgise pe Anthony.

– Liniștește-te, a zis Anthony, adoptând un ton părintesc. Spune-mi doar exact ce s-a întâmplat.

Cu o expresie de recunoștință, Pete s-a așezat la loc.

– S-a trezit ca nebun, a început el. A strigat „Cine sunt?" și chestii de genul ăsta. L-am calmat... dar am făcut o greșeală. I-am spus Luke.

Anthony îi ceruse lui Pete să-l supravegheze pe Luke și să nu-i dea niciun fel de informații.

– Nu contează... nu e numele lui adevărat.

– Pe urmă a întrebat cine sunt eu. Și i-am răspuns: „Sunt Pete". Mi-a scăpat, pur și simplu, pentru că eram preocupat să-l fac să nu mai strige.

Pete era îngrozit să-și recunoască greșelile, însă, de fapt, nu erau prea grave și Anthony i-a ignorat scuzele cu o fluturare a mâinii.

– Și pe urmă ce s-a întâmplat?

– L-am dus la biserică, exact așa cum plănuisem. Dar a pus întrebări foarte viclene. Voia să știe dacă pastorul îl mai văzuse până atunci.

Anthony a încuviințat.

– N-ar trebui să ne surprindă. În timpul războiului a fost cel mai bun agent pe care l-am avut vreodată. Și-a pierdut memoria, însă nu și instinctele.

Și-a frecat obrazul cu mâna dreaptă. Oboseala îl ajungea din urmă.

– Am continuat să-l atrag în altă direcție, ca să nu mai pună întrebări despre trecutul lui, a continuat Pete. Cred că și-a dat seama de ce făceam. Pe urmă mi-a zis că voia să fie singur.

– S-a prins de ceva? S-a petrecut ceva care ar fi putut să-l conducă spre adevăr?

– Nu. A citit un articol în ziar despre programul spațial, dar nu a părut să aibă vreo semnificație specială pentru el.

– A observat cineva ceva ciudat la el?

– Pastorul a fost surprins că Luke putea să rezolve cuvinte încrucișate. Cei mai mulți dintre vagabonzii ăia nici măcar nu știu să citească.

Avea să fie foarte dificil, totuși era rezolvabil, așa cum se și așteptase Anthony.

– Acum unde e Luke?

– Nu știu. Steve o să sune imediat ce va avea ocazia.

– Când va telefona, întoarce-te acolo și întâlnește-te cu el. Indiferent ce se întâmplă, Luke nu trebuie să ne scape.

– OK.

Telefonul alb de pe biroul lui Anthony a început să sune. Era linia lui directă. S-a uitat o clipă la aparat. Nu avea prea multă lume numărul acela.

A ridicat receptorul.

– Eu sunt, s-a auzit vocea lui Elspeth. Ce s-a întâmplat?

– Liniștește-te, a zis el. Totul este sub control.

7.30 A.M.

Racheta are 21 de metri înălțime și cântărește 29 de tone pe platoul de lansare – dar în cea mai mare parte e combustibil. Satelitul propriu-zis are doar 80 de centimetri și cântărește numai opt kilograme.

Umbra l-a urmat pe Luke cale de vreo patru sute de metri, în timp ce mergea spre sud, pe 8th Street.

Se luminase de-a binelea și, chiar dacă strada era aglomerată, lui Luke nu-i era greu să dibuie pălăria cenușie, care sălta printre celelalte capete înghesuite pe la colțurile de stradă și stațiile de autobuz. Dar după ce a traversat Pennsylvania Avenue, a dispărut din raza lui vizuală. S-a întrebat încă o dată dacă nu cumva era doar o închipuire de-a lui. Se trezise într-o lume năucitoare, în care orice putea să fie adevărat. Poate că și ideea că era urmărit era doar o fantasmă. Însă el nu credea cu adevărat asta și, o clipă mai târziu, a zărit trenciul verde care ieșea dintr-o cofetărie.

– *Toi, encore*, a zis el, în șoaptă. Din nou tu.

S-a întrebat pentru o clipă de ce vorbise în franceză, apoi și-a alungat întrebarea din minte. Avea griji mai presante. Nu mai încăpea îndoială: îl urmăreau doi

bărbați, într-un schimb de ștafetă foarte dibaci organizat. Trebuia să fie vorba despre niște profesioniști.

A încercat să-și dea seama ce însemna asta. Pălăria și Trenciul puteau să fie polițiști – era posibil ca el să fi comis o crimă, să fi ucis pe cineva la beție. Ar putea să fie spioni, KGB sau CIA, deși părea puțin probabil ca un pârlit ca el să fie implicat în activități de spionaj. Cel mai probabil avea o nevastă pe care o părăsise cu mulți ani în urmă și care voia să divorțeze și angajase detectivi particulari, ca să obțină dovada felului în care trăia el. (Poate că era francez.)

Niciuna dintre variante nu era prea atrăgătoare. Cu toate acestea, Luke se simțea vesel. Probabil că ei știau cine era el. Oricare ar fi fost motivul pentru care îi țineau urma, trebuie să fi știut ceva despre el. Știau oricum mai mult decât el.

S-a decis să despartă echipa și apoi să se confrunte cu bărbatul mai tânăr. A intrat într-o tutungerie și a cumpărat un pachet de țigări Pall Mall, plătind cu mărunțișul furat. Când a ieșit, Trenciul dispăruse și Pălăria îl preluase din nou. A mers până la prima intersecție și a dat colțul.

Lângă trotuar era parcat un camion Coca-Cola și șoferul descărca lăzi și le căra într-un restaurant. Luke a pășit în mijlocul străzii și s-a apropiat de laterala camionului, poziționându-se acolo unde putea să supravegheze strada fără să fie văzut de cineva care se apropia de după colț.

În mai puțin de un minut a apărut și Pălăria, care mergea repede și verifica intrările și ferestrele, căutându-l pe Luke.

Acesta s-a lăsat la pământ și s-a rostogolit sub camion. S-a uitat de-a lungul trotuarului de la nivelul solului și a zărit pantalonii albaștri de costum și pantofii maronii ai umbrei lui.

Bărbatul grăbise pasul, probabil îngrijorat că Luke dispăruse de pe stradă. Pe urmă s-a întors și a reluat drumul invers. A intrat în restaurant, apoi, un minut mai târziu, a ieșit iar. A înconjurat camionul, s-a întors pe trotuar și a continuat. După o clipă, a luat-o la fugă.

Luke era mulțumit. Nu știa cum învățase acest joc, dar părea să se priceapă la el. S-a târât până în partea din față a camionului și s-a ridicat în picioare. S-a uitat pe după aripa cea mai apropiată. Pălăria se îndepărta grăbită.

Traversând pe trotuar, Luke a cotit după colț. S-a oprit în ușa unui magazin de articole electrice. S-a uitat la un pick-up care avea o etichetă cu prețul obiectului, indicând optzeci de dolari, a desfăcut pachetul de țigări, a scos una și a așteptat, cu ochii spre stradă.

A reapărut Trenciul.

Era înalt – cam de statura lui Luke –, cu o constituție atletică, dar cam cu zece ani mai tânăr, iar pe chip avea o expresie de neliniște. Instinctele lui Luke îi spuneau că bărbatul nu era foarte experimentat.

L-a zărit pe Luke și a tresărit nervos. Luke l-a privit drept în ochi. Omul și-a întors privirea și a continuat să meargă, pe marginea exterioară a trotuarului, ca să treacă de Luke, așa cum ar face oricine ca să evite contactul cu un vagabond.

Luke i-a tăiat calea. Și-a dus țigara la gură și a zis:

– Ai un foc, amice?

Trenciul nu știa ce să facă. A ezitat, cu un aer preocupat. O clipă, Luke a crezut că va trece mai departe fără să spună nimic; însă apoi omul a luat o decizie rapidă și s-a oprit.

– Sigur, a răspuns agentul, încercând să se poarte degajat.

A băgat mâna în buzunarul hainei de ploaie, a scos o cutie cu chibrituri și a aprins unul.

Luke și-a scos țigara din gură și a întrebat:

– Știi cine sunt, nu-i așa?

Tânărul părea speriat. Antrenamentele nu-l pregătiseră pentru supravegherea unui subiect care începe să pună întrebări umbrei. Se uita fix la Luke, mut de uimire, până când chibritul a ars în întregime. I-a dat drumul și a răspuns:

– Nu știu despre ce vorbești, prietene.

– Te ții după mine. Trebuie să știi cine sunt.

Trenciul continua să facă pe inocentul.

– Vinzi ceva?

– Ți se pare că sunt îmbrăcat ca un comis-voiajor? Haide, fii sincer cu mine.

– Nu mă țin după nimeni.

– De o oră mă urmărești și eu nu știu unde sunt!

Bărbatul luase o decizie.

– Nu ești întreg la minte, a spus el, încercând să treacă de Luke.

Acesta s-a dat într-o parte, blocându-i calea.

– Scuză-mă, te rog, a zis Trenciul.

Luke nu voia să-i dea drumul omului. L-a luat de reverele trenciului și l-a izbit de vitrina magazinului,

făcând geamul să zornăie. Frustrarea și furia au dat pe dinafară.

– *Putain de merde*![1] a țipat el.

Trenciul era mai tânăr și mai în formă decât Luke, dar nu a opus niciun fel de rezistență.

– I-ați dracului mâinile de pe mine, s-a răstit el, fără să ridice vocea. Nu te urmăresc.

– Cine sunt eu? a urlat Luke la el. Spune-mi cine sunt?

– De unde naiba să știu?

L-a prins pe Luke de încheieturile mâinilor, încercând să-și elibereze reverele din strânsoare.

Luke i-a dat drumul și l-a apucat de gât.

– Nu am de gând să-ți înghit minciunile, a rostit el, cu o voce gâjâită. O să-mi spui ce se petrece.

Trenciul și-a pierdut nonșalanța și ochii i s-au mărit, de teamă. Se lupta să mai slăbească strânsoarea lui Luke în jurul gâtlejului său. Când a văzut că nu putea, a început să-i care lui Luke pumni în coaste. Prima lovitură l-a durut și Luke s-a ghemuit, însă nu i-a dat drumul agentului și s-a apropiat și mai mult, așa că pumnii ulteriori nu au mai avut aceeași forță. Și-a apăsat degetele mari pe gâtul oponentului său, sugrumându-l. În ochii acestuia a apărut teroarea și respirația i s-a tăiat.

În spatele lui Luke s-a auzit vocea înspăimântată a unui trecător:

– Hei, ce se petrece aici?

[1] La naiba! (în lb. fr. în orig.) (n.red.)

Deodată, Luke a fost șocat de sine însuși. Îl omora pe agentul ăla! A slăbit strânsoarea. Ce se petrecea cu el? Era un ucigaș?

Trenciul a scăpat din mâinile lui Luke, care rămăsese uluit de propria violență. Și-a lăsat brațele să-i cadă pe lângă trup.

Tipul s-a tras în spate.

– Nebun nenorocit, a zis acesta, dar teama nu-i părăsise privirile. Ai încercat să mă omori!

– Vreau doar să aflu adevărul și știu că poți să mi-l dezvălui.

Trenciul și-a frecat gâtul.

– Dobitocule! Ți-ai pierdut nenorocitele alea de minți.

Furia îl cuprindea din nou pe Luke.

– Minți! a urlat el, întinzându-se să-l apuce iar pe bărbat.

Trenciul s-a întors și a luat-o la goană.

Luke ar fi putut să-l urmărească, însă a ezitat. Ce rost avea? Ce putea să-i facă dacă îl prindea? Să-l tortureze?

Apoi a fost prea târziu. Trei trecători se opriseră să privească altercația și stăteau la o distanță sigură, uitându-se la Luke. După un moment, acesta s-a îndepărtat, îndreptându-se în direcția opusă aceleia pe care o apucaseră cele două umbre ale lui.

Se simțea mai rău ca niciodată, tremura după izbucnirea violentă și era dezamăgit până la îngrețoșare de rezultat. Întâlnise doi oameni care, probabil, știau cine era el și nu obținuse nicio informație.

– Bine lucrat, Luke, și-a zis el. Ai obținut exact nimic.

Și era din nou singur.

8 A.M.

Racheta Jupiter C are patru trepte. Partea cea mai mare e o versiune de înaltă performanţă a rachetei balistice Redstone. Aceasta reprezintă propulsorul sau prima treaptă, un motor extrem de puternic, având sarcina gargantuescă de a elibera racheta de sub puternica forţă gravitaţională a Pământului.

Doctoriţa Billie Josephson era în întârziere.

O trezise pe mama sa, o ajutase să-şi îmbrace halatul căptuşit, o pusese să-şi ia aparatul auditiv şi o aşezase pe un scaun în bucătărie, cu o ceaşcă de cafea în faţă. Îl trezi apoi şi pe fiul ei, Larry, în vârstă de şapte ani, îl lăudă pentru că nu mai urinase în pat şi îi spuse să facă totuşi un duş. Apoi a revenit în bucătărie.

Mama ei, o femeie scundă şi dolofană, în vârstă de şaptezeci de ani, căreia i se spunea Becky-Ma, dăduse radioul tare. Perry Como cânta *Catch a Falling Star*. Billie puse feliile de pâine în toaster şi pe urmă aşează pe masă unt şi jeleu de struguri pentru Becky-Ma. Pentru Larry a pregătit fulgi de porumb într-un castron, a tăiat o banană felii deasupra cerealelor şi a umplut o cană cu lapte.

A făcut şi un sendviş cu unt de arahide şi jeleu şi l-a pus în cutiuţa pentru prânz a lui Larry, împreună cu un

măr, un baton de ciocolată Hershey și o sticluță cu suc de portocale. A pus cutiuța în ghiozdan și a mai băgat și cartea de citire și mănușa de baseball, un cadou de la tatăl lui.

La radio, un reporter lua interviu turiștilor de pe plaja din Cape Canaveral, care sperau să asiste la lansarea unei rachete.

Larry a intrat în bucătărie cu șireturile desfăcute și nasturii de la cămașă încheiați câș. Billie i-a îndreptat, l-a pus să-și mănânce cerealele și a început să pregătească niște ouă jumări.

Era ora opt și cincisprezece minute și ea aproape întârziase. Își iubea fiul și mama, dar o părticică din ea, ascunsă, ura corvoada de a avea grijă de ei.

Reporterul radio vorbea în acel moment cu un purtător de cuvânt al armatei.

– Acești gură-cască nu sunt în pericol? Ce se întâmplă dacă racheta iese de pe traiectorie și se prăbușește undeva aici, chiar pe plajă?

– Nu există un astfel de pericol, domnule, a venit răspunsul militarului. Fiecare rachetă este prevăzută cu un mecanism de autodistrugere. Dacă iese de pe traiectorie, va exploda în aer.

– Dar cum mai poate fi aruncată în aer după ce deja a deviat?

– Dispozitivul exploziv este declanșat prin intermediul unui semnal radio, trimis de ofițerul responsabil cu securitatea zonală.

– Asta pare periculos chiar și în sine. Un radioamator care se joacă poate să declanșeze accidental mecanismul.

– Mecanismul răspunde doar la un semnal complex, asemenea unui cod. Rachetele acestea sunt scumpe și nu ne permitem niciun risc.

– Azi trebuie să fac o rachetă spațială, a zis Larry. Pot să iau borcanul cu iaurt la școală?

– Nu, nu poți, e pe jumătate plin, i-a spus ea.

– Dar trebuie să duc niște recipiente! Miss Page o să se supere dacă nu o fac.

Era gata să izbucnească în lacrimi, cu imprevizibilitatea oricărui copil de șapte ani.

– La ce-ți trebuie recipiente?

– Ca să fac o rachetă spațială! Ne-a zis săptămâna trecută.

Billie a oftat.

– Larry, dacă mi-ai fi *spus* săptămâna trecută, ți-aș fi adunat o grămadă de chestii. De câte ori trebuie să-ți cer să nu mai lași lucrurile pe ultimul moment?

– Păi, și ce-o să mă fac?

– O să-ți găsesc ceva până la urmă. O să punem iaurtul într-un castron și... ce fel de recipiente îți trebuie?

– În formă de rachetă.

Billie se întreba dacă profesorii de la școală se gândeau vreodată cât de mult le dădeau de lucru mamelor și așa aglomerate, când le ofereau cu atâta ușurință instrucțiuni copiilor să aducă de acasă tot felul de chestii. A pus pe trei farfurii pâine prăjită și unsă cu unt și ouăle jumări, fără să-și mănânce porția. S-a dus în spatele casei și a luat o cutie tubulară de detergent, din carton, o sticlă de săpun lichid, din plastic, o cutie de înghețată, tot din carton și o cutie de bomboane din ciocolată, în formă de inimă.

Cea mai mare parte a ambalajelor înfățișa familii consumând produsele respective – în general o casnică frumușică și doi copii fericiți, iar în fundal, un tată care fuma pipă. Se întreba dacă și pe alte femei le enervau aceste stereotipuri la fel de mult ca pe ea. Nu trăise niciodată într-o astfel de familie. Tatăl ei, un croitor sărac din Dallas, murise când ea era bebeluș, iar mama ei crescuse cinci copii într-o sărăcie lucie. Billie însăși divorțase când Larry nu avea decât doi ani. Erau destule familiile din care lipsea bărbatul, în care mama era văduvă, divorțată sau o femeie pierdută, așa cum se mai spunea. Însă astfel de familii nu erau înfățișate pe cutiile de cereale.

Billie a pus toate recipientele într-o pungă de cumpărături, ca Larry să le ducă la școală.

– Măiculiță, fac pariu că am mai multe decât oricine! a exclamat puștiul. Mersi, mami.

I se răcise micul dejun, dar Larry era fericit.

De afară s-a auzit sunetul unui claxon și Billie a aruncat repede un ochi în oglinda de pe ușa unui dulap, să vadă cum arăta. Părul negru și cârlionțat fusese pieptănat în grabă, nu era machiată, doar un pic de tuș, pe care uitase să-l demachieze cu o seară în urmă, și era îmbrăcată cu un pulover roz prea mare... totuși efectul era oarecum sexi.

Ușa din spate s-a deschis și a intrat Roy Brodsky, cel mai bun prieten al lui Larry. Băieții s-au salutat veseli, ca și cum fuseseră despărțiți o lună, și nu doar câteva ore. Billie observase că Larry era prieten doar cu băieții. La grădiniță, lucrurile stătuseră altfel, băieții și fetele se jucau împreună, fără deosebiri. Se întreba ce schimbări

psihologice se petreceau în jurul vârstei de cinci ani, care îi făceau pe copii să prefere propriul gen.

Roy a fost urmat de tatăl lui, Harold, un bărbat chipeș, cu ochi căprui și blânzi. Harold Brodsky era văduv – mama lui Roy murise într-un accident de mașină. Harold preda chimia la Universitatea George Washington. Billie și Harold ieșeau împreună. Harold s-a uitat la ea drăgăstos și a spus:

– Doamne, arăți minunat!

Billie a zâmbit și l-a sărutat pe obraz.

La fel ca și Larry, Roy avea o pungă plină cu ambalaje.

– Ți-ai golit jumătate din cutiile din bucătărie? l-a întrebat Billie pe Harold.

– Da. Am castronașe pentru cereale pline cu fulgi de săpun, ciocolată și brânză topită. Și șase role de hârtie igienică fără cilindrul de carton din mijloc.

– Fir-ar, nu m-am gândit la rolele de hârtie!

El a râs.

– Ce părere ai dacă luăm cina la mine, astă-seară?

Billie era surprinsă.

– Intenționezi să gătești?

– Nu chiar. Mă gândeam să o rog pe doamna Riley să pregătească o caserolă, pe care să o pot încălzi.

– Bine, a consimțit ea.

Nu mai luase cina la el până atunci. De obicei, mergeau la film, la concerte de muzică clasică sau la petreceri acasă la alți profesori de universitate. Femeia se întreba ce-l făcuse să o invite.

– Diseară, Roy se duce la ziua de naștere a unui văr și o să rămână acolo peste noapte. O să putem sta de vorbă fără să fim întrerupți.

– OK, a rostit Billie, cu considerație.

Desigur, puteau să stea de vorbă și la restaurant fără să fie întrerupți. Harold mai avea un motiv ca să o invite la el acasă când fiul lui va fi plecat toată noaptea. L-a privit. Bărbatul avea o expresie deschisă și candidă – știa la ce se gândea ea.

– O să fie perfect, a continuat Billie.

– Vin să te iau pe la opt. Haideți, băieți!

I-a mânat pe copii afară, pe ușa din spate.

Larry a plecat fără să-și ia la revedere și Billie învățase că asta însemna că totul era în ordine. Când era neliniștit din vreo pricină sau pe cale să se îmbolnăvească, pleca greu, agățându-se de ea.

– Harold e un bărbat bun, a zis mama ei. Ar trebui să te măriți cu el mai repede, înainte să se răzgândească.

– N-o să se răzgândească.

– Doar să nu ieși cu el până nu pune ce are pe masă.

Billie i-a zâmbit mamei sale.

– Nu-ți scapă mai nimic, nu-i așa, mamă?

– Sunt bătrână, nu tâmpită.

Billie a curățat masa și a aruncat la gunoi micul ei dejun. A început să se grăbească, a scos așternuturile de pe patul ei, al lui Larry și al mamei sale, a făcut o legăturică din ele, pe urmă a vârât-o într-un sac pentru rufe murdare. I l-a arătat lui Becky-Ma și a zis:

– Nu uita, tot ce trebuie să faci este să i-l dai omului de la spălătorie, când vine. Bine, mamă?

– Nu mai am pastile de inimă, a anunțat-o mama ei.

– Pe naiba!

Nu prea înjura de față cu mama ei, dar ajunsese la capătul răbdării.

– Mamă, azi am o zi grea la birou și nu am timp să trec pe la nenorocitul de farmacist!

– Nu am ce-ți face, mi s-au terminat.

Cel mai enervant lucru la Becky-Ma era felul în care trecea de la atitudinea unei mame înțelegătoare la aceea de copil neputincios.

– Puteai să-mi fi spus *ieri* că o să rămâi fără – ieri am făcut cumpărături! Nu pot să merg în fiecare zi la magazin, am o slujbă.

Becky-Ma a izbucnit în plâns.

Imediat Billie a lăsat-o mai moale.

– Iartă-mă, mamă.

Becky-Ma plângea cu ușurință, la fel ca și Larry. În urmă cu cinci ani, când toți trei se mutaseră împreună, mama ei o ajuta să aibă grijă de Larry. Dar în prezent abia dacă mai era în stare să aibă grijă de el cele câteva ore, după ce venea de la școală. Totul ar fi mai ușor dacă Billie și Harold s-ar fi căsătorit.

A sunat telefonul. A bătut-o pe Ma pe umăr și a ridicat receptorul. Era Bern Rothsten, fostul ei soț. Billie se înțelegea bine cu el, în ciuda faptului că divorțaseră. De două sau trei ori pe săptămână venea să-l vadă pe Larry; și contribuia bucuros la cheltuielile pentru creșterea băiatului. Billie fusese furioasă pe el, odinioară, dar asta cu mult timp în urmă. În acel moment i-a zis:

– Bună, Bern... te-ai trezit devreme.

– Mda. Mai ai vești de la Luke?

A rămas surprinsă.

– Luke Lucas? În ultimul timp? Nu... s-a întâmplat ceva?

– Nu știu, poate.

Bern și Luke împărtășeau legătura strânsă care se creează între rivali. În tinerețe se certau încontinuu. Discuțiile lor păreau adeseori încrâncenate, dar cu toate acestea rămăseseră apropiați și la colegiu, și pe toată durata războiului.

– Ce s-a întâmplat? l-a întrebat Billie.

– M-a sunat luni. Am fost oarecum surprins. Nu primesc prea des vești de la el.

– Nici eu, a zis Billie, făcând un efort să-și amintească. Ultima dată când l-am văzut a fost în urmă cu câțiva ani, cred.

Când și-a dat seama ce mult trecuse de atunci, s-a întrebat de ce lăsaseră să se stingă prietenia dintre ei. Poate, pur și simplu, fiindcă ea era mereu ocupată, și-a zis. Îi părea rău.

– Vara trecută am primit un bilet de la el, a adăugat Bern. I-a citit puștiului surorii sale cărțile mele.

Bern era autorul unei serii de cărți pentru copii, *The Terrible Twins*, care avusese mare succes.

– Zicea că l-au făcut să râdă. Era o scrisoare drăguță.

– Și de ce te-a sunat luni?

– Zicea că vine la Washington și voia să mă vadă. Ceva s-a întâmplat.

– Ți-a spus ce?

– Nu prea. A zis doar: „E cum făceam pe timpul războiului".

Billie a ridicat îngrijorată din sprâncene. În timpul războiului Luke și Bern făcuseră parte din OSS, care opera în spatele liniilor inamice, în sprijinul Rezistenței franceze. „Însă au ieșit din organizație încă din 1946, nu? Cel puțin asta îmi aduc aminte", reflectă ea.

– C e crezi că a vrut să spună?

– Nu știu. A zis că o să mă sune când va ajunge la Washington. Luni seara s-a cazat la hotelul Carlton. Azi e miercuri și încă nu mi-a telefonat. Și noaptea trecută nu a dormit în patul lui.

– De unde știi toate astea?

Bern a scos un sunet de nerăbdare.

– Billie, ținând cont că și tu ai făcut parte din OSS, ce-ai fi făcut în acest caz?

– Cred că i-aș fi oferit unei cameriste câțiva dolari.

– Corect. Deci a fost plecat toată noaptea și nu a revenit la hotel.

– Poate că a umblat și el ca motanul.

– Și poate că Billy Graham trage pe nas, deși nu prea cred. Tu?

Bern avea dreptate. Luke era dependent de sex, nu glumă, dar avea nevoie de chestii intense, nu de varietate. Billie știa.

– Nu, nici eu nu cred.

– Sună-mă dacă afli ceva despre el, OK?

– Sigur, bineînțeles.

– Ne mai auzim.

– Pa.

Billie a pus receptorul în furcă.

Pe urmă s-a așezat la masa de bucătărie, uitând de treburile pe care le avea de făcut, cu gândul la Luke.

1941

Șoseaua 138 traversa Massachusetts, unduindu-se spre sud, către Rhode Island. Nu era niciun nor și Luna sclipea pe drumurile de țară. Bătrânul Ford nu avea radiator. Billie era înfășurată bine în haină, cu fular și mănuși, dar picioarele nu și le mai simțea. Cu toate astea, nu o deranja foarte tare. Nu era cine știe ce lucru greu să-ți petreci câteva ore în mașină, singură cu Luke Lucas, chiar dacă el era iubitul altcuiva. Din experiență știa că bărbații frumoși erau plictisitor de vanitoși, totuși el părea să fie o excepție.

Drumul până în Newport a durat o veșnicie. Paradoxal, lui Luke părea să-i fi plăcut această lungă călătorie. Unii dintre băieții de la Harvard erau nervoși în preajma femeilor atrăgătoare și fumau țigară de la țigară sau beau din sticluțele plate, ascunse prin buzunare, își netezeau mereu părul și își tot îndreptau cravata. Luke era relaxat, conducea aparent fără niciun efort și făcea conversație. Traficul nu era deloc aglomerat și se uita la ea tot atât cât privea și drumul.

Au discutat despre războiul din Europa. În dimineața aceea, la Radcliffe Yard, grupuri rivale de studenți instalaseră niște gherete și distribuiseră fluturași. Intervenționiștii susțineau pătimaș intrarea Americii în război,

iar susținătorii Comitetului America First (America First Committee – AFC), dimpotrivă, se opuneau cu aceeași fervoare. Se adunase o mare mulțime, bărbați și femei, studenți și profesori. Când au aflat că băieții de la Harvard vor fi printre primii care vor muri, discuția lor a devenit foarte emoțională.

– Am verișori în Paris, a zis Luke. Mi-ar plăcea să mergem acolo și să-i salvăm. Dar ăsta e un motiv destul de personal.

– Și eu am un motiv personal, sunt evreică, a spus Billie. Însă, în loc să trimitem americanii să moară în Europa, aș deschide granițele pentru refugiați. Să salvăm vieți în loc să ucidem oameni.

– La fel crede și Anthony.

Billie era încă furioasă din pricina fiascoului din acea seară.

– Nici nu poți să-ți imaginezi cât sunt de furioasă pe Anthony. Trebuia să se asigure că puteam rămâne în apartamentul prietenilor lui.

Spera la compătimire din partea lui, însă Luke a dezamăgit-o.

– Cred că amândoi ați fost puțin prea degajați în legătură cu toată povestea, a zis el, zâmbind prietenos, dar nota de dojană era inconfundabilă.

Billie era iritată. Totuși, îi era recunoscătoare că făcea drumul acesta cu ea, așa că și-a înghițit cuvintele care îi răsăriseră pe buze, drept răspuns.

– Îi iei apărarea prietenului tău și asta e în ordine, a zis ea blajin. Însă cred că era de datoria lui să-mi protejeze reputația.

– Da, dar și tu la fel.

Era surprinsă cât de critic era Luke. Până atunci fusese numai zâmbet.

– După cum mi se pare, crezi că a fost vina mea!

– A fost, mai bine zis, vorba de ghinion, a răspuns el. Și Anthony te-a pus în situația în care un mic ghinion putea să-ți facă mult rău.

– Ăsta e adevărul.

– Și tu i-ai permis.

Billie și-a dat seama că dezaprobarea lui o irita. Voia ca el să aibă o părere bună despre ea – deși habar nu avea de ce îi păsa de asta.

– Oricum, e ultima dată când mai fac așa, indiferent cu ce bărbat, a rostit ea, vehement.

– Anthony e un tip nemaipomenit, e foarte isteț, dar puțin cam excentric.

– Le face pe fete să-și dorească să-i poarte de grijă, să-l pieptene și să-i calce costumele și să-i gătească supă de găină.

Luke a râs.

– Pot să-ți pun o întrebare indiscretă?

– N-ai decât să încerci.

Privirile li s-au întâlnit o clipă.

– Ești îndrăgostită de el?

De unde până unde? Ei îi plăceau bărbații care erau în stare să o surprindă, așa că i-a răspuns sincer:

– Nu. Țin mult la el, îmi place compania lui, însă nu-l iubesc.

Billie se gândea la iubita lui Luke. Elspeth era senzațională, cea mai frumoasă fată din campus, înaltă, cu părul lung, arămiu și chipul palid, cu trăsături ferme, ca o regină nordică.

– Și tu? O iubești pe Elspeth?

Luke și-a întors fața la drum.

– Nu cred că știu ce înseamnă să iubești.

– Evaziv răspuns.

– Ai dreptate.

I-a aruncat o privire bănuitoare, apoi a decis că poate să aibă încredere în ea.

– Deci, ca să fiu sincer, niciodată până la ea nu am fost mai aproape de a mă îndrăgosti, dar tot nu știu dacă asta este iubire adevărată.

Billie a simțit un frison de vinovăție.

– Mă întreb ce-ar zice Anthony și Elspeth despre noi dacă ar afla despre conversația noastră.

Stânjenit, Luke a tușit și a schimbat subiectul.

– Mare păcat că ați dat peste tipii ăia la cămin.

– Sper că Anthony n-o să fie descoperit. Ar putea să-l exmatriculeze.

– Nu e singurul. Și tu ai putea să ai probleme.

Fata a încercat să nu se gândească la asta.

– Nu cred că știa cineva cine eram. L-am auzit pe unul dintre ei zicând „târfă".

Luke i-a aruncat o privire surprinsă.

Și-a imaginat că Elspeth nu ar fi folosit cuvântul „târfă" și își dorea să nu-l fi rostit nici ea.

– Cred că am meritat-o, a mai adăugat Billie. Eram în căminul unui bărbat la miezul nopții.

– Nu cred că există vreodată o justificare pentru lipsa de maniere.

Billie s-a gândit enervată că era un reproș adresat în egală măsură și ei, și bărbatului care o insultase. Luke

avea o fire tăioasă. O înfuria – numai că asta îl făcea să fie interesant. A decis să nu se mai poarte cu mănuși.

– Dar tu? Ești plin de predici când e vorba de mine și de Anthony, nu? Oare n-ai pus-o pe Elspeth într-o situație vulnerabilă în seara asta? Când ai ținut-o în mașină până noaptea, târziu?

Spre surprinderea ei, Luke a început să râdă, admirativ.

– Ai dreptate, sunt un idiot îngâmfat. Am riscat cu toții.

– Ăsta e adevărul, a întărit Billie, cutremurându-se. Nu știu ce m-aș face dacă m-ar da afară.

– Ai studia în altă parte, presupun.

Billie a clătinat din cap.

– Sunt admisă cu bursă. Tata e mort și mama e o văduvă fără niciun ban. Și dacă aș fi exmatriculată pentru comportament imoral, nu prea aș mai avea șanse să primesc o altă bursă. De ce pari așa de surprins?

– Să-ți spun drept, trebuie să recunosc faptul că nu te prea îmbraci ca o bursieră.

Îi făcea plăcere că el îi remarcase hainele.

– E vorba de bursa Leavenworth, a explicat Billie.

– Uau! Probabil că ești un geniu.

Bursa Leavenworth era o bursă renumită și foarte generoasă, pentru care se înscriau mii de studenți eminenți.

– Nu prea știu dacă e cazul, a spus ea, flatată de respectul din vocea lui. Se pare că nu sunt destul de isteață ca să mă asigur că am unde să rămân peste noapte.

– Pe de altă parte, să fii dat afară de la facultate nu e cel mai rău lucru din lume. Unii dintre cei mai deștepți oameni au renunțat la studii – și pe urmă au devenit milionari.

– Pentru mine ar însemna sfârșitul lumii. Nu vreau să devin milionară, ci să-i ajut pe cei bolnavi să se însănătoșească.

– Vrei să te faci doctor?

– Psiholog. Vreau să înțeleg cum funcționează creierul.

– De ce?

– Întrucât este așa de misterios și de complicat. Chestii precum logica, felul în care gândim. Cum ne imaginăm lucruri care nu se află în fața ochilor – animalele nu pot face asta. Abilitatea de a ne aminti – peștii nu au memorie, știai?

Luke a încuviințat.

– Și cum se face că aproape oricine poate să recunoască o octavă muzicală? a adăugat Luke. Două note, frecvența uneia fiind dublul celeilalte – cum de creierul nostru știe asta?

– Și ție ți se pare interesant!

Era mulțumită că el îi împărtășea curiozitatea.

– De ce a murit tatăl tău?

Lui Billie i s-a pus un nod în gât. Tristețea a copleșit-o brusc. Se lupta să-și rețină lacrimile. Întotdeauna se întâmpla așa: un cuvânt rostit la întâmplare și, din senin, o năpădea o tristețe atât de adâncă, încât abia dacă mai putea să vorbească.

– Iartă-mă, îmi pare sincer rău, s-a scuzat Luke. N-am vrut să te supăr.

– Nu e vina ta, a reușit ea să îngaime, inspirând profund. A înnebunit. Într-o duminică dimineață s-a dus să se scalde în râul Trinity. Problema e că ura apa și nu știa să înoate. Cred că a vrut să moară. Aceeași opinie a avut-o și medicul legist, însă membrilor comisiei li

s-a făcut milă de noi și au spus că a fost un accident, ca să putem primi asigurarea lui de viață. A fost o sută de dolari. Am trăit din ei aproape un an.

Billie a tras adânc aer în piept.

– Haide să vorbim despre altceva. Spune-mi despre matematică.

Luke s-a gândit un moment.

– Păi, matematica e la fel de ciudată ca și psihologia. De exemplu, numărul *pi*. De ce raportul dintre circumferință și diametru este de 3,14? De ce nu șase sau doi și jumătate? Cine a decis că așa trebuie să fie, și de ce?

– Vrei să explorezi spațiul cosmic, nu-i așa?

– Cred că este cea mai interesantă aventură pe care a trăit-o omenirea.

– Iar eu vreau să scrutez mintea.

Billie a zâmbit. Tristețea pierderii suferite se stingea.

– Știi că avem ceva în comun... Amândoi suntem animați de idei mărețe.

Luke a râs și a pus frână.

– Hei, ajungem la o intersecție de drumuri.

Billie a aprins lanterna și s-a uitat la harta pe care o ținea pe genunchi.

– Fă la dreapta, l-a ghidat ea.

Se apropiau de Newport. Timpul trecuse repede. Fetei îi părea rău că se termina călătoria.

– Habar nu am ce-o să-i spun vărului meu, a zis ea.

– Ce fel de tip e?

– Cam ciudățel.

– Ciudățel? În ce sens?

– Este homosexual.

Luke s-a uitat la ea repede, surprins.

– Înțeleg.

Billie nu avea pic de răbdare cu bărbații care se așteptau ca femeile să baleteze în jurul subiectului sex.

– Te-am șocat din nou, nu-i așa?

Luke i-a zâmbit.

– Cum spui tu... Ăsta e adevărul.

Billie a început să râdă. Era un colocvialism texan și se simțea bucuroasă că el observa mici detalii despre ea.

– Drumul se bifurcă, a spus Luke.

Billie a consultat din nou harta.

– Trebuie să tragi pe dreapta, nu găsesc ruta.

Luke a oprit mașina și s-a aplecat spre scaunul ei, să se uite la hartă în lumina lanternei. S-a întins ca să întoarcă harta puțin și când i-a atins mâna rece, Billie i-a simțit căldura.

– Poate că suntem aici, a presupus el, arătând locul cu degetul.

În loc să se uite la hartă, Billie s-a trezit că îi privea fața. Era adânc umbrită, luminată doar de Lună și de pâlpâirea difuză a lanternei. Părul îi cădea într-o parte, peste ochiul stâng. Un moment mai apoi el i-a simțit căutătura fixă și a țintuit-o cu privirea. Fără să se gândească la ce face, Billie și-a ridicat mâna și i-a mângâiat obrazul cu muchia degetului mic. Luke s-a uitat lung la ea și Billie a văzut în ochii lui surpriza și dorința.

– Încotro o luăm? a murmurat fata.

Luke s-a tras brusc înapoi și a pornit mașina.

– O luăm... a bâiguit el plin de emoție, dregându-și vocea... o luăm pe drumul din stânga.

Billie se întreba ce mama dracului făcea ea în clipa aia. Luke își petrecuse toată seara giugiulindu-se cu cea

mai frumoasă fată din campus. Ea ieșise cu colegul de cameră al lui Luke. Ce era în mintea ei?

Sentimentele ei pentru Anthony nu erau prea puternice, nici înainte de catastrofa din acea seară. Dar, chiar și așa, *se întâlnea* cu el, prin urmare sigur nu ar trebui să flirteze cu prietenul lui cel mai bun.

– De ce ai făcut gestul acela? a întrebat Luke, furios.

– Nu știu. Nu a fost premeditat, s-a întâmplat, pur și simplu. Condu mai încet.

Luke luase o curbă cu viteză prea mare.

– Nu vreau să mă simt astfel cu tine! a spus Luke.

Billie a rămas brusc fără suflu.

– Astfel cum?

– Nu contează.

Mirosul mării a pătruns în mașină și Billie și-a dat seama că erau aproape de casa vărului ei. A recunoscut drumul.

– A doua la stânga, l-a ghidat ea. Dacă nu încetinești, o să ratezi intrarea.

Luke a pus frână și a cotit pe un drum neasfaltat.

Pe de o parte, Billie ar fi vrut să ajungă la destinație și să coboare din mașină, ca să lase în urmă acea tensiune insuportabilă. Pe de altă parte, o altă ființă din ea ar fi vrut să continue la nesfârșit drumul cu Luke.

– Am ajuns, a spus ea.

Au oprit în dreptul unei case fără etaj, cu streșinile dantelate și un felinar la intrare. Fordul a surprins în lumina farurilor o mâță care stătea nemișcată pe un pervaz de fereastră, privindu-i calmă și disprețuitoare față de zbuciumul emoțiilor omenești.

– Vino înăuntru, a zis Billie. Denny o să ne facă o cafea, să te țină treaz pe drumul de întoarcere.

– Mulțam, nu. O să aștept aici până ajungi în siguranță înăuntru.

– Ai fost foarte bun cu mine. Nu cred că o merit.

– Suntem prieteni? a întrebat-o el, luând mâna pe care ea i-o întinsese.

Billie i-a dus mâna la buze și el i-a sărutat-o, apoi și-a pus obrazul pe ea și a închis ochii. După o clipă l-a auzit cum gemea încet. A deschis ochii și a văzut că o privea fix. Luke și-a pus mâna pe ceafa ei, a tras-o spre el și s-au sărutat. A fost un sărut delicat, cu buze moi, răsuflarea fierbinte și degetele lui abia atingându-i ceafa. Billie l-a prins de reverul hainei lui de tweed aspru și l-a tras mai aproape. Dacă ar fi vrut să o aibă în acel moment, Billie știa că nu i-ar fi rezistat. Gândul a făcut-o să ardă de dorință. Cu o pornire sălbatică, i-a prins buza de jos cu dinții și l-a mușcat.

Apoi s-a auzit vocea lui Denny.

– Cine e acolo?

Billie s-a depărtat de Luke și s-a uitat pe geam. În locuință se aprinseseră luminile și Denny stătea în prag, îmbrăcat cu un halat de casă din mătase purpurie.

Billie s-a întors spre Luke.

– Aș putea să mă îndrăgostesc de tine în aproximativ douăzeci de minute. Însă nu cred că putem să fim prieteni.

L-a mai privit încă un moment și a văzut în ochii lui că îl măcina același conflict pe care și ea îl simțea în suflet. Apoi și-a întors privirea, a inspirat profund și s-a dat jos din mașină.

– Billie? a întrebat Denny. Pentru Dumnezeu, ce faci aici?

Fata a traversat curtea, a urcat pe verandă și i-a căzut în brațe.

– Oh, Denny, a murmurat ea. Îl iubesc pe bărbatul acela și el este al altei femei!

Denny a bătut-o pe spate, cu delicatețe.

– Scumpo, știu *exact* ce simți.

Billie a auzit mașina pornind și s-a întors să-i facă din mână. Când a trecut pe lângă ea, a văzut fața lui Luke și sclipirea a ceva ce strălucea pe obrazul lui.

Pe urmă el a dispărut în întuneric.

8.30 A.M.

Cocoțat chiar în vârful conului ascuțit al rachetei Redstone se află ceva ce seamănă cu o căsuță mare de păsărele, cu un acoperiș abrupt și un drapel înfipt chiar în centru. Segmentul acesta, de vreo patru metri lungime, conține treptele a doua, a treia și a patra ale rachetei – și satelitul în sine.

Agenții secreți din America nu au fost niciodată așa de puternici cum erau în ianuarie 1958.

Directorul CIA, Allen Dulles, era fratele lui John Foster Dulles, secretar de Stat al lui Eisenhower – așa că agenția avea o legătură directă la administrație. Dar acesta era doar jumătate din adevăr.

Ierarhic, sub Dulles se aflau patru directori adjuncți, dintre care numai unul era important – directorul adjunct pentru Planuri. Directoratul pentru Planuri mai era cunoscut și sub sintagma CS (Clandestine Services), Servicii Clandestine, și acesta era departamentul care organizase lovituri de stat împotriva guvernelor cu orientări de stânga din Iran și Guatemala.

Administrația Eisenhower de la Casa Albă fusese uluită și încântată de modul fără vărsare de sânge și cu cheltuieli moderate în care s-au făcut loviturile, mai

ales prin comparație cu costurile unui război adevărat, cum era cel din Coreea. Prin urmare, băieții de la Planuri se bucurau de un prestigiu enorm în cercurile guvernamentale – deși nu și în rândul publicului american, căruia i se comunicase prin ziare că ambele lovituri fuseseră provocate de forțele anticomuniste locale.

În cadrul Directoratului Planuri exista Departamentul Servicii Tehnice, condus de Anthony Carroll. Acesta fusese angajat încă de la înființarea CIA, în 1947. Întotdeauna plănuise să lucreze la Washington – la Harvard, obiectul principal de studiu fusese administrația – și în timpul războiului fusese o vedetă a OSS. La începutul anilor '50, fusese trimis la Berlin, unde organizase săparea unui tunel din sectorul american până la o conductă telefonică din zona sovietică, operațiune în cadrul căreia ascultase comunicările KGB-ului. Tunelul a rămas nedescoperit timp de șase luni, timp în care CIA a adunat un maldăr de informații neprețuite. S-a dovedit cea mai mare lovitură de spionaj a Războiului Rece și recompensa lui Anthony fusese poziția de conducere.

Serviciile Tehnice erau, teoretic vorbind, un departament de pregătire. Undeva în sudul Virginiei exista o veche fermă, unde recruții învățau cum să intre în case prin efracție și să ascundă microfoane, cum să facă uz de coduri și de cerneală invizibilă, cum să șantajeze diplomații și să intimideze informatorii. Dar „pregătirea" mai servea și ca paravan general pentru acțiunile sub acoperire din interiorul SUA. Faptul că agenției îi era interzis, prin lege, să opereze în interiorul Statelor Unite nu constituia decât o inconvenientă minoră. Mai tot ce dorea să facă Anthony, de la ascultatul telefoanelor

șefilor de sindicat până la testarea unor seruri ale adevărului pe deținuții din închisori, putea fi catalogat drept exerciții de pregătire.

Supravegherea lui Luke nu făcea excepție.

Șase agenți cu experiență se adunaseră în biroul lui Anthony. Era o încăpere spațioasă, cu mobilier ieftin, de pe timpul războiului: un birou mic, un dulap din metal pentru dosare, o masă cu picior și un set de scaune pliante. Fără îndoială că noul sediu din Langley era plin de canapele tapițate și lambriuri din mahon, numai că lui Anthony îi plăcea aspectul spartan.

Pete Maxell le arăta un portret instantaneu al lui Luke și o descriere a hainelor pe care le purta, în timp ce Anthony îi punea la curent pe agenți.

– Ținta de astăzi este un angajat de nivel mediu al Departamentului de Stat cu acces la informații secrete de nivel ridicat, zicea el. Suferă un fel de cădere nervoasă. A aterizat de la Paris luni, și-a petrecut toată ziua la hotelul Carlton și marți a dat-o într-o beție. Noaptea trecută și-a petrecut-o în oraș și azi-dimineață s-a dus la un cămin pentru persoanele fără adăpost. Riscurile de securitate sunt evidente.

Unul dintre agenți, „Red" Rifenberg, a ridicat mâna.

– O întrebare.

– Spune.

– De ce nu-l aducem, pur și simplu, aici, să-l întrebăm ce dracu' se întâmplă?

– Până la urmă o s-o facem.

Ușa biroului lui Anthony s-a deschis și a intrat Carl Hobart. Era un bărbat dolofan, chel, cu ochelari, șeful Serviciilor Specializate, care includeau Departamentul

Înregistrări și Decodificări, precum și Serviciile Tehnice. Teoretic, era șeful imediat superior al lui Anthony. Acesta din urmă a gemut surd, rugându-se ca Hobart să nu se amestece în ce făcea el, mai ales în acea zi.

Anthony și-a continuat prezentarea.

– Înainte de a ne deconspira, vrem să știm ce face subiectul, unde merge – cu cine ia legătura, dacă e cazul. Într-o situație de genul ăsta, s-ar putea să fi avut probleme cu nevasta. Dar s-ar putea și să transmită informații dușmanului, fie din considerente ideologice, fie pentru că îl șantajează, iar acum presiunea a devenit prea mare pentru el. Dacă este implicat în vreun fel de activitate de trădare, avem nevoie de toate informațiile pe care le putem obține, *înainte* de a-l aresta.

Hobart l-a întrerupt.

– Despre ce e vorba?

Anthony s-a întors încet spre el.

– Un mic exercițiu de antrenament. Executăm o acțiune de supraveghere asupra unui diplomat suspect.

– Dați cazul la FBI, a zis Hobart, brusc.

În timpul războiului, Hobart lucrase pentru ONI (Office of Naval Intelligence), Serviciile Secrete ale Marinei. Pentru el, spionajul însemna, pur și simplu, să afli unde este dușmanul și ce face acolo. Nu-i plăceau veteranii OSS și trucurile lor murdare. Conflictul împărțea agenția fix în două. Tipii de la OSS erau niște aventurieri. Învățaseră meserie în timpul războiului și nu prea aveau respect față de bugete și protocol. Pe birocrați îi scotea din minți nonșalanța lor. Iar Anthony era arhetipul aventurierului: un temerar arogant, care

nu era prins niciodată, oricât de grave erau faptele, doar pentru că era foarte bun în ceea ce făcea.

Anthony i-a aruncat lui Hobart o privire de gheață.

– De ce?

– E treaba FBI-ului, nu a noastră, să prindă spionii comuniști din America – așa cum știi foarte bine.

– Trebuie să urmărim firul, până la sursa informațiilor. Un caz ca ăsta poate să furnizeze o grămadă de informații, dacă vom acționa cum trebuie. Dar pe cei de la FBI nu-i interesează decât publicitatea pe care o obțin, pentru că îi aduc pe comuniști pe scaunul electric.

– Asta e legea!

– Da, însă noi doi știm că e o tâmpenie.

– Nu contează.

Un lucru aveau în comun grupările rivale din CIA, și aceea era ura față de FBI și de megalomanul director al biroului, J. Edgar Hoover. Așa că Anthony a adăugat:

– Oricum, când s-a mai întâmplat ca FBI să ne ofere nouă ceva?

– Nu s-a mai întâmplat, a răspuns Hobart. Dar azi am o altă însărcinare pentru tine.

Anthony începea să se înfurie. Unde se credea tâmpitul ăsta? Nu era treaba lui să împartă însărcinările.

– Despre ce vorbești?

– Casa Albă a cerut un raport despre modalitățile în care putem trata o grupare de rebeli din Cuba. În această dimineață va avea loc o ședință la nivel înalt. Am nevoie ca tu și oamenii tăi cu experiență să mă informeze.

– Îmi ceri să te informez despre Fidel Castro?

– Sigur că nu. Știu tot despre Castro. Am nevoie să îmi furnizezi idei practice despre cum putem rezolva insurecția.

Anthony disprețuia exprimări de genul acesta, mieroase.

– De ce nu spui exact ce vrei? Vrei să știi cum putem să-i eliminăm.

– Poate.

Anthony a râs disprețuitor.

– Păi, ce altceva am putea face – să le deschidem o școală de duminică?

– Decizia asta ține de Casa Albă. Treaba noastră e să prezentăm opțiunile. Tu poți să-mi dai câteva sugestii.

Anthony își păstrase expresia de indiferență, însă în sinea lui era îngrijorat. În acea zi nu avea vreme de lucruri care să-i distragă atenția, ci de oamenii lui cei mai buni ca să-l supravegheze pe Luke.

– O să văd ce pot face, l-a asigurat Anthony, sperând că Hobart se va mulțumi cu o promisiune vagă.

Nu a fost așa.

– În sala mea de ședințe, la ora zece, cu cei mai experimentați dintre agenții tăi – fără scuze, a zis Hobart și s-a întors să plece.

Anthony s-a decis.

– Nu, a răspuns el.

Ajuns la ușă, Hobart s-a întors.

– Nu era o sugestie, a replicat șeful Serviciilor Specializate. Să fiți prezenți.

– Uită-te la mine, i-a cerut Anthony.

Fără tragere de inimă, Hobart l-a privit în față. Carroll a rostit cu grijă fiecare cuvânt:

– Du-te'n mă-ta!

Unul dintre agenți a chicotit.

Capul pleșuv al lui Hobart devenise stacojiu.

– O să mai vorbim noi despre asta. Mult mai mult.

A ieșit, trântind ușa.

Au izbucnit cu toții în râs.

– Înapoi la treabă, i-a îndemnat Anthony. În clipa asta, Simons și Betts îl urmăresc pe subiect, dar trebuie să fie înlocuiți în câteva minute. Vreau ca Red Riffenberg și Ackie Horwitz să preia supravegherea. O să facem ture de câte șase ore fiecare, cu o echipă de rezervă gata să preia în orice clipă. Asta e tot deocamdată.

Agenții au părăsit biroul în grup, însă Pete Maxell a rămas. Se bărbierise și îmbrăcase costumul obișnuit, cu o cravată îngustă. I se vedeau și mai bine dinții strâmbi și semnul din naștere, pata roșie, cum s-ar întrezări geamurile sparte la o casă nouă. Era un tip timid și nesociabil, poate din cauza felului în care arăta și a puținilor prieteni pe care îi avea și cărora le era total devotat. În acel moment avea un aer preocupat.

– Nu riști prea mult cu Hobart? a întrebat el.

– E un dobitoc.

– E totuși șeful tău.

– Nu-i pot permite să anuleze o operațiune importantă de supraveghere.

– Dar l-ai mințit. Ar putea să afle ușor că Luke nu e un diplomat din Paris.

Anthony a ridicat din umeri.

– Atunci, o să-i spun altă poveste.

Pete îl privea cu îndoială, dar a încuviințat cu o înclinare a capului și s-a îndreptat către ușă.

Anthony era de acord.

– Ai dreptate însă. Mi-am pus definitiv capul pe butuc. Dacă se întâmplă ceva aiurea, Hobart n-o să scape ocazia să-mi ia gâtul.

– Așa mă gândeam și eu.

– Prin urmare, am face bine să fim siguri că nu se întâmplă nimic aiurea.

Pete a ieșit. Anthony s-a uitat la telefon, încercând să se calmeze și să aibă răbdare. Politicile de birou îl înfuriau, însă oameni ca Hobart găseai întotdeauna prin preajmă. Cinci minute mai târziu a sunat telefonul și el a ridicat receptorul.

– Sunt Carroll.

– Iar l-ai supărat pe Carl Hobart.

Era vocea șuierată a unui bărbat care fumase și băuse frenetic aproape toată viața lui.

– Bună dimineața, George! a zis Anthony.

George Cooperman, superiorul imediat al lui Hobart, era director adjunct la Operațiuni și camarad de arme cu Anthony în timpul războiului.

– Hobart ar face bine să nu-mi stea în cale.

– Mișcă-te încoace, puțoi arogant ce ești! a spus George binevoitor.

– Vin imediat.

Anthony a închis telefonul. A tras sertarul de la birou și a scos un plic în care se găsea un pachet gros de foi xeroxate. Pe urmă și-a pus sacoul și s-a îndreptat spre biroul lui Cooperman, situat în Clădirea P, de alături.

Cooperman era un tip înalt și bine făcut, de vreo cincizeci de ani, cu fața brăzdată prematur de riduri. Ținea o cană uriașă de cafea la îndemână și o țigară în

colțul gurii. Citea ziarul moscovit *Pravda*: absolvise la Princeton secția de Literatură Rusă.

Cooperman a aruncat ziarul pe birou.

– De ce nu poți să te porți frumos cu idiotul ăla obez? a mormăit el, fără să-și scoată țigara din gură. Știu că e greu, dar ai putea s-o faci de dragul meu.

Anthony s-a așezat pe un scaun.

– Nu e decât vina lui. Ar fi trebuit să-și dea seama până acum că nu-l insult decât dacă el mi se adresează primul.

– De data asta ce scuză mai ai?

Anthony i-a azvârlit plicul pe birou. Cooperman l-a luat și s-a uitat la foile xerografiate.

– Planuri, a precizat el. Ale unei rachete, bănuiesc. Și, ce-i cu asta?

– Sunt strict secrete. Le-am luat de la subiectul pe care îl supraveghem. E spion.

– Și ai decis să nu-i spui lui Hobart despre asta.

– Vreau să-l urmăresc pe individul ăsta până când își deconspiră întreaga rețea – apoi o să folosesc operațiunea asta pentru dezinformare. Hobart ar preda cazul către FBI și ăia l-ar sălta și l-ar arunca în pușcărie, iar rețeaua s-ar da la fund.

– Pe dracu', aici ai dreptate. Totuși, am nevoie de tine la ședința asta. Eu o prezidez. Dar poți să-ți lași echipa să continue supravegherea. Dacă se întâmplă ceva, te vor scoate din sala de ședințe.

– Mulțam, George.

– Ascultă totuși. Azi-dimineață l-ai înjurat pe Hobart în fața agenților, nu-i așa?

– Cred că da.

– Data viitoare, încearcă să fii mai domol, OK?

Cooperman s-a pregătit să citească din nou din *Pravda*. Anthony s-a ridicat să plece, luând cu el și planurile.

– Și ai grijă să fii al dracului de sigur că supravegherea asta se desfășoară cum trebuie. Dacă o dai în bară, după ce l-ai insultat pe șeful tău, s-ar putea să nu te mai pot apăra.

Anthony a ieșit. Nu s-a întors imediat la el în birou. Șirul de clădiri condamnate la demolare, care adăposteau acea parte din CIA, ocupa o fâșie de teren cuprinsă între Constitution Avenue și mallul cu bazinul de apă în care se reflecta. Intrările pentru mașini erau pe partea dinspre stradă, dar Anthony a ieșit pe o poartă din spate, care dădea spre parc.

S-a plimbat pe aleea cu ulmi, respirând aerul proaspăt și rece, desfătat de arborii bătrâni și de calmul apei. Avusese câteva momente proaste în dimineața aceea, însă le depășise cu bine, cu câte o serie de minciuni pentru fiecare partener de joc.

A ajuns la capătul aleii și s-a oprit la jumătatea drumului între Lincoln Memorial și monumentul Washington. „E numai vina voastră, s-a gândit el, adresându-se celor doi mari președinți. Voi i-ați făcut pe oameni să creadă că pot să fie liberi. Eu lupt pentru ideile voastre. Nici măcar nu sunt sigur că mai cred în idealuri, dar presupun că sunt prea încăpățânat ca să renunț. Și voi tot așa vă simțeați?"

Președinții nu i-au răspuns și după o vreme Anthony a revenit în Clădirea Q.

L-a găsit la el în birou pe Pete, împreună cu echipa care îl urmărise pe Luke: Simons, cu o manta bleumarin, de marină, și Betts, îmbrăcat într-un trenci verde. Mai

era acolo și echipa care ar fi trebuit să-i înlocuiască, Rifenberg și Horwitz.

– Ce dracu' e asta? a întrebat Anthony, năpădit deodată de temeri. Cine îl urmărește pe Luke?

Simons ținea o pălărie mare, cu boruri, care se zgâlțâia în mâna-i tremurândă.

– Nimeni, a răspuns acesta.

– Ce s-a întâmplat? a răcnit Anthony. Ce naiba s-a întâmplat, dobitocilor?

– L-am... ăăă... L-am pierdut, a bâiguit după o clipă Pete, înghițind greu.

PARTEA A DOUA

9 A.M.

Racheta Jupiter C a fost construită pentru armată de Chrysler Corporation. Motorul uriaș al rachetei, care propulsează prima treaptă, este fabricat de North American Aviation, Inc. Treptele a doua, a treia și a patra au fost proiectate și testate de Jet Propulsion Laboratory, din Pasadena.

Luke era furios pe sine însuși. Nu acționase deloc bine. Găsise doi oameni care, probabil, știau cine era el – și îi pierduse din nou.

Se întorsese iar în cartierul cu chirii mici de lângă bisericuța de pe H Street. Lumina zilei de iarnă devenea tot mai strălucitoare și făcea ca străzile să pară mai sumbre, clădirile, mai vechi și lumea, mai sărăcăcioasă. În pragul unui magazin dezafectat a zărit doi vagabonzi, trecându-și unul altuia o sticlă cu bere. S-a cutremurat și a trecut rapid pe lângă ei.

Apoi și-a dat seama că asta era straniu. Un alcoolic avea oricând nevoie de băutură. Dar lui, gândul la o bere, așa de devreme, îi făcea greață. Deci, a conchis el, cu o enormă ușurare, nu putea să fie alcoolic.

Și dacă nu era un bețivan, atunci ce era?

A rezumat ce știa despre sine. Avea vreo treizeci de ani. Nu fuma. În ciuda aparențelor, nu era alcoolic. La un moment dat al vieții lui fusese implicat în activități clandestine. Și cunoștea versurile de la imnul *Oh, ce prieten avem în Iisus.* Era jenant de puțin. Umblase încolo și încoace, căutând o secție de poliție, însă nu dăduse peste niciuna. Se hotărâse să întrebe pe cineva. Un moment după aceea, în timp ce trecea pe lângă un loc viran, îngrădit cu panouri rupte, din tablă ondulată, a zărit un polițist în uniformă, care ieșea pe trotuar printr-o gaură din gard. A profitat de ocazie și l-a întrebat:

– Cum ajung la cea mai apropiată secție de poliție?

Polițistul era un tip zdravăn, cu o mustață de culoarea nisipului. S-a uitat disprețuitor la Luke și a răspuns:

– În portbagajul mașinii mele, dacă nu dispari dracului din ochii mei.

Pe Luke l-a surprins violența limbajului omului legii. Care era problema tipului? Se săturase însă să bată străzile și avea nevoie de îndrumare, așa că a insistat.

– Vreau numai să știu unde este secția de poliție.

– Nu-ți mai spun și a doua oară, jegos ce ești!

Luke se enervase. Cine se credea polițistul acela?

– Domnule, v-am pus o întrebare politicoasă, a izbucnit el.

Pentru un tip cu greutate, polițistul s-a mișcat destul de repede. L-a apucat pe Luke de reverul hainei zdrențuite și l-a azvârlit prin deschizătura din gard. Luke s-a împiedicat și a căzut pe o bucată de asfalt spart, rănindu-se la brat.

Spre surpriza lui, nu era singur. Înăuntrul locului îngrădit se afla o femeie tânără, cu părul vopsit blond

și fardată puternic. Purta o haină lungă, descheiată și o rochie largă pe dedesubt. Avea pantofi de seară, cu toc înalt, și ciorapii rupți. Tocmai își trăgea chiloții. Luke și-a dat seama că era o prostituată care tocmai îl servise pe polițistul în patrulare.

Omul legii a apărut și el prin spărtura din gard și i-a tras lui Luke una în plex.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Sid – a auzit-o Luke pe târfă zicând –, ce-a făcut, a scuipat pe trotuar? Lasă-l în pace pe bietul om!

– Nemernicul ăsta trebuie să învețe să fie puțin mai respectuos, a explicat tâmp polițistul.

Cu coada ochiului, Luke l-a văzut că își scoate bastonul și îl ridică. În timp ce lovitura cobora spre el, Luke s-a rostogolit pe o parte. Nu a fost destul de rapid și capătul bățului i-a ciupit umărul stâng, amorțindu-i pe moment brațul. Polițistul a ridicat iar bastonul.

În mintea lui Luke s-a închis un circuit.

În loc să se rostogolească într-o parte, s-a aruncat asupra polițistului. Cu avântul cu care se pregătea să lovească, omul legii s-a prăbușit la pământ și a scăpat bățul din mână. Agil, Luke a sărit în picioare. Când s-a ridicat și polițistul, Luke s-a apropiat de el, baletând în jurul lui, astfel ca omul să nu-l poată atinge. S-a prins de reverele uniformei lui și l-a tras pe bărbat înainte, cu o smucitură puternică, pocnindu-l în față. S-a auzit un pârâit când i-a spart nasul polițistului. Omul a început să răcnească de durere.

Luke a dat drumul reverelor, a făcut o piruetă pe un picior și l-a lovit pe bărbat în dosul genunchiului. Pantofii lui scâlciați nu erau destul de rigizi ca să-i rupă

oasele, dar genunchiul nu putea să reziste prea mult la o lovitură laterală și polițistul a căzut.

O parte din creierul lui Luke se întreba de unde dracu' învățase să se bată astfel.

Polițistului îi curgea sânge din nas și din gură, totuși s-a ridicat, ametit, pe cotul stâng și cu dreapta a scos pistolul.

Nu a apucat să-l tragă complet din toc, fiindcă Luke se și năpustise deasupra lui. L-a apucat pe om de antebrațul drept și i-a izbit mâna de asfalt, o singură dată, cu putere. Pistolul i-a căzut imediat polițistului. Pe urmă Luke l-a ridicat de jos și i-a răsucit mâna, astfel că omul s-a rostogolit pe burtă. I-a îndoit brațul la spate și s-a lăsat cu amândoi genunchii în scobitura șalelor polițistului, lăsându-l fără aer în plămâni. În sfârșit, l-a prins de degetul arătător și i l-a dat complet pe spate.

Polițistul a urlat. Luke i-a îndoit și mai tare degetul. L-a auzit cum se rupe și bărbatul a leșinat.

– O vreme n-o să mai bați niciun vagabond, a șuierat Luke printre dinți. Ticălos ce ești!

S-a ridicat în picioare. A luat de jos pistolul, a golit încărcătorul și a aruncat gloanțele împrejur.

Târfa se zgâia la el.

– Cine naiba ești, Eliott Ness?

Luke s-a uitat la ea. Era slabă și sub machiaj se vedea că tenul îi era stricat.

– Nu știu cine sunt, i-a răspuns el.

– Păi, e clar că vagabond nu ești, a spus femeia. N-am văzut niciodată un bețivan care să poată doborî cu pumnii o matahală grasă și mare ca Sid, ăsta de aici.

– Așa mă gândeam și eu.

– Mai bine am șterge-o de aici, a sugerat femeia. Când s-o trezi, o să fie turbat.

Luke a dat din cap. Nu-i era teamă de Sidney, turbat sau nu, dar nu avea să dureze prea mult înainte ca locul să se umple de polițiști, iar el trebuia să ajungă altundeva. A păşit în stradă prin ruptura din gard şi s-a îndepărtat cu viteză.

Femeia l-a urmat, tocurile cui ale pantofilor țăcănind pe trotuar. Şi-a încetinit pasul, pentru a-i permite să-l ajungă din urmă, dintr-un sentiment de camaraderie față de ea. Amândoi fuseseră abuzați de Sidney, agentul de poliție.

– A fost destul de drăguț să-l văd pe Sidney că dă peste unul pe care nu-l poate intimida, a zis ea. Cred că îți rămân datoare.

– Absolut deloc.

– Mă rog, data viitoare când te arde în pipotă, o să fie din partea casei.

Luke a încercat să-şi ascundă repulsia.

– Cum te cheamă? a întrebat-o el.

– Dee-Dee.

Luke a ridicat din sprâncene.

– De fapt, Doris Dobbs, a recunoscut ea. În definitiv, ce fel de nume e ăsta pentru o fată de consumație?

– Eu sunt Luke. Nu-mi cunosc numele de familie. Mi-am pierdut memoria.

– Uau! Cred că asta te face să te simți... straniu.

– Dezorientat.

– Mda. Asta era vorba care îmi stătea şi mie pe limbă.

Luke s-a uitat la ea. Femeia avea un surâs ironic pe chip.

– Nu doar că nu știu cum mă cheamă, nici măcar nu știu ce fel de om sunt.

– Cum adică?

– Mă întreb: oare sunt o persoană cinstită?

„Poate că e o prostie, a chibzuit el, că-mi deschid sufletul în fața unei târfe de pe stradă, dar nu am cui altcuiva."

– Dacă sunt un soț fidel, un tată iubitor și un coleg de muncă pe care te poți bizui? Sau sunt vreun fel de gangster? Mă scoate din minți faptul că nu știu.

– Scumpule, dacă asta te sâcâie, știu deja ce fel de tip ești. Un gangster s-ar întreba: sunt bogat, căsăpesc gagicele, le e frică tuturor de mine?

Avea dreptate. Luke a încuviințat cu o înclinare a capului. Însă tot nu era mulțumit.

– Una e să-ți dorești să fii un om bun... dar poate că nu mă ridic la nivelul aspirațiilor mele.

– Scumpule, bine ai venit în rândul rasei omenești. Toți avem același sentiment, a zis femeia, în pragul unei intrări. A fost o noapte lungă. Mă opresc în halta asta.

– Rămâi cu bine!

Femeia a avut o clipă de ezitare.

– Ai nevoie de un sfat?

– Sigur.

– Dacă vrei să nu te mai trateze lumea ca pe un nimic, ai face bine să te aranjezi nițel. Bărbierește-te, piaptănă-ți părul, găsește și tu o haină care să nu arate ca țolul de pe un cal de povară.

Luke și-a dat seama că femeia avea dreptate. Câtă vreme arăta ca un nebun, nimeni nu-l va lua în seamă, darămite să-l mai ajute să-și descopere identitatea.

– Cred că ai dreptate. Mersi.

S-a întors să plece.

– Și ia-ți o pălărie! a mai strigat femeia în urma lui.

Luke și-a dus mâna la cap, apoi a privit împrejur. În afară de el, nu mai era niciun om pe stradă, fie el bărbat sau femeie, care să nu fi purtat o pălărie. Oare cum putea un vagabond să facă rost de un costum de haine nou? Pumnul de monede din buzunar nu i-ar fi ajuns pentru cine știe ce.

Soluția i-a apărut deodată în minte, gata formulată. Ori era o problemă ușoară, ori mai fusese în situația asta și înainte. Trebuia să se ducă într-o gară. În general, o gară era plină de oameni care aveau cu ei schimburi complete de haine, împreună cu ustensile de bărbierit și alte articole de toaletă, toate împachetate frumos în valize.

A mers la următorul colț de stradă și a verificat unde se afla. Era la intersecția dintre A Street și Seventh. Când plecase din Union Station, în dimineața aceea, observase că se afla aproape de intersecția F cu Second.

A luat-o într-acolo.

10 A.M.

Prima treaptă a rachetei este ataşată de treapta a doua prin intermediul unor bolţuri explozive, în jurul cărora sunt fixate nişte arcuri spiralate. Când combustibilul s-a consumat, bolţurile sunt detonate şi arcurile eliberează prima treaptă, devenită inutilă.

Spitalul de boli nervoase din Georgetown era o vilă în stil victorian, din cărămidă roşie, care avea în spate o aripă nouă, modernă, cu acoperişul plat. Billie Josephson şi-a condus Fordul Thunderbird roşu în parcare şi s-a grăbit spre clădire.

Nu-i plăcea să ajungă aşa de târziu. Părea o lipsă de respect faţă de munca şi de colegii ei. Ceea ce făcea ea era de o importanţă vitală. Încet, cu eforturi uriaşe, învăţau cum să înţeleagă mecanismele creierului omenesc. Într-un fel, era ca şi cum ar fi explorat o planetă îndepărtată, a cărei suprafaţă nu putea fi văzută decât prin nişte spărturi în stratul de nori, rare, dar cu atât mai ademenitoare.

Întârziase din cauza lui Becky-Ma. După ce Larry plecase la şcoală, Billie se dusese să-i cumpere mamei pastilele de inimă şi când s-a întors acasă a găsit-o întinsă pe pat, complet îmbrăcată, gâfâind, cu respiraţia sacadată. Doctorul venise imediat, dar nu-i spusese

nimic nou. Becky-Ma avea inima slăbită. Dacă rămânea fără suflu, trebuia să se întindă și să nu uite să-și ia pastilele. Orice stres îi era nefast.

„Dar cu mine cum rămâne? Stresul nu e nefast și pentru mine?", ar fi vrut Billie să întrebe. În schimb, s-a mulțumit din nou să umble pe vârfuri în preajma mamei sale.

S-a oprit la recepție și s-a uitat peste registrul de noapte. Cu o seară în urmă, târziu, după plecarea ei, fusese adus un pacient nou: Joseph Bellow, un schizofrenic. Numele îi păru cunoscut, dar nu-și putea aminti de ce. Surprinzător, pacientul fusese externat în timpul nopții. Asta era ciudat.

A traversat camera de zi, în drum spre biroul ei. Televizorul era pornit și un reporter de pe o plajă prăfoasă spunea: „Aici, la Cape Canaveral, întrebarea care stă pe buzele tuturor este: «Când va încerca armata să-și lanseze propria rachetă?» Trebuie să se întâmple în următoarele câteva zile".

Subiecții cercetării pe care o desfășura Billie stăteau acolo, unii se uitau la televizor, alții jucau jocuri sau citeau, iar câțiva se zgâiau în gol. I-a făcut cu mâna lui Tom, un tânăr care nu înțelegea sensul cuvintelor.

– Ce mai faci, Tommy? l-a strigat ea.

Băiatul a zâmbit și i-a făcut la rândul lui cu mâna. Știa să citească limbajul trupului destul de bine și adeseori răspundea ca și cum ar fi știut ce spunea lumea, așa că lui Billie i-a luat luni de zile ca să-și dea seama că el nu înțelegea nicio iotă.

Într-un colț, Marlene, o alcoolică, flirta cu un tânăr asistent medical. Ea avea cincizeci de ani, însă nu-și

amintea nimic din ceea ce se întâmplase după vârsta de nouăsprezece ani. Se considera încă o fată tânără și refuza să creadă că „tipul în vârstă" care o iubea și avea grijă de ea era soțul ei.

Prin peretele din sticlă al unei camere pentru interviu l-a văzut pe Ronald, un arhitect excelent, care suferise răni la cap într-un accident de mașină. Rezolva teste pe hârtie. Problema lui era că-și pierduse capacitatea de a lucra cu numerele. Socotea cu o încetineală criminală, pe degete, încercând să adune trei cu patru.

Mulți pacienți aveau forme de schizofrenie, o incapacitate de a relaționa cu lumea reală.

Unii dintre ei puteau să fie ajutați, cu medicamente sau tratamente cu șocuri electrice sau cu ambele; dar treaba lui Billie era să identifice forma exactă a inabilităților lor. Studiind handicapuri mintale minore, ea definea funcțiile unei minți normale. Ronald, arhitectul, putea să privească un grup de obiecte de pe o tavă și să spună dacă erau trei sau patru, însă dacă erau douăsprezece și trebuia să le numere, asta putea să dureze destul de mult și s-ar fi putut să greșească. Asta îi sugera lui Billie că abilitatea de a vedea, dintr-o privire, câte obiecte sunt într-un grup mic este diferită de capacitatea de a număra.

În felul acesta, cerceta încet profunzimile minții, localizând aici memoria, dincolo limbajul, iar matematica, undeva în altă parte. Iar dacă dizabilitatea era legată de o afecțiune minoră a creierului, Billie putea să speculeze că abilitatea normală era localizată în acea parte a creierului care fusese distrusă. Până la urmă, imaginea

conceptuală asupra funcțiilor creierului, realizată de ea, se va suprapune diagramei fizice a creierului omenesc.

În ritmul cu care avansa în momentul acela, i-ar lua vreo două sute de ani. Cu toate acestea, lucra singură. Dacă ar fi avut o echipă de psihologi, ar progresa cu mult mai repede. Ar putea să vadă harta realizată în timpul vieții ei. Asta era și ambiția lui Billie.

Parcursese un drum lung, de la depresia suicidală a tatălui ei. Pentru bolile mintale nu existau vindecări rapide. În cazul oamenilor de știință, creierul era însă în continuare un mister, în cea mai mare parte. Ar fi fost mult mai bine înțeles dacă Billie ar fi putut vorbi despre munca ei. Poate că atunci oameni ca tatăl ei ar putea să fie ajutați.

A urcat pe scări la etajul superior, cu gândul la pacientul misterios. Joseph Bellow semăna cu Joe Bellow, un nume pe care l-ar inventa oricine, ad-hoc. Și de ce fusese externat în mijlocul nopții?

A ajuns în biroul ei și s-a uitat pe fereastră, la o clădire în construcții. Spitalului i se adăuga o aripă nouă – și odată cu ea urma să se creeze o nouă poziție în grila de clasificare a ocupațiilor: director de cercetare. Billie făcuse cerere pentru acest post. Numai că la fel procedase și unul dintre colegii ei, doctorul Leonard Ross. Len era mai în vârstă decât Billie, dar ea avea o experiență mai vastă și publicase mai mult: numeroase articole și un manual, *Introducere în psihologia memoriei*. Era sigură că putea să-l surclaseze pe Len, însă nu știa cine se mai afla în cursă. Și își dorea enorm postul acela. Ca director, ar avea alți cercetători care să lucreze sub îndrumarea ei.

Printre muncitorii de pe șantier a observat un mic grup de bărbați în costume – cu paltoane din lână și pălării cu boruri tari, în loc de salopete și căști de protecție. Părea că erau în vizită. Când i-a privit mai îndeaproape, a văzut că Len Ross îi însoțea.

A vorbit cu secretara ei.

– Cine sunt tipii aceia pe care îi conduce Len Ross?

– Sunt de la Fundația Sowerby.

Billie s-a încruntat. Fundația era aceea care finanța noua poziție. Va avea un cuvânt greu în alegerea celui care o va ocupa. Și Len se dădea bine pe lângă ei.

– Se știa că vin astăzi?

– Len a zis că ți-a lăsat o notiță. A trecut azi-dimineață să te ia, dar nu erai aici.

Billie era sigură că notița nu exista. Len omisese intenționat să o prevină. Iar ea întârziase.

– La dracu', a exclamat Billie cu năduf și s-a repezit să se alăture grupului de pe șantier.

Timp de câteva ore nu s-a mai gândit la Joseph Bellow.

11 A.M.

Deoarece racheta fusese făcută în grabă, treptele superioare foloseau un motor de rachetă care se producea deja de câțiva ani, și nu unul după un proiect nou. Cercetătorii au ales o versiune mai mică a rachetei Sergeant, încercată și testată de multe ori. Treptele superioare ale rachetei sunt acționate de o combinație de ansambluri ale acestor rachete mai mici, cunoscute sub numele Baby Sergeant.

În timp ce Luke parcurgea rețeaua de străzi care ducea la gara Union Station, și-a dat seama că la fiecare două minute, aproximativ, verifica dacă îl urmărea cineva.

Scăpase de umbre de mai bine de o oră, dar s-ar putea ca în acel moment să fie în căutarea lui. Gândul l-a făcut temător și derutat. Cine erau și ce făceau acei oameni? Instinctele îi spuneau că erau răuvoitori. Altfel, de ce l-ar urmări pe ascuns?

A scuturat din cap, să-și limpezească mintea. Planul lui era să fure o valiză de la un pasager de tren. Era sigur că mai făcuse asta înainte, la un moment dat din viața lui. Când a încercat să-și amintească, în minte i-au venit

cuvinte în franceză: „*La valise d'un type qui descend du train.*[1]"

Nu va fi prea ușor. Hainele lui murdare și zdrențăroase vor sări în ochi în mulțimea aceea de călători respectabili. Va trebui să se miște repede dacă voia să scape. Oricum, nu avea de ales. Dee-Dee avusese dreptate. Nimeni nu stătea să asculte un vagabond. Ar fi ajuns la pușcărie. Gândul acesta îl făcu să se înfioare. Nu închisoarea în sine îl speria atât, cât perspectiva unor luni de necunoaștere și confuzie, în care să nu știe cine era, fără să poată face vreun progres în aflarea adevărului.

În fața lui, pe Massachusetts Avenue, a zărit arcada albă de granit a Union Station, care părea o catedrală în stil roman transplantată din Normandia. Se gândea la ce urma să facă și și-a zis că, după ce va comite furtul, trebuia să dispară rapid. Avea nevoie de o mașină. Imediat i-a venit în minte modul în care să fure una.

În apropierea gării, strada era plină de mașini parcate în șir. Cele mai multe aparțineau, probabil, celor care plecaseră cu trenul. A încetinit pasul când o mașină tocmai parca într-un spațiu din fața lui. Era un Ford Fairlane în două nuanțe, albastru și alb, nou, dar nu țipător. Era perfectă. Motorul pornea la cheie, nu cu manetă, însă o să fie ușor să tragă câteva fire din spatele bordului și să o pornească.

Se întreba de unde știa toate astea.

Din Ford a coborât un bărbat în palton, care a scos din portbagaj o geantă, a încuiat mașina și s-a îndreptat spre gară. Cât timp avea să lipsească? Era posibil să aibă

[1] Valiza unui tip care coboară din tren. (în lb. fr. în orig.) (n.tr.)

o treabă în gară și să revină în câteva minute. Atunci o să reclame că i s-a furat mașina. Dacă ar merge cu ea, Luke ar fi în pericol să fie arestat în orice moment. Asta nu era bine. Trebuia să afle unde se ducea bărbatul.

S-a luat după el, în gară.

Interiorul măreț al clădirii, care în acea dimineață i se păruse ca un templu dezafectat, în acel moment era deosebit de animat. Simțea că atrăgea privirile. Toți ceilalți păreau așa de curați și de bine îmbrăcați. Cei mai mulți își fereau privirile, dar unii se uitau la el cu expresii de dezgust sau de dispreț. I-a trecut prin minte că s-ar putea să dea peste funcționarul care îl dăduse afară mai devreme. Atunci, s-ar face tevatură. Tipul cu siguranță că și-ar aminti.

Proprietarul Fordului s-a așezat la o coadă din dreptul unui ghișeu pentru bilete, iar Luke s-a postat și el tot acolo. Privea în pământ, fără să se uite în ochii cuiva, cu speranța că n-o să-l observe nimeni.

Coada se mișca încet și omul pe care îl urmărea a ajuns la ghișeu.

– Philadelphia, dus-întors cu întoarcere în douăzeci și patru de ore, a cerut el.

Pentru Luke a fost suficient. Philadelphia era la ore bune distanță. Bărbatul va fi plecat din oraș toată ziua. Mașina lui nu va fi declarată furată decât după întoarcerea lui. Luke va fi în siguranță cu ea până la noapte.

A ieșit din rând și s-a îndepărtat în grabă.

S-a simțit ușurat când a ieșit. Chiar și vagabonzii au dreptul să se plimbe pe străzi. S-a întors pe Massachusetts Avenue și a găsit Fordul parcat. Ca să nu piardă timpul mai târziu, și-a zis s-o descuie. S-a uitat în sus și-n jos pe

stradă. Mașini și pietoni treceau constant. Problema era că el arăta ca un delincvent. Dar dacă aștepta până nu mai era nimeni prin preajmă, ar putea să stea acolo toată ziua. Va trebui să se miște foarte repede.

A păşit pe carosabil, a ocolit mașina și s-a oprit în dreptul portierei din stânga, față. Și-a lipit palmele bine deschise pe geamul ei și a împins în jos. Nu s-a întâmplat nimic. Își simțea gura uscată. A privit rapid în ambele sensuri: nimeni nu-i dădea încă atenție. S-a ridicat pe vârful picioarelor, ca să adauge greutatea corpului său la forța cu care apăsa mecanismul geamului. În sfârșit, acesta a început să alunece ușor în jos.

Când l-a deschis complet, a băgat mâna pe dinăuntru și a deblocat portiera. A deschis-o, a ridicat la loc geamul și a închis-o iar. Era gata să dispară rapid.

S-a gândit să pornească mașina și să lase motorul mergând, numai că asta ar fi putut să atragă atenția vreunui agent de poliție care patrula sau chiar a vreunui trecător curios.

S-a întors în Union Station. Era permanent îngrijorat că vreun angajat de la căile ferate ar putea să-l observe. Nu trebuia neapărat să fie bărbatul cu care se ciocnise mai devreme – orice funcționar conștiincios ar putea să își pună în minte să-l dea afară, la fel cum ar lua de pe jos un ambalaj de acadea. A făcut tot ce a putut ca să nu iasă în evidență. Nu mergea nici prea repede, nici prea încet, încerca să se țină pe lângă pereți de câte ori putea, avea grijă să nu-i taie nimănui calea și nu se uita niciodată în ochii cuiva.

Momentul cel mai bun ca să furi o valiză este imediat după sosirea unui tren cu multe vagoane și aglomerat,

când peronul gării este înțesat de oameni care se grăbesc. În douăsprezece minute trebuia să sosească un tren expres de la New York. Era perfect.

În timp ce se uita la panoul de Plecări-Sosiri, ca să vadă la ce linie trăgea trenul, i s-a ridicat părul pe spinare.

A privit în jur. Probabil că zărise ceva cu coada ochiului, ceva care îi declanșase instinctiv semnalul de alarmă. Ce? Inima îi bătea tot mai tare. De ce-i era teamă?

A încercat să treacă neobservat și s-a depărtat de panou, oprindu-se la chioșcul de ziare, unde a studiat un stativ cu publicațiile din ziua aceea. A citit titlurile articolelor.

RACHETA ARMATEI VA FI LANSATĂ CÂT DE CURÂND
UCIGAȘUL CELOR 10 PERSOANE A FOST ARESTAT
DULLES DĂ ASIGURĂRI GRUPULUI DE LA BAGDAD
ULTIMA ȘANSĂ LA CAPE CANAVERAL

După o clipă a privit înapoi, peste umăr. Vreo zece oameni traversau din ambele sensuri peronul, grăbindu-se spre sau dinspre trenurile către suburbii. Dar și mai mulți stăteau pe băncile din mahon sau în picioare, pe lângă ele, răbdători, rude și șoferi care așteptau să-i întâmpine pe pasagerii care coborau din trenul de New York. Un șef de sală se ivise în pragul unui restaurant, sperând să aibă clienți pentru prânz. Mai erau vreo cinci hamali care fumau...

Și doi agenți.

Era destul de sigur în privința profesiei lor. Amândoi erau tineri, îngrijit îmbrăcați, cu palton și pălărie și cu

pantofii eleganți bine lustruiți. Totuși nu înfățișarea lor i-a dat de gol, cât mai ales atitudinea. Erau vigilenți, scrutau atent peronul gării, studiind chipurile celor care treceau, priveau în toate părțile... cu excepția panoului cu mersul trenurilor. Singurul lucru care nu-i interesa era călătoria.

Luke se simțea tentat să meargă și să le vorbească. S-a gândit la asta, copleșit de nevoia de a intra, pur și simplu, în contact cu oameni care îl cunoșteau. Tânjea să-i spună cineva: „Salut, Luke, ce mai faci? Îmi pare bine să te văd din nou!"

Cei doi probabil că i-ar zice: „Suntem agenți FBI și ești arestat". Luke simțea că ar fi fost aproape o ușurare. Dar instinctele lui l-au prevenit să se țină departe. De fiecare dată când se gândea că ar fi putut să aibă încredere în ei, se întreba de ce îl urmăreau pe ascuns dacă nu voiau să-i facă rău.

Le-a întors spatele și s-a îndepărtat, încercând să mențină între ei și el standul de ziare. În umbra marii arcade de la intrare a riscat să arunce o privire în spate. Cei doi traversau peronul, deplasându-se de la est la vest în câmpul lui vizual.

Cine dracului erau?

A ieșit din gară, a mai parcurs câțiva metri de-a lungul monumentalei arcade din față și a reintrat în holul central. A fost la țanc cât să vadă spatele celor doi agenți care se îndreptau către ieșirea de vest.

A verificat ora. Trecuseră zece minute. Expresul de New York trebuia să sosească în două minute. S-a grăbit spre peron și a așteptat, încercând să se mistuie în fundal.

Când au apărut primii pasageri, l-a cuprins un calm glaciar. Îi privea intens pe cei sosiți. Era miercuri, mijlocul săptămânii, așa că erau o sumedenie de oameni de afaceri și de tipi în uniformă militară, însă puțini turiști și doar o brumă de femei și de copii. Se uita după un bărbat de mărimea și constituția lui.

În timp ce pasagerii se revărsau pe peron, cei care așteptau au pornit înaintea lor și s-a format o busculadă. Mulțimea din jurul barierei spre peron s-a îndesit, apoi s-a răspândit, în timp ce lumea forța iritată ieșirea. Luke a zărit un tânăr de înălțimea lui, dar acesta purta o pufoaică și o șapcă din lână: s-ar fi putut să nu aibă un costum de haine în tașca pe care o purta pe umăr. La fel, Luke a renunțat și la călătorul mai în vârstă care avea înălțimea potrivită, însă era prea slab. A văzut un bărbat care arăta perfect, dar nu avea în mână decât o servietă.

Trecuseră deja cel puțin o sută de pasageri și se părea că mai erau destui de venit. Peronul era plin de oameni nerăbdători. Pe urmă l-a văzut pe cel potrivit. Avea aceeași înălțime, carură și vârstă ca Luke. Scurta cenușie era descheiată și se zărea dedesubt un sacou din tweed, sport, și pantaloni din lână – ceea ce însemna că în valiza de piele maronie, pe care o ducea în mâna dreaptă, se afla, probabil, un costum de haine. Avea o expresie neliniștită și mergea repede, ca și cum ar fi fost în întârziere la o întâlnire.

Luke s-a strecurat prin mulțime și și-a făcut loc dând din coate, până când a ajuns direct în spatele bărbatului.

Mulțimea era densă și se deplasa încet, iar cel pe care îl viza Luke se mișca tot oprindu-se și apoi pornind iar.

După aceea mulțimea s-a subțiat puțin și bărbatul a pășit repede într-un gol ce se crease.

În clipa aceea, Luke i-a pus piedică. Și-a proptit bine piciorul în glezna lui stângă. Când bărbatul a dat să se miște înainte, Luke a tras în sus, îndoind piciorul victimei de la genunchi. Omul s-a lovit de spatele unei femei îmbrăcate în blană, care, la rândul ei, s-a împiedicat, a scos un țipăt scurt și a căzut. Tipul a ajuns pe pardoseala de marmură cu o bușitură sonoră și pălăria i s-a rostogolit cât colo. O fracțiune de secundă mai apoi, femeia a căzut în genunchi, scăpând din mână poșeta și o valiză șic, din piele albă.

Alți pasageri s-au adunat repede în jurul lor, încercând să-i ajute:

– Ați pățit ceva?

Luke a ridicat calm valiza de piele maronie și s-a îndepărtat repede spre cea mai apropiată arcadă de ieșire. Nu s-a uitat înapoi, dar asculta cu atenție dacă nu se distingeau strigăte acuzatoare sau tropăitul unor urmăritori. Dacă ar fi auzit ceva, era gata să fugă: nu avea de gând să renunțe prea ușor la hainele curate și credea că, probabil, ar fi putut să alerge mai repede decât cei mai mulți, chiar și cărând o valiză. Totuși, în timp ce mergea spre ieșire cu pasul vioi, simțea ca și cum ar fi avut prinsă de spate o țintă de tir.

La ieșire a aruncat o privire înapoi, peste umăr. Mulțimea se agita în jurul aceluiași loc. Nu putea să-l vadă pe cel căruia îi pusese piedică, nici pe femeia în haină de blană. Dar un tip înalt cu privirea autoritară scruta cu atenție peronul, de parcă ar fi căutat ceva. Ochii i s-au rotit brusc spre Luke.

Acesta a păşit repede prin poarta de ieşire.

Ajuns afară, a luat-o spre Massachusetts Avenue. Un minut mai apoi ajungea la Fordul Fairlane. Automat, s-a dus la portbagaj, ca să ascundă valiza furată – numai că portbagajul era încuiat. Şi-a amintit că l-a văzut pe proprietar când l-a închis. A privit iar înapoi, spre gară. Bărbatul înalt traversa în goană sensul giratoriu din faţa gării, ferindu-se de maşini şi îndreptându-se în direcţia lui Luke. Cine era? Vreun poliţist în timpul liber? Detectiv? Un băgăcios fără treabă?

Luke s-a dus repede la portiera din stânga, a deschis-o şi a aruncat valiza pe bancheta din spate. Apoi s-a urcat la volan şi a trântit uşa.

S-a băgat sub bord şi a găsit cablurile contactului de pornire. Le-a tras afară şi le-a atins unul de altul. Nu s-a întâmplat nimic. Îşi simţea fruntea îmbrobonată de sudoare, în ciuda frigului. De ce nu mergea? Apoi i-a venit în minte răspunsul: firul nu era cel bun. Mai era un cablu la dreapta contactului. L-a tras afară şi l-a atins de cel din stânga.

Motorul a pornit.

A apăsat pe acceleraţie şi motorul a turat mai tare.

A băgat maneta în viteza întâi, a deblocat frâna de mână, a semnalizat şi a intrat în trafic. Maşina era cu botul spre gară, aşa că a întors-o. Pe urmă a pornit.

Un zâmbet i-a apărut pe buze. Dacă nu era foarte ghinionist, avea în valiză un set complet de haine curate. Simţea că începuse să-şi ia viaţa în mâini.

Nu mai avea nevoie decât de un loc unde să facă un duş şi să se schimbe de haine.

MIEZUL ZILEI

Treapta a doua constă din douăsprezece rachete Baby Sergeant, dispuse circular în jurul unui tub central. Treapta a treia are trei motoare Baby Sergeant, ţinute împreună de trei pereţi etanşi despărţitori, transversali. Deasupra treptei a treia se află treapta a patra, o singură rachetă, cu satelitul în vârf.

Numărătoarea inversă ajunsese la minus 630 de minute şi Cape Canaveral zbârnâia.

Specialiştii în rachete erau toţi la fel: proiectau arme, dacă o dorea guvernul, dar visau şi la spaţiul cosmic. Echipa Explorer construise şi lansase multe rachete, însă aceasta avea să fie prima dintre ele care se va desprinde de atracţia Pământului şi va zbura dincolo de atmosferă. Pentru cei mai mulţi dintre membrii echipei, lansarea din acea seară va reprezenta împlinirea speranţelor de o viaţă întreagă. Elspeth simţea la fel.

Aveau baza în Hangarul D şi Hangarul R, alăturate. Forma unui hangar standard pentru avioane fusese considerată foarte potrivită şi în privinţa rachetelor: era un spaţiu central foarte mare, unde rachetele puteau să fie verificate, cu câte o aripă de două etaje pe fiecare parte, unde erau birourile şi mici laboratoare.

Elspeth era în Hangarul R. Avea o masă pentru dactilografiat în biroul șefului ei, Willy Fredrickson, coordonatorul lansării, care își petrecea cea mai mare parte a timpului altundeva. Treaba ei era să pregătească și să distribuie programul lansării.

Problema era că programul în speță se schimba constant. Nimeni în America nu mai trimisese o rachetă în spațiu până atunci. Apăreau tot timpul probleme noi și inginerii improvizau încontinuu, ca să încropească vreo componentă sau să evite un sistem. Acolo banda adezivă se numea bandă de rachetă.

Așa că Elspeth făcea actualizări regulate ale programului de lansare. Trebuia să țină permanent legătura cu fiecare grup din echipă, să noteze schimbările de plan în carnetul ei cu stenograme și apoi să transfere aceste notițe în formă dactilografiată, să xerocopieze foile și să le distribuie. Munca îi cerea să meargă peste tot și să cunoască aproape totul. Când apărea câte o problemă, afla imediat; se număra și printre primii care erau înștiințați despre soluția găsită. Era încadrată ca secretară și plătită ca atare, însă nimeni nu ar fi putut să facă treaba asta fără o diplomă în științe. Totuși, nu era furioasă pentru salariul mic, ci mai degrabă recunoscătoare fiindcă avea o slujbă care o punea la încercare. Unele dintre colegele ei de la Radcliffe încă mai scriau după dictarea făcută de bărbați în costume cenușii din lână.

Actualizarea de la miezul zilei era gata și Elspeth a apucat maldărul de hârtii și a pornit să le distribuie. Se grăbea foarte tare, dar în acea azi acest lucru îi convenea: o împiedica să-și facă griji constant în privința lui Luke.

Dacă şi-ar fi urmat imboldul, ar fi fost călare pe telefon, sunându-l pe Anthony din două în două minute, ca să-l întrebe dacă mai avea vreo veste. Dar asta ar fi fost o prostie. „M-ar căuta el dacă se întâmplă ceva rău, a reflectat ea. Între timp, ar trebui să mă concentrez asupra muncii."

Mai întâi s-a dus la departamentul de presă, unde cei de la relaţii publice asaltau telefoanele, explicându-le reporterilor de încredere că în acea seară va avea loc o lansare. Armata voia ca ziariştii să fie prezenţi la faţa locului, pentru a fi martori la triumful ei. Totuşi, informaţia nu trebuia să fie dată decât după eveniment. Lansările deja programate erau adeseori amânate sau chiar anulate, deoarece apăreau chestiuni neprevăzute. Cei care lucrau la rachetă învăţaseră din amara experienţă că o amânare de rutină, pentru rezolvarea problemelor tehnice, putea să pară drept un eşec abject, când ziarele scriau despre asta. Aşa că bătuseră palma cu câteva agenţii importante de ştiri. Le anunţau dinainte despre lansări, numai cu condiţia să nu se publice nimic decât atunci când „apărea foc din coadă", ceea ce însemna că motorul rachetei fusese aprins.

Era un birou exclusiv masculin şi câţiva bărbaţi şi-au încetat lucrul, zgâindu-se la Elspeth, în timp ce traversa încăperea şi îi înmâna un program ofiţerului de presă principal. Ştia că era atrăgătoare, cu înfăţişarea ei palidă, de viking, şi statura înaltă, sculpturală; în plus, se întrezărea ceva teribil la ea – forma hotărâtă a gurii, poate, sau lucirea aceea periculoasă din ochii ei verzi –,

care îi făcea pe bărbați să fluiere admirativ sau, și mai bine, să-i spună „scumpo".

În Laboratorul de Igniție a găsit cinci cercetători în cămăși cu mâneci scurte, așezați la o masă lungă, privind îngrijorați la o bucată plată din metal care arăta ca și cum ar fi trecut printr-un incendiu.

– Bună ziua, Elspeth, i-a zis șeful grupului, doctorul Keller.

Vorbea cu un accent pronunțat. Era german și, asemenea celor mai mulți dintre cercetători, fusese capturat la sfârșitul războiului și adus în America pentru a lucra în cadrul programului de realizare a rachetelor.

Elspeth i-a înmânat un exemplar actualizat al programului și bărbatul l-a luat fără ca măcar să se uite la el. Femeia a făcut semn din cap către obiectul de pe masă și a întrebat:

– Ce e aia?

– O vană de deviere a jetului.

Elspeth știa că prima treaptă era ghidată de vane situate la coada rachetei.

– Ce-a pățit?

– Combustibilul ars erodează metalul, a explicat el.

Accentul lui german devenea și mai puternic în timp ce se ambala pe tema respectivă.

– Așa se întâmplă întotdeauna, într-o măsură sau alta. Totuși, cu combustibilul obișnuit, vanele au rezistat suficient de mult ca să-și îndeplinească funcția. Azi, în schimb, am folosit un combustibil nou, hydyne, 60% dimetilhydrazină asimetrică (UDMH) și 40% diethylenetriamină (DETA), care are un timp de ardere mai îndelungat și o viteză mai

mare de ardere, dar s-ar putea să erodeze vanele atât de mult, încât să devină ineficiente pentru ghidaj.

Și-a întins brațele în lateral, într-un gest de disperare.

– Nu am avut timp să facem suficient de multe teste.

– Cred că nu mă interesează decât să aflu dacă asta o să amâne lansarea.

Simțea că nu suporta o întârziere. Suspansul deja o termina.

– Asta încercăm să hotărâm, a spus Keller, privind în jur, la colegii lui. Și cred că răspunsul nostru este: Haide să riscăm.

Ceilalți au încuviințat cu expresii sumbre.

Elspeth s-a simțit ușurată.

– Vă țin pumnii, a zis ea, întorcându-se să plece.

– E la fel de util ca orice altceva ne stă în putere, a încheiat Keller, în timp ce ceilalți râdeau cu amărăciune.

Elspeth a ieșit afară, în soarele torid al Floridei. Hangarele erau amplasate într-un luminiș nisipos, curățat de tufișurile scunde care acopereau zona Cape – palmieri și stejari pitici și iarbă țepoasă care îți cresta pielea dacă mergeai desculț. A traversat o platformă plină de nisip și a intrat în Hangarul D, umbra lui căzându-i pe chip asemenea unei adieri răcoroase.

În camera de telemetrie, Elspeth l-a zărit pe Hans Mueller, cunoscut ca Hank. Bărbatul a arătat cu degetul spre ea și a zis:

– O sută treizeci și cinci.

Era un joc de-al lor. Ea trebuia să spună ce nu era în regulă cu numărul.

– Prea ușor, a zis ea. Iei prima cifră, adaugi pătratul celei de-a doua cifre, plus a treia cifră la cub și obții primul număr la care te-ai gândit. Iată ecuația: $1^1+3^2+5^3=135$.

– Foarte bine, a zis el. Atunci, care este următorul număr, mai mare, care urmează același tipar?

Elspeth s-a gândit bine și apoi a răspuns:

– O sută șaptezeci și cinci. Deci $1^1+7^2+5^3=175$.

– Corect! Ai câștigat premiul cel mare, a lăudat-o el, scormonindu-se în buzunar și scoțând o centimă.

Elspeth a luat-o.

– O să-ți dau ocazia s-o câștigi înapoi, l-a asigurat ea. O sută treizeci și șase.

– Aha, a exclamat el, încruntându-se. Stai așa. Suma cifrelor la puterea a treia. $1^3+3^3+6^3=244$.

– Acum repetă operația și obții numărul la care te-ai gândit: $2^3+4^3+4^3=136$.

Elspeth i-a înapoiat moneda și i-a dat un exemplar din program.

În timp ce ieșea, ochii i-au căzut pe o telegramă prinsă de perete cu o piuneză: EU MI-AM PRIMIT MICUL SATELIT, ACUM AI ȘI TU UNUL. Mueller a observat că o citea și i-a explicat:

– E de la nevasta lui Stuhlinger. A născut un băiețel.

Stuhlinger era șeful Departamentului Cercetare.

Elspeth a zâmbit.

În biroul de comunicații l-a găsit pe Willy Fredrickson, cu două armate de tehnicieni, testând legătura telegrafică la Pentagon. Șeful ei era un bărbat înalt și slab, chel, cu o coroniță de păr ondulat, ca un călugăr medieval. Telegraful nu funcționa și Willy era frustrat din această

cauză, dar a luat de la ea programul, a privit-o recunoscător și a zis:

– Elspeth, ești aur de douăzeci și două de carate.

O clipă mai târziu, de Willy s-au apropiat două persoane: un tânăr ofițer de armată, care avea în mână o diagramă, și Stimmens, unul dintre cercetători.

– Avem o problemă, a zis ofițerul, întinzându-i lui Willy graficul, apoi a continuat: *Jet stream*-ul s-a deplasat către sud și acum suflă cu 146 de noduri.

Lui Elspeth i s-a strâns inima. Știa ce înseamnă asta. *Jet stream* era un vânt de mare altitudine din stratosferă, la înălțimi între 10 000 și 12 000 de kilometri. În mod normal nu ajungea deasupra zonei Cape Canaveral, dar se putea deplasa. Și dacă era prea puternic, putea să scoată racheta de pe traiectorie.

– Cât de la sud este? a întrebat Willy.

– Deasupra întregii Floride, a răspuns ofițerul.

Willy s-a întors către Stimmens.

– Am luat asta în calcul, nu-i așa?

– Nu chiar, a răspuns acesta. E mai mult pe ghicite, desigur, însă credem că racheta poate să reziste la vânturi de până la 120 de noduri, nu mai mult.

Willy s-a întors iar către ofițer și a întrebat:

– Care este prognoza pentru astă-seară?

– Până la 177 de noduri și nu sunt semne că *jet stream*-ul s-ar deplasa înapoi, spre nord.

– La dracu'.

Willy și-a trecut mâna peste creștetul neted. Elspeth știa la ce se gândea. Lansarea ar putea să fie amânată până a doua zi.

– Vă rog să lansați un balon meteorologic, a ordonat el. O să revizuim prognoza din nou, la ora cinci.

Elspeth a notat ca să adauge întâlnirea de analiză meteo în programul ei, apoi a plecat, descurajată. Problemele inginerești le puteau rezolva, însă nu puteau face nimic în legătură cu vremea.

Ajunsă afară, a urcat într-un jeep și a condus până la Complexul de Lansare 26. Drumul era o potecă prin tufișuri, prăfoasă și nepavată, și jeepul sălta peste hârtoape. A speriat o căprioară care bea apă dintr-un șanț și animalul a sărit înapoi în tufișuri. Erau multe animale sălbatice în zona Cape, ascunse în vegetația joasă. Lumea zicea că erau și aligatori și pantere de Florida, dar Elspeth nu văzuse niciodată nimic de felul acesta.

A oprit mașina în fața buncărului și s-a uitat peste drum, la Platforma de Lansare 26B, aflată la trei sute de metri mai departe. Schela era o macara de la o sondă petrolieră, adaptată în acest scop și acoperită cu vopsea portocalie rezistentă la rugină, care să o protejeze împotriva acțiunii corozive a aerului umed și sărat al Floridei. Pe o parte avea un lift care să faciliteze accesul la platforme. „Întregul edificiu este brutal de practic, chiar lipsit de grație, medită Elspeth; o structură funcțională, îmbinată fără nicio considerație pentru cum arată."

Silueta lungă și albă, ca un creion, a rachetei Jupiter C părea prinsă în încâlceala de traverse portocalii ca o libelulă în plasa unui păianjen. Bărbații o numeau „ea", în ciuda formei falice pe care o avea, iar Elspeth se gândea la rândul său la rachetă tot ca la ceva feminin. Un văl virginal din prelate ferea treptele superioare de ochii

curioșilor încă de când echipamentul ajunsese acolo; dar între timp fusese dat la o parte și racheta era complet la vedere, cu soarele reflectat de vopseaua impecabilă.

Cercetătorii nu erau deosebit de pricepuți la politică, totuși până și ei știau că ochii lumii întregi erau ațintiți asupra lor. Cu patru luni în urmă, Uniunea Sovietică uluise lumea, lansând primul satelit spațial, *Sputnik*. În toate țările unde continua confruntarea dintre capitalism și comunism, din Italia și până în India, trecând prin America Latină, Africa și Indochina, mesajul fusese recepționat: știința comunistă era mai bună. O lună mai târziu, sovieticii au lansat un al doilea satelit, *Sputnik 2,* cu o cățeluș maidaneză la bord, Laika. Americanii erau devastați. Azi un câine, mâine un om.

Președintele Eisenhower a promis că va exista un satelit american înainte de sfârșitul anului. În prima vineri din decembrie, cu cincisprezece minute înainte de amiază, Marina SUA a lansat racheta Vanguard, în prezența presei internaționale. S-a ridicat la câțiva metri în aer, a izbucnit în flăcări, s-a rostogolit pe o parte și s-a izbit de beton, sfărâmându-se. E UN FIASNIK![1] a titrat unul dintre ziare.

Jupiter C era ultima speranță a Americii. Nu exista și o a treia opțiune. Dacă în acea zi dădeau greș, SUA pierdea cursa pentru spațiul cosmic. Înfrângerea propagandistică era cea mai neînsemnată consecință. Programul spațial american ar fi intrat într-o totală

[1] „Flopnik", „Kaputnik", „Oopsnik" sau „Stayputnik" au fost câteva titluri de ziare la acea vreme, un joc de cuvinte plecând de la satelitul sovietic Sputnik. (n. red.)

dezorientare, iar URSS avea să controleze spațiul cosmic în viitorul previzibil.

„Toate astea, reflecta Elspeth, depind de această unică rachetă."

În zona platformei de lansare erau interzise vehiculele, cu excepția celor esențiale, cum ar fi autocisternele cu combustibil, așa că și-a lăsat mașina și a parcurs pe jos spațiul deschis dintre buncăr și schelă, urmând traseul unei conducte metalice care ascundea cablurile ce legau cele două structuri. Lipită de spatele macaralei, la nivelul solului, era o lungă cabină metalică, tot portocalie, unde se aflau birourile și echipamentele. Elspeth a intrat acolo, printr-o ușă metalică din capătul opus.

Cu cască de protecție și cizme de șantier, Harry Lane, supraveghetorul macaralei, stătea pe un scaun pliant și studia o schemă.

– Bună, Harry, l-a salutat ea, voioasă.

Bărbatul a bombănit. Nu-i plăcea să vadă femei în preajma platformei de lansare și niciun imbold către politețe nu-l împiedica să o lase să înțeleagă asta.

Elspeth a pus programul actualizat pe un birou din metal și a ieșit. S-a întors la buncăr, o clădire joasă, albă, cu ferestre înguste, din sticlă groasă, verde. Ușile de etanșare erau deschise, așa că a intrat. Erau trei compartimente: o cameră cu echipamentele de control, care ocupa toată lățimea buncărului, și două încăperi pentru igniție, A , la stânga, și B, la dreapta, situate în unghi spre cele două platforme de lansare deservite de acest buncăr. Elspeth a intrat în Camera de Igniție B.

Lumina puternică a soarelui, care pătrundea prin geamul verde, dădea o nuanță ciudată locului, așa că totul părea ca interiorul unui acvariu. În dreptul ferestrelor, mai mulți cercetători stăteau așezați în fața panourilor de control. Cu toții purtau cămăși cu mânecă scurtă, a observat Elspeth, ca și cum ar fi avut uniformă. Toți aveau pe cap seturi de căști cu microfon, prin care comunicau cu oamenii de pe platforma de lansare. Puteau să se uite pe deasupra panourilor și să vadă racheta prin fereastră sau să privească pe monitoarele color, care arătau aceeași imagine. De-a lungul peretelui din spate al camerei de igniție erau mai multe înregistratoare, unul lângă altul, care notau temperaturile, presiunea în sistemul de alimentare cu combustibil și activitatea electrică. În colțul cel mai îndepărtat era un cântar, care arăta greutatea rachetei de pe platforma de lansare. Domnea o atmosferă de activitate intensă, vie, cu bărbați care murmurau în microfoane și butonau la panouri, rotind un buton ici, schimbând o manetă colo, verificând constant cadranele și afișajele. Deasupra capetelor lor, un cronometru descrescător arăta minutele rămase până la lansare. Când Elspeth l-a privit, brațul tocmai se muta de la 600 la 599.

A predat programul actualizat și a ieșit din clădire. În timp ce conducea înapoi spre hangar, mintea i-a zburat la Luke și și-a dat seama că avea o scuză perfectă pentru a-l suna pe Anthony. O să-i spună despre *jet stream* și pe urmă o să-l întrebe despre Luke.

Gândul a mai înveselit-o și s-a grăbit să intre în hangar și să urce scările, în biroul ei. A format numărul

telefonului direct al lui Anthony și acesta i-a răspuns imediat.

– Se pare că lansarea se va amâna până mâine, l-a anunțat ea. Sunt vânturi puternice în stratosferă.

– Nu știam că sunt vânturi acolo sus.

– Este unul, se numește *jet stream*. Amânarea este definitivă, la ora cinci va ava loc o ședință de analiză a condițiilor meteo. Ce face Luke?

– Să mă anunți care e concluzia ședinței, OK?

– Desigur. Ce face Luke?

– Ei, aici avem o problemă.

Lui Elspeth i s-a oprit inima în loc.

– Ce fel de problemă?

– L-am pierdut.

Elspeth a înghețat.

– Poftim?

– Le-a scăpat printre degete oamenilor mei.

– Dumnezeu să ne ajute! a zis ea. Acum chiar că am încurcat-o.

1941

Luke a ajuns înapoi în Boston în zori. A parcat bătrânul Ford, s-a strecurat pe ușa din spate a căminului Cambridge și a urcat pe scările de serviciu în camera sa. Anthony dormea buștean. Luke s-a spălat pe ochi și a căzut pe pat, doar în lenjerie.

S-a trezit cu Anthony deasupra lui, care îl scutura și zicea:

– Luke! Trezește-te!

A deschis ochii. Știa că se întâmplase ceva rău, dar nu-și putea aminti ce anume.

– Cât e ceasul? a bombănit el.

– E ora unu și Elspeth te așteaptă jos.

Menționarea numelui lui Elspeth i-a stimulat memoria și și-a amintit ce calamitate se petrecuse. Nu o mai iubea.

– Oh, Doamne!

Se îndrăgostise de Billie Josephson. Asta era nenorocirea. O să facă un dezastru din viețile tuturor: a lui, a lui Elspeth, a lui Billie și a lui Anthony.

– La naiba, a zis el și s-a ridicat din pat.

S-a dezbrăcat și a făcut un duș rece. Când a închis ochii, a văzut-o pe Billie, cu ochii săi negri, scânteietori, cu gura roșie, râzând, cu gâtul ei alb. A tras pe el o

pereche de pantaloni de trening, un pulover, și-a pus tenișii și a coborât în goană.

Elspeth îl aștepta în hol, singura parte din clădire unde era permis accesul fetelor, cu excepția zilelor special fixate pentru „după-amiaza doamnelor". Era un salon spațios, cu șemineu și fotolii confortabile. Fata era la fel de atrăgătoare ca întotdeauna, îmbrăcată cu o rochie din lână de culoarea campanulelor și purtând pe cap o pălărie cu boruri mari. Cu o zi în urmă, vederea ei i-ar fi bucurat sufletul; în acea zi, gândul că ea s-a îmbrăcat elegant de dragul lui îl făcea și mai nefericit.

Când l-a văzut, Elspeth a început să râdă.

– Arăți ca un băiețel care nu poate să se trezească!

Luke a sărutat-o pe obraz și s-a lăsat să cadă într-un fotoliu.

– Mi-a luat două ore să ajung la Newport, a zis el.

– E clar că ai uitat că trebuia să mă scoți la masă! a replicat fata, voioasă.

Luke s-a uitat la ea. Era frumoasă, doar că nu o iubea. Nu știa dacă înainte o iubise, dar în acel moment era sigur că nu. Era soiul cel mai mizerabil dintre mizerabili. Ea era așa de veselă în dimineața aceea și el avea să-i distrugă fericirea. Nu știa cum să-i mărturisească. Îi era așa de rușine, că simțea cum îl înțepa inima.

Trebuia să spună ceva.

– Putem să sărim peste masă? Nici nu m-am bărbierit măcar.

O umbră de neliniște i-a traversat chipul palid și mândru și Luke și-a dat seama că ea a înțeles perfect că nu era în regulă ceva, însă a răspuns degajată:

– Sigur că da. Cavalerii în armuri strălucitoare au nevoie să-și facă somnul de frumusețe.

Luke s-a gândit că o să stea serios de vorbă cu ea mai târziu, în ziua aceea, și va fi absolut cinstit.

– Îmi pare rău că te-ai îmbrăcat de pomană, a rostit el, trist.

– N-a fost degeaba... te-am văzut. Și colegilor tăi de cămin se pare că le place ținuta mea, a replicat Elspeth, ridicându-se în picioare.

– În fine, profesorul Durkham și soția organizează o distracție.

În jargonul de la Radcliffe, asta însemna o petrecere.

Luke s-a ridicat și a ajutat-o să-și pună haina.

– Putem să ne întâlnim mai târziu.

Trebuia să-i spună chiar în ziua aceea – ar fi fost necinstit să lase timpul să treacă, fără să-i dezvăluie adevărul.

– E perfect, a zis ea vesel. Vino să mă iei la șase!

I-a trimis o bezea și a ieșit, ca un star de cinema. Luke știa că se prefăcea, dar juca foarte bine.

S-a întors posac în camera lui. Anthony citea ziarul de duminică.

– Am făcut cafea, a zis acesta.

– Mersi.

Luke și-a turnat o ceașcă.

– Îți sunt dator vândut, a continuat Anthony. Aseară i-ai salvat lui Billie pielea.

– Și tu ai fi făcut la fel pentru mine, a spus Luke, sorbind din cafea.

Începea să se simtă mai bine.

– Se pare că am scăpat neprinși. Ți-a mai zis cineva ceva în dimineața asta?

– Absolut nimic.

– Billie e o tipă tare, a zis Luke.

Știa că era periculos să vorbească despre ea, însă nu se putea abține.

– Nu-i așa că e de milioane? a spus Anthony.

Luke îi observa iritat expresia de mândrie de pe fața colegului său de cameră. Anthony a continuat:

– M-am tot întrebat: „De ce n-ar vrea să iasă cu mine?", dar nu am crezut că o s-o facă. Nu știu de ce, poate pentru că e așa de bună și de drăguță. Și când a acceptat, nu-mi venea să-mi cred urechilor. Simțeam imboldul de a-i cere să-mi dea în scris.

Afirmațiile extravagant de exagerate erau felul lui Anthony de a fi amuzant și Luke se sili să zâmbească, deși în sinea lui era îngrozit. Să furi iubita altuia era o ticăloșie în orice condiții, iar faptul că Anthony era, evident, nebun după Billie făcea ca lucrurile să fie și mai rele.

Luke a gemut și Anthony l-a întrebat:

– Ce s-a întâmplat?

Luke s-a hotărât să-i dezvăluie adevărul pe jumătate.

– Nu o mai iubesc pe Elspeth. Cred că trebuie să pun capăt relației cu ea.

Anthony părea șocat.

– Ce nasol! Voi doi chiar erați bine împreună.

– Mă simt ca un jeg.

– Nu te învinui prea tare. Se mai întâmplă. Nu sunteți căsătoriți... nici măcar logodiți.

– Oficial, nu.

Anthony a ridicat din sprâncene.

– Ai cerut-o de soție?

– Nu.

– Atunci, nu sunteți logodiți, oficial sau neoficial.

– Am vorbit despre câți copii o să avem.

– Tot nu sunteți căsătoriți.

– Presupun că ai dreptate, dar chiar și așa, tot mă simt ca un cretin.

S-a auzit o bătaie în ușă și în încăpere a intrat un bărbat pe care Luke nu-l mai văzuse până atunci.

– Domnul Lucas și domnul Carroll, presupun...

Purta un costum ponosit, însă avea un stil elevat și Luke s-a gândit că era un fel de inspector de la colegiu, responsabil cu verificarea identității studenților în timpul examenelor.

Anthony a sărit în picioare.

– Noi suntem. Și dumneata trebuie să fii doctor Uterus, faimosul ginecolog. Slavă cerului că ai sosit!

Luke nu a râs. Omul ținea în mână două plicuri albe și Luke avea sumbra impresie că știa ce era cu ele.

– Sunt funcționarul atașat decanului pentru problemele studenților. Mi-a cerut să vă înmânez personal aceste scrisori.

Funcționarul a dat fiecăruia câte un plic și a plecat.

– Drace! a zis Anthony în timp ce ușa se închidea și a deschis plicul, rupându-l. Pe toți dracii!

Luke a desfăcut plicul lui și a citit scurta scrisoare din interior.

Stimate domn Lucas,

Vă rog să aveți bunătatea de a veni să-mi faceți o vizită la biroul meu, astăzi după-amiază la ora trei.

Al dumneavoastră sincer,

Peter Ryder,

decan pentru probleme studențești.

Astfel de scrisori însemnau întotdeauna necazuri de ordin disciplinar. Cineva îi raportase decanului că noaptea trecută fusese o fată în cămin. Anthony probabil că va fi exmatriculat.

Luke nu-l văzuse niciodată pe colegul lui de cameră speriat – nepăsarea lui părea întotdeauna de neclintit –, dar în acel moment era palid și șocat.

– Nu pot să plec în weekend acasă, a șoptit el.

Nu spusese niciodată mare lucru despre părinții lui, însă Luke își făcuse o imagine vagă despre un tată abuziv și o mamă care suferise îndelung. În acea clipă ghicea că realitatea ar putea să fie cu mult mai rea decât își imaginase. Preț de câteva secunde, expresia lui Anthony a fost ca o fereastră deschisă spre iadul lui personal.

Apoi a urmat o bătaie în ușă și a intrat Geoff Pidgeon, amabilul, dolofanul ocupant al camerei de vizavi.

– Nu cumva tocmai l-am văzut pe funcționarul decanului?

Luke i-a fluturat scrisoarea lui.

– Al dracului de corect.

– Să știi că n-am suflat o vorbă nimănui că te-am văzut cu fata aia.

– Și cine a făcut-o? a întrebat Anthony. Singura năpârcă din cămin e Jenkins.

Paul Jenkins era un zelos credincios a cărui misiune în viață era să reformeze moralitatea bărbaților de la Harvard.

– Dar el e plecat în weekend.

– Ba, nu e, a opinat Pidgeon. Și-a schimbat planurile.

– Atunci el e, să-l ia naiba cu ochii lui, a adăugat Anthony. O să-l sugrum pe nenorocit cu mâinile mele.

Luke și-a dat deodată seama că, dacă Anthony era exmatriculat, Billie ar fi fost liberă. I s-a făcut rușine de un astfel de gând egoist când viața prietenului său era pe cale să fie distrusă. Apoi a înțeles că și Billie ar putea să aibă necazuri.

– Mă întreb dacă Elspeth și Billie au primit și ele scrisori.

– De ce ar primi și ele? a întrebat Anthony.

– Jenkins probabil că știe numele iubitelor noastre – are o curiozitate bolnăvicioasă pentru astfel de lucruri.

– Dacă le cunoaște numele, putem să fim siguri că le-a raportat, a intervenit Pidgeon. Asta e firea lui.

– Elspeth e în siguranță, a precizat Luke. Nu era acolo și nu poate nimeni să dovedească altceva. Oricum, Billie ar putea să fie exmatriculată. În cazul ăsta, și-ar pierde bursa. Mi-a explicat azi-noapte. Nu va mai putea să studieze nicăieri altundeva.

– Nu pot să-mi fac griji pentru Billie acum, a opinat Anthony. Trebuie să mă gândesc la ce am de făcut.

Luke era șocat. Anthony o băgase în încurcătură pe Billie și, conform principiilor lui, el era mai îngrijorat în privința propriei persoane. Însă Luke a sesizat pretextul de a vorbi despre Billie și nu a putut rezista tentației. Suprimându-și sentimentul de vinovăție, a adăugat:

– Ce-ar fi să mă duc la căminul fetelor să văd dacă Billie s-a întors de la Newport sau nu?

– Vrei? s-a arătat interesat Anthony. Mulțumesc.

Pidgeon a plecat. Anthony s-a așezat pe pat, fumând abătut, în timp ce Luke s-a bărbierit rapid și și-a schimbat hainele. Deși era pe fugă, s-a îmbrăcat cu grijă, cu

o cămașă albastră, pantaloni noi de flanelă și sacoul lui preferat, din tweed cenușiu.

Când a ajuns în curtea interioară a căminului Radcliffe era ora două. Clădirile din cărămidă roșie erau aranjate în jurul unui mic parc, unde se plimbau perechi de studenți. „Acolo am sărutat-o pe Elspeth, și-a reamintit el fără bucurie, la miezul nopții, într-o sâmbătă, la sfârșitul primei noastre întâlniri." Detesta bărbații care își schimbau iubitele la fel de ușor cum își schimbau cămașa, dar cu toate acestea iată că făcea exact lucrul pe care îl detestase – și nu se putea opri.

O cameristă în uniformă l-a poftit în salonul căminului. El a întrebat de Billie. Camerista s-a așezat la un birou, a luat un tub acustic, de genul celor folosite pe vapoare, a suflat în pâlnia lui și a zis:

– Vizitator pentru domnișoara Josephson.

Billie a coborât îmbrăcată cu un pulover de cașmir gri-porumbel și o fustă plisată. Arăta minunat, însă părea tristă, iar Luke tânjea să o ia în brațe și să o aline. Și ea fusese chemată la biroul lui Peter Ryder și i-a spus că bărbatul care îi adusese scrisoarea lăsase una și pentru Elspeth.

L-a condus pe Luke în fumoar, unde fetelor le era permis să primească vizitatorii bărbați.

– Ce mă fac? a întrebat ea.

Avea fața trasă de supărare. Arăta ca o văduvă îndurerată.

Luke o găsea și mai tulburătoare decât cu o zi în urmă. Era nerăbdător să-i spună că o să aranjeze el totul. Dar nu-i trecea prin minte nicio soluție de ieșire.

– Anthony ar putea să susțină că era altcineva în cameră, însă ar trebui să o indice pe fata aceea.

– Nu știu ce o să-i relatez mamei.

– Mă întreb dacă Anthony nu ar vrea să plătească o femeie, știi, o prostituată, ca să spună că a fost cu ea.

Billie a scuturat din cap.

– Nu l-ar crede.

– Și Jenkins le-ar zice că nu ea a fost. El e turnătorul care te-a dat de gol.

– Cariera mea s-a încheiat, a rostit ea, cu un zâmbet amar. Va trebui să mă întorc la Dallas ca să fiu secretara unui petrolist cu cizme de cowboy.

Cu douăzeci și patru de ore în urmă, Luke era un bărbat fericit. Era greu de imaginat.

Două fete cu haină și pălărie au năvălit în salon. Aveau fețele îmbujorate.

– Ați auzit veștile? a întrebat una dintre ele.

Luke nu era interesat de vești. A clătinat din cap.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat Billie fără interes.

– Suntem în război!

Luke s-a încruntat.

– Cum?

– E adevărat, a zis a doua fată. Japonezii au bombardat Hawaii!

Luke abia dacă înțelegea.

– Hawaii? De ce dracu'? Ce e în Hawaii?

– E adevărat? a întrebat Billie.

– Toată lumea vorbește despre asta pe străzi. Oamenii opresc mașinile.

– Mi-e frică, a zis Billie, privindu-l pe Luke.

Acesta a luat-o de mână. Ar fi vrut să o asigure că o să aibă grijă de ea, orice-ar fi.

Alte două fete intrară în fugă, vorbind aprins. Cineva a adus jos un aparat de radio și l-a băgat în priză. S-a lăsat o tăcere plină de suspans, în timp ce așteptau ca aparatul să se încălzească. Apoi au auzit vocea unui crainic. „S-a raportat că nava de război *Arizona* a fost distrusă, iar *Oklahoma*, scufundată la Pearl Harbor. Primele rapoarte arată că peste o sută de aparate de zbor americane au fost distruse la sol în Baza Aeriană Navală de pe Ford Island și pe aerodromurile Wheeler și Hickam. Victimele din rândul americanilor sunt estimate la cel puțin două mii de morți și o mie de răniți."

Luke a simțit un val de furie.

– Două mii de oameni uciși!

Alte fete au venit în salon, discutând înflăcărat, și au fost admonestate fără politețe să tacă din gură. Crainicul continua: „Nu a fost transmis niciun avertisment în legătură cu atacul japonezilor, care a început la ora 7.55 a.m., ora locală, puțin înainte de ora 1 p.m., ora standard de est".

– Asta înseamnă război, nu-i așa? a întrebat Billie.

– Să fii sigură că asta înseamnă, a răspuns Luke, furios.

Știa că era stupid și irațional să urăști o întreagă națiune, dar oricum, asta era ceea ce simțea.

– Aș vrea să bombardez Japonia și s-o fac una cu pământul.

Billie l-a strâns de mână.

– Nu vreau să te duci la război, a zis ea, cu lacrimi în ochi. Nu vreau să pățești ceva.

Lui Luke era să-i sară inima din piept.

– Sunt așa de fericit că asta e ce simți, a spus Luke, zâmbind trist. Lumea se duce de râpă și eu sunt fericit.

Apoi și-a privit ceasul.

– Cred că trebuie să mergem cu toții la decan, chiar dacă am intrat în război.

Pe urmă i-a venit o idee și a tăcut brusc.

– Ce-i? l-a iscodit Billie. Ce este?

– Poate că există o cale ca tu și Anthony să rămâneți la Harvard.

– Care?

– Lasă-mă să mă gândesc.

* * *

Elspeth era nervoasă, însă și-a spus că nu avea de ce să-i fie teamă. Noaptea trecută încălcase ora de culcare. Din fericire, nu fusese prinsă. Era aproape sigură că nu avea nimic de-a face cu ea și Luke. Anthony și Billie erau cei care dăduseră de necaz. Elspeth abia dacă o cunoștea pe Billie, dar la Anthony ținea și avea sentimentul teribil că el va fi dat afară.

S-au întâlnit toți patru în fața biroului decanului.

– Am un plan, i-a anunțat Luke.

Înainte de a le explica, decanul a deschis ușa și i-a chemat înăuntru. Luke nu a mai avut vreme decât să spună:

– Lăsați-mă pe mine să vorbesc.

Peter Ryder, decanul pentru problemele studenților, era un bărbat de modă veche și țâfnos. Purta un costum îngrijit, cu pantaloni cenușii, dungați, haină neagră și vestă. Papionul era un fluture perfect, ghetele luceau de lustruite ce erau, iar părul dat cu ulei semăna cu un ou fiert și colorat cu vopsea neagră. Lângă el era Iris

Rayford, o fată bătrână cu părul grizonant, responsabilă cu starea de moralitate a fetelor de la Radcliffe.

S-au așezat pe scaunele puse în cerc, așa cum erau la seminare. Decanul și-a aprins o țigară.

– Așadar, băieți, cel mai bine ar fi să spuneți adevărul, ca niște gentlemeni. Ce s-a petrecut la voi în cameră noaptea trecută?

Anthony a ignorat întrebarea lui Ryder, comportându-se ca și cum el conducea ședința.

– Unde e Jenkins? a zis el, tăios. El e turnătorul, nu-i așa?

– Nu i s-a mai cerut nimănui altcuiva să ni se alăture, a răspuns decanul.

– Dar omul are dreptul să-și vadă față în față acuzatorul.

– Domnule Carroll, a replicat decanul, încăpățânat, aici nu suntem la un tribunal. Domnișoara Rayford și cu mine am fost rugați să stabilim cum au stat lucrurile. Măsurile disciplinare, dacă se vor dovedi necesare, vor urma la timpul potrivit.

– Nu sunt sigur că așa ceva e acceptabil, a rostit Anthony, cu un aer superior. Jenkins ar trebui să fie și el aici.

Elspeth a înțeles ce făcea Anthony. Spera ca lui Jenkins să-i fie frică să repete acuzațiile de față cu Anthony. Dacă se întâmpla asta, colegiul ar putea să renunțe la poveste. Ea nu credea că o să funcționeze, dar poate că merita o încercare.

Luke a întrerupt totuși discuția, brusc.

– Destul cu toate astea, a zis el, făcând un gest de nerăbdare. Domnule, a adăugat el, adresându-se decanului, eu am adus azi-noapte o femeie în cămin.

Elspeth a rămas cu gura căscată. Despre ce tot vorbea?

Decanul s-a încruntat.

– Din informațiile mele, domnul Carroll e cel care a invitat femeia.

– Mă tem că ați fost informat greșit.

– Nu e adevărat! a izbucnit Elspeth.

Luke i-a aruncat o privire care a înghețat-o.

– Domnișoara Twomey era în camera ei la miezul nopții, așa cum vă poate confirma registrul de noapte al supraveghetoarei.

Elspeth s-a uitat la el. Registrul *va dovedi* asta, pentru că o prietenă îi falsificase semnătura. Și-a dat seama că era mai bine să închidă gura înainte de a se vârî singură în belea. Totuși, ce urmărea Luke?

Anthony își punea și el aceeași întrebare. S-a uitat fix la Luke, confuz, și a zis:

– Luke, nu știu ce vrei să faci, dar...

– Dă-mi voie să relatez ce s-a întâmplat, a spus Luke.

Anthony părea indecis, așa că Luke a insistat:

– Te rog.

Anthony a ridicat din umeri.

Decanul a intervenit, sarcastic:

– Vă rog, domnule Lucas, continuați. Abia aștept să aflu.

– Am cunoscut-o pe fată la Dew Drop Inn, a început Luke.

Domnișoara Rayford a intervenit pentru prima dată.

– Dew Drop Inn? Ăsta e un joc de cuvinte?

– Da.

– Continuați.

– Fata e chelneriță acolo. O cheamă Angela Carlotti.

Decanul, pur și simplu, nu credea o iotă.

– Hm! Mi s-a spus că persoana văzută în căminul Cambridge era domnișoara Bilhah Josephson, aici de față.

– Nu, domnule, a negat Luke, pe același ton de neclintită siguranță. Domnișoara Josephson e o prietenă de-a noastră, însă ea nu a fost în oraș. Și-a petrecut noaptea trecută în casa unei rude din Newport, Rhode Island.

Domnișoara Rayford i s-a adresat lui Billie:

– Ruda poate confirma acest lucru?

Billie s-a uitat uluită la Luke, apoi a consimțit:

– Da, domnișoară Rayford.

Elspeth se uita și ea mirată la Luke. Oare chiar avea de gând să-și sacrifice cariera ca să-l salveze pe Anthony? Era o nebunie! Luke era un prieten loial, însă în acel moment ducea prea departe ideea de prietenie.

– Puteți să o aduceți pe această... chelneriță? l-a întrebat Ryder pe Luke.

Rostise „chelneriță" cu dezgust, ca și cum ar fi spus „prostituată".

– Da, domnule, pot.

– Foarte bine, a zis decanul, surprins.

Elspeth era uluită. Oare Luke plătise o fată din oraș ca să pretindă că ea era împricinata? Dacă era așa, nu avea să țină. Jenkins va jura că nu ea era fata.

Apoi Luke a continuat:

– Oricum, nu am de gând să o amestec în toată povestea asta.

– Aha, a zis decanul. În cazul acesta, îmi e foarte greu să accept povestea dumitale.

Elspeth era total surprinsă. Luke depănase o poveste neplauzibilă și nu avea cum să o susțină. Ce sens aveau toate astea?

– Nu cred că mărturia domnișoarei Carlotti va fi necesară, a adăugat Luke.

– Vă contrazic, domnule Lucas.

Atunci, Luke a aruncat bomba.

– Domnule, voi părăsi colegiul în această seară.

– Luke! a exclamat Anthony.

– Nu te ajută cu nimic, a zis decanul, dacă pleci înainte de a putea fi dat afară. Tot se va face o investigație.

– Țara noastră e în război.

– Știu asta, tinere.

– Mă înrolez în armată mâine-dimineață, domnule.

– Nu! a țipat Elspeth.

Pentru prima dată, decanul a rămas fără replică. Se zgâia la Luke cu gura căscată.

Elspeth și-a dat seama că Luke fusese isteț. Colegiul nu putea lua o măsură disciplinară față de un băiat care își risca viața pentru țara lui. Iar dacă nu se continuau cercetările, Billie era salvată.

O amărăciune ca o negură i-a încețoșat privirea. Luke sacrificase totul ca să o salveze pe Billie.

Domnișoara Rayford putea încă să ceară mărturia vărului lui Billie, dar acesta probabil că va minți pentru ea. Esențial era că Radcliffe nu se putea aștepta ca Billie să fie aceea care o aducea pe Angela Carlotti.

Dar în acele momente nimic nu avea importanță pentru Elspeth. Nu se putea gândi decât că l-a pierdut pe Luke.

Ryder bombănea ceva despre faptul că va face raportul și îi va lăsa pe alții să decidă. Domnișoara Rayford a făcut mare caz că trebuia să noteze adresa vărului lui Billie. Însă totul era doar de fațadă. Fuseseră duși de nas și știau asta.

În sfârșit, studenților li s-a dat drumul.

Imediat ce ușa s-a închis, Billie a izbucnit în lacrimi.

– Luke, nu pleca la război! l-a implorat ea.

– Mi-ai salvat viața, a zis Anthony, punându-și brațele în jurul lui Luke și strângându-l tare. N-o să uit asta niciodată, a continuat el. Niciodată.

Apoi s-a desprins de Luke și a luat mâna lui Billie.

– Nu-ți face griji! Luke e prea deștept ca să se lase ucis.

Luke s-a întors către Elspeth. Când privirile li s-au întâlnit, el a tresărit și fata și-a dat seama că furia ei era clar vizibilă. Dar nu-i păsa. S-a uitat fix la el un lung moment, apoi a ridicat mâna și l-a plesnit peste față, o dată, foarte tare. Luke a lăsat să-i scape un oftat involuntar, de durere și surpriză.

– Ticălosule! a zis ea.

Pe urmă s-a întors și a plecat.

1 P.M.

Motorul unei rachete Baby Sergeant are un metru lungime și cincisprezece centimetri diametru și cântărește douăzeci și șapte de kilograme. Motorul arde combustibilul într-un răstimp de doar șase secunde și jumătate.

Luke era în căutarea unei străzi liniștite, dintr-un cartier rezidențial. Washingtonul îi era complet nefamiliar, de parcă nu mai fusese niciodată acolo. Când a plecat cu mașina de la Union Station, a ales o direcție la întâmplare și a luat-o spre vest. Drumul l-a dus mai adânc în centrul orașului, o zonă care oferea perspective surprinzătoare și clădiri guvernamentale grandioase. Poate că erau frumoase, numai că el le găsea intimidante. Totuși, știa că, dacă va continua să meargă drept înainte, până la urmă trebuia să ajungă și într-un loc unde locuiau familii obișnuite, în case normale.

A traversat un râu și s-a trezit într-o suburbie fermecătoare, cu străzi înguste, mărginite de arbori. A trecut pe lângă o clădire pe care scria „Spitalul de Boli Nervoase Georgetown" și a presupus că numele suburbiei era Georgetown. A cotit pe o stradă mărginită de copaci, cu case modeste. Devenea promițător. Lumea de acolo nu prea părea să aibă oameni de serviciu cu normă

întreagă, așa că erau șanse mari să găsească o casă unde nu era nimeni.

Strada a făcut o curbă și s-a înfundat brusc într-un cimitir. Luke a parcat Fordul furat cu botul pe direcția din care venise, pentru cazul în care ar fi fost nevoit să scape în grabă.

Avea nevoie de câteva unelte simple, o daltă sau o șurubelniță și un ciocan. Probabil că în portbagaj exista o mică trusă de scule, dar portbagajul era încuiat. Putea să spargă încuietoarea, dacă găsea o bucată de sârmă. Altfel, era nevoit să se ducă la un magazin de fierărie și să cumpere sau să fure ceea ce-i trebuia. A întins mâna pe banchetă și a luat valiza furată. A scotocit printre haine și a dat peste un dosar în care erau documente. A scos o agrafă și a închis valiza.

Nu i-a luat decât câteva minute ca să deschidă portbagajul. Așa cum sperase, lângă cric era o cutie din tablă cu câteva scule. A ales cea mai mare șurubelniță. Nu era niciun ciocan, ci doar o cheie franceză grea, de care se putea folosi. Și le-a pus în buzunarul trenciului uzat și a trântit capacul portbagajului.

A scos din mașină valiza furată, a închis portiera și a pornit după colț. Știa că bătea la ochi, un vagabond zdrențăros care se plimba printr-un cartier liniștit cu o valiză scumpă în mână. Dacă vreunul dintre curioșii de prin partea locului chema poliția și polițiștii nu aveau altceva de făcut în dimineața aceea, ar putea să dea de necaz în doar câteva minute. Pe de altă parte, dacă totul mergea bine, într-o jumătate de oră ar putea să se spele, să se radă și să se îmbrace ca un cetățean respectabil.

S-a îndreptat spre prima casă de pe stradă. A traversat o mică peluză din față și a bătut la ușă.

* * *

Rosemary Sims a văzut cum prin fața casei sale trecea încet o mașină frumoasă, alb cu albastru, și s-a întrebat a cui o fi fost. Poate că familia Browning și-a cumpărat o mașină nouă, aveau bani cu grămada. Sau domnul Cyrus, care era holtei și nu trebuia să fie strâns la pungă. Dacă nici el, atunci probabil că era cineva străin. Vederea încă o ajuta și putea să urmărească mișcările de pe aproape toată strada, așezată confortabil în fotoliul ei din dreptul ferestrei de la etajul doi, mai ales iarna, când copacii erau desfrunziți. Așa că l-a văzut bine pe străinul acela înalt, când a dat colțul și a intrat pe strada lor. Nu purta pălărie și avea un trenci zdrențăros și niște pantofi legați cu sfoară, ca să nu se desfacă. Totuși, în mod ciudat, ținea în mână o valiză nouă-nouță.

S-a dus la ușa doamnei Britsky și a bătut. Femeia era văduvă, locuia singură, dar doamna Sims știa că vădana nu era ușor de prostit – ar fi terminat rapid cu străinul. Fără îndoială că doamna Britsky s-a uitat pe fereastră și cu un gest hotărât i-a făcut semn să plece. Omul s-a dus atunci și a bătut la ușa următoare, la doamna Loew, care i-a deschis. Aceasta era o brunetă înaltă și mult prea mândră, după părerea doamnei Sims. Doamna Loew a schimbat câteva cuvinte cu străinul și apoi i-a trântit ușa în nas. Bărbatul s-a dus la altă casă, cu intenția evidentă de a lua ușile la rând, pe toată strada. Tânăra Jeannie Evans a venit să deschidă ținând-o în brațe pe micuța Rita. S-a căutat prin buzunarul șorțului pe care îl avea dinainte și i-a dat ceva

bărbatului, probabil câteva monede. Așadar, omul era un cerșetor. Bătrânul domn Clark a venit la ușă în halat de baie și papuci din pâslă. Străinul nu a obținut nimic de la el. Proprietarul casei următoare, domnul Bonetti, era la serviciu și nevasta lui, Angelina, însărcinată în șapte luni, plecase cu câteva minute mai devreme, cu o plasă de ață în mână, îndreptându-se, desigur, spre băcănie. Străinul nu avea să primească niciun răspuns acolo.

Luke avusese vreme destulă să cerceteze atent ușile, care erau toate la fel. Aveau încuietori cu yală, de genul celor cu o limbă pe ușă și un locaș metalic pe toc. Încuietoarea era acționată cu o cheie, pe dinafară, și cu un buton, pe dinăuntru.

Fiecare ușă era prevăzută, la nivelul unui stat de om, cu câte un geamlâc din sticlă givrată. Cel mai ușor ar fi fost să spargă geamul și să bage mâna pe dinăuntru ca să întoarcă butonul. Numai că un geam spart ar fi fost vizibil din stradă. Așa că s-a hotărât să folosească șurubelnița.

S-a uitat în lungul străzii, în sus și-n jos. Avusese ghinion, pentru că a fost nevoit să bată la cinci uși până să găsească o casă unde nu era nimeni. Era posibil să fi atras deja atenția, însă nu vedea pe nimeni. Oricum, nu avea încotro. Trebuia să riște.

Doamna Sims s-a întors cu spatele la fereastră și a ridicat receptorul telefonului de lângă fotoliul ei. Încet,

cu atenție, a format numărul secției de poliție din apropiere, pe care îl știa pe de rost.

* * *

Luke trebuia să se grăbească.

A băgat vârful șurubelniței între ușă și toc, în dreptul încuietorii. Apoi a lovit mânerul șurubelniței cu capătul greu al cheii franceze, încercând să îndese vârful în locașul metalic.

Prima lovitură nu a avut efect, șurubelnița a rămas nemișcată, înțepenită în părțile metalice ale încuietorii. A clătinat de șurubelniță, încercând să găsească o cale. A lovit iar cu cheia. De astă dată mai tare. Șurubelnița tot nu voia să intre în locaș. Simțea cum transpirația îi apărea pe frunte, în ciuda vremii reci.

Și-a spus că trebuia să fie calm. Mai făcuse asta și altă dată. Când? Habar nu avea. Nu conta. Tehnica funcționase, era sigur de asta.

A hâțânat iar șurubelnița. De data asta a simțit cum colțul uneltei metalice a intrat puțin. A lovit-o din nou, cât a putut de tare. Șurubelnița a pătruns un centimetru.

A tras de mâner într-o parte, împingând limba yalei înapoi, afară din locaș. Spre marea lui ușurare, ușa s-a deschis spre interior. Tocul era stricat prea puțin ca să poată fi observat din stradă.

A pășit repede înăuntru și a închis ușa după el.

* * *

Când Rosemary a terminat de format numărul, a privit din nou pe fereastră, dar străinul dispăruse.

Asta chiar că a fost rapid.

Poliția i-a răspuns. Încurcată, a pus receptorul în furcă fără să spună nimic.

De ce încetase brusc străinul să mai bată pe la uși? Unde dispăruse? Cine era?

Femeia a zâmbit. Avea cu ce să-și ocupe mintea, la ce să se gândească toată ziua.

* * *

Era căminul unui cuplu tânăr. Casa era mobilată cu un amestec de cadouri de nuntă și achiziții de la second-hand. În living aveau o canapea nouă și un televizor mare, dar încă mai foloseau lăzi de portocale pentru proviziile din bucătărie. O scrisoare nedeschisă, aflată pe radiatorul din hol, era adresată domnului G. Bonetti.

Nu erau semne că ar fi avut copii. Cel mai probabil, domnul și doamna Bonetti lucrau amândoi și vor fi plecați toată ziua. Însă nu putea miza pe asta.

A urcat repede la etaj. Erau trei dormitoare, dintre care doar unul era mobilat. A aruncat valiza pe patul frumos aranjat. În ea a găsit un costum albastru cu dungi subțiri, crem, împachetat cu grijă, o cămașă albă și o cravată conservatoare, cu dungi. Erau șosete negre, lenjerie curată și o pereche de pantofi eleganți, bine lustruiți, care păreau doar cu o jumătate de număr mai mari.

S-a dezbrăcat de hainele lui împuțite și le-a aruncat într-un colț. Îi dădea o senzație stranie faptul că stătea, gol-pușcă, în casa unor străini. S-a gândit să sară peste duș, dar mirosea urât, chiar și el simțea asta.

A traversat palierul îngust și a intrat în baie. Era un sentiment senzațional să stea sub jetul de apă caldă și să

se săpunească peste tot. Când a ieșit a rămas nemișcat și a ascultat cu atenție. Casa era tăcută.

S-a șters cu unul dintre prosoapele de baie, roz, ale doamnei Bonetti – încă un dar de nuntă, s-a gândit el – și și-a pus chiloții, pantalonii, șosetele și pantofii din valiza furată. Îmbrăcat cel puțin pe jumătate, putea să fugă mai repede dacă s-ar fi întâmplat ceva în timp ce se bărbierea.

Domnul Bonetti folosea un aparat electric de ras, însă Luke prefera lama. În valiză a găsit un aparat de ras cu lamă și un pămătuf pentru bărbierit. Și-a săpunit obrajii și s-a bărbierit repede.

Domnul Bonetti nu avea apă de colonie, dar poate că era vreuna în valiză. După ce puțise ca un porc toată dimineața, lui Luke îi plăcea ideea să miroasă plăcut. A găsit o borsetă din piele pentru cosmetice și i-a tras fermoarul. Nu era apă de colonie în ea, ci o sută de dolari în bancnote de douăzeci, împachetate grijuliu: bani pentru situații de urgență. I-a băgat în buzunar, hotărât să-i înapoieze omului într-o bună zi.

În definitiv, bărbatul nu era un colaboraționist.

Și ce dracu' însemna asta?

Încă un mister. Și-a pus cămașa, cravata și haina. Erau pe măsura lui: fusese atent să aleagă o victimă cu aceeași statură și același gabarit ca și el. Hainele erau de bună calitate. Eticheta de pe bagaj avea trecută o adresă din Central Park South, New York. Luke și-a zis că proprietarul era vreun știab corporatist, venit la Washington pentru câteva zile cu ședințe.

Pe partea interioară a ușii de la dormitor era o oglindă cât toată ușa. Nu-și mai privise chipul reflectat de azi-dimineață, din toaleta bărbaților de la Union

Station, când fusese așa de șocat să vadă un vagabond jegos care se zgâia la el din oglindă.

Făcându-și curaj, a pășit în fața oglinzii.

A văzut un bărbat înalt, bine făcut, de vreo treizeci și ceva de ani, cu părul negru și ochi albaștri; o persoană obișnuită, cu o expresie de om agasat. L-a năpădit un sentiment trist de ușurare.

„În cazul unui bărbat ca ăsta, de exemplu, s-a gândit el, oare aș ghici care e profesia lui?"

Avea mâinile catifelate și, după duș, fiind curate, nu arătau ca ale unui muncitor. Podul palmei era neted, ca al cuiva care nu stătuse prea mult timp în condiții atmosferice neprielnice. Părul era tuns bine. Tipul din oglindă părea că se simțea confortabil în hainele unui director executiv corporatist.

Nu era polițist, în mod sigur.

În valiză nu a văzut nicio pălărie sau șapcă. Luke știa că o să sară în ochi fără așa ceva pe cap, într-o zi rece de ianuarie. Se întrebă dacă nu găsește ceva prin casă. Merita să piardă câteva secunde în plus, ca să caute.

A deschis dulapul în perete. Nu era mare lucru înăuntru. Doamna Bonetti avea trei rochii, iar soțul ei, o haină sport pentru weekenduri și un costum negru pe care îl purta, probabil, la biserică. Nu era niciun palton – domnul Bonetti probabil îl îmbrăcase și nu-și permitea să aibă două –, totuși exista un trenci ușor, de ploaie. Luke l-a luat de pe umeraș. Era mai bun decât nimic. L-a îmbrăcat. Era măsură mică, dar putea fi purtat.

Nu era nicio pălărie în dulap, însă a găsit o șapcă din tweed pe care Bonetti probabil că o purta sâmbăta, cu haina sport. Luke a probat-o. Era prea mică. Va trebui

să-și cumpere o pălărie cu o parte din banii găsiți în borsetă. Însă șapca avea să fie suficientă pentru o oră sau...

Deodată, șirul gândurilor s-a întrerupt când a auzit zgomote la parter. A înghețat, ascultând.

– Ce s-a întâmplat cu ușa casei mele? a întrebat o voce de femeie tânără.

– Se pare că a încercat cineva să forțeze intrarea! a răspuns o altă voce, asemănătoare.

Luke a înjurat în șoaptă. Stătuse prea mult.

– Jeepers... cred că ai dreptate!

– Poate că ar trebui să suni la poliție.

Doamna Bonetti nu plecase la muncă, de fapt. Probabil că fusese la cumpărături. Se întâlnise cu o prietenă la băcănie și o invitase la o cafea.

– Știu și eu... se pare că hoții nu au reușit să intre.

– De unde știi? Poate că ar fi mai bine să verifici dacă nu s-a furat ceva.

Luke și-a dat seama că trebuia să iasă rapid de acolo.

– Ce să fure? Bijuteriile de familie?

– Dar televizorul?

Luke a deschis fereastra de la dormitor și s-a uitat pe peluza din față. Nu era niciun arbore și nici vreun burlan pe care să coboare.

– Nu a fost clintit nimic, a auzit-o el pe doamna Bonetti. Nu cred că au intrat în casă.

– Dar sus?

Mișcându-se în tăcere, Luke a traversat palierul spre baie. În spatele casei nu era nimic. Dacă ar fi sărit pe pavajul curții interioare, avea să-și rupă piciorul.

– Mă duc să mă uit.

– Nu ți-e frică?

S-a auzit un chicotit nervos.

– Ba da. Însă ce pot să fac? Am părea destul de caraghioase dacă am chema poliția și nu e nimeni aici.

Luke a auzit pașii pe scară. A rămas ascuns după ușa de la baie.

Pașii au urcat scara, au traversat palierul și au intrat în baie. Doamna Bonetti a scos un mic țipăt.

Vocea prietenei sale se auzi zicând:

– A cui e valiza asta? N-am văzut-o în viața mea!

Luke a ieșit pe furiș din baie. Putea să vadă ușa deschisă a dormitorului, dar nu și pe femei. A coborât pe vârfuri scările, recunoscător că exista covorul.

– Ce fel de hoț e ăla care aduce bagaje?

– Chem poliția chiar acum. E sinistru.

Luke a deschis ușa de la intrare și a pășit afară.

A zâmbit. Reușise.

A închis încet ușa și s-a îndepărtat cu pasul iute.

* * *

Doamna Sims s-a încruntat, consternată. Bărbatul care părăsea casa familiei Bonetti era îmbrăcat cu haina neagră de ploaie a domnului Bonetti și șapca de tweed cenușiu pe care o purta acesta când urmărea partidele echipei Redskins, dar hainele nu i se potriveau foarte bine.

L-a urmărit cum mergea pe stradă și dădea colțul. Va trebui să se întoarcă: strada se înfunda. Peste un minut mașina alb cu albastru, pe care o observase mai devreme, a apărut de după colț, cu viteză prea mare. Atunci și-a

dat seama că bărbatul care ieşise din casă era cerşetorul pe care îl urmărise mai devreme. Probabil că intrase cu forţa şi furase hainele domnului Bonetti!

Când maşina a trecut prin dreptul ferestrei sale, doamna Sims i-a citit plăcuţa de înmatriculare şi i-a memorat numărul.

1.30 P.M.

Motoarele Sergeant au fost supuse la 300 de teste statice, 50 de teste de zbor și 290 de declanșări ale sistemelor de igniție, fără să se înregistreze vreun eșec.

Anthony stătea în sala de ședințe, spumegând de nerăbdare și frustrare.

Luke umbla încă liber prin Washington. Nimeni nu știa ce ar putea să pună la cale. Dar Anthony era blocat acolo, ascultând cum un oportunist de la Departamentul de Stat tocănea monoton despre nevoia de a-i împiedica pe rebeli să se comaseze în munții Cubei. Anthony știa totul despre Fidel Castro și Che Guevara. Aveau mai puțin de o mie de oameni sub comanda lor. Bineînțeles că ar putea să fie nimiciți – dar nu avea sens. Dacă Fidel Castro era ucis, altcineva i-ar lua locul.

Ce voia să facă Anthony era să iasă pe stradă și să-l caute pe Luke.

El și membrii personalului său dăduseră telefoane la mai toate secțiile de poliție din Districtul Columbia. Ceruseră secțiilor să le transmită toate detaliile oricăror incidente în care erau implicați beți sau vagabonzi, orice mențiune a vreunui infractor care vorbea ca un profesor universitar și orice altceva ieșit din comun.

Polițiștii erau bucuroși să colaboreze cu CIA: le plăcea ideea de a fi implicați în spionajul internațional.

Tipul de la Departamentul de Stat și-a terminat discursul și a început o discuție între participanți. Anthony știa că singurul mijloc prin care cineva precum Castro putea fi împiedicat să preia puterea era ca SUA să sprijine un guvern moderat reformist. Din fericire pentru comuniști, nu exista niciun fel de pericol în privința asta.

Ușa s-a deschis și înăuntru s-a strecurat Pete Maxell. În semn de scuze, a înclinat din cap către președintele ședinței, George Cooperman, care stătea în capul mesei, și pe urmă s-a așezat lângă Anthony, înmânându-i un dosar cu un vraf de rapoarte ale poliției.

Aproape la fiecare secție fusese semnalat ceva neobișnuit. O femeie frumoasă, arestată pentru că fura din buzunare la Jefferson Memorial, se dovedise a fi bărbat; la grădina zoologică niște tineri nonconformiști au vrut să deschidă o cușcă și să elibereze un vultur; un bărbat din Wesley Heights încercase să-și sufoce nevasta cu o pizza cu multă brânză; un camion de livrare aparținând unei edituri de cărți religioase își descărcase încărcătura la Petworth și traficul pe Georgia Avenue era oprit din cauza unei avalanșe de Biblii.

Era posibil ca Luke să fi plecat din Washington, însă Anthony considera asta puțin probabil. Luke nu avea bani pentru bilete de tren sau de autobuz. Putea să-i fure, desigur, dar de ce și-ar fi bătut capul? Nu avea unde să se ducă. Mama lui locuia în New York și mai avea o soră în Baltimore, însă nu știa lucrurile astea. Nu avea niciun motiv să călătorească.

În timp ce citea în viteză rapoartele, Anthony asculta cu jumătate de ureche ce spunea șeful lui, Carl Hobart, despre ambasadorul SUA în Cuba, Earl Smith, care lucrase neobosit să submineze autoritatea liderilor bisericești și a altora care doreau să reformeze Cuba prin mijloace pașnice. Uneori, Anthony se întreba dacă Smith nu era, de fapt, un agent al Kremlinului, dar cel mai probabil era doar prost.

Unul dintre rapoartele poliției i-a atras atenția și i l-a arătat lui Pete.

– E adevărată chestia asta? i-a șoptit el, circumspect.

Pete a încuviințat.

– Un vagabond a atacat și a bătut măr un polițist de patrulă la intersecția dintre A Street și Seventh.

– Un *vagabond* a bătut un *polițist*?

– Și nu departe de locul unde l-am pierdut pe Luke.

– S-ar putea să fie el! a zis Anthony, entuziasmat.

Carl Hobart, care vorbea, i-a aruncat o privire enervată. Anthony a coborât vocea și a zis iar, în șoaptă:

– Și de ce să atace un polițist în patrulare? A furat ceva... Arma polițistului, de exemplu?

– Nu, dar l-a bătut destul de rău. Ofițerul a primit îngrijiri la spital pentru că avea arătătorul de la mâna dreaptă rupt.

Trupul lui Anthony a fost străbătut de un fior, ca un șoc electric.

– El e! a rostit Carroll cu voce tare.

– Ce naiba! a exclamat Carl Hobart.

George Cooperman a zis, destul de binedispus:

– Anthony, ori taci dracului din gură, ori ieși afară și discută!

Anthony s-a ridicat în picioare.

– Scuze, George. Mă întorc într-o secundă.

A ieșit din sală, cu Pete în urma lui.

– El e, a repetat Anthony când ușa s-a închis. Era semnătura lui, în război. O făcea cu membrii Gestapo... le rupea degetul cu care apăsau pe trăgaci.

Pete avea un aer încurcat.

– De unde știi asta?

Anthony și-a dat seama că făcuse o gafă. Pete credea că Luke era un diplomat care suferise o cădere nervoasă. Anthony nu-i dezvăluise lui Pete că îl cunoștea personal pe Luke. În acel moment se blestema pentru neglijență.

– Nu ți-am povestit chiar totul, a zis el, silindu-se să abordeze un ton degajat. Am lucrat cu el la OSS.

– Și după război a devenit diplomat, a zis Pete încruntat, privindu-l șiret pe Anthony. Nu are doar probleme cu soția, nu-i așa?

– Nu, sunt convins că e mai grav de atât.

Pete a acceptat ce i s-a spus.

– Se pare că e un afurisit cu sânge-rece dacă rupe degetul omului așa, pur și simplu.

– Cu sânge-rece?

Anthony nu se gândise niciodată la Luke în felul ăsta, deși avea o latură nemiloasă.

– Cred că așa era, în momentele critice.

Anthony se gândea ușurat că își acoperise greșeala. Dar tot mai trebuia să-l găsească pe Luke.

– La ce oră a avut loc bătaia?

– La 9.30.

– La naiba, în urmă cu mai bine de patru ore! Acum ar putea fi oriunde în oraș.

– Ce-o să facem?

– Trimite câțiva oameni pe A Street, să arate poza lui Luke pe acolo, poate găsiți niște indicii despre încotro ar fi putut să o ia. Vorbește și cu polițistul.

– OK.

– Și dacă afli ceva, nu te sfii să dai buzna în afurisita asta de ședință stupidă.

– Am înțeles.

Anthony s-a întors în sală. George Cooperman, camaradul de arme al lui Anthony din război, vorbea impacientat.

– Ar trebui să trimitem un grup de băieți duri de la Forțele Speciale, să radă armata de doi bani a lui Castro cam într-o zi și jumătate.

Nervos, tipul de Departamentul de Stat a întrebat:

– Putem ține secretă operațiunea?

– Nu, a răspuns George. Însă am putea să mascăm totul drept un conflict local, așa cum am făcut în Iran și în Guatemala.

– Mă scuzați dacă pun o întrebare prostească, s-a băgat și Carl Hobart, ca musca în lapte. De ce e un secret ce am făcut în Iran și în Guatemala?

– Evident, nu vrem să facem reclamă metodelor noastre, a precizat bărbatul de la Departamentul de Stat.

– Mă scuzați, dar asta e o tâmpenie, a adăugat Hobart. Rușii știu că noi am fost. Iranienii și guatemalezii știu că am fost noi. Ce dracu', ziarele din Europa au declarat deschis că noi am fost! Nimeni nu s-a lăsat prostit, cu excepția poporului american. Deci, pe *el* de ce vrem să-l mințim?

– Dacă s-ar afla totul, ar avea loc o anchetă a Congresului, i-a răspuns George cu o iritare crescândă. Tâmpiții de politicieni ne-ar întreba dacă aveam dreptul, dacă a fost legal, și cum rămâne cu bieții fermieri iranieni primitivi și cu latinoamericanii culegători de banane.

– Poate că astea nici n-ar fi niște întrebări așa de proaste, a insistat Hobart, încăpățânat. Chiar am făcut vreun bine în Guatemala? E greu de afirmat care e diferența între regimul lui Armas[1] și o gașcă de gangsteri.

George și-a pierdut cumpătul.

– La dracu' cu toate astea! a strigat el. Nu suntem aici ca să-i hrănim pe iranienii înfometați și să le asigurăm drepturi civile țăranilor din America de Sud, ce mama dracului! Treaba noastră este să promovăm interesele americane... și *la dracu'* cu democrația!

A urmat un moment de tăcere, apoi Carl Hobart a zis:

– Mulțumesc, George. Mă bucur că am lămurit chestia asta.

[1] Carlos Castillo Armas (1904-1957) – ofițer de armată guatemalez care a preluat puterea prin lovitura de stat din 1954, orchestrată de CIA; a fost președintele Guatemalei până la asasinarea lui. (n.tr.)

2 P.M.

Fiecare motor Sergeant are un dispozitiv de aprindere care constă din două aprinzătoare electrice, legate în paralel, și o baterie tip ruladă, cu un miez din oxidant metalic și o carcasă din plastic. Aprinzătoarele sunt atât de sensibile, încât trebuie deconectate dacă se pornește o furtună cu descărcări electrice la o distanță de până la douăzeci de kilometri de Cape Canaveral, pentru a evita aprinderea accidentală.

Dintr-un magazin de haine bărbătești din districtul Georgetown, Luke a cumpărat o pălărie moale de fetru, cenușie, și un palton din lână, bleumarin. A ieșit din magazin îmbrăcat cu ele, simțind, în sfârșit, că putea să privească lumea în ochi.

Era gata să abordeze problemele lui. Mai întâi trebuia să învețe câte ceva despre memorie. Voia să știe ce îi provocase amnezia, dacă existau tipuri diferite ale acestei disfuncții și cât de mult ar fi putut să dureze. Și, cel mai important, avea nevoie de informații despre tratamente și mijloace de vindecare.

Unde ar fi putut să caute informațiile? La o bibliotecă. Și cum să găsească o bibliotecă? Să caute pe hartă. A cumpărat o hartă a străzilor din Washington de la un chioșc de ziare de lângă magazinul de haine. Prezentată

vizibil era locația Bibliotecii Publice Centrale, la intersecția dintre New York Avenue și Massachusetts Avenue, în partea opusă a vecinătății districtului. Luke a pornit mașina într-acolo.

Era o clădire clasică, grandioasă, construită ca un templu grecesc. Pe frontonul de deasupra intrării cu coloane, erau gravate cuvintele:

ȘTIINȚĂ – POEZIE – ISTORIE

Ajuns în capătul de sus al treptelor, Luke a ezitat, dar și-a amintit că era din nou un cetățean normal și a pășit înăuntru.

Efectul noii lui înfățișări s-a simțit imediat. O bibliotecară cu părul grizonant, aflată în spatele pupitrului, s-a ridicat în picioare și a întrebat:

– Pot să vă ajut, domnule?

Luke se simțea flatat pentru că era tratat cu atâta amabilitate.

– Vreau să mă uit prin niște cărți despre memorie, a precizat el.

– În secțiunea de psihologie, l-a îndrumat femeia. Dacă vreți să mă urmați, o să vă arăt unde se găsește.

L-a condus în susul unor scări impunătoare, la etajul următor și a arătat spre un colț.

Luke a privit în lungul raftului. Era o grămadă de cărți de psihanaliză, despre dezvoltarea copilului și percepție, însă niciuna nu-i era de folos. A ales un volum gros intitulat *Creierul omenesc* și l-a frunzărit: nu scria mare lucru despre memorie și ceea ce a găsit părea foarte tehnic. Erau niște ecuații și multe date statistice, pe care le-a apreciat ca fiind destul de ușor de înțeles; totuși, cea

mai mare parte a cărții presupunea un nivel ridicat de cunoaștere a anatomiei, pe care nu îl avea.

Privirea i-a căzut apoi pe *Introducere în psihologia memoriei*, de Bilhah Josephson. Părea mai promițător. A scos cartea din raft și ochii i-au căzut pe un capitol despre tulburările de memorie. A citit:

Starea obișnuită în care pacientul își „pierde memoria" este cunoscută ca „amnezie globală".

Luke era încântat. Nu era singurul om căruia i se întâmplase așa ceva.

Un astfel de pacient nu-și cunoaște identitatea și nu-și va recunoaște propriii părinți sau copiii. Totuși, își amintește multe alte lucruri. Poate să conducă o mașină, să vorbească limbi străine, să demonteze un motor și să spună cine este premierul Canadei. Starea lui poate fi numită mai corect „amnezie autobiografică".

Exact ceea ce i se întâmplase. Era încă în stare să verifice dacă era urmărit și să pornească fără cheie o mașină furată.

Doctorul Josephson continua să-și prezinte în linii mari teoria, conform căreia creierul ar conține mai multe bănci de memorie, ca niște dulapuri cu fișiere, separate pentru diferitele tipuri de informații.

Memoria autobiografică înregistrează evenimente pe care le-am trăit personal. Ele poartă o etichetă cu locul și momentul: în general, știm nu doar ce s-a întâmplat, ci și când și unde.

Memoria semantică pe termen lung deține cunoștințe generale, cum ar fi: care este capitala României și cum se rezolvă ecuațiile de gradul doi.

Memoria pe termen scurt este aceea în care păstrăm un număr de telefon pentru câteva secunde, de când îl căutăm în agendă și până când îl formăm.

Dădea exemple de pacienți care pierduseră un astfel de dulap, dar le păstraseră pe celelalte, așa cum făcuse și Luke. Simțea o mare ușurare și gratitudine față de autoare, când și-a dat seama de următorul lucru: ceea ce i se întâmplase reprezenta un fenomen psihologic temeinic studiat.

Apoi a avut o inspirație. Era în vârstă de vreo treizeci și ceva de ani, așa că, probabil, practicase o meserie vreme de zece ani. Cunoștințele lui profesionale ar trebui să fie încă în mintea lui, stocate în memoria semantică pe termen lung. Ar trebui să fie în stare să o folosească pentru a-și da seama ce tip de meserie avusese. Și ăsta ar fi începutul ca să-și descopere identitatea!

A ridicat privirea din carte și a încercat să se gândească la ce fel de cunoștințe speciale avea. Nu a luat în calcul capacitățile de agent secret, pentru că, judecând după netezimea pielii de pe podul palmei, decisese deja că nu a fost polițist. Ce alte cunoștințe avea?

Era înnebunitor de greu de precizat. Să-ți accesezi memoria nu e ca și cum ai deschide un frigider, unde poți să vezi dintr-o privire conținutul. E mai degrabă ca și cum ai folosi un catalog de bibliotecă – trebuie să știi ce cauți. Luke se simțea frustrat și și-a zis că trebuia să aibă răbdare și să se gândească bine la asta.

Dacă era avocat, ar fi în stare să-și amintească mii de legi? Dacă ar fi doctor, n-ar trebui să se uite la cineva și să zică: „Are apendicită"?

Așa nu ajungea la niciun rezultat. Gândindu-se în urmă cu câteva minute la toată această situație, singurul indiciu pe care l-a observat a fost că înțelesese cu ușurință ecuațiile și datele statistice din *Creierul omenesc,* chiar dacă fusese încurcat de alte aspecte ale psihologiei. Poate că avea o profesie care includea cifre: contabilitate sau asigurări, probabil. Sau era posibil să fie profesor de matematică.

A găsit secțiunea de matematică și s-a uitat printre rafturi. O carte intitulată *Teoria numerelor* i-a atras atenția. A răsfoit-o o vreme. Era prezentată limpede, dar depășită cu câțiva ani...

Brusc, a ridicat privirea. Descoperise ceva. Înțelegea teoria numerelor.

Era un indiciu foarte important. În majoritate, paginile cărții din mâna lui conțineau mai mult ecuații decât text simplu. Cartea nu era scrisă pentru profanii curioși, ci constituia o lucrare științifică. Și el o înțelegea. Probabil că era un fel de om de știință.

Cu un optimism crescând, a găsit raftul de chimie și a scos *Ingineria polimerilor*. A estimat-o comprehensibilă, însă nu ușoară. Apoi a trecut la fizică și a încercat *Simpozion asupra modului de manifestare a gazelor reci și foarte reci.* Era fascinant, ca și cum ar fi citit un roman bun.

Restrânsese cercul posibilităților. Slujba lui avea legătură cu matematica și fizica. Oare ce ramură a fizicii? Gazele reci erau interesante, dar nu simțea că ar ști tot așa de multe ca autorul cărții. A căutat pe rafturi și s-a oprit la geofizică, amintindu-și de articolul din ziar

intitulat LUNA SUA RĂMÂNE LEGATĂ DE PĂMÂNT. A ales *Principii în proiectarea rachetei.*

Era un text elementar, însă, chiar și așa, pe prima pagină pe care i-au căzut ochii era o greșeală. A continuat să citească și a mai descoperit alte două...

– Da! a exclamat Luke, cu glas tare, făcându-l să tresară pe băiețelul de școală care studia un text de biologie.

Dacă putea să recunoască greșelile dintr-un manual, trebuia să fie un expert. Era un specialist în rachete.

Se întreba câți specialiști în rachete existau în Statele Unite. A estimat că vreo câteva sute. S-a grăbit spre pupitrul de informații și a vorbit cu bibliotecara cea grizonantă.

– Există vreo listă a oamenilor de știință?

– Sigur, a răspuns ea. Aveți nevoie de *Dicționarul Oamenilor de Știință Americani,* chiar la începutul secției de știință.

Luke l-a găsit ușor. Era o carte grea, dar cu toate acestea nu putea să-i includă pe toți oamenii de știință americani. „Probabil că au fost incluși doar cei mai importanți", reflectă el. Totuși, merita să încerce. S-a așezat la o masă și a parcurs Indicele, căutând pe oricine ar fi fost numit Luke. Trebuia să-și controleze nerăbdarea și să se silească să citească atent.

A găsit un biolog numit Luke Parfitt, un arheolog pe nume Lucas Dimittry și un farmacolog numit Luc Fontainebleu, dar niciun fizician.

A mai verificat o dată, a trecut peste geofizicieni și astronomi, însă nu a găsit pe nimeni care să aibă ca nume vreo variantă a numelui Luke. Desigur, s-a gândit el abătut, nici nu era sigur că Luke era numele lui. Doar

că așa îi spusese Pete. Din câte își amintea, putea la fel de bine să-l cheme Percival.

Era dezamăgit, și totuși nu avea de gând să renunțe.

A luat în calcul o altă abordare. Undeva existau oameni care îl cunoșteau. Numele Luke s-ar putea să nu fie al lui, dar trăsăturile feței îi aparțineau. *Dicționarul Oamenilor de Știință Americani* nu avea decât fotografiile celor mai importanți, cum ar fi doctorul Wernher von Braun[1]. Luke și-a imaginat că el trebuia să fi avut prieteni și colegi care l-ar recunoaște, dacă ar fi putut să-i găsească. Iar în acel moment știa de unde să înceapă căutările – pentru că unele dintre cunoștințele lui trebuie să fi fost specialiști în rachete.

Unde poți să găsești oameni de știință? Într-o universitate.

A căutat într-o enciclopedie Washington, DC. Articolul includea și o listă a universităților. A ales Universitatea Georgetown, fiindcă fusese mai devreme în Georgetown și știa cum să ajungă înapoi acolo. A căutat universitatea pe harta lui cu străzi și a văzut că deținea un campus foarte mare, întins pe cel puțin cincizeci de cvartale. Probabil că avea o facultate foarte mare de fizică, în care activau zeci de profesori. Cu siguranță că vreunul dintre ei îl cunoaștea.

Plin de speranță, a plecat de la bibliotecă și s-a întors la mașină.

[1] Wernher Magnus Maximilian, Freiherr von Braun, cunoscut mai ales ca Wernher von Braun, a fost un om de știință germano-american, pionier și vizionar al dezvoltării tehnologiei și zborurilor rachetelor. (n.red.)

2.30 P.M.

Aprinzătoarele nu au fost proiectate inițial pentru a fi acționate în vid. În cazul rachetei Jupiter au fost reproiectate astfel: (i) întregul motor este sigilat într-un container etanș; (ii) în eventualitatea în care acest recipient ar fi străpuns, s-a prevăzut ca aprinzătorul însuși să fie, la rândul lui, într-un container etanșeizat; (iii) aprinzătorul trebuie să se declanșeze oricum în vid. Acest sistem multiplu de siguranță la eroare este o aplicare a unui principiu de proiectare cunoscut ca „redundanță".

La ședința despre Cuba s-a luat o pauză de cafea și Anthony a fugit repede în Clădirea Q, să afle ultimele noutăți, rugându-se ca echipa lui să fi descoperit ceva, orice indiciu, despre locul unde era Luke.

Pete l-a întâmpinat pe scări.

– Uite ceva ciudat, a zis el.

Lui Anthony i-a săltat inima de bucurie.

– Dă-i drumul!

– Un raport al poliției din Georgetown. O casnică se întoarce de la magazin și descoperă că i-a fost spartă casa și i s-a folosit dușul. Intrusul dispăruse, dar a lăsat în urmă o valiză și un morman de haine vechi și jegoase.

Anthony era electrizat.

– În fine... o informație! a spus el. Dă-mi adresa.

– Crezi că e tipul nostru?

– Sunt sigur de asta! S-a săturat să mai arate ca un vagabond, așa că a spart o casă, a făcut duș, s-a bărbierit și s-a îmbrăcat decent. Asta e caracteristic, urăște să fie prost îmbrăcat.

Pete l-a privit pe gânduri.

– Cred că îl cunoști destul de bine.

Anthony și-a dat seama că iar îl luase gura pe dinainte.

– Nu, nu-l cunosc, s-a răstit el. I-am citit dosarul.

– Iartă-mă, a zis Pete, apoi, după o clipă a continuat: Mă întreb de ce a lăsat toate alea în urma lui?

– Părerea mea e că, înainte ca el să termine, casnica a venit acasă.

– Ce faci cu ședința despre Cuba?

Anthony a oprit o secretară care trecea pe lângă ei.

– Te rog să telefonezi la sala de ședințe din Clădirea P și să-l anunți pe domnul Hobart că m-au apucat durerile de stomac și domnul Maxell a fost nevoit să mă ducă urgent acasă.

– Dureri de stomac, a rostit fata, impasibil.

– Exact, a spus el mergând mai departe, pe urmă a strigat peste umăr: Dacă nu-ți trece ceva mai bun prin minte.

A ieșit din clădire împreună cu Pete și au urcat amândoi în vechiul lui Cadillac.

– S-ar putea să fie nevoie de o abordare mai delicată, i-a explicat el lui Pete, în timp ce se îndreptau spre Georgetown. Vestea bună este că Luke ne-a lăsat câteva

indicii. Problema noastră e că nu avem o sută de oameni care să le urmărească. Așa că planul meu este să punem Departamentul de Poliție din Washington să lucreze pentru noi.

– Succes, s-a arătat Pete sceptic. Ce pot să fac eu?

– Fii amabil cu polițiștii și lasă-mă pe mine să vorbesc.

– Cred că mă descurc.

Anthony a condus repede și a găsit rapid adresa din raportul de poliție. Era o casă mică, pentru o singură familie, pe o stradă liniștită. În fața ei era parcată o mașină de poliție.

Înainte de a intra în casă, Anthony a studiat partea de vizavi a străzii, scrutând casele. După o clipă a zărit ce căuta: un chip la o fereastră de la etaj, care îl urmărea. Era o femeie în vârstă, cu părul alb. Nu s-a dat înapoi de la fereastră când i-a prins privirea, ci l-a fixat la rândul ei, cu o curiozitate nemascată. Era exact ce-i trebuia, curioasa din vecini. I-a zâmbit și a salutat-o, iar ea a înclinat capul, în semn de răspuns.

A întors mașina și s-a apropiat de casa unde se dăduse spargerea. Se vedeau zgârieturile și o mică așchie sărită din tocul ușii, acolo unde se forțase încuietoarea. „O treabă curată, de profesionist, fără avarii inutile", a chibzuit Anthony. Se potrivea cu Luke.

I-a deschis ușa o tânără atrăgătoare, care aștepta un copil – destul de curând, a estimat el. I-a condus pe Pete și Anthony în living, unde doi bărbați stăteau pe canapea, beau cafea și fumau. Unul dintre ei era polițist de patrulă, în uniformă. Celălalt, un tânăr în costum ieftin, din stofă cenușie, lucioasă, probabil detectiv. În fața lor

era o măsuță de cafea cu picioare îndepărtate și tăblia din plastic laminat roșu. Pe măsuță era o valiză deschisă.

Anthony s-a prezentat singur. Le-a arătat polițiștilor legitimația. Nu voia ca doamna Bonetti – și prietenele ei și vecinii – să afle că CIA se interesa de acel caz, așa că a precizat:

– Suntem colegi cu acești ofițeri de poliție.

Pe detectiv îl chema Lewis Hite.

– Știți ceva despre toate acestea? a întrebat el, precaut.

– Cred că s-ar putea să avem ceva informații care să vă fie de folos. Dar mai întâi trebuie să știu ce ați aflat voi, a replicat Anthony.

Hite și-a deschis brațele în părți, cu un gest de uluială.

– Avem o valiză a unui tip pe nume Rowley Anstruther junior, din New York. A intrat prin efracție în casa doamnei Bonetti, a făcut un duș și a plecat, lăsându-și valiza în urmă. Ca să vezi!

Anthony a studiat valiza. Era de bună calitate, din piele maronie, plină doar pe jumătate. S-a uitat printre lucruri. Erau cămăși și lenjerie curate, dar nu erau pantofi, pantaloni sau sacouri.

– Se pare că domnul Anstruther a sosit astăzi în Washington de la New York, a presupus Anthony.

Hite a încuviințat, însă doamna Bonetti a rostit, admirativ:

– De unde știți asta?

Anthony a zâmbit.

– Detectivul Hite o să vă explice.

Nu voia să-l jignească pe Hite luându-i locul sub lumina reflectoarelor.

– Valiza are lenjerie curată, însă nimic murdar, a explicat Hite. Tipul nu și-a schimbat hainele, așa că, probabil, nu a petrecut încă nicio noapte în deplasare. Ceea ce înseamnă că a plecat de acasă azi-dimineață.

– Înțeleg că au fost lăsate și niște haine vechi, a opinat Anthony.

– Le-am luat io, a intervenit polițistul de patrulă, pe care îl chema Lonnie, pe urmă a ridicat o cutie de carton de lângă canapea și, alegând din conținutul cutiei, a adăugat: Haină de ploaie, cămașă, pantaloni, pantofi.

Anthony le-a recunoscut. Erau zdrențele pe care le purtase Luke.

– Nu cred că domnul Anstruther a intrat în casa asta, a spus Anthony. Am convingerea că geanta i-a fost furată azi-dimineață, probabil de la Union Station.

S-a uitat la polițistul de patrulă.

– Lonnie, vrei, te rog, să suni la secția de poliție cea mai apropiată de gară și să întrebi dacă s-a raportat vreun furt? Asta dacă doamna Bonetti ne permite să folosim telefonul.

– Desigur, a consimțit femeia. E pe hol.

– Raportarea furtului trebuie să conțină și o listă a conținutului valizei, a mai adăugat Anthony. Cred că o să descoperi că include un costum și o pereche de pantofi care nu mai sunt aici.

Cu toții îl priveau uluiți.

– Te rog să notezi cu atenție descrierea costumului.

– OK.

Polițistul în uniformă a ieșit pe hol.

Anthony era mulțumit. Reușise să preia comanda investigației fără să supere poliția. Detectivul Hite se uita la el ca și cum aștepta noi instrucțiuni.

– Domnul Anstruther trebuie să fie un bărbat înalt cam de 1,87 m, aproximativ 80 de kilograme, cu o constituție atletică, a făcut Anthony profilul subiectului. Lewis, dacă o să verifici mărimea cămășilor, probabil o să vezi că sunt măsura 40 la gât cu 89 cm lungimea mânecii.

– Așa e, am verificat deja, a confirmat Hite.

– Trebuia să-mi imaginez că o să mi-o iei înainte, l-a măgulit Anthony, zâmbindu-i reținut. Avem o fotografie a celui care credem că a furat valiza și a intrat în casă.

Anthony i-a făcut semn din cap lui Pete și acesta i-a întins lui Hite un vraf de fotografii.

– Nu știm cum îl cheamă, a mințit Anthony. Are 1,84 m înălțime, 80 de kilograme, structură atletică și e posibil să se prefacă a-și fi pierdut memoria.

– Deci care e povestea? a întrebat Hite, consternat. Individul ăsta avea nevoie de hainele lui Anstruther și a venit aici să se schimbe?

– Cam așa ceva.

– De ce?

Anthony s-a uitat la el cu un aer vinovat și a răspuns:

– Îmi pare rău, nu vă pot spune.

Hite era încântat.

– E secret, hm? Nicio problemă.

Lonnie a revenit din hol.

– Ați avut perfectă dreptate cu furtul. Union Station, 11.30, azi-dimineață.

Anthony a înclinat din cap. Făcuse o impresie senzațională asupra celor doi polițiști.

– Și costumul? a întrebat el.

– Bleumarin, cu dungi albe.

S-a întors spre detectiv.

– Deci puteți să distribuiți fotografia și o descriere, inclusiv a hainelor pe care le poartă.

– Credeți că mai este încă în oraș?

– Da.

Anthony nu era așa de sigur cum pretindea, dar nu-și imagina niciun motiv pentru care Luke să plece din Washington.

– Presupun că e într-o mașină.

– Haideți să vedem.

Anthony s-a întors spre doamna Bonetti.

– Cum se numește doamna cu părul alb care locuiește peste drum, câteva case mai jos?

– Rosemary Sims.

– Își petrece mult timp uitându-se pe fereastră?

– Noi îi spunem Rosy Curioasa.

– Excelent, a zis Anthony, apoi s-a răsucit spre detectiv. Ce-ar fi să schimbăm câteva vorbe cu ea?

– Desigur.

Au trecut strada și au bătut la ușa doamnei Sims. Le-a deschis pe dată – zicea că îi așteptase în hol.

– Eu l-am văzut! a spus ea imediat. A intrat acolo și arăta ca un vagabond, apoi a ieșit îmbrăcat la patru ace!

Anthony a făcut un gest care arăta că Hite ar trebui să pună întrebările.

– Doamnă Sims, bărbatul avea mașină? s-a interesat detectivul.

– Da, un model frumos, cu alb și albastru. M-am gândit eu că nu aparținea nimănui de pe strada noastră. S-a uitat la ei cu șiretenie. Știu ce urmează să mă întrebați acum.

– Ați văzut cumva plăcuța de înmatriculare? a întrebat iar Hite.

– Da, a răspuns bătrâna, triumfător. Am notat numărul.

Anthony a zâmbit.

3 P.M.

Treptele superioare ale rachetei sunt plasate într-un tub din aluminiu cu o bază din magneziu turnat. Tubul cu treptele superioare e fixat pe rulmenți, care îi permit să se rotească în timpul zborului, cu aproximativ 550 de turații pe minut, pentru o mai bună precizie.

Pe 37th Street la capătul lui O Street, stăteau larg deschise porțile Universității Georgetown. Pe trei dintre laturile unei pajiști noroioase se aflau clădiri în stil gotic din piatră cenușie, tăiată rustic, iar studenții și profesorii se grăbeau de la o clădire la alta, îmbrăcați cu haine de iarnă. Când Luke a intrat cu mașina, încet, și-a imaginat că s-ar putea să-l vadă cineva, să-l recunoască și să strige: „Ei, Luke! Aici!", iar coșmarul se va termina.

Mulți dintre profesori purtau gulere de clerici și Luke și-a dat seama că trebuia să fie vorba despre o universitate catolică. Părea să fie și exclusiv pentru băieți.

Se întreba dacă era, într-adevăr, catolic.

A parcat în fața intrării principale, un portic din trei arcade, pe care scria Healy Hall. Înăuntru a găsit o femeie, prima pe care o vedea acolo, în spatele unui birou de recepție. I-a explicat că facultatea de fizică se afla exact dedesubtul locului unde stătea el și i-a spus

să iasă din clădire și să coboare scările care duceau sub portic. Luke simțea că se apropia de miezul misterului, ca un vânător de comori pătrunzând în camera secretă a unei piramide egiptene.

A urmat indicațiile femeii și a găsit un laborator mare cu mese de lucru în centru și uși pe ambele laturi, care dădeau spre birouri mai mici. La una dintre mese, câțiva bărbați lucrau cu componentele unui spectrograf cu microunde. Purtau cu toții ochelari de protecție. Judecând după vârsta pe care o aveau, Luke s-a gândit că erau profesori și studenți în ultimul an. Unii dintre ei ar fi putut foarte bine să fie oameni pe care îi cunoștea și el. S-a apropiat de ei cu un aer plin de speranță.

Unul dintre bărbații mai în vârstă l-a zărit, dar nu a dat niciun semn de recunoaștere.

– Pot să vă ajut?

– Sper că da, a răspuns Luke. Aveți aici un departament de geofizică?

– Doamne, nu, a venit răspunsul. La universitatea aceasta, chiar și fizica e considerată o materie secundară.

Ceilalți au râs.

„Am ales prost, a meditat Luke, dezamăgit; probabil că ar fi trebuit să merg la Universitatea George Washington."

– Dar de astronomie?

– Da, da, desigur. Cerul, galaxiile, stelele, toate astea le studiem. Avem un observator astronomic renumit.

Lui Luke i-a revenit buna dispoziție.

– Unde este?

Bărbatul a arătat către o ușă din capătul laboratorului.

– Mergeți în partea cealaltă a clădirii și o să-l vedeți dincolo de terenul de baseball.

Pe urmă bărbatul și-a îndreptat din nou atenția asupra mesei de lucru.

Luke a traversat un coridor lung, întunecos și murdar, care străbătea clădirea în lungime. Când a văzut un bărbat gârbovit, îmbrăcat cu tweed-ul profesoral și venind din sens opus, l-a privit drept în ochi, gata să izbucnească de bucurie dacă profesorul l-ar fi recunoscut. Numai că pe chipul bărbatului s-a așternut o expresie de enervare și Luke a trecut mai departe în grabă.

Curajos, el a continuat să meargă, cercetându-i cu aceeași privire pe toți cei pe lângă care trecea și care ar fi putut să fie un cercetător; dar nimeni nu a dat vreun semn de recunoaștere. A ieșit din clădire, a zărit terenurile de tenis și în față i s-a deschis priveliștea fluviului Potomac, iar mai departe, la vest, dincolo de terenul de sport, se distingea o cupolă albă.

S-a apropiat de ea cu speranțe crescânde. Pe acoperișul plat al clădirii mici, cu două etaje, se afla un observator pivotant, a cărui cupolă avea o secțiune rabatabilă. Era o unitate de cercetare scumpă, care indica un departament de astronomie foarte serios. Luke a pășit în clădire.

Încăperile erau aranjate în jurul stâlpului central, imens, care susținea greutatea uriașă a cupolei. A deschis o ușă și a văzut o bibliotecă goală. A mai încercat una și a dat peste o femeie atrăgătoare, cam de vârsta lui, care stătea la o mașină de scris.

– Bună dimineața, a zis el, profesorul este?

– Vă referiți la Părintele Heyden?

– Ăăă, da.

– Și dumneavoastră cine sunteți?

– Ăăăă...

În mod stupid, Luke nu prevăzuse faptul că va fi nevoit să dea un nume. În acel moment, ezitările lui au făcut-o pe secretară să ridice din sprâncene, neîncrezătoare.

– Nu mă cunoaște, a precizat Luke. Adică... o să mă recunoască. Sper, dar nu după nume.

Femeia devenea tot mai suspicioasă.

– Dar tot aveți un nume.

– Luke, profesor Luke.

– Cărei universități îi sunteți asociat, domnule profesor Luke?

– Ăăă... New York.

– Vreuna dintre multele instituții din New York de studii superioare?

Inima lui Luke s-a oprit. În entuziasmul lui nu reușise să-și construiască un plan pentru acea întâlnire, iar în acea clipă vedea cum totul se ducea de râpă. „Când ești deja în groapă, s-a gândit el, cel mai bun lucru pe care poți să-l faci este să nu mai sapi." Și-a șters zâmbetul prietenos și a rostit, rece:

– N-am venit aici ca să fiu interogat. Spuneți-i doar Părintelui Heyden că profesorul Luke, specialistul în fizica rachetelor, a trecut pe aici și ar vrea să stea de vorbă cu el, se poate?

– Mi-e teamă că e imposibil, a rostit ea, ferm.

Luke a ieșit trântind ușa. Era furios pe sine mai mult decât pe secretară, care nu făcea decât să-și protejeze șeful ca să nu fie sâcâit de unul care avea aerul că era nebun. S-a hotărât să se uite pe acolo, să deschidă ușile până când cineva l-ar fi recunoscut sau l-ar fi dat afară.

A urcat scările la etajul superior. Clădirea părea să fie pustie. A suit o scară din lemn fără balustradă și a intrat în observatorul astronomic. Și acolo era pustiu. A rămas să admire telescopul mare, pivotant, cu sistemul lui complex de rotițe și manivele, o adevărată capodoperă de inginerie, întrebându-se ce mama dracului avea să facă în continuare.

Secretara urca scările. Luke se pregătea de un scandal, însă, în loc de asta, a auzit-o întrebând amabilă:

– Sunteți în încurcătură, nu-i așa?

Bunătatea ei i-a pus un nod în gât.

– Este foarte stânjenitor. Mi-am pierdut memoria. Știu că sunt specialist în domeniul rachetelor și speram să dau peste cineva care ar fi putut să mă recunoască.

– Chiar nu e nimeni aici. Profesorul Larkley ține o prelegere despre combustibilii pentru rachete, la Institutul Smithsonian, în cadrul Anului Internațional al Geofizicii, și toți profesorii sunt acolo.

Luke a simțit un val de speranță. În loc de un geofizician ar fi putut să întâlnească o sală întreagă.

– Unde este Institutul Smithsonian?

– E în centru, chiar pe Esplanadă[1], aproape de 10th Street.

Condusese destul prin Washington în acea zi ca să știe că nu era foarte departe.

– La ce oră e conferința?

– A început la ora trei.

Luke s-a uitat la ceas. Era trei și jumătate. Dacă se grăbea, putea să ajungă acolo la patru.

[1] The National Mall – Esplanada – este un parc național din Washington, DC, care cuprinde zona dintre Lincoln Memorial și Capitoliu. (n.tr.)

– Institutul Smithsonian, a repetat el.

– De fapt, e în clădirea Aviației, în spate.

– Câtă lume participă la conferință, știți?

– Cam o sută treizeci de persoane.

Sigur, unul dintre ei o să-l recunoască!

– Vă mulțumesc, a zis el și a luat-o în fugă pe scări, jos, și afară din clădire.

3.30 P.M.

Prin rotirea tubului treptei a doua se stabilizează traiectoria de zbor, făcând media variațiilor dintre cele unsprezece mici motoare individuale de rachetă Baby Sergeant.

Billie era furioasă pe Len Ross deoarece încerca să le intre pe sub piele celor de la Fundația Sowerby. Postul de director de cercetare ar trebui să fie ocupat de specialistul cel mai bun, nu cel mai unsuros. Încă mai era supărată în după-amiaza aceea, când secretarul executiv i-a telefonat și a rugat-o să vină în biroul lui.

Charles Silverton era contabil, dar înțelegea nevoile unui om de știință. Spitalul era deținut de o fundație ale cărei două obiective erau să înțeleagă și să trateze bolile mintale. Considera că treaba lui era să se asigure că problemele administrative și financiare nu-i distrăgeau pe medici de la munca lor. Lui Billie îi plăcea de el.

Biroul lui fusese sala de mese a reședinței victoriene inițiale și mai avea încă șemineul și ornamentele de pe tavan. Silverton i-a făcut un gest cu mâna ca să ia loc și a zis:

– Ai vorbit cu cei de la Fundația Sowerby azi-dimineață?

– Da. Len îi plimba pe șantier și m-am alăturat și eu. De ce?

Secretarul nu i-a răspuns la întrebare.

– Crezi că s-ar fi putut să spui ceva care să-i ofenseze?

Perplexă, Billie s-a încruntat.

– Nu cred. Nu am vorbit decât despre aripa cea nouă.

– Știi, chiar voiam să primești postul de director de cercetare.

Billie era alarmată.

– Nu-mi place faptul că vorbești la trecut!

– Len Ross e un cercetător competent, însă tu ești excepțională, a continuat Charles. Ai realizat mai multe decât el și ești cu zece ani mai tânără.

– Fundația îl susține pe Len pentru poziție?

Secretarul a ezitat, cu un aer stânjenit.

– Mi-e teamă că insistă și condiționează finanțarea de acest lucru.

– Pe dracu' condiționează! a exclamat Billie, uluită.

– Știi pe cineva care are legătură cu fundația?

– Da. Unul dintre prietenii mei cei mai vechi este unul dintre administratori. Îl cheamă Anthony Carroll, e nașul băiatului meu.

– De ce face parte din consiliul de administrație? Cu ce se ocupă?

– Lucrează pentru Departamentul de Stat, dar mama lui e foarte bogată și el este implicat în mai multe activități caritabile.

– Are ceva cu tine?

Preț de o clipă, Billie a alunecat înapoi în timp. Fusese furioasă pe Anthony după catastrofa care dusese la plecarea lui Luke de la Harvard și ulterior nu mai

ieșiseră împreună. Dar îl iertase pentru felul în care se purtase cu Elspeth Twomey. Ea intrase în declin, nu se mai ocupa de învățat și ajunsese în pericol de a rămâne repetentă. Mergea ca buimacă, o fantomă palidă cu părul lung și roșu, din ce în ce mai slabă, și lipsea de la ore. Deveniseră apropiați, deși relația dintre ei era mai mult una de prietenie decât una romantică. Învățau împreună și Elspeth a reușit să asimileze suficient cât să treacă. Anthony a recâștigat respectul lui Billie și de atunci rămăseseră prieteni.

– Am fost oarecum supărată pe el, prin 1941, însă ne-am împăcat demult, i-a răspuns ea lui Charles.

– Poate că e cineva în consiliu care admiră munca lui Len.

Billie a cântărit posibilitatea.

– Abordarea lui Len e diferită de a mea. El e freudian, caută explicații psihanalitice. Dacă un pacient își pierde brusc abilitatea de a citi, el presupune că persoana sub tratament are o teamă subconștientă față de literatură, o frică pe care și-o suprimă. Eu consider întotdeauna că vătămarea creierului este cauza cea mai plauzibilă.

– Atunci, s-ar putea ca în consiliu să fie vreun freudian înfocat care e împotriva ta.

– Probabil, a oftat Billie. Pot ei să facă asta? Mi se pare așa de nedrept.

– Este, cu siguranță, neobișnuit, a recunoscut Charles. De obicei, fundațiile pun accentul pe neamestecul în deciziile care reclamă expertiza profesională. Dar nu există nicio lege care să le interzică.

– Oricum, nu am de gând să accept fără luptă. Ce motivație au avut?

– Am primit un telefon neoficial de la președinte. Mi-a spus că opinia consiliului este că Len este mai bine pregătit.

Billie a clătinat din cap.

– Trebuie să mai fie o explicație.

– De ce nu-l întrebi pe prietenul tău?

– Exact asta am de gând să fac, a răspuns ea.

3.45 P.M.

Pentru a stabili exact unde trebuiau plasate greutățile, astfel încât tubul rotitor să fie echilibrat perfect, se folosea un stroboscop – altfel, carcasa interioară va vibra înăuntrul ramei exterioare, provocând dezintegrarea întregului ansamblu.

Înainte de a pleca din campusul Universității Georgetown, Luke a consultat harta orașului Washington, pe care o avea. Institutul era în parcul numit Esplanada. Și-a verificat și ceasul în timp ce conducea pe K Street. Urma să ajungă la Institutul Smithsonian în aproximativ zece minute. Presupunând că îi mai lua alte cinci minute ca să găsească sala unde era prelegerea, va sosi exact la finalul discuțiilor. Atunci, urma să afle cine era.

Trecuseră aproape unsprezece ore de când se trezise în acea grozăvie. Totuși, pentru că nu putea să-și amintească nimic din ce fusese înainte de ora cinci, azi-dimineață, i se părea că dura de o viață întreagă.

A făcut dreapta pe 9th Street, îndreptându-se spre Esplanadă cu speranțe mari. Câteva clipe mai târziu a auzit o sirenă de poliție cum suna o dată și inima i s-a oprit în loc.

A privit în oglinda retrovizoare. O mașină de patrulă era în urma lui și semnaliza din faruri. Erau doi polițiști

pe scaunele din față. Unul i-a arătat trotuarul de pe partea dreaptă și a strigat:

– Trageți pe dreapta!

Luke era distrus. Aproape că reușise.

Era, oare, posibil să fi comis vreo infracțiune minoră de circulație și voiau să-l amendeze? Chiar dacă nu era decât atât, tot o să-i ceară permisul de conducere și el nu avea niciun fel de act de identitate. Oricum, nu era vorba despre o infracțiune minoră de circulație. Conducea o mașină furată. Estimase că furtul nu va fi reclamat decât atunci când proprietarul se întorcea de la Philadelphia, în acea seară, târziu, însă ceva nu mersese cum trebuie. Aveau de gând să-l aresteze.

Mai întâi trebuiau totuși să-l prindă.

A încetinit. În fața lui, pe strada cu sens unic, era un camion. Fără să mai stea pe gânduri, a apăsat pe accelerație și a depășit camionul.

Polițiștii au dat drumul sirenei și au luat-o după el.

Luke s-a pus în fața camionului, cu viteză mare. Acționa numai din instinct. A tras frâna de mână și a întors volanul tare spre dreapta.

Fordul a intrat într-un derapaj lung, rotindu-se în același timp. Camionul a virat stânga, ca să-l evite, forțând mașina de patrulă să intre pe partea stângă a străzii.

Luke a trecut în punctul mort ca să nu i se oprească motorul. S-a poziționat cu fața în sensul interzis. A băgat-o iar în viteză și a apăsat pe accelerație, îndreptându-se în contra traficului de pe strada cu sens unic.

Mașinile virau violent spre stânga și spre dreapta, pentru a evita o coliziune frontală. Luke a cotit la dreapta ca să nu intre într-un autobuz, apoi a șters un break, însă

a nimerit în plin într-o grămadă de claxoane indignate. Un Lincoln vechi, de dinaintea războiului, a urcat pe trotuar și s-a izbit de un felinar. Un motociclist a pierdut controlul și a căzut de pe motor. Luke spera că nu s-a rănit prea tare.

A ajuns la următoarea intersecție și a întors la dreapta, pe un bulevard mai larg. A parcurs în viteză două cvartale, apoi s-a uitat în oglindă. Nu se vedea nici urmă de mașină de patrulă.

A cotit din nou, îndreptându-se spre sud. Se rătăcise, dar știa că Esplanada era la sud. Cum mașina de patrulare nu se mai vedea, ar fi fost mai sigur pentru el dacă mergea cu viteză normală. Totuși, era ora patru, iar el era și mai departe de Institutul Smithsonian decât în urmă cu cinci minute. Dacă întârzia, participanții la conferință plecau, probabil. A apăsat din nou pe accelerație.

Strada, care mergea spre sud, se înfunda și Luke a fost obligat să facă la dreapta. A încercat să se uite la numele străzilor în timp ce conducea în viteză, depășind mașinile mai lente. Era pe D Street. După un minut a ajuns pe 7th Street și a cotit spre sud.

Norocul i s-a schimbat. Toate semafoarele erau pe verde. Avea șaptezeci de kilometri pe oră când a traversat Constitution Avenue și a ajuns în parc.

Dincolo de pajiște, la dreapta lui, a văzut o clădire mare, roșu-închis, care semăna cu un castel de basm. Era exact acolo unde indica harta locația muzeului. A oprit mașina și s-a uitat la ceas. Era patru și cinci. Audiența, probabil, tocmai pleca. A înjurat și a sărit afară din mașină.

A luat-o la goană pe iarbă. Secretara îi spusese că prelegerea era în clădirea Aviației, în spate. Oare asta

era fața sau spatele clădirii? Părea să fie fața. Pe o latură a clădirii era o potecuță care traversa o mică grădină. A urmat-o și a ajuns pe o alee largă, cu două sensuri. Încă în goană, a descoperit o poartă din metal, lucrată migălos, care dădea spre intrarea din spate a muzeului. În dreapta lui, dincolo de o pajiște, era ceva ce părea un vechi hangar de avioane. A intrat.

S-a uitat în jur. Tot felul de aparate de zbor erau suspendate de plafon; vechi biplane, un avion de luptă cu reacție și chiar un balon cu aer cald. La nivelul solului erau vitrine din sticlă în care erau expuse însemne de aviație, costume de zbor, aparate de fotografiat aeriene și fotografii. Luke a vorbit cu un paznic în uniformă.

– Am venit pentru conferința despre combustibilii pentru rachete.

– Ați întârziat prea mult, a zis bărbatul, privindu-și ceasul. E patru și zece, prelegerea s-a terminat.

– Unde s-a ținut? Aș putea să-l mai prind pe conferențiar.

– Cred că a plecat.

Luke l-a privit insistent și a rostit în șoaptă:

– Răspunde dracului la întrebare. Unde?

Bărbatul avea aerul speriat.

– La capătul coridorului, a răspuns el, rapid.

Luke s-a grăbit de-a lungul clădirii. În capăt fusese improvizat un amfiteatru pentru conferințe, cu o tablă, un rând de scaune și un pupitru. Cea mai mare parte a participanților plecase și asistenții adunau deja în stive scaunele din metal pe laturile sălii. Vreo opt sau nouă oameni mai rămăseseră însă într-un colț, adânciți în discuții, împrejurul unui bărbat cu părul alb, care ar fi putut să fie conferențiarul.

Entuziasmul lui Luke se stinse. Cu câteva minute în urmă acolo se aflaseră mai bine de o sută de specialiști din domeniul lui. În acea clipă nu mai era decât o mână și era foarte posibil ca niciunul dintre ei să nu-l cunoască.

Bărbatul cu părul alb a ridicat privirea spre el, apoi i-a privit din nou pe ceilalți. Era imposibil să-și dea seama dacă îl recunoscuse pe Luke sau nu. Bărbatul vorbea și nu s-a întrerupt deloc.

– Nitrometanul este aproape imposibil de controlat. Nu pot fi ignorați factorii de siguranță.

– Elementele de siguranță pot fi integrate în proceduri, dacă există un combustibil suficient de bun, a zis un tânăr în costum de tweed.

Discuția îi era familiară lui Luke. Fusese testată o varietate uluitoare de combustibili pentru rachete, mulți dintre ei mai puternici decât combinația standard de alcool și oxigen lichid, dar toți aveau neajunsuri.

– Dar dimetilhidrazina asimetrică? a întrebat un bărbat cu accent sudist. Am auzit că se testează la Laboratorul de Igniție din Pasadena.

– Merge, a intervenit Luke, deodată, dar e otravă curată.

S-au întors cu toții către el. Bărbatul cu părul alb s-a încruntat, cu o expresie de ușoară iritare, nemulțumit că a fost întrerupt de un necunoscut.

Apoi tânărul în costum de tweed a zis, cu un aer surprins:

– Doamne, Luke, ce cauți la Washington?

Luke se simțea atât de fericit, că era gata să și plângă.

PARTEA A TREIA

4.15 A.M.

Un dispozitiv cu bandă magnetică din tubul rotitor modifică viteza de rotație a treptelor superioare între 450 r.p.m. și 750 r.p.m., pentru a evita vibrațiile de rezonanță care ar putea provoca dezintegrarea rachetei în spațiu.

Luke și-a dat seama că nu putea să vorbească. Emoția eliberării era atât de puternică, încât părea că-i sugrumase gâtlejul. Întreaga zi se silise să rămână calm și rațional, dar în acel moment era gata să clacheze.

Ceilalți specialiști și-au reluat discuția, nestingheriți, cu excepția tânărului în costum de tweed, care părea îngrijorat.

– Hei, te simți bine? l-a întrebat el.

Luke a dat din cap în sens afirmativ. După o clipă, a reușit să îngaime:

– Putem să stăm de vorbă?

– Sigur, sigur. E un birou în spatele vitrinei despre frații Wright[1]. Profesorul Larkley l-a folosit mai devreme.

S-au îndreptat spre o ușă din laterală.

– Apropo, eu am organizat prelegerea asta.

[1] Orville și Wilbur Wright (1871–1948; respectiv 1867–1912) – inventatori americani, pionieri ai aeronauticii. (n.tr.)

L-a condus pe Luke într-o încăpere mică, spartană, unde erau câteva scaune, un birou și un telefon. S-au așezat.

– Ce se întâmplă?

– Mi-am pierdut memoria.

– Doamne!

– Amnezie autobiografică. Îmi amintesc în continuare specialitatea pe care o am, așa mi-am făcut drum până la voi, dar nu știu nimic despre mine.

– Știi cine sunt eu? a întrebat tânărul, cu un aer șocat.

Luke a scuturat din cap.

– Pe dracu', nici de propriul meu nume nu sunt sigur.

– Pfui! exclamă omul, uluit. N-am întâlnit niciodată așa ceva până acum, în realitate.

– Am nevoie să-mi spui ce știi despre mine.

– Așa cred. Hmm... de unde să încep?

– Mi-ai zis Luke.

– Toată lumea îți spune Luke. Ești doctor Claude Lucas, însă cred că nu ți-a plăcut niciodată „Claude". Eu sunt Will McDermott.

Luke a închis ochii, copleșit de sentimentul de ușurare și de gratitudine. Aflase cum îl chema.

– Îți mulțumesc, Will.

– Nu știu nimic despre familia ta. Ne-am întâlnit doar de câteva ori, la conferințe științifice.

– Știi unde locuiesc?

– Huntsville, Alabama, cred. Lucrezi la Agenția Armatei pentru Rachete Balistice. Au sediul la Redstone Arsenal, în Huntsville. Șeful tău este Wernher von Braun.

– Nici nu pot să-ți spun cât de bine e să aflu toate chestiile astea!

– Am fost surprins să te văd, pentru că echipa ta se pregătește să lanseze o rachetă care va plasa pentru prima dată în spațiu un satelit american. Sunt cu toții la Cape Canaveral și se zvonește că lansarea ar putea să aibă loc diseară.

– Am citit despre asta în ziar, azi-dimineață. Doamne, am lucrat, într-adevăr, la chestia asta?

– Mda. La Explorer. Este cea mai importantă lansare din istoria programului spațial american – mai ales după succesul rușilor cu Sputnik și eșecul rachetei Vanguard, a marinei.

Luke era în al nouălea cer. Cu doar câteva ore în urmă își imaginase că era un vagabond bețiv. În acel moment se dovedea că era un om de știință în culmea carierei.

– Dar ar trebui să fiu acolo, la lansare!

– Exact... atunci, ai vreo idee de ce nu ești?

Luke a dat din cap că nu.

– Azi-dimineață m-am trezit în toaleta pentru bărbați de la Union Station. Habar nu am cum am ajuns acolo.

Will i-a zâmbit cu înțeles, ca de la bărbat la bărbat.

– Se pare că ai fost la ditamai petrecerea aseară!

– Stai să te întreb serios – este genul de chestie pe care să o fac? Să mă îmbăt în așa hal, încât să mi se rupă filmul?

– Nu te cunosc suficient ca să-ți pot răspunde, a zis Will, încruntându-se. Dar aș fi surprins totuși. Știi cum suntem noi, oamenii de știință. Ideea noastră despre o petrecere este să stăm și să bem cafea, discutând despre munca noastră.

Lui Luke i se părea corect.

– Pur și simplu, nu mi se pare suficient de interesant să te îmbeți.

Cert e că nu avea nicio altă explicație pentru care să fi ajuns în acea încurcătură. Cine era Pete? De ce fusese urmărit? Și cine erau cei doi bărbați care îl căutaseră la Union Station?

S-a gândit să-i povestească lui Will despre toate acestea, însă a decis că suna prea ciudat. Will ar putea să înceapă să creadă că a luat-o razna.

– O să sun la Cape Canaveral, a zis McDermott, în schimb.

– Excelentă idee.

Will a ridicat receptorul de pe birou și a format zero.

– Sunt Will McDermot. Pot să dau un telefon interurban de pe acest număr? Mulțumesc.

I-a întins lui Luke receptorul.

Acesta a aflat numărul de la Informații și l-a format.

– Aici doctorul Lucas.

Se simțea din cale afară de mulțumit că reușise prima dată să-și spună numele: nu și-ar fi imaginat câtă satisfacție putea să-i aducă.

– Aș vrea să vorbesc cu cineva din echipa de lansare pentru Explorer.

– Sunt în Hangarele D și R, a spus operatorul, un bărbat. Vă rog să nu închideți.

O clipă mai târziu, s-a auzit o altă voce:

– La telefon, colonelul Hide, de la securitatea militară.

– Sunt doctorul Lucas...

– Luke! În sfârșit! Unde dracu' ești?

– La Washington.

– Păi, ce naiba faci acolo? Noi ne-am pierdut mințile! Am pus securitatea militară să te caute, FBI-ul, ba chiar și CIA!

„Așa se explică prezența celor doi agenți care mă căutau prin Union Station", s-a gândit Luke.

– Ascultă, s-a întâmplat un lucru straniu. Mi-am pierdut memoria. Am cutreierat prin oraș, încercând să îmi dau seama cine sunt. Într-un final, am dat peste niște fizicieni care mă cunosc.

– Bine, asta este extraordinar. Cum s-a întâmplat, pentru numele lui Dumnezeu?

– Speram să-mi poți spune dumneata asta, colonele.

– Mi-ai spus întotdeauna Bill.

– Bill.

– OK, păi, o să-ți zic ce știu. Luni dimineață ai plecat, argumentând că trebuie să ajungi la Washington. Ai decolat de pe Patrick.

– Patrick?

– Baza Aeriană Patrick, lângă Cape Canaveral. Marigold a făcut rezervările...

– Cine e Marigold?

– Secretara ta din Huntsville. Ea ți-a rezervat și apartamentul tău obișnuit de la hotelul Carlton, din Washington.

În vocea colonelului se simțea o urmă de invidie și Luke s-a întrebat o clipă ce însemna „apartamentul obișnuit", dar avea întrebări mai importante.

– I-am spus cuiva care era scopul călătoriei?

– Marigold ți-a stabilit o întâlnire cu generalul Sherwood, la Pentagon, pentru ieri, la ora 10 a.m., însă nu te-ai prezentat la întâlnire.

– Am spus ce motiv aveam ca să mă întâlnesc cu generalul?

– Se pare că nu.

– Care e domeniul de care răspunde?

– Securitatea militară – dar e și prieten cu familia ta, așa că întâlnirea putea să aibă legătură cu orice.

„Trebuie să fi fost ceva de maximă importanță, a chibzuit Luke, dacă m-a făcut să plec din Cape Canaveral exact atunci când racheta mea era gata să fie lansată."

– Lansarea o să aibă loc diseară?

– Nu, avem niște probleme cu vremea. A fost amânată până mâine, la 10.30 p.m.

Luke se întreba ce naiba făcuse.

– Am prieteni aici, în Washington?

– Sigur. Unul dintre ei mi-a telefonat din oră în oră. Bern Rothsten.

Hide i-a dictat un număr de telefon.

Luke l-a scris în grabă pe o bucată de hârtie.

– O să-l sun imediat.

– Mai întâi ar trebui să vorbești cu soția ta.

Luke a înghețat, cu răsuflarea tăiată. „Soție, a cumpănit el. Am o soție. Mă întreb cum arată și cine o fi..."

– Alo, mai ești pe fir? a întrebat Hide.

Luke a început să respire din nou.

– Ăăă, Bill...

– Da?

– Cum o cheamă?

– Elspeth, a răspuns Hide. Pe soția ta o cheamă Elspeth. Îți transfer legătura la telefonul ei. Stai așa, să nu închizi.

Luke avea o senzație de nervi la stomac. Era o tâmpenie, se gândi el. Doar era soția lui.

– Elspeth la telefon. Luke, tu ești?

Avea o voce caldă, joasă, cu o dicție precisă și fără niciun accent anume. Și-a imaginat o femeie înaltă, sigură pe ea.

– Da, aici Luke. Mi-am pierdut memoria.

– Am fost așa de impacientată. Ești bine?

S-a simțit ridicol pentru că se îngrijora cineva de felul în care ajunsese el. Și și-a dat seama că ea nu a auzit faza cu memoria.

– Cred că abia acum sunt.

– Ce Dumnezeu s-a întâmplat?

– Habar nu am, de fapt. Azi-dimineață m-am trezit în toaleta bărbaților, de la gară, la Union Station, și toată ziua mi-am petrecut-o încercând să aflu cine sunt.

– Toată lumea te caută. Acum unde ești?

– La Institutul Smithsonian, în clădirea Aviației.

– Are cineva grijă de tine?

Luke i-a zâmbit lui Will McDermot.

– M-a ajutat un coleg cercetător. Și am numărul de telefon al lui Bern Rothsten. Dar nu e nevoie să mă îngrijească nimeni. Nu am nimic, doar că mi-am pierdut memoria.

Will McDermot s-a ridicat, cu un aer stânjenit și a șoptit:

– Te las să vorbești în voie. O să aștept afară.

Luke a dat recunoscător din cap.

– Deci, a continuat Elspeth, nu-ți amintești de ce ai plecat la Washington în așa grabă?

– Nu. Și e clar că nici ție nu ți-am spus.

– Ai zis că pentru mine e mai bine să nu știu nimic. Totuși, am fost îngrijorată. L-am sunat pe vechiul tău prieten de la Washington, Anthony Carroll. Lucrează la CIA.

– Și el a făcut ceva?

– Ți-a telefonat la hotelul Carlton, luni seară, și ați stabilit să vă vedeți la micul dejun, marți dimineață, la prima oră... dar n-ai mai venit. Te-a căutat toată ziua. Acum o să-l sun, să-l înștiințez că totul e în ordine.

– E evident că s-a întâmplat ceva cu mine între luni seară și marți dimineață.

– Ar trebui să te vadă un doctor, să-ți facă un control.

– Mă simt bine. Însă sunt o mulțime de lucruri pe care vreau să le aflu. Avem copii?

– Nu.

Luke a simțit o tristețe care i se părea familiară, ca durerea surdă a unei vechi răni.

– Am tot încercat să facem un copil de când ne-am căsătorit, în urmă cu patru ani, dar nu am reușit, a explicat Elspeth.

– Părinții mei trăiesc?

– Mama ta. Locuiește la New York. Tatăl tău a murit în urmă cu cinci ani.

Luke a simțit un val brusc de întristare, care părea să vină de niciunde. Pierduse amintirile cu tatăl lui și îl copleșea sentimentul că nu va mai putea să-l vadă niciodată. I se părea insuportabil de trist.

– Ai doi frați și o soră, toți mai mici decât tine, a continuat Elspeth. Sora ta e cea mai mică și e preferata ta. E cu zece ani mai tânără ca tine, locuiește în Baltimore.

– Ai numerele lor de telefon?

– Sigur. Așteaptă să mă duc după ele.

– Aș vrea să vorbesc cu ei, nu știu de ce.

A auzit un suspin înăbușit la capătul celălalt al firului.

– Plângi?

– Nu am nimic, a răspuns Elspeth trăgându-și nasul.

Luke și-o imagina cum scotea o batistă din poșetă.

– Mi s-a făcut deodată milă de tine, a spus ea, cu vocea înlăcrimată. Trebuie să fi fost îngrozitor.

– Au fost câteva momente dificile.

– Stai să-ți dau numerele de telefon.

– Suntem bogați? a întrebat Luke, după ce a notat numerele de telefon.

– Tatăl tău a fost un bancher de succes. Ți-a lăsat mulți bani. De ce?

– Bill Hide mi-a zis că stau în „apartamentul meu obișnuit" de la Carlton.

– Înainte de război tatăl tău a fost consilier în administrația Roosevelt și îi plăcea să-și ia familia cu el când se ducea la Washington. Ați avut întotdeauna un apartament luxos la Carlton. Cred că te ții de tradiție.

– Deci noi doi nu trăim din banii pe care mi-i dă armata.

– Nu, deși în Huntsville încercăm să nu facem prea mare paradă, în comparație cu colegii tăi.

– Aș putea să-ți tot pun întrebări toată dimineața. Însă ce vreau, de fapt, este să aflu cum mi s-a întâmplat treaba asta. Vrei să iei avionul încoace în seara asta?

A urmat un moment de tăcere.

– Doamne, de ce?

– Ca să descifrăm misterul ăsta împreună. Aș avea nevoie de ajutor... și de un camarad, ca să spun așa.

– Ar trebui să uiți toate astea și să vii tu aici.

Așa ceva era de neimaginat.

– Nu pot să uit. Trebuie să aflu ce se petrece. E prea ciudat ca să ignor totul.

– Luke, nu pot să plec de la Cape Canaveral. Suntem pe cale să lansăm primul satelit american, ce naiba! Nu pot să las baltă echipa într-un moment ca ăsta.

– Probabil că ai dreptate.

Luke înțelegea, dar în același timp se simțea rănit de refuzul ei.

– Cine e Bern Rothsten?

– A fost la Harvard cu tine și Anthony Carroll. Acum e scriitor.

– Se pare că a încercat să dea de mine. Poate că știe el despre ce e vorba.

– Sună-mă mai târziu, bine? În noaptea asta o să fiu la motelul Starlite.

– OK.

– Ai grijă de tine, Luke, te rog, a spus ea, sinceră.

– Așa o să fac, promit, a asigurat-o el și a închis.

A rămas o clipă în tăcere. Se simțea sleit din punct de vedere emoțional. O parte din el voia să se ducă la hotel și să se întindă. Numai că era prea curios. A ridicat receptorul din nou și a format numărul pe care îl lăsase Bern Rothsten.

– Aici e Luke Lucas, a zis el, când cineva a răspuns.

Bern avea o voce gravă și un ușor accent newyorkez.

– Luke, slavă cerului! Ce dracu' ai pățit?

– Toată lumea îmi pune întrebarea asta. Răspunsul e că nu prea știu nimic, în afară de faptul că mi-am pierdut memoria.

– Ți-ai pierdut memoria?

– Exact.

– La naiba! Știi cum ți s-a întâmplat?

– Nu. Speram să ai tu vreo idee.

– S-ar putea.

– De ce ai încercat să dai de mine?

– Eram îngrijorat. M-ai sunat luni. Ai zis că erai pe drum încoace, că voiai să mă vezi și că o să mă suni de la Carlton. Dar nu m-ai mai sunat.

– Luni noaptea mi s-a întâmplat ceva.

– Mda. Ascultă, trebuie să telefonezi cuiva. Doctorul Billie Josephson e un expert de talie mondială în probleme de memorie.

Numele i-a aprins un bec.

– Cred că am dat peste numele ei la bibliotecă.

– E și fosta mea soție, și o veche prietenă de-a ta.

Bern i-a dat lui Luke numărul de telefon al lui Billie.

– O sun chiar acum. Bern...

– Da?

– Mi-am pierdut memoria și se pare că o veche prietenă e expert mondial în memorie. Nu ți se pare o coincidență a naibii de mare?

– Chiar așa, a zis Bern.

4.45 P.M.

Ultima treaptă, care conține satelitul, are doi metri lungime și doar cincisprezece centimetri lățime, și cântărește paisprezece kilograme. Are forma unui burlan de sobă.

Billie programase o întâlnire de o oră cu un pacient, un fotbalist care fusese accidentat – suferise o comoție cerebrală în urma unei coliziuni cu un membru al echipei adverse. Era un subiect interesant, pentru că era capabil să-și amintească totul până cu o oră înainte de meci, dar nimic după aceea, până în clipa în care s-a trezit stând pe linia de fund a terenului, cu spatele la joc, întrebându-se cum a ajuns acolo.

În timpul întrevederii, mintea i-a stat în altă parte, cu gândul la Fundația Sowerby și la Anthony Carroll. Când a terminat cu jucătorul de fotbal și i-a telefonat lui Anthony, se simțea frustrată și nerăbdătoare. A avut noroc și l-a prins pe Anthony la birou din prima încercare.

– Anthony, a zis ea brusc, ce mama dracului se întâmplă?

– O mulțime de lucruri, a răspuns el. Egiptul și Siria au convenit să se unifice, fustele devin tot mai scurte

și Roy Campanella și-a rupt gâtul într-un accident de mașină și s-ar putea să nu mai joace niciodată pentru echipa Dodgers.

Billie și-a stăpânit impulsul de a țipa la el.

– Am fost „sărită" pentru funcția de director de cercetare aici, la spital, a rostit ea, cu un calm silit. Len Ross a primit postul. Știai?

– Mda, cred că da.

– Nu înțeleg. Mă gândeam că s-ar putea să-l pierd în fața unui outsider mai bine pregătit... Sol Weinberg, de la Princeton, sau cineva de genul ăsta. Dar toată lumea știe că sunt mai bună decât Len.

– Chiar așa?

– Anthony, fii serios! O știi prea bine. Ce dracu', chiar tu m-ai împins pe direcția asta de cercetare, cu ani în urmă, la sfârșitul războiului, când eram...

– Bine, bine, îmi amintesc, a întrerupt-o el. Chestiile alea sunt în continuare strict secrete, să știi.

Billie nu credea că lucruri pe care le făcuseră în timpul războiului mai puteau fi și în prezent secrete importante. Însă nu avea importanță.

– Atunci, de ce nu am primit slujba?

– Ar trebui să știu eu asta?

Era umilitor, Billie simțea lucrul acesta, dar nevoia de a înțelege era mai mare decât stânjeneala.

– Fundația insistă pentru Len.

– Cred că e dreptul lor.

– Anthony, spune-mi!

– Asta fac.

– Faci parte din fundație. Este ceva foarte neobișnuit ca un fond de administrare să se amestece într-o astfel de

decizie. În mod normal, lasă asta pe seama specialiștilor. Trebuie să știi de ce au făcut această excepție?

– Păi, nu știu. Și bănuiala mea e că pasul nu a fost făcut, deocamdată. În mod cert nu a avut loc nicio ședință pe tema asta... Aș fi aflat de ea.

– Charles era foarte sigur.

– Nu pun la îndoială faptul că e adevărat, din nefericire pentru tine. Însă nu e genul de treburi pentru care se decide în mod deschis. Mai degrabă, directorul și unul sau doi membri ai consiliului s-au întâlnit la Cosmos Club și au stat de vorbă la un pahar. Unul dintre ei l-a sunat pe Charles și i-a spus. El nu-și poate permite să-i supere, așa că a fost de acord. Așa se rezolvă lucruri de genul ăsta. Mă surprinde doar că Silverton a fost foarte sincer cu tine.

– Cred că era șocat. Nu înțelege de ce ar face ei așa ceva. M-am gândit că poate știi tu.

– Probabil că e o tâmpenie absolută. Ross e familist?

– Căsătorit, are patru copii.

– Directorul nu prea e de acord cu femeile care câștigă salarii mari, când există și bărbați care se luptă să-și întrețină familia.

– Pentru numele lui Dumnezeu! Am un băiat și o mamă în vârstă de care am grijă!

– N-am zis că e logic. Ascultă, Billie, trebuie să plec, iartă-mă. Te sun mai târziu.

– Bine.

După ce a închis, a rămas cu ochii țintă pe telefon, încercând să-și limpezească gândurile. Conversația i se păruse falsă și se întreba de ce. Era perfect plauzibil ca Anthony să nu știe despre mașinațiunile celorlalți

membri ai Fundației. Atunci, de ce nu-l credea? Când se gândea la discuția lor, își dădea seama că Anthony fusese evaziv – ceea ce nu-i stătea în fire. Până la urmă îi spusese cât știa, dar împotriva voinței lui. Totul convergea către o concluzie foarte clară.

Anthony mințea.

5 P.M.

Treapta a patra a rachetei este din titan, un metal ușor, însă foarte rezistent, și nu din oțel inox. Greutatea mică îi permite rachetei un plus de greutate de aproape un kilogram, în echipamente științifice.

Când Anthony a pus receptorul în furcă, telefonul a sunat iar, aproape imediat. A ridicat și a auzit vocea lui Elspeth, speriată.

– Pentru Dumnezeu, aștept de un sfert de oră pe fir!

– Am vorbit cu Billie, care...

– Nu contează. Eu tocmai am vorbit cu Luke.

– Iisuse, cum adică?

– Taci din gură și ascultă-mă. Era la Institutul Smithsonian, în clădirea Aviației, cu un grup de oameni de știință.

– Am plecat chiar acum.

Anthony a pus în furcă receptorul și a ieșit în goană pe ușă. Pete l-a văzut și a fugit după el. Au coborât în parcare și au sărit în mașina lui Anthony.

Faptul că Luke vorbise cu Elspeth îl supăra pe Anthony. Lucrul sugera că totul începea să se destrame. Dar poate dacă ajungea la Luke înaintea tuturor, mai reușea totuși să țină urzeala laolaltă. Le-a luat zece minute

ca să parcurgă Independence Avenue și 10th Street. Au lăsat mașina în dreptul intrării din spate a muzeului și au dat fuga la vechiul hangar care era clădirea Aviației. Lângă intrare era un telefon public, însă nici urmă de Luke.

– Ne despărțim, a zis Anthony. Eu o iau la dreapta, tu la stânga.

A trecut printre exponate, scrutând chipurile bărbaților care priveau vitrinele din sticlă și se zgâiau la aparatele de zbor suspendate de plafon. În capătul opus intrării s-a întâlnit cu Pete, care a făcut un gest dezolat, cu brațele goale, întinse lateral.

Pe una dintre laturile hangarului erau toalete și niște birouri. Pete a verificat toaleta bărbaților și Anthony a căutat prin birouri. Luke sunase, probabil, de la unul dintre acele telefoane, dar nu mai era acolo.

– Nimic, a spus Pete când a ieșit din toaleta bărbaților.

– E o adevărată catastrofă, a zis și Anthony.

– Chiar așa, s-a mirat Pete, încruntându-se. O catastrofă? Individul ăsta e mai important decât mi-ai zis, nu?

– Da, a recunoscut Anthony. S-ar putea să fie cel mai periculos om din America.

– Doamne!

La peretele din capătul hangarului Anthony a văzut o stivă de scaune puse unele peste altele și un pupitru de conferințe mobil. Un tânăr într-un costum de tweed vorbea cu doi bărbați în salopetă. Anthony și-a amintit că Elspeth spusese despre Luke că era cu un grup de oameni de știință. Poate că ar putea totuși să-i ia urma.

– Scuzați-mă, aici a avut loc vreo conferință anume?

– Sigur, profesorul Larkley a susținut o prelegere despre combustibilii pentru rachete, a răspuns tânărul. Mă numesc Will McDermot și eu am organizat-o, în cadrul Anului Internațional al Geofizicii.

– A participat și doctorul Claude Lucas?

– Da. Sunteți prieten cu el?

– Da.

– Știți că și-a pierdut memoria? Nu știa nici cum îl cheamă, înainte să-i spun eu.

Anthony și-a înghițit o înjurătură. De asta îi fusese teamă din clipa în care Elspeth i-a spus că vorbise cu Luke. „Uitucul" știa cine era cu adevărat.

– Trebuie să dau urgent de dr. Lucas, a zis Anthony.

– Ce păcat, tocmai a plecat!

– A spus unde se duce?

– Nu. Am încercat să-l încurajez să meargă la un doctor, să i se facă un control, dar a zis că se simțea bine. Mi se pare că era foarte șocat.

– Da, mulțumesc, apreciez ajutorul pe care ni-l dați.

Anthony s-a răsucit pe călcâie și s-a îndepărtat în viteză. Era furios.

Pe Independence Avenue a văzut o patrulă de la Circulație. Doi polițiști verificau o mașină parcată pe partea cealaltă a drumului. Anthony s-a apropiat și a văzut că mașina era un Ford Fairlane alb cu albastru.

– Ia te uită! i-a spus el lui Pete.

A verificat plăcuțele de înmatriculare. Era chiar mașina pe care Rosy Curioasa o văzuse de la fereastra ei din Georgetown.

Le-a arătat ofițerilor de poliție legitimația CIA.

– Tocmai ați depistat o mașină parcată ilegal? a întrebat el.

– Nu, a răspuns cel mai în vârstă dintre cei doi, am văzut un bărbat care era la volanul ei, pe 9th Street. Însă a reușit să fugă de noi.

– L-ați lăsat să vă scape? s-a arătat mirat Anthony, nevenindu-i să creadă.

– A întors la o sută optzeci de grade și s-a repezit fix în aglomerație! a adăugat și polițistul mai tânăr. Al naibii de bun șofer, cine-o fi el.

– După câteva minute am văzut mașina parcată aici, dar tipul nu mai e, a completat celălalt polițist.

Anthony ar fi vrut să le dea cap în cap țestele lor goale. În loc de asta i-a lămurit:

– Acest bărbat este un fugar și e posibil să fi furat o altă mașină din cartier și să plece.

Și-a scos o carte de vizită din portofel.

– Dacă primiți vreo reclamație despre o mașină furată prin apropiere, vă rog să mă sunați la numărul acesta. Da?

Polițistul mai în vârstă a citit cartea de vizită și a spus:

– Mă asigur personal că așa se va întâmpla, domnule Carroll.

Anthony și Pete au revenit la Cadillacul galben și au plecat.

– Ce crezi că va face în continuare? a întrebat Pete.

– Nu știu. S-ar putea să se ducă direct la aeroport și să ia avionul spre Florida; s-ar putea duce la Pentagon; sau poate se duce la hotel. La dracu', s-ar putea să-i intre în cap să se ducă la New York, să-și vadă mama. E posibil să fim nevoiți să ne răspândim în zece direcții.

A rămas tăcut, pe gânduri, în timp ce a parcat și a intrat în Clădirea Q. Când a ajuns la el în birou a zis:

– Vreau doi oameni la Union Station, doi la stația de autobuz. Vreau doi oameni la birou, să-i sune pe toți membrii familiei lui Luke, prietenii și cunoștințele, să-i întrebe dacă se așteaptă să-l vadă sau dacă au vești de la el. Vreau să te duci împreună cu doi oameni la hotelul Carlton. Ia-ți o cameră și pe urmă păzește holul. O să vin și eu acolo, mai târziu.

Pete a ieșit și Anthony a închis ușa.

În acea zi, pentru prima oară, Anthony era speriat. De vreme ce Luke își cunoștea identitatea, cine știe ce altceva s-ar fi putut să mai afle. Proiectul acesta trebuia să reprezinte marele triumf al lui Anthony, dar se transforma într-un dezastru care putea să-i pună capăt carierei.

Putea să-i pună capăt vieții.

Dacă ar reuși să-l găsească pe Luke, ar putea să mai repare situația. Însă ar trebui să ia măsuri drastice. Nu ar mai fi fost de ajuns să-l pună pe Luke sub supraveghere. Trebuia să rezolve problema o dată pentru totdeauna.

Cu inima grea, s-a dus la fotografia președintelui Eisenhower, care atârna pe perete. A tras de una dintre laturile ramei și tabloul s-a dat deoparte, rotit pe balamale, ca să dezvăluie un seif. A format combinația, a deschis ușa seifului și a scos din el pistolul.

Era un Walther P38 semiautomat, pistolul pe care îl folosise armata germană în cel de-al Doilea Război Mondial. Lui Anthony îi fusese dat înainte de a pleca în Africa de Nord. Mai avea și un amortizor, conceput special de OSS ca să se potrivească armei.

Prima dată când ucisese un om folosise acel pistol.

Albin Moulier era un trădător care îi dăduse în vileag poliției pe membrii Rezistenței franceze. Meritase să moară – cei cinci membri ai celulei fuseseră de acord cu asta. Au tras la sorți, într-un grajd părăsit la kilometri distanță de orice așezare, noaptea, târziu, cu o singură lampă care arunca umbre mișcătoare pe pereții aspri din piatră. Anthony ar fi putut să nu participe, pentru că era singurul străin, dar atunci ar fi pierdut respectul celorlalți, așa că a insistat să-și încerce norocul alături de ei. Și trăsese paiul scurt.

Albin fusese imobilizat de roata ruginită a unui plug stricat, nici măcar nu era legat la ochi, ascultase discuția și văzuse cum au tras la sorți. S-a scăpat pe el când au pronunțat sentința la moarte și a țipat când l-a văzut pe Anthony că scotea pistolul. Țipătul a ajutat: l-a făcut pe Carroll să vrea să-l omoare repede, doar ca să oprească zgomotul. L-a împușcat pe Albin de la mică distanță, între ochi, cu un singur glonț. După aceea ceilalți i-au spus că a făcut-o bine, fără ezitări sau regrete, ca un bărbat adevărat.

Anthony încă îl mai visa pe Albin.

A scos amortizorul din seif, l-a fixat pe țeava pistolului și l-a înșurubat bine. Și-a pus paltonul. Era o haină lungă din păr de cămilă, la un singur rând de nasturi, cu buzunare interioare adânci. Și-a băgat pistolul în buzunarul din dreapta, cu patul în jos și amortizorul ieșind din el. A lăsat haina descheiată și a băgat mâna stângă, a tras pistolul afară apucând de amortizor și l-a trecut în mâna dreaptă. Apoi a mutat butonul de siguranță de pe latura stângă a armei până la poziția

„foc". Întreaga chestiune a durat o secundă. Amortizorul făcea ca arma să fie incomodă. Ar fi fost mai ușor să ducă separat cele două componente. Totuși, era posibil să nu aibă vreme să fixeze amortizorul înainte de a trage. Era mai bine să-l lase așa.

Și-a încheiat paltonul și a ieșit.

6 P.M.

Satelitul este mai degrabă de forma unui glonț decât sferic. Teoretic, o sferă ar fi mai stabilă; dar, în practică, satelitul trebuie să aibă niște antene care ies din el, cu rolul de a asigura comunicațiile radio, iar antenele îi strică forma sferică.

Luke a luat un taxi până la Spitalul de Boli Nervoase și la recepție și-a spus numele, zicând că avea programare la doctorița Josephson.

La telefon, Billie fusese fermecătoare: îngrijorată pentru el, bucuroasă să-i audă vocea, curioasă să afle că și-a pierdut memoria, nerăbdătoare să-l vadă cât mai repede. Vorbea cu un accent sudist, ca și cum avea permanent în gâtlej un hohot de râs gata să răbufnească.

Ea cobora grăbită scările, o femeie scundă, cu un halat alb, de laborator, ochii mari, căprui și roșeața trecătoare a înflăcărării pe chip. Luke nu s-a putut abține și a zâmbit văzând-o.

– Ce bine îmi pare să te văd! a zis ea și s-a aruncat de gâtul lui, îmbrățișându-l.

Luke a simțit imboldul să-i răspundă exuberanței și a strâns-o cu putere. Speriat că s-ar fi putut să o ofenseze, a încremenit cu mâinile în aer.

Billie a râs.

– Nu-ți amintești de mine, e clar. Nu-ți face probleme. Sunt aproape inofensivă.

Luke și-a lăsat brațele să-i cadă în jurul umerilor ei. Trupul micuț era moale și rotund pe sub haina de laborator.

– Vino, te conduc la mine în birou.

L-a dus pe scări în sus.

Când traversau coridorul spațios, o femeie cu părul alb, îmbrăcată în halat de baie, a zis:

– Doamnă doctor! Îmi place iubitul tău!

Billie a zâmbit și a replicat:

– Marlene, pe urmă ți-l dau și ție.

Billie avea o încăpere micuță, cu un birou simplu și un dulap din metal pentru dosare, dar îl înfrumusețase cu flori și o pictură abstractă și ostentativă, în culori vii. I-a oferit lui Luke cafea și a deschis un pachet de biscuiți, apoi l-a întrebat despre amnezie.

Pe măsură ce el îi răspundea la întrebări, Billie lua notițe. Luke nu mâncase nimic de douăsprezece ore, așa că a hăpăit toți biscuiții. Femeia a zâmbit și l-a întrebat:

– Mai vrei? Mai am un pachet.

Luke a clătinat din cap că nu.

– Mi-am făcut o imagine destul de clară, a zis ea într-un final. Suferi de amnezie globală, însă în afară de asta pari sănătos din punct de vedere mintal. Nu pot să-ți evaluez starea de sănătate fizică, pentru că nu sunt un astfel de doctor și e de datoria mea să-ți recomand să faci un control medical cât mai repede cu putință.

Apoi i-a zâmbit și a continuat:

– Oricum, pari în regulă, doar puțin zdruncinat.

– Există vreun tratament pentru o astfel de amnezie?

– Nu, nu este. În general, procesul este ireversibil.

Era o lovitură pentru el. Luke sperase că totul ar fi putut să-i revină în amintire într-o strălucire de moment.

– Doamne! a șoptit el.

– Nu fi abătut, a rostit Billie cu blândețe. Cei care suferă de genul acesta de amnezie au toate facultățile mintale și sunt în stare să învețe ceea ce s-a uitat; așadar, de obicei, sunt capabili să-și reia firul vieții și să trăiască normal. O să fii bine.

Chiar și în timp ce afla veștile acelea groaznice, Luke și-a dat seama că o urmărea fascinat, concentrându-și atenția mai întâi asupra ochilor ei, care păreau să degaje compasiune, apoi a gurii expresive și în final asupra felului în care lumina lămpii de birou îi cădea pe buclele negre. Voia ca ea să nu se oprească, să vorbească la nesfârșit.

– Ce anume mi-a provocat amnezia? a întrebat el.

– O afecțiune a creierului este prima posibilitate ce trebuie explorată. Totuși, nu există niciun semn de rănire și ai menționat că nu ai dureri de cap.

– Exact. Atunci, ce altceva?

– Există câteva variante, a explicat ea, cu răbdare. Poate să fie provocată de stresul prelungit, un șoc brusc sau droguri. Mai trebuie avut în vedere și un efect secundar al tratamentului pentru schizofrenie, care presupune o combinație de șocuri electrice și medicamente.

– Se poate depista care dintre ele m-au afectat?

– Nu în mod concludent. Azi-dimineață ai fost mahmur, zici. Dacă nu a fost din cauza băuturii, s-ar

putea să fie vorba de efectele post factum ale drogurilor. Cert e că nu vei ajunge la un răspuns final doar discutând cu doctorii. Trebuie să afli ce s-a întâmplat cu tine în intervalul dintre luni seara și azi-dimineață.

– Mă rog, cel puțin știu ce să caut. Șoc, droguri sau tratamentul pentru schizofrenie.

– Nu ești schizofrenic. Ai o percepție foarte bună asupra realității. Care e următoarea mutare?

Luke s-a ridicat în picioare. N-ar fi vrut să renunțe la compania acelei femei seducătoare, dar aflase de la ea tot ce se putea.

– O să-i fac o vizită lui Bern Rothsten. Cred că s-ar putea să știe câte ceva.

– Ai mașină?

– I-am cerut taximetristului să mă aștepte.

– Te conduc.

În timp ce coborau scările, Billie l-a luat afectuos de braț.

– De când ai divorțat de Bern? a întrebat-o Luke.

– De cinci ani. Destul ca să devenim din nou prieteni.

– Asta e o întrebare ciudată, însă trebuie să ți-o adresez. Noi doi am fost vreodată împreună?

– Vai de mine! a exclamat Billie. Chiar am fost iubiți!

1943

În ziua în care Italia a capitulat, Billie a dat peste Luke în holul Clădirii Q.

La început nu l-a recunoscut. A văzut un bărbat slab, la vreo treizeci de ani, îmbrăcat într-un costum care îi era prea larg, iar ochii ei au trecut peste el fără să-l recunoască. Apoi l-a auzit vorbind.

– Billie? Nu-ți amintești de mine?

Îi recunoștea vocea, desigur, și asta a făcut ca inima să-i bată mai tare. Dar când a privit din nou la bărbatul acela emaciat care rostise cuvintele, a scos un țipăt de groază. Capul lui arăta ca un craniu descărnat. Părul lui, odinioară strălucitor, devenise tern. Gulerul cămășii îi era prea larg și haina părea că stătea aninată pe un umeraș din sârmă. Ochii lui erau cei ai unui bătrân.

– Luke! a exclamat ea. Arăți îngrozitor!

– Dumnezeule, mulțumesc, a răspuns el, cu un zâmbet obosit.

– Iartă-mă, a spus ea repede.

– Nu-ți face griji! Am slăbit câteva kilograme, știu. Nu prea era de mâncare acolo unde am fost.

Billie ar fi vrut să îl ia în brațe, însă s-a abținut, deoarece nu era sigură că lui i-ar fi plăcut.

– Ce faci aici? a întrebat-o Luke.

Billie a oftat din toți rărunchii.

– Un training: hărți, radio, arme de foc, lupta neînarmată.

– Nu prea ești costumată pentru ju-jitsu.

Lui Billie îi plăcea încă să se îmbrace cu stil, în ciuda războiului. În acea zi purta un costum galben-pal, cu haina tip bolero și o fustă îndrăzneață, scurtă până la genunchi, și o pălărie mare, de forma unei farfurii răsturnate. Firește, nu-și putea permite să cumpere hainele cele mai la modă din salariul plătit de armată: făcuse costumul chiar ea, la o mașină de cusut împrumutată. Tatăl ei își învățase toți copiii să coasă.

– O iau ca pe un compliment, a replicat fata, surâzând, în timp ce începea să-și revină din șoc. Pe unde ai umblat?

– Ai o clipă, să vorbim?

– Sigur.

Ea trebuia să participe la un curs de criptografie, dar la dracu' cu el.

– Haide să mergem afară!

Era o după-amiază caldă de septembrie. Luke și-a scos haina de la costum, și-o aruncat-o pe un umăr, apoi au pornit să se plimbe pe marginea bazinului cu apă din cadrul complexului Lincoln Memorial, Washington, DC.

– Cum ai ajuns la OSS?

– Anthony Carroll a aranjat, a răspuns ea.

Oficiul Serviciilor Strategice era considerat un departament de elită și slujbele de acolo erau foarte râvnite.

– Anthony și-a folosit influența pe care o are familia lui ca să intre acolo. Acum este asistentul personal al lui

Bill Donovan, sau „Wild Bill" Donovan, șeful OSS. Am fost șoferul unui general timp de un an și l-am însoțit peste tot prin Washington, așa că m-am simțit foarte fericită să fiu trimisă aici. Anthony și-a folosit poziția ca să-și aducă toți cunoscuții de la Harvard. Elspeth e la Londra, Peg e în Cairo și înțeleg că Bern și cu tine ați fost pe undeva în spatele liniilor inamice.

– În Franța, a precizat Luke și a zâmbit.

– Cum a fost acolo?

Luke și-a aprins o țigară. Era o apucătură nouă – la Harvard nu fumase – și trăgea fumul țigării în piept ca și cum era sursa vieții.

– Primul om pe care l-am ucis a fost un francez, a zis el, deodată.

Era dureros de limpede că bărbatul avea nevoie să vorbească despre asta.

– Spune-mi cum s-a întâmplat.

– Era polițist, un jandarm. Claude, îl chema la fel ca pe mine. Nu era chiar un tip rău – antisemit, dar nu mai mult decât francezul mediu sau decât mulți dintre americani, dacă e vorba. A dat peste ferma unde se întâlnea gruparea mea. Nu încăpea îndoială ce făceam noi acolo – aveam hărți pe masă și puștile așezate într-un colț și Bern le arăta francujilor cum să lege sârmele la o bombă cu ceas.

Luke a scos un hohot de râs ciudat, fără pic de umor.

– Afurisitul dracului a încercat să ne aresteze pe toți. Nu că ar fi avut vreo importanță. Trebuia să-l ucidem, indiferent de ce ar fi făcut.

– Și ce ai făcut tu? a întrebat Billie, în șoaptă.

– L-am scos afară și l-am împușcat în ceafă.

– Oh, Dumnezeule!

– Nu a murit imediat. A durat cam un minut.

Billie l-a apucat de mână și a strâns. Luke nu și-a retras-o și au continuat să se plimbe de-a lungul bazinului îngust, mână în mână. I-a mai relatat o istorisire despre o femeie, luptătoare în Rezistență, care fusese prinsă și torturată, iar Billie a plâns, lacrimile strălucindu-i pe obraz în soarele cald de septembrie. După-amiaza s-a mai răcorit și Luke a continuat să scoată la iveală detalii întunecate: mașini aruncate în aer, ofițeri germani asasinați, camarazi din Rezistență împușcați în schimburi de focuri și familii de evrei duse către destinații necunoscute, ținându-și de mână copiii, plini de încredere.

Se plimbau de două ore, când la un moment dat Luke s-a împiedicat și Billie l-a prins, ca să nu cadă.

– Dumnezeule! Sunt așa de obosit. Dorm foarte prost.

Billie i-a chemat un taxi și l-a condus la hotel.

Luke stătea la Carlton. În general, armata nu-și permitea un astfel de lux, dar Billie și-a amintit că familia lui era înstărită. Avea un apartament luxos. În living era un pian de concert și – ceva ce ea nu mai văzuse până atunci – un telefon în baie.

A sunat la room-service și a comandat supă de pui și ouă jumări, chifle calde și o carafă cu lapte rece. Așezat pe canapea, Luke a început o altă poveste, una amuzantă, despre cum au sabotat o fabrică producătoare de farfurii pentru armata germană.

– Am intrat în atelierul ăla mare de prelucrare a metalului și acolo erau vreo cincizeci de femei enorme,

musculoase, care încărcau furnalul și loveau matrițele cu barosul. Am strigat la ele: „Ieșiți din clădire! O să sară în aer!“ Femeile au început să râdă la mine! Nu voiau să plece și au continuat toate să muncească. Nu mă crezuseră.

Înainte să termine povestirea, a sosit mâncarea.

Billie a semnat nota, i-a dat un bacșiș chelnerului și a dus farfuriile în camera de servire a mesei. Când s-a întors iar la el, Luke adormise. L-a trezit doar cât să-l ducă în dormitor și să-l întindă pe pat.

– Nu pleca, a bălmăjit el, apoi ochii i s-au închis iar.

I-a scos ghetele și i-a slăbit ușor cravata. Prin fereastra deschisă intra un vânticel blajin. Nu avea nevoie de pături.

Billie s-a așezat pe marginea patului și l-a privit o vreme, amintindu-și de drumul lung de la Cambridge la Newport, în urmă cu aproape doi ani. I-a mângâiat obrazul cu muchia degetului mic, așa cum făcuse și în noaptea aceea. Luke nu s-a mișcat.

Fata și-a scos pălăria și pantofii, a rămas puțin pe gânduri și și-a scos fusta și jacheta. Apoi, doar în ciorapi și lenjerie, s-a întins pe pat. Și-a pus brațele în jurul umerilor lui ososi, i-a tras capul la piept și l-a îmbrățișat.

– Acum totul e bine, a zis ea. Când te vei trezi, voi fi tot aici.

* * *

A venit noaptea. Temperatura a scăzut. Billie a închis fereastra și a tras o cuvertură peste ei. Puțin după miezul

nopții a adormit și ea, cu brațele în jurul trupului lui cald.

În zori, după ce dormise douăsprezece ore, Luke s-a trezit brusc și s-a dus la baie. A revenit câteva minute mai târziu și s-a băgat la loc în pat. Își scosese costumul și cămașa și nu mai avea decât lenjeria pe el. A luat-o în brațe și a strâns-o.

– Am uitat să-ți spun ceva foarte important.

– Ce?

– În Franța, tot timpul m-am gândit la tine. În fiecare zi.

– Da? a șoptit Billie. Chiar așa?

Luke nu i-a răspuns. Adormise din nou.

A rămas în îmbrățișarea lui, gândindu-se la el în Franța, cum își risca viața și o purta pe ea în amintire; și era așa de fericită, încât simțea că o să-i plesnească inima.

La ora opt dimineață, Billie s-a dus în livingul apartamentului, a telefonat în Clădirea Q și le-a spus că se îmbolnăvise. Era prima zi când se învoia din motive de sănătate, în mai bine de un an de când lucra pentru armată. A făcut o baie și s-a spălat pe cap, apoi s-a îmbrăcat. A comandat cafea și fulgi de porumb de la room-service. Chelnerul i-a spus doamna Lucas. Era bucuroasă că nu a fost o chelneriță, pentru că o femeie ar fi observat că nu purta verighetă.

Crezuse că mirosul de cafea îl va trezi pe Luke, însă nu a fost așa. A citit *Washington Post* de la un capăt la altul, chiar și pagina de sport. Tocmai îi scria mamei sale, în Dallas, pe hârtia hotelului, când Luke a apărut din dormitor în lenjerie, împleticindu-se, cu părul negru

încălcit și obrazul acoperit de boarea albăstruie a bărbii nerase. Billie i-a surâs, fericită că el s-a trezit.

Părea confuz.

– Cât am dormit?

Billie s-a uitat la ceasul de la mână. Era aproape de amiază.

– Vreo optsprezece ore.

Nu-și dădea seama ce gândea el. Era bucuros să o vadă? Stânjenit? Oare își dorea ca ea să plece?

– Doamne, a spus Luke, frecându-se la ochi. Nu am mai dormit așa de un an. Ai stat aici tot timpul? Arăți proaspătă ca o floricică.

– Am dormit și eu puțin.

– Ai stat peste noapte?

– Mi-ai cerut să rămân.

Luke s-a încruntat.

– Parcă îmi amintesc...

A clătinat din cap.

– Frate, ce vise am avut, a zis el, în drum spre telefon. Room-service? Vreau un cotlet în sânge, cu trei ouă ochiuri. Plus suc de portocale, pâine prăjită și cafea.

Billie a ridicat din sprâncene. Nu-și petrecuse niciodată noaptea cu un bărbat, așa că nu știa la ce să se aștepte dimineața, dar asta chiar o dezamăgise. Era așa de lipsit de romantism, că se simțea aproape insultată. Îi amintea de frații ei când se trezeau – tot nerași, morocănoși și flămânzi. Îi veni totuși în minte că starea lor se îmbunătățea în general, odată ce mâncau.

– Așteptați puțin, a zis el la telefon și s-a uitat la Billie. Vrei și tu ceva?

– Da, niște ceai cu gheață.

Luke a repetat comanda ei și a închis.

S-a așezat lângă ea pe canapea.

– Am vorbit mult ieri.

– Ăsta e adevărul.

– Cât de mult?

– Vreo cinci ore în șir.

– Iartă-mă!

– Nu ai de ce să-ți ceri iertare. Indiferent ce faci, te rog să nu-ți ceri iertare.

Ochii ei s-au umplut de lacrimi.

– N-am să uit toată viața mea.

El i-a luat mâinile într-ale lui.

– Îmi pare așa de bine că ne-am întâlnit din nou.

Inima femeii a tresăltat.

– Și mie, a zis ea.

Începea să semene cu ceea ce sperase ea că va fi.

– Mi-ar plăcea să te sărut, dar nu mi-am mai schimbat hainele de douăzeci și patru de ore.

Billie a resimțit o senzație bruscă, asemenea unui mugure irupând primăvara, și și-a dat seama că era udă. Era șocată de ea însăși: nu i se mai întâmplase niciodată atât de repede.

Dar s-a abținut. Încă nu se hotărâse unde voia să ajungă cu toate astea. Avusese toată noaptea la dispoziție, ca să se decidă, însă nici măcar nu se gândise la asta. În acel moment se temea că, odată ce l-ar fi atins, își va pierde controlul. Și pe urmă, ce?

Războiul adusese în Washington o nouă relaxare a normelor morale, dar pentru ea asta nu existase. Și-a încleștat mâinile în poală și a zis:

– Sunt sigură că nu am de gând să te sărut până când nu te vei îmbrăca.

Luke i-a aruncat o privire sceptică.

– Ți-e teamă să nu te compromiți?

Ironia din vocea lui a făcut-o să tresară, înfiorată.

– Ce vrei să spui, mai exact?

Luke a ridicat din umeri.

– Doar am petrecut noaptea împreună.

Billie era jignită și indignată.

– Am rămas aici pentru că m-ai implorat să o fac! a protestat ea.

– Bine, nu te enerva.

Dorința pe care o simțise pentru el se transformase, într-o străfulgerare, într-o furie la fel de puternică.

– Te prăbușeai de epuizare și te-am băgat în pat, a zis ea, mânioasă. Pe urmă m-ai rugat să nu te las singur, așa că am rămas.

– Îți mulțumesc.

– Atunci, nu vorbi de parcă m-am purtat ca o... târfă!

– Nu asta am vrut să spun.

– Ba exact asta ai făcut! M-am compromis deja atât de tare, că orice altceva aș face nu mai contează.

Luke a oftat adânc.

– Mă rog, nu am avut de gând să insinuez așa ceva. Doamne, faci atâta scandal pentru o remarcă la întâmplare.

– Prea a dracului de întâmplătoare.

Problema era că Billie *chiar* se compromisese.

La ușă a ciocănit cineva.

S-au uitat unul la altul.

– Room-service, cred, a presupus Luke.

Billie nu voia ca un chelner să o vadă împreună cu un bărbat dezbrăcat.

– Du-te în dormitor, i-a cerut ea.

– Bine.

– Mai întâi dă-mi inelul tău.

Luke s-a uitat la mâna lui stângă. Pe degetul mic purta un inel cu sigiliu.

– De ce?

– Ca să creadă chelnerul că sunt măritată.

– Dar nu mi-l scot niciodată de pe deget.

Asta a înfuriat-o și mai tare.

– Dispari de aici, a șuierat ea.

Luke a intrat în dormitor. Billie a deschis ușa și o chelneriță a împins înăuntru căruciorul de servire.

– Poftiți, donșoară, a zis fata.

Billie a roșit. Era ceva insultător în acel „donșoară". A semnat nota de plată, însă nu i-a dat niciun bacșiș.

– Poftim, a zis și Billie, și i-a întors spatele.

Chelnerița a plecat. Billie a auzit dușul curgând. Se simțea epuizată. Petrecuse ore sub presiunea unei pasiuni profund romantice și apoi, în câteva minute, totul se fâsâise. Luke era, de obicei, așa de delicat și, cu toate acestea, se transformase într-un urs. Cum se putea întâmpla așa ceva?

Indiferent care era motivul, o făcuse să se simtă vulgară. După un minut, două, avea să apară din baie, gata să stea jos și să ia micul dejun cu ea, ca și cum ar fi fost un cuplu căsătorit. Dar nu erau și Billie se simțea din ce în ce mai stânjenită.

„Păi, a reflectat ea, dacă nu-mi place, de ce mai sunt încă aici?" Era o întrebare bună.

Și-a pus pălăria. Era mai bine să plece cu urma de demnitate care îi mai rămăsese.

S-a gândit să-i scrie un bilet. Sunetul apei șiroind la duș s-a oprit. Luke era gata să-și facă din nou apariția, mirosind a săpun, îmbrăcat în halat, cu părul ud și picioarele goale, numai bun să-l mănânci. Nu mai era timp pentru bilet.

A plecat din apartament, închizând încet ușa în urma ei.

* * *

În următoarele patru săptămâni l-a văzut aproape în fiecare zi.

La început era în Clădirea Q, la ședințele zilnice de informare. O căuta în pauza de prânz și mâncau împreună la cantină sau luau sendvișuri și mergeau în parc. Manierele lui reveniseră la obișnuita curtoazie relaxată și asta o făcea să se simtă respectată și protejată. Supărarea din cauza comportamentului său de la hotelul Carlton îi mai trecuse. Billie se gândea că poate nici el nu-și mai petrecuse noaptea cu o iubită; și, la fel ca ea, nu era sigur de protocolul în astfel de situații. Se purtase cu lejeritate, așa cum ar fi făcut-o cu o soră – și poate că sora lui era singura fată care îl văzuse vreodată numai în lenjerie.

La finele săptămânii îi dăduse întâlnire și sâmbătă seara au mers să vadă filmul *Jane Eyre*. Duminică au fost cu canoea pe lacul Potomac. Plutea în aerul din Washington o senzație de sfârșeală. Orașul era plin de tineri în drum spre front sau care reveneau acasă

în permisie, bărbați pentru care moartea violentă reprezenta un eveniment cotidian. Voiau să joace jocuri de noroc, să bea, să danseze și să facă amor, întrucât era posibil să nu mai aibă o altă ocazie. Barurile erau ticsite și o fată fără iubit nu mai era nevoită să-și petreacă vreo seară singură. Alații câștigau războiul, dar balonul de săpun al exuberanței era zilnic spart de veștile despre rude, vecini și amici din facultate uciși și răniți pe linia frontului.

Luke se mai îngrășase puțin și începea să doarmă mai bine. Din privire îi dispăruse orice urmă de obsesii sau temeri. Și-a cumpărat câteva haine care erau pe măsură, cămăși cu mâneca scurtă și pantaloni albi și un costum bleumarin din flanel, pe care îl purta când se întâlneau seara. Ceva din aerul lui de băietan îi revenise.

Vorbeau fără oprire. Ea îi explica în ce fel studiul psihologiei va ajunge până la urmă să elimine bolile mintale, iar el îi spunea cum vor reuși oamenii să poată zbura pe Lună. Au retrăit acea noapte fatidică de weekend, care le schimbase viețile. Au discutat despre război și despre când ar putea să se termine: Billie credea că germanii nu mai puteau rezista mult timp, odată ce Italia căzuse, însă Luke era de părere că s-ar putea să mai dureze ani până va fi alungată Japonia din Pacific. Uneori ieșeau cu Anthony și Bern și discutau politică prin baruri, exact așa cum făcuseră și când erau cu toții împreună, la facultate, într-o altă lume. În cursul unei săptămâni, Luke a luat avionul spre New York, ca să-și viziteze familia, și lui Billie i-a fost așa de dor de el, că s-a îmbolnăvit. Nu se sătura niciodată de el, nici măcar

nu ajungea să se plictisească. Luke era atent, spiritual și isteț.

Cam de două ori pe săptămână se certau serios. Fiecare dispută respecta modelul celei din apartamentul lui de la hotel. El spunea ceva pe un ton superior și lipsit de tact sau lua vreo hotărâre despre planurile pentru seară fără să o consulte, sau presupunea că el știa cel mai bine, legat de vreun subiect, sau o temă de la radio, sau automobile, sau tenis. Ea protesta aprins și el o acuza că reacționa exagerat. Ea se înfuria din ce în ce mai tare pe măsură ce încerca să-l facă să înțeleagă ce era greșit în atitudinea lui și el începea să se simtă ca un martor ostil supus întrebărilor părții adverse. În toiul certurilor, ea exagera sau făcea vreo afirmație deplasată, sau spunea ceva ce știa că era fals. Atunci, el o acuza că nu era sinceră și zicea că nu avea sens să discute cu ea, deoarece era în stare să afirme orice, doar să câștige disputa. El pleca, mai convins ca oricând că avea dreptate. După câteva minute, era înnebunită, îl căuta și îl implora să uite și să redevină prieteni. La început el păstra o expresie împietrită; apoi ea spunea ceva care îl făcea să râdă și el se topea.

Dar în tot acest timp, ea nu s-a dus niciodată la hotelul lui și când îl săruta, era o atingere abia simțită și castă a buzelor, întotdeauna într-un loc public.

Chiar și așa, Billie simțea întotdeauna senzația aceea lichidă, înăuntrul ei, de fiecare dată când îl atingea și știa că nu putea să meargă mai departe fără să ajungă până la capăt.

Însorita lună septembrie s-a transformat într-un octombrie friguros și Luke a primit o nouă însărcinare.

Vestea a venit într-o după-amiază de vineri. O aștepta pe Billie în holul Clădirii Q, să iasă de la muncă. A văzut după fața lui că s-a întâmplat ceva rău.

– Ce e? a întrebat ea, imediat ce s-au întâlnit.

– Mă întorc în Franța.

Billie era consternată.

– Când?

– Luni dimineață plec la Washington. Și Bern la fel.

– Ce Dumnezeu, n-ai făcut destul?

– Nu mă deranjează pericolul, a spus Luke. Totuși, nu vreau să te părăsesc.

Fetei i s-au umplut ochii de lacrimi. A înghițit cu greu.

– Două zile, a îngăimat ea.

– Trebuie să-mi fac bagajele.

– Te ajut.

S-au dus la hotelul lui.

Imediat ce au ajuns în cameră, Billie l-a apucat de pulover, l-a tras spre ea și a aplecat capul, ca el să o sărute. De data asta nu mai era nici urmă de castitate din partea ei. Și-a plimbat vârful limbii peste buzele lui, apoi și le-a întredeschis pe ale ei, pentru a-i primi limba lui.

Și-a scos haina. Purta o rochie cu dungi verticale, alb cu albastru, și guler alb.

– Atinge-mi sânii.

Luke părea surprins.

– Te rog, l-a implorat ea.

Mâinile lui s-au făcut cupă peste sânii ei mici. Billie a închis ochii și s-a concentrat asupra senzației care o încerca.

S-au despărțit și ea l-a privit flămândă, încercând să-i memoreze chipul. Voia să nu-i uite niciodată albastrul ochilor, bucla de păr negru care îi cădea pe frunte, curbura maxilarului, moliciunea buzelor.

– Vreau o fotografie de-a ta, a zis ea. Ai vreuna?

– Nu umblu cu fotografii la mine, a zâmbit el și a continuat, cu un accent de newyorkez: Ce sunt eu, Frank Sinatra?

– Trebuie să ai vreo fotografie de-a ta pe undeva.

– S-ar putea să am o fotografie de familie. Stai să caut, a spus Luke și a intrat în dormitor.

Billie l-a urmat.

Valiza lui hărtănită, din piele maronie, stătea pe un stativ pentru valize. De patru săptămâni, și-a dat seama Billie. Luke a scos o ramă din argint, care se deschidea ca o cărticică. Înăuntru erau două fotografii, câte una pe fiecare parte. A scos una dintre ele și i-a întins-o.

Era o poză făcută în urmă cu trei sau patru ani și înfățișa un Luke mai tânăr și mai gras, în tricou polo. Lângă el era un cuplu mai vârstnic, probabil părinții lui, plus doi băieți gemeni de vreo treisprezece ani și o fetiță. Cu toții erau îmbrăcați în haine de plajă.

– Nu pot să o iau, e o fotografie cu familia ta, a zis fata, deși și-o dorea din tot sufletul.

– Eu vreau să ți-o ofer. De fapt, așa sunt, o părticică din familia mea.

Și exact asta iubea Billie la el.

– Ai avut-o cu tine, în Franța?

– Da.

Era așa de importantă pentru el, încât abia dacă se îndura să îl lipsească de acea fotografie. Și tocmai de aceea o considera și mai de preț.

– Arată-mi-o și pe cealaltă, l-a rugat ea.

– Ce?

– Sunt două fotografii în rama aia.

Luke nu părea prea dornic să o facă, totuși a deschis rama. A doua poză fusese decupată din albumul de absolvire al colegiului Radcliffe. Era o fotografie a lui Billie.

– Și pe asta ai avut-o în Franța? a întrebat ea, simțind cum gâtlejul îi era crispat, abia dacă putea să respire.

– Da.

Billie a izbucnit în lacrimi. Nu mai suporta. Luke îi decupase poza din albumul școlii și o purtase cu el, lângă fotografia familiei lui, în tot acel timp când viața îi fusese pusă în așa de mare pericol. Nu-și imaginase nicicum că însemna atât de mult pentru el.

– De ce plângi? a întrebat-o el.

– Fiindcă mă iubești, a răspuns ea.

– E adevărat. Îmi era teamă să-ți spun. Te-am iubit încă din weekendul cu Pearl Harbor.

Pasiunea pe care o simțea Billie s-a transformat subit în furie.

– Cum poți să spui asta, netrebnicule? M-ai părăsit!

– Dacă tu și cu mine ajungeam atunci iubiți, asta l-ar fi distrus pe Anthony.

– Să-l ia dracu' pe Anthony! a exclamat ea, lovindu-l cu pumnul în piept, deși el nu părea să simtă. Cum poți să pui fericirea lui Anthony mai presus de a mea, ticălos ce ești?

– Ar fi fost lipsit de onoare.

– Nu pricepi, am fi putut să ne bucurăm unul de celălalt vreme de doi ani!

Lacrimile îi șiroiau pe obraji.

– Și acum mai avem doar două zile... două amărâte de zile afurisite!

– Atunci, încetează cu plânsul și sărută-mă iar, a spus Luke.

Billie i-a cuprins gâtul cu brațele și i-a tras capul spre ea. Lacrimile i se prelingeau printre buzele lor îngemănate, în gură. Luke a început să-i descheie rochia.

– Te rog, a zis ea, nerăbdătoare, pur și simplu, rupe-o.

El a tras tare de rochie și nasturii au zburat până în talie. Încă o smucitură și a descheiat-o complet. Billie a lăsat-o să-i alunece de pe umeri și a rămas doar în chiloți și ciorapi.

Luke avea un aer solemn.

– Ești sigură că vrei?

Ea se temea că pe Luke îl vor paraliza îndoielile de ordin moral.

– Trebuie, trebuie, te rog, nu te opri! a exclamat ea.

A împins-o ușor înapoi, pe pat. Billie s-a întins pe spate și el s-a așezat deasupra, sprijinindu-și greutatea pe coate. S-a uitat în ochii ei.

– Nu am mai făcut-o niciodată.

– Nu-i nimic, a spus ea. Nici eu.

* * *

Prima dată au terminat destul de repede, dar o oră mai târziu au vrut să o facă din nou și de data asta a

durat mai mult. Billie i-a spus că voia să facă totul, să-i ofere toate plăcerile la care visase el vreodată, să execute fiecare act posibil de intimitate sexuală. Au făcut dragoste tot weekendul, frenetici de dorință și tristețe, știind că s-ar putea să nu se mai vadă niciodată.

După ce Luke a plecat, luni dimineață, Billie a plâns două zile.

Opt săptămâni mai târziu, și-a dat seama că era însărcinată.

6.30 P.M.

Oamenii de știință nu pot decât să ghicească la ce temperaturi extreme, pozitive și negative, va fi supus satelitul în spațiu, în timp ce se deplasează din întunericul adânc din umbra Pământului la strălucirea crudă a luminii solare. Pentru a împiedica efectele acestea, cilindrul este parțial acoperit cu un strat strălucitor de oxid de aluminiu, în fâșii de o treime de centimetru lățime, menite să respingă razele arzătoare ale soarelui, și izolat cu fibră de sticlă, în scopul de a-l feri de frigul crunt din spațiu.

– Da, am fost iubiți, i-a răspuns Billie, în timp ce coborau scările.

Luke avea gura uscată. Își imagina cum o ținea de mână, examinându-i chipul de partea cealaltă a unei mese, la lumina lumânărilor, sărutând-o, privind-o cum se dezbrăca. Se simțea vinovat, deoarece știa că avea o soție, numai că de soție nu-și aducea aminte și Billie era chiar acolo, lângă el, vorbind cu însuflețire, zâmbindu-i și mirosind vag a săpun parfumat.

Au ajuns la ușa clădirii și s-au oprit.

– Ne iubeam? a întrebat Luke.

S-a uitat intens la ea, studiindu-i expresia. Până atunci fața ei fusese ușor de citit, dar între timp cartea se închisese brusc și nu mai vedea decât o copertă goală.

– Oh, da, a răspuns ea și, chiar dacă tonul era unul lejer, în vocea i se ascundea ceva. Credeam că erai singurul bărbat din lume.

Cum putuse să lase să-i scape o astfel de femeie? I se părea o tragedie mai mare decât faptul că își pierduse memoria.

– Și apoi te-ai răzgândit.

– Sunt destul de bătrână acum ca să știu că nu există Făt-Frumos, ci doar niște bărbați cu defecte mai mari sau mai mici. Uneori poartă armuri strălucitoare, dar întotdeauna ele mai au și pete de rugină pe alocuri.

Luke voia să știe totul, fiecare detaliu, însă erau prea multe întrebări.

– Deci, te-ai măritat cu Bern.

– Da.

– Cum e el?

– Inteligent. Toți bărbații mei trebuie să fie isteți. Altfel mă plictisesc. Și puternici... destul de puternici ca să mă provoace.

Billie a surâs și zâmbetul ei era al cuiva cu suflet mare.

– Ce n-a mers?

– Valori conflictuale. Sună abstract, dar Bern și-a riscat viața pentru cauza libertății, în două războaie, în Războiul Civil din Spania și apoi în cel de-al Doilea Război Mondial... Și în cazul lui, politica era mai presus de tot.

Exista o întrebare pe care Luke voia să o pună mai mult decât oricare alta. Nu îi trecea prin minte niciun

fel mai delicat, mai ocolit, de a o adresa, așa că a spus-o pe șleau.

– Acum ai pe cineva?

– Desigur. Îl cheamă Harold Brodsky.

Luke se simțea caraghios. Bineînțeles că avea pe cineva. Era o femeie divorțată, frumoasă, de treizeci de ani, bărbații ar trebui să stea la coadă ca să o invite în oraș. A zâmbit trist.

– El e Făt-Frumos?

– Nu, însă e inteligent, mă face să râd și mă adoră.

Luke a simțit un frison de invidie străpungându-i inima. „Norocos, Harold ăsta", a chibzuit el.

– Și presupun că împărtășiți aceleași idealuri.

– Da. Cele mai importante lucruri din viața lui sunt copilul – Harold e văduv – și activitatea lui științifică.

– Și asta ce înseamnă?

– Chimia iodului. Și eu am aceleași sentimente față de munca mea, a continuat Billie, zâmbind. Poate că nu sunt chiar o visătoare în privința bărbaților, însă cred că am rămas o idealistă când vine vorba de descoperirea misterelor minții omenești.

Vorbele ei l-au readus pe Luke înapoi la criza prin care trecea. A fost ca o lovitură neașteptată, șocantă și dureroasă.

– Mi-aș dori să poți descoperi și misterul minții mele.

Femeia s-a încruntat și, în ciuda problemelor care îl apăsau, a observat cât de drăguță era când își încrețea nasul, încurcată.

– E ciudat. Poate că ai suferit un traumatism cranian care nu a lăsat urme vizibile, dar în cazul ăsta e surprinzător că nu te doare capul.

– Nu mă doare.

– Nu ești alcoolic și nici narcoman, îmi dau seama doar uitându-mă la tine. Dacă ai suferit vreun șoc îngrozitor sau ai fost supus unui stres prelungit, probabil că aș fi aflat, fie de la tine, fie de la prietenii noștri comuni.

– Și atunci, nu mai rămâne decât...

Billie a scuturat din cap.

– Sigur nu ești schizofrenic, așa că e imposibil să ți se fi administrat tratamentul combinat cu medicamente și electroterapie, care ar fi putut provoca...

S-a oprit brusc, privind ispititor de uluită, cu gura întredeschisă și ochii mari.

– Ce-i? întrebă Luke.

– Tocmai mi-am amintit de Joe Blow.

– Cine?

– Joseph Blow. Numele m-a surprins pentru că mi s-a părut că suna a făcătură.

– Și?

– A fost internat ieri, la sfârșitul zilei, după ce plecasem acasă. Apoi a fost externat, noaptea – ceea ce e cu totul straniu.

– Ce avea?

– Era schizofrenic. La naiba! a exclamat ea apoi, pălind.

Luke începea să înțeleagă la ce se gândise Billie.

– Și pacientul ăsta...

– Haide să ne uităm pe fișa lui.

Billie s-a răsucit pe călcâie și a luat-o la goană pe scări în sus.

Au grăbit pasul de-a lungul coridorului și au intrat într-o încăpere pe a cărei ușă scria Birou Dosare. Nu era nimeni înăuntru. Billie a aprins lumina.

A deschis sertarul cu literele A–D, a frunzărit dosarele și a tras unul afară. A citit cu glas tare:

– Bărbat alb, 1,85 m înălțime, 81 de kilograme, 37 de ani.

Bănuiala lui Luke s-a confirmat.

– Crezi că eu am fost, a spus el.

Billie a încuviințat. Pacientului i se administrase tratamentul care provoacă amnezia globală.

– Dumnezeule! a exclamat Luke, consternat și intrigat în același timp.

Dacă Billie avea dreptate, însemna că i se făcuse acest lucru în mod intenționat. Așa se explica și faptul că fusese urmărit tot timpul – probabil de cineva care dorea neapărat să se asigure că tratamentul funcționase.

– Cine a făcut-o?

– Colegul meu, doctorul Leonard Ross, e cel care l-a internat pe pacient. Len e psihiatru. Aș vrea să știu care au fost motivele pentru care colegul meu a autorizat tratamentul. În mod normal, un pacient trebuie ținut sub observație o vreme, de obicei câteva zile, înainte de a i se administra un tratament. Și nu-mi pot imagina justificările medicale pentru externarea pacientului imediat după aceea, chiar dacă aveau acordul rudelor. Este cu totul împotriva regulamentului.

– Se pare că Ross a încurcat-o.

– Probabil că nu, a zis Billie, oftând. Dacă fac plângere, lumea o să mă acuze că sunt ranchiunoasă, dezamăgită,

deoarece Len a obținut funcția pe care mi-o doream eu, director de cercetare, aici.

– Când s-a întâmplat asta?

– Astăzi.

Luke era nedumerit.

– Ross a fost promovat *astăzi*?

– Da. Presupun că nu e o coincidență.

– Nici vorbă! A fost mituit. I s-a promis promovarea în schimbul efectuării acestui tratament complet neregulamentar.

– Nu pot să cred. Ba da, pot. E o fire foarte slabă.

– Dar e unealta altcuiva. Un superior din ierarhia spitalului trebuie să-l fi pus să o facă.

– Nu, a zis Billie, clătinând din cap. Cei care finanțează postul, Fundația Sowerby, au insistat ca Ross să fie numit. Mi-a zis șeful meu. Nu reușeam să înțelegem de ce. Acum știu.

– Totul se potrivește... dar rămâne la fel de încurcat ca mai înainte. Cineva din fundație voia să-mi pierd memoria?

– Pot să-mi dau seama despre cine e vorba, a zis Billie. Anthony Carroll. El e membru în consiliul de administrație.

Luke și-a amintit numele. Era tipul de la CIA de care pomenise Elspeth.

– Tot mai rămâne de lămurit de ce.

– Acum avem pe cine să întrebăm, a spus Billie și a pus mâna pe telefon.

În timp ce ea forma numărul, Luke a încercat să-și pună ordine în gânduri. În ultima oră suferise șoc peste șoc. I se spusese că nu-și va mai recăpăta memoria.

Aflase că o iubise pe Billie și că o pierduse și nu reușea să înțeleagă cum de fusese așa de tâmpit. Apoi descoperise că amnezia îi fusese provocată deliberat și că responsabil de asta era cineva de la CIA. Cu toate acestea, tot nu avea idee de ce i se întâmplase acest lucru.

– Vreau să vorbesc cu Anthony Carroll, a cerut Billie, la telefon, pe un ton imperativ. Sunt doctorița Josephson. Bine, atunci să-i spuneți că trebuie să vorbesc urgent cu el. Să mă sune acasă, fix într-o oră, a mai adăugat ea, privindu-și ceasul.

Apoi fața i s-a întunecat.

– Nu mă face din vorbe, amice, știu sigur că poți să-i transmiți un mesaj la orice oră din zi sau din noapte, oriunde s-ar afla.

A trântit receptorul.

Văzând privirea lui Luke, i s-a făcut jenă.

– Scuze. Tipul mi-a spus: „Să văd ce pot să fac", de parcă urma să-mi întoarcă o ditamai favoarea.

Luke și-a amintit că Elspeth îi spusese că Anthony Carroll era un vechi prieten care fusese la Harvard cu Luke și Bern.

– Anthony ăsta. Credeam că e prieten.

– Mda, a încuviințat Billie îngrijorată, afișând o expresie de încruntare pe chip. Așa credeam și eu.

7.30 P.M.

Problema temperaturii este un obstacol esențial în cazul zborurilor cosmice cu oameni la bord. Pentru a evalua eficacitatea izolației termice, Explorer are patru termometre: trei în învelișul exterior, ca să măsoare temperatura exterioară, și celălalt în interior, în compartimentul echipamentelor, pentru a măsura temperatura interioară. Scopul este să se mențină nivelul între 4 și 21 de grade Celsius – o plajă confortabilă pentru supraviețuirea omului.

Bern locuia pe Massachusetts Avenue, cu vedere spre defileul pitoresc de la Rock Creek, într-un cartier cu reședințe mari și ambasade străine. Apartamentul lui era în stil iberic, decorat cu mobilier colonial hispanic, forme contorsionate din lemn închis la culoare. Pereții de un alb imaculat expuneau picturi ale unor peisaje scăldate în soare. Luke și-a amintit că Billie spusese despre Bern că a luptat în Războiul Civil din Spania.

Era ușor să ți-l imaginezi pe Bern ca luptător. Părul negru începuse să-i cadă și burta îi atârna puțin peste cureaua pantalonilor sport, dar fața lui avea ceva dur, iar ochii cenușii, o privire sumbră. Luke se întreba dacă un

bărbat atât de cu picioarele pe pământ va fi în stare să creadă ciudata poveste pe care avea să i-o spună.

Bern i-a strâns mâna cu căldură și i-a oferit o cafea tare într-o ceașcă mică. Pe capacul cutiei gramofonului, într-o ramă din argint, era portretul unui bărbat între două vârste, îmbrăcat cu o cămașă ruptă și înarmat cu o pușcă. Luke a luat-o să o privească.

– Largo Benito, a explicat Bern. Cel mai remarcabil bărbat pe care l-am cunoscut vreodată. Am luptat cu el în Spania. Pe fiul meu îl cheamă Largo, dar Billie îi spune Larry.

Probabil că Bern își amintea de Războiul din Spania ca de perioada cea mai frumoasă din viața lui. Luke se întreba cu invidie care fusese cea mai frumoasă perioadă din propria lui viață.

– Presupun că am avut amintiri formidabile despre vreun moment, a zis el, abătut.

Bern l-a privit pătrunzător.

– Ce mama dracului se petrece, bătrâne?

Luke s-a așezat și i-a povestit ce descoperire făcuseră, el și Billie, la spital. Apoi a spus:

– Iată ce bănuiesc că mi s-a întâmplat. Nu știu dacă o să mă crezi, însă tot o să-ți spun, deoarece sper sincer să poți face puțină lumină în misterul ăsta.

– O să fac ce pot.

– Am venit la Washington luni, chiar înainte de lansarea rachetei, ca să mă întâlnesc cu un general de armată. Scopul era secret, ceva ce nu am pomenit nimănui. Soția mea era îngrijorată din pricina mea și i-a telefonat lui Anthony, ca să-i ceară să mă supravegheze.

Anthony a stabilit să ne întâlnim marți dimineață, la micul dejun.

– Pare logic. Anthony e cel mai vechi prieten al tău. Când v-am cunoscut erați deja colegi de cameră.

– Partea care urmează e ceva mai speculativă. M-am întâlnit cu Anthony să luăm micul dejun, înainte de a merge la Pentagon. Mi-a pus ceva în cafea, să mă adoarmă, apoi m-a băgat în mașină la el și m-a dus la Spitalul de Boli Nervoase din Georgetown. Probabil că a îndepărtat-o cumva pe Billie sau poate că a așteptat până când a plecat ea de la serviciu. Oricum, s-a asigurat că ea n-o să mă vadă și m-a internat sub un nume fals. Pe urmă a luat legătura cu doctorul Len Ross, despre care știa că putea fi corupt. S-a folosit de poziția lui de membru în consiliul de administrație al Fundației Sowerby și l-a convins pe Len să-mi aplice un tratament care să-mi distrugă memoria.

Luke a făcut o pauză, așteptându-se ca Bern să spună că toată povestea era ridicolă, imposibilă, invenția unei imaginații bogate. Dar nu a fost așa. Spre surpriza lui Luke, Bern a zis simplu:

– Pentru Dumnezeu, de ce?

Luke începea să se simtă mai bine. Dacă Bern îl credea, poate că avea să-l ajute.

– Deocamdată, a zis Luke, să ne concentrăm asupra modului, și nu a motivului.

– Bine.

– Ca să-și acopere urmele, m-a externat din spital, m-a îmbrăcat în zdrențe – probabil cât încă eram inconștient în urma tratamentului – și m-a abandonat în Union Station, împreună cu un amic a cărui sarcină

era să mă convingă că așa trăiam și în același timp să mă supravegheze și să se asigure că tratamentul amnezic avusese efect.

– Trebuie să-și fi dat seama că, mai devreme sau mai târziu, aveai să afli adevărul, a opinat Bern, aparent sceptic.

– Nu neapărat... oricum, nu tot adevărul. Sigur, a trebuit să ia în calcul că după câteva zile sau săptămâni o să-mi dau seama cine eram. Dar s-a gândit că voi fi crezut în continuare că aveam mintea varză. Oamenii chiar își pierd memoria după ce beau prea mult, cel puțin așa se spune. Dacă mi se părea greu de crezut și ajungeam să pun întrebări, urmele s-ar fi șters între timp. Billie probabil că ar fi uitat de pacientul misterios – iar în cazul în care și-ar fi amintit, Ross ar fi distrus fișa medicală.

– Un plan riscant, însă unul cu șanse reale de reușită, a zis Bern și a dat din cap, meditativ. În munca sub acoperire, asta este, în general, cel mai bun lucru pe care poți să-l speri.

– Mă surprinde că nu ești mai sceptic.

Ben a ridicat din umeri.

Luke a insistat.

– Ai vreun motiv pentru care accepți așa de ușor povestea asta?

– Cu toții am lucrat ca agenți. Lucruri de felul ăsta se întâmplă.

Luke simțea clar că Bern îi ascundea ceva. Dar nu putea să facă nimic altceva decât să-l roage.

– Bern, pentru numele lui Dumnezeu, dacă mai este ceva ce știi, spune-mi. Am nevoie de orice fărâmă de ajutor pe care pot să o obțin.

Bern părea angoasat.

– Este ceva... însă e secret și nu vreau să bag pe nimeni în belea.

Inima lui Luke a tresăltat, plină de speranță.

– Spune-mi, te rog. Sunt disperat.

– Te cred că ești, a zis Bern.

S-a uitat la Luke cu o privire intensă. Apoi a tras adânc aer în piept și a adăugat:

– Bun, atunci uite ce e. Către sfârșitul războiului, Billie și Anthony au lucrat la un proiect special pentru OSS, intitulat „Comitetul pentru Serul Adevărului". Tu și cu mine n-am știut nimic la vremea aceea, dar eu am aflat mai târziu, când eram însurat cu Billie. Căutau medicamente care i-ar fi afectat pe prizonierii aflați în interogatoriu, în sensul de a mărturisi adevărul. Au încercat cu mescalină, barbiturice, scopolamină și canabis. Subiecții testelor erau soldați suspectați că ar simpatiza cu comuniștii. Billie și Anthony au vizitat baze militare din Atlanta, Memphis și New Orleans. Câștigau încrederea soldatului suspectat, îi dădeau drogul și verificau dacă el divulga vreun secret.

Luke a început să râdă.

– Deci o grămadă de pifani au tras pe nas gratis!

Bern a încuviințat.

– La nivelul acela, toată tărășenia părea ușor comică. După război, Billie s-a întors la colegiu și și-a susținut lucrarea de doctorat despre efectele diferitelor droguri legale, cum ar fi nicotina, asupra stării mentale a oamenilor. Când a devenit, în sfârșit, profesor, a continuat să lucreze în același domeniu, concentrându-se

asupra felului în care drogurile și alți factori afectează memoria.

– Dar nu pentru CIA.

– Eu așa credeam. Dar m-am înșelat.

– Iisuse!

– În 1950, când Roscoe H. Hillenkoetter era directorul CIA, agenția a început un proiect al cărui nume de cod a fost „Bluebird" și Hilenkoetter a autorizat folosirea unor fonduri nedeclarate, așa că nu a existat o evidență contabilizată. Au finanțat o serie întreagă de proiecte legitime de cercetare din diverse universități, canalizând fondurile prin intermediul unor fundații, pentru a masca adevărata lor sursă. Și au finanțat și cercetările lui Billie.

– Și ea ce părere a avut?

– Ne-am certat din cauza asta. I-am spus că nu era corect, că agenții CIA aveau de gând să spele creierele oamenilor. Ea zicea că orice descoperire științifică poate fi folosită în scopuri bune sau rele, că făcea o cercetare inestimabilă și că nu-i păsa cine achita nota de plată.

– Ăsta e motivul pentru care ați divorțat?

– Oarecum. Pe atunci scriam scenariul unei emisiuni radio care se chema *Poveste polițistă,* însă voiam să mă apuc de film. În 1952 am scris un scenariu de film despre o agenție guvernamentală secretă, care spăla creierele cetățenilor inocenți. Jack Warner mi l-a cumpărat, dar lui Billie nu i-am spus nimic.

– De ce?

– Știam că CIA ar anula filmul.

– Pot face asta?

– Pe crucea mea că da.

– Și ce s-a întâmplat?

– Filmul a ieșit în 1953. Frank Sinatra a jucat rolul unui cântăreț de club care era martorul unui asasinat politic și căruia i se ștergea apoi memoria, cu un procedeu secret. Joan Crawford juca pe șefa lui. A avut un succes uriaș. Cariera mea era aranjată... eram înecat în oferte pe bani buni, de la toate studiourile de film.

– Și Billie?

– Am dus-o la premieră.

– Presupun că s-a înfuriat.

– A luat-o razna, a zis Bern, zâmbind amar. A zis că m-am folosit de informații confidențiale pe care le-am obținut de la ea. Era sigură că CIA îi va retrage fondurile, îi va distruge cercetările. A fost sfârșitul căsătoriei noastre.

– La asta se referea Billie când a zis că aveați valori conflictuale.

– Are dreptate. Cu tine ar fi trebuit să se mărite... N-am înțeles niciodată, de fapt, de ce n-a făcut-o.

Luke a rămas cu respirația tăiată. Era curios să afle de ce spusese Bern asta. Însă a amânat întrebarea.

– Oricum, ca să revenim la anul 1953, presupun că CIA nu i-a tăiat finanțarea.

– Nu, a precizat Bern, cu o expresie amarnic de furioasă. În schimb, mi-au distrus cariera.

– Cum așa?

– Am fost supus unei investigații vizând loialitatea. Desigur, fusesem comunist, chiar până la sfârșitul războiului, așa că am fost o țintă ușoară. Am fost trecut pe lista neagră în Hollywood și nici măcar la vechea mea slujbă de la radio nu m-am putut întoarce.

– Ce rol a avut Anthony în toate astea?

– Billie a zis că a făcut tot ce i-a stat în putere ca să mă apere, însă șefii l-au dat la o parte.

Bern s-a încruntat puțin.

– După tot ce mi-ai spus acum, mă întreb dacă a fost, într-adevăr, așa.

– Și ce-ai făcut?

– Am avut câțiva ani grei, apoi mi-a venit ideea cu *Gemenii teribili.*

Luke a ridicat din sprâncene.

– E o serie de cărți pentru copii, a explicat Bern, arătând spre rafturile bibliotecii.

Copertele erau viu colorate.

– Întâmplarea face că i le-ai citit copilului surorii tale.

Luke era fericit că avea un nepot sau o nepoată – sau mai mulți. Îi plăcea ideea de a le citi cu glas tare. Erau atâtea lucruri pe care trebuia să le afle despre sine. A fluturat din mână spre apartamentul scump în care erau.

– Cărțile au, probabil, mult succes.

Bern a dat din cap că da.

– Prima poveste am scris-o sub un pseudonim și am folosit un agent literar care le simpatiza pe victimele vânătorii de vrăjitoare a lui McCarthy. Cartea a fost un bestseller uriaș și de atunci am scris câte două pe an.

Luke s-a ridicat și a luat o carte de pe raft. A citit:

Ce e, oare, mai lipicioasă, mierea sau ciocolata? Gemenii trebuiau să afle. De aceea au făcut experimentul care a înfuriat-o atât de mult pe mami.

Luke a zâmbit. Își imagina copii cărora le plăceau chestiile astea. Pe urmă s-a întristat.

– Elspeth şi cu mine nu avem copii.

– Nu ştiu de ce, a zis Bern. Ţi-ai dorit întotdeauna cu tărie o familie.

– Am încercat, dar nu s-a întâmplat, a răspuns Luke, închizând cartea. Am o căsătorie fericită?

Bern a oftat.

– Dacă tot mă întrebi, nu.

– De ce?

– Ceva nu mergea, însă nu ştiai ce. Mi-ai telefonat o dată, să-mi ceri sfatul, dar n-am putut să te ajut.

– În urmă cu câteva minute ai zis că Billie ar fi trebuit să se mărite cu mine.

– Păi da, eraţi îndrăgostiţi nebuneşte unul de celălalt.

– Şi atunci, ce s-a întâmplat?

– Nu ştiu exact. După război v-aţi certat foarte rău. Nu sunt prea sigur care a fost motivul.

– Trebuie să o întreb pe Billie.

– Probabil.

Luke a pus cartea înapoi pe raft.

– Oricum, acum înţeleg de ce nu ai reacţionat cu totală neîncredere la povestea mea.

– Da, a consimţit Bern. Cred că Anthony a făcut-o.

– Ai idee totuşi de ce?

– Habar nu am.

8 P.M.

Dacă variațiile de temperatură sunt mai mari decât estimările, este posibil ca tranzistorii de germaniu să se supraîncălzească, bateriile cu mercur vor îngheța, iar satelitul nu va reuși să transmită datele înapoi pe Pământ.

Billie stătea la măsuța ei de toaletă, împrospătându-și machiajul. Considera că ochii erau trăsătura ei cea mai reușită și întotdeauna și-i machia cu grijă, cu tuș negru, fard cenușiu de pleoape și puțin rimel. Lăsase deschisă ușa de la dormitor și auzea televizorul mitraliind de jos: Larry și Becky-Ma se uitau la cel mai de succes western care a apărut vreodată pe micul ecran, *Wagon Train (Caravana),* regizat de John Ford.

În acea seară nu avea chef să iasă la întâlnire. Evenimentele de peste zi îi stârniseră sentimente puternice. Era furioasă că nu primise slujba pe care și-o dorea, uluită de ceea ce făcuse Anthony, și se simțea confuză și amenințată de descoperirea faptului că vechea atracție dintre ea și Luke era la fel de intensă și de periculoasă ca întotdeauna. S-a trezit reanalizându-și relațiile ei cu Anthony, Luke, Bern și Harold, întrebându-se dacă în viața ei luase deciziile corecte.

După toate câte se întâmplaseră, perspectiva de a-și petrece seara urmărind serialul dramatic de televiziune *Kraft Television Theater* împreună cu Harold i se părea insipidă, chiar dacă pe el îl plăcea foarte tare.

S-a auzit telefonul.

Billie a sărit de pe scaun și a traversat încăperea până la aparatul de lângă pat, dar Larry ridicase deja receptorul, în hol. A auzit vocea lui Anthony:

– Aici CIA. Washington este pe punctul de a fi invadat de o armată de verze gigantice săltărețe.

Larry chicotea.

– Unchiule Anthony, tu ești!

– Dacă sunteți abordați de o varză, nu încercați, repet, nu încercați să discutați cu ea.

– Varza nu poate să vorbească!

– Singurul fel în care puteți să o tratați este să o snopiți în bătaie lovind-o cu felii de pâine.

– Inventezi totul! a spus Larry râzând iar.

– Anthony, a zis Billie, sunt pe fir.

– Larry, du-te și pune-ți pijamaua, bine? l-a îndemnat Anthony.

– Bine, a consimțit Larry și a închis.

Vocea lui Anthony s-a schimbat.

– Billie?

– Da.

– Voiai să te sun... urgent. Am înțeles că l-ai făcut zdrențe pe ofițerul de serviciu.

– Mda. Anthony, ce dracu' pui la cale?

– Cred că trebuie să-mi pui întrebări mai clare...

– Nu face pe nebunul, pentru Dumnezeu. Mi-am dat seama că minteai ultima oară când am discutat, dar

atunci nu știam care era adevărul. Acum știu. Am aflat ce i-ai făcut lui Luke azi-noapte, în spitalul meu.

S-a lăsat tăcerea.

– Vreau o explicație, a continuat Billie.

– Chiar nu pot să vorbesc despre asta la telefon. Dacă ne-am putea întâlni la un moment dat, în zilele care urmează...

– Pe dracu'! a exclamat ea, fiindcă nu avea de gând să-l lase să tragă de timp. Vreau să-mi spui varianta ta chiar acum.

– Știi că nu pot...

– Poți să faci al dracului de bine orice dorești, așa că nu pretinde altceva în fața mea.

– Ar trebui să ai încredere în mine, a protestat Anthony. Suntem prieteni de douăzeci de ani.

– Mda, și m-ai băgat în belea de la prima noastră întâlnire.

– Încă mai ești furioasă pentru asta? a întrebat-o Anthony cu o voce ce suna amuzată.

Billie s-a înmuiat.

– Sigur că nu. Vreau să am încredere în tine. Ești nașul băiatului meu.

– O să-ți explic totul dacă vrei să te întâlnești cu mine mâine.

Aproape că era gata să accepte, dar apoi și-a amintit ce făcuse el.

– Noaptea trecută n-ai avut încredere în mine, nu? Ai acționat pe la spatele meu, chiar la mine în spital.

– Ți-am spus, pot să-ți explic...

– Ar fi trebuit să-mi explici *înainte* să mă decepționezi. Spune-mi adevărul, sau mă duc la FBI în clipa în care pun receptorul jos. Tu alegi.

Era periculos să-i amenințI pe bărbați – adeseori asta îi făcea încăpățânați. Dar știa cât de mult ura CIA intervenția FBI-ului și cât le era de teamă de asta, mai ales când agenția acționa la limita legalității, ceea ce însemna în majoritatea cazurilor. Agenții federali, care își păzeau cu gelozie dreptul exclusiv de a-i vâna pe spioni în interiorul SUA, ar fi savurat șansa de a investiga activitățile ilegale ale CIA pe teritoriul Statelor Unite. Și în cazul în care ceea ce făcea Anthony, orice ar fi fost, era absolut cinstit, atunci amenințarea lui Billie nu avea efect. Însă dacă el sărea peste limitele legale, atunci bărbatul se va speria.

Anthony a oftat.

– Mă rog, sun de la un telefon public și presupun că nici telefonul tău nu e ascultat.

A făcut pauză.

– S-ar putea să-ți vină greu să mă crezi.

– Încearcă-mă.

– Păi, uite. Billie, Luke e spion.

O clipă, Billie a rămas mută de uimire; apoi a zis:

– Nu fi absurd!

– E comunist, agent al Moscovei.

– Pentru numele lui Dumnezeu! Dacă îți închipui că o să înghit chestia asta...

– Am depășit faza în care să-mi mai pese dacă tu crezi sau nu.

Tonul lui Anthony devenise brusc dur.

– De ani de zile transmite sovieticilor secrete despre rachetele noastre. Cum crezi că au reușit ei să pună Sputnik-ul pe o orbită în timp ce satelitul nostru se află încă pe masa de laborator? Din punct de vedere științific nu sunt înaintea noastră, pentru Dumnezeu! Ei s-au bucurat de toate cercetările noastre, ca și de ale lor. Iar Luke este răspunzător de asta.

– Anthony, amândoi îl cunoaștem pe Luke de douăzeci de afurisiți de ani. Politica nu l-a interesat niciodată!

– Asta este cea mai bună acoperire dintre toate.

Billie a ezitat. Era, oare, posibil să fie adevărat? Fără îndoială că un spion serios va pretinde că nu era interesat de politică, nici măcar că era republican.

– La naiba, Luke nu și-ar trăda țara!

– Sunt oameni care o fac! Amintește-ți: când lucra cu Rezistența franceză era mână în mână cu comuniștii. Sigur, atunci erau de partea noastră, dar e clar că el a continuat și după război. Personal, cred că motivul pentru care nu s-a însurat cu tine a fost că ar fi intrat în conflict cu activitatea lui pentru sovietici.

– S-a însurat cu Elspeth.

– Da, însă nu au făcut copii.

Billie s-a așezat pe treptele scării, descumpănită.

– Ai vreun indiciu?

– Am *dovada*... planurile top-secret pe care i le-a dat unui cunoscut ofițer KGB.

În acel moment era total perplexă.

– Nu înțeleg.

– Billie, urma să-l ucidem.

– Cine urma să-l ucidă?

– Noi, CIA. Știi că armata e pe cale să lanseze primul nostru satelit. Dacă racheta asta eșuează, rușii vor domina spațiul cosmic în viitorul previzibil, așa cum britanicii au dominat America timp de două sute de ani. Trebuie să înțelegi că Luke reprezintă cea mai mare amenințare pentru puterea și prestigiul american, de la război încoace. Decizia de a-l elimina a fost luată la o oră după ce am aflat despre el.

– De ce să nu-l judecați, pur și simplu, ca spion?

– Și să lăsăm ca toată lumea să afle că securitatea noastră e atât de slabă, încât sovieticii ne știu de ani de zile secretele despre rachetă? Gândește-te ce ar însemna asta pentru influența americană... mai ales în toate acele țări subdezvoltate care cochetează cu Moscova. Opțiunea aceasta nici măcar nu a fost luată în discuție.

– Și atunci, ce s-a întâmplat?

– L-am convins să încerce asta. Am mers până la vârf. Nimeni nu știe ce fac, cu excepția directorului CIA și a președintelui. Și ar fi mers dacă Luke nu era un afurisit așa de descurcăreț. Aș fi putut să-l salvez *și* să țin secretă toată tărășenia. Numai să fi crezut că și-a pierdut memoria după o noapte de chef la greu și să fi dus o vreme viața de vagabond. Aș fi putut ține totul sub control. Nici chiar el nu ar fi știut ce secrete a divulgat.

Billie a avut un moment de egoism.

– Dar cariera mea n-ai ezitat să o distrugi.

– Ca să salvez viața lui Luke? N-am crezut că ai vrea să ezit.

– Nu mai fi așa de al dracului de blazat, asta a fost mereu defectul tău cel mai mare.

– Oricum, Luke mi-a dat planul peste cap... cu ajutorul tău. Acum el e cu tine?

– Nu, a răspuns ea, simțind cum i se zbârlește părul pe ceafă.

– Trebuie să vorbesc cu el înainte de a-și face și mai mult rău. Unde e?

– Nu știu, a mințit ea, din instinct.

– Sper că nu mi-ai ascunde tocmai mie ceva, nu?

– Bineînțeles că aș face-o. Doar mi-ai spus deja că organizația ta voia să-l ucidă pe Luke. Ar însemna să fiu toantă să-ți dezvălui unde e, chiar dacă aș ști. Dar nu știu.

– Billie, ascultă-mă. Sunt singura speranță pe care o are. Dacă vrei să-i salvezi viața, spune-i să-mi dea un telefon.

– O să mă gândesc la asta, a zis Billie, dar Anthony deja închisese.

8.30 P.M.

Compartimentul pentru instrumente nu are uși sau trape de acces. Ca să lucreze la echipamentele din interior, inginerii de la Cape Canaveral trebuie să ridice tot învelișul. Este dificil, dar scutește considerabil din greutate, un factor critic în efortul desprinderii rachetei de forța gravitațională a Pământului.

Cu o mână tremurândă, Luke a pus jos telefonul.

– Pentru Dumnezeu, ce ți-a zis? l-a întrebat Bern. Arăți ca un spectru!

– Anthony susține că aș fi un agent sovietic, i-a răspuns Luke.

Bern și-a strâns parțial pleoapele.

– Și...?

– Când CIA m-a descoperit, aveau de gând să mă ucidă, dar Anthony i-a convins că ar fi la fel de eficient să-mi șteargă memoria.

– O istorie vag plauzibilă, a rostit Bern, detașat.

Luke era terminat.

– Iisuse Hristoase, poate să fie adevărat?

– Pe dracu'. Sigur că nu.

– Nu ai de unde să știi.

– Ba am.

Lui Luke aproape că nu-i venea să spere.

– De unde?

– Deoarece *am fost* agent sovietic.

Luke îl privi încremenit.

– Ei și? Puteam să fim amândoi agenți, fără să știm unul de altul.

Bern a clătinat din cap.

– Tu mi-ai terminat cariera.

– Cum?

– Mai vrei niște cafea?

– Mulțam, nu. Mă amețește.

– Arăți ca dracu'. Când ai mâncat ultima oară?

– Billie mi-a dat niște biscuiți. Lasă mâncarea, spune-mi ce știi.

Bern s-a ridicat în picioare.

– Îți fac totuși un sendviș, înainte să leșini.

Luke și-a dat seama că îi era groaznic de foame.

– Ar fi grozav.

S-au dus amândoi în bucătărie. Bern a deschis frigiderul și a scos o pâine de secară, un pachet cu unt, niște carne din conservă și o ceapă. Lui Luke a început să-i lase gura apă.

– Era în timpul războiului, a zis Bern, în timp ce ungea patru felii cu unt. Rezistența franceză era împărțită între gaulliști și comuniști și făceau manevre pentru a-și stabili poziția după război. Roosevelt și Churchill voiau să se asigure că forțele comuniste nu vor câștiga alegerile. Așa că gaulliștii primeau toate armele și muniția.

– Și ce părere aveam despre asta?

Bern a așezat pe pâine carnea de vită, muștar și rondele de ceapă.

– Nu aveai convingeri solide în legătură cu politica franceză, voiai doar să-i batem pe naziști și să te întorci acasă. În schimb, eu aveam alte planuri. Voiam să echilibrez lucrurile.

– Cum?

– Le-am vândut comuniștilor pontul despre o parașutare de armament pe care o așteptam, astfel încât ei să ne ambuscheze și să ne fure echipamentele.

Bern și-a scuturat capul, plin de remușcări.

– Au dat chix în stil mare. Trebuiau să dea peste noi în drum spre bază, aparent din întâmplare, și să ceară să împărțim frățește. În loc de asta, ne-au atacat la punctul de aterizare, imediat ce materialele au ajuns la sol. Așa că tu ți-ai dat seama că fusesem trădați. Iar eu eram suspectul cel mai plauzibil.

– Ce am făcut?

– Mi-ai oferit un târg. Trebuia să încetez să mai lucrez pentru Moscova, chiar atunci, iar tu aveai să păstrezi secretul despre ce făcusem, pe vecie.

– Și...?

Bern a ridicat din umeri.

– Amândoi ne-am ținut promisiunile. Însă nu cred că m-ai iertat vreodată. Oricum, prietenia dintre noi nu a mai fost niciodată la fel, după aceea.

O pisică birmaneză cenușie, imensă, a apărut de nicăieri, mieunând, iar Bern i-a aruncat pe podea o feliuță de carne. Pisica a mâncat-o delicat și și-a lins lăbuțele.

– Dacă aș fi fost comunist, a zis Luke, te-aș fi acoperit.

– Absolut.

Luke începea să creadă în propria lui nevinovăție.

– Dar puteam să fi devenit comunist după război.

– Nici vorbă. E ceva ce ți se întâmplă când ești tânăr, sau nu ți se întâmplă deloc.

Era logic.

– Totuși, puteam să fac spionaj pentru bani.

– Nu ai nevoie de bani. Familia ta e bogată.

Așa era. Elspeth îi spusese.

– Deci Anthony se înșală.

– Sau minte.

Bern a tăiat sendvișurile și le-a pus pe două farfurii.

– Suc?

– Sigur.

Bern a scos din frigider două sticle de Coca-Cola și le-a deschis. I-a întins lui Luke una dintre farfurii și o sticlă, le-a luat pe ale lui și a mers înainte, spre living.

Luke se simțea ca un lup flămând. A terminat sendvișul din câteva îmbucături. Bern îl urmărea amuzat.

– Poftim, ia-l și pe al meu.

Luke a scuturat din cap.

– Mulțumesc, nu.

– Haide, ia-l. Oricum, trebuie să țin regim.

Luke a luat sendvișul lui Bern și l-a devorat.

– Dacă Anthony minte, a continuat Bern, care a fost *adevăratul* lui motiv ca să te facă să-ți pierzi memoria?

Luke a înghițit.

– Trebuie să aibă legătură cu plecarea mea bruscă de la Cape Canaveral, luni.

Bern a dat din cap.

– Altfel ar fi prea multe coincidențe.

– Este posibil să fi aflat ceva de mare însemnătate, așa de important, încât am fost nevoit să dau fuga la Pentagon și să-i informez despre asta.

Bern s-a încruntat.

– De ce nu le-ai spus celor de la Cape Canaveral ce ai aflat?

Luke s-a gândit la asta.

– Probabil că nu aveam încredere în nimeni de acolo.

– OK. Atunci, înainte de a te duce la Pentagon, Anthony te-a interceptat.

– Corect. Și cred că am avut încredere în el și i-am dezvăluit ce descoperisem.

– Și pe urmă?

– A considerat că era așa de important, încât a decis să-mi șteargă memoria, ca să se asigure că secretul nu va fi dezvăluit vreodată.

– Mă întreb ce dracului era.

– Când o să aflu asta, o să înțeleg ce s-a întâmplat cu mine.

– De unde vrei să începi?

– Cred că primul pas e să mă duc la camera mea de la hotel și să mă uit prin lucrurile mele. Poate că o să găsesc un indiciu.

– Dacă Anthony ți-a șters memoria, sigur ți-a scotocit și printre obiectele personale.

– Probabil că a distrus orice indicii evidente, dar s-ar putea să mai fie și ceva ce el nu și-a dat seama că era relevant. Oricum, trebuie să verific.

– Și pe urmă?

– Singurul loc unde mai pot să caut e Cape Canaveral. O să mă întorc diseară acolo, cu avionul...

S-a uitat la ceasul de la mână. Era trecut de ora nouă.

– Sau mâine-dimineață.

– Rămâi aici la noapte, l-a sfătuit Bern.

– De ce?

– Nu știu. Nu-mi place ideea să-ți petreci noaptea singur. Du-te la Carlton, i-ați lucrurile și vino înapoi aici. Dimineață, te duc la aeroport.

Luke a înclinat din cap.

– Ai fost un prieten al naibii de bun pentru mine în treaba asta, a zis el stânjenit.

Bern a ridicat din umeri.

– Ne cunoaștem de o grămadă de vreme.

Luke nu era mulțumit cu atât.

– Dar tocmai mi-ai spus că, după incidentul din Franța, prietenia noastră nu a mai fost la fel.

– E adevărat, a consimțit Bern, privindu-l cu candoare. Părerea ta era că, dacă un om te-a trădat o dată, te va trăda din nou.

– Pot să cred asta, a rostit Luke, gânditor. Totuși, nu aveam dreptate, nu-i așa?

– Da, a zis Bern, așa e.

9.30 P.M.

Compartimentul în care sunt aparatele tinde să se supraîncălzească înainte de decolare. Soluția tehnică găsită pentru a rezolva această problemă este una tipică pentru modul mai puțin rafinat, dar eficient, în care s-a dezvoltat grabnicul proiect Explorer. Un container cu gheață carbonică este atașat electromagnetic în exteriorul rachetei. De câte ori compartimentul se încălzește, un termostat acționează un ventilator de răcire. Chiar înainte de decolare, magnetul se deconectează și mecanismul de răcire cade la sol.

Cadillacul Eldorado galben al lui Anthony era parcat pe K Street, pe porțiunea dintre 15th Street și 16th Street. Stătea înghesuit în coada unui șir de taxiuri. Mașinile așteptau să fie chemate de portarul de la hotelul Carlton. Dinăuntrul vehiculului, Anthony vedea perfect curba aleii pentru mașini care ducea în fața hotelului și intrarea puternic luminată. Pete era în hotel, în camera pe care o rezervase, și aștepta să primească telefon de la unul din agenții care îl căutau pe Luke prin tot orașul.

Anthony spera, pe de o parte, să nu sune niciunul dintre ei și, pe de altă parte, ca Luke să fi reușit, cumva, să scape. Atunci și el ar fi putut, în sfârșit, să nu ia cea

mai dureroasă decizie din viața lui. Cealaltă jumătate din el încerca în disperare să afle unde era Luke și să termine cu el.

Luke era un prieten vechi, un bărbat cumsecade, soț dedicat și un grozav om de știință. Dar, până la urmă, nu avea nicio importanță. În război cu toții uciseseră și oameni cumsecade, care, pur și simplu, se nimeriseră de partea greșită a baricadei. Luke era de partea greșită în Războiul Rece. Tocmai faptul că îl cunoștea îl făcea să-i fie așa de greu.

Pete a ieșit în grabă din hotel. Anthony a lăsat geamul în jos.

– A sunat Ackie, l-a înștiințat Pete. Luke e în apartamentul de pe Massachusetts Avenue, unde locuiește Bernard Rothsten.

– În sfârșit, a exclamat Anthony.

Amplasase agenți în fața clădirii unde locuia Bern și în dreptul casei lui Billie, anticipând că Luke ar putea să apeleze la vechii lui amici, pentru ajutor, și faptul că avusese dreptate îl umplea de satisfacție.

– Când pleacă, a mai zis Pete, Ackie o să-l urmărească. E cu motocicleta.

– Bine.

– Crezi că o să vină aici?

– S-ar putea. Îl aștept.

În holul hotelului mai erau doi agenți, care îl vor avertiza pe Anthony dacă Luke ar apărea pe una dintre intrări.

– Cealaltă variantă foarte posibilă este aeroportul.

– Am trimis patru oameni acolo.

– În regulă. Cred că avem sub supraveghere toate căile de ieșire.

– Mă întorc lângă telefon, a spus Pete, dând afirmativ din cap.

Anthony se gândea la scena care avea să urmeze. Luke o să fie confuz și nesigur pe el, circumspect, dar dornic să-l ia la întrebări pe Anthony. El o să încerce să-l ducă pe Luke undeva unde să fie singuri. Odată ce vor rămâne doar ei doi, nu o să-i ia lui Anthony mai mult de câteva secunde ca să scoată pistolul cu amortizor din buzunarul interior al paltonului.

Luke o să facă o ultimă încercare de a scăpa cu viață. Nu-i stătea în fire să accepte înfrângerea. O să se arunce asupra lui Anthony sau o să sară pe geam, sau o să alerge spre ușă. Carroll o să-și păstreze sângele-rece, doar mai ucisese până atunci; o să rămână calm. Va ține pistolul fără să-i tremure mâna și o să apese pe trăgaci, țintind pieptul lui Luke; o să tragă mai multe focuri, sigur că-l va opri pe Luke. Și acesta o să cadă la pământ. Anthony se va apropia de el, îi va verifica pulsul și, dacă va fi nevoie, se va folosi și de *coup de grâce*. Și cel mai vechi prieten al lui va fi mort.

Nu vor exista probleme. Anthony avea dovada clară a trădării: planurile pe care era scrisul lui Luke. Nu va putea dovedi că erau luate de la un agent sovietic, dar cuvântul lui era suficient pentru cei de la CIA.

O să-i arunce cadavrul undeva. O să fie găsit, desigur, și va avea loc o anchetă. Mai devreme sau mai târziu, poliția o să descopere că CIA se interesase de victimă și va începe să pună întrebări; însă agenția avea experiență în a bloca anchetele. Poliției i se va declara că legătura dintre agenție și victimă era o chestiune de siguranță națională și deci foarte secretă, dar că nu avea nicio legătură cu crima.

Oricine ar fi pus sub semnul îndoielii acest lucru – fie el polițist, ziarist, politician – va fi supus unei cercetări în privința loialității. Prietenii, vecinii și rudele vor fi interogați de agenții care se vor referi vag la presupuse afiliații comuniste. Investigațiile nu vor ajunge niciodată la nicio concluzie, însă, chiar și așa, tot va fi distrusă credibilitatea celui suspectat.

„O agenție secretă poate să facă orice", se gândea el cu o sumbră convingere de sine.

Un taxi a oprit la intrarea hotelului și din el a coborât Luke. Purta un palton bleumarin și pălărie cenușie, pe care, probabil, le cumpărase sau furase la un moment dat, în cursul acelei zile. Pe partea cealaltă a străzii, Ackie Horwitz, aflat pe motocicletă, a oprit și el. Anthony a ieșit din mașină și s-a îndreptat spre intrarea în hotel.

Luke părea tensionat, dar expresia de pe fața lui denota o hotărâre îndârjită. A plătit taxiul și s-a uitat fix la Anthony, fără să-l recunoască. I-a spus șoferului să păstreze restul și a intrat în hotel. Anthony l-a urmat.

Aveau aceeași vârstă, treizeci și șapte de ani. Se cunoscuseră la Harvard, când aveau doar optsprezece, în urmă cu un secol, parcă.

„Ca să ajungă la așa ceva, chibzui Anthony, cu amărăciune. Ca să ajungă la asta."

* * *

Luke știa că un bărbat pe motocicletă îl urmărise de când plecase de la apartamentul lui Bern. În acel moment era tensionat la maximum, cu simțurile toate în alertă.

Holul hotelului Carlton semăna cu un salon imens, plin de reproduceri după piese de mobilier franțuzesc.

În partea opusă intrării, recepția era așezată într-o nișă, ca să nu strice linia perfect dreptunghiulară a spațiului. La intrarea în bar, două femei în haine de blană discutau cu un grup de bărbați cu smoching. Valeți în livrele și personalul de la recepție, în fracuri negre, își vedeau de treburi cu tăcută eficiență. Era un mediu luxos, menit să calmeze nervii zdruncinați ai călătorilor. Asupra lui Luke nu avea niciun efect.

După ce a scrutat holul, a identificat rapid doi bărbați care aveau aerul că erau agenți. Unul ședea pe o canapea elegantă și citea ziarul, celălalt fuma o țigară în picioare, lângă lift. Niciunul nu părea că ar fi de acolo. Erau îmbrăcați de muncă, în trenciuri și costume tip business, iar cămășile și cravatele lor nu erau de seară. În mod sigur, cei doi nu erau gata să-și petreacă seara prin restaurante și baruri scumpe.

S-a gândit să iasă imediat afară – dar ce-ar fi rezolvat cu asta? S-a apropiat de recepție, și-a spus numele și a cerut cheia de la camera lui. Când s-a întors, un bărbat i s-a adresat:

– Salut, Luke!

Era bărbatul care intrase în hotel în urma lui. Nu arăta ca un agent, însă Luke îi observase, în mare, aspectul: era înalt, cam tot atât cât Luke, și ar fi putut spune că părea distins, doar că era îmbrăcat neglijent. Paltonul scump, din stofă de păr de cămilă, era vechi și tocit, pantofii arătau ca și cum nu văzuseră niciodată crema de ghete și, în plus, bărbatul avea neapărat nevoie de o tunsoare. Totuși, tonul lui era autoritar.

– Mi-e teamă că nu știu cine ești. Sunt amnezic.

– Anthony Carroll. Mă bucur foarte mult că am reușit, în sfârșit, să dau de tine! a zis bărbatul, întinzând mâna să-l salute.

Luke a devenit neliniștit. Tot nu știa dacă Anthony îi era prieten sau dușman.

– Am o mulțime de întrebări pentru tine.

– Sunt gata să-ți răspund.

Luke a făcut o pauză și l-a privit fix, întrebându-se de unde să înceapă. Anthony nu părea să fie genul de om care să-și trădeze un vechi prieten. Expresia feței era inteligentă și deschisă, nu chipeșă, dar atrăgătoare. Până la urmă, Luke a întrebat:

– Cum dracu' ai putut să-mi faci așa ceva?

– Nu am avut încotro – pentru binele tău. Încercam să-ți salvez viața.

– Nu sunt spion.

– Nu e chiar așa de simplu.

Luke l-a studiat pe Anthony, încercând să ghicească la ce se gândea. Nu se putea hotărî dacă spunea adevărul. Anthony părea cinstit. Nu avea nicio urmă de viclenie în expresia feței. Chiar și așa, Luke era sigur că Anthony nu îi dezvăluia tot adevărul.

– Nimeni nu crede ce le-ai spus, că lucrez pentru Moscova.

– Cine e nimeni ăsta?

– Nici Bern, nici Billie.

– Ei nu cunosc toate aspectele.

– Mă cunosc pe mine.

– Și eu la fel.

– Ce știi tu și ei nu?

– O să-ți spun. Dar nu putem discuta aici. Ceea ce am să-ți zic este secret. Nu vrei să mergem la biroul meu? E la doar cinci minute de aici.

Luke nu avea de gând să-l însoțească. Nu înainte de a i se răspunde satisfăcător la o grămadă de întrebări. Totuși, își dădea seama că holul hotelului nu era un loc propice pentru o conversație secretă.

– Haide la mine în apartament!

În felul acesta scăpa de ceilalți agenți, însă rămânea stăpân pe situație: de unul singur, Anthony nu ar fi fost în stare să-l doboare.

Carroll a ezitat, apoi se pare că s-a decis și a acceptat:

– Sigur.

Au traversat holul și au urcat în lift. Luke a verificat numărul camerei de pe cheie: 530.

– Etajul cinci, i-a indicat el liftierului.

Bărbatul a închis ușile ascensorului și a tras de manivelă.

Cât timp au urcat, nu au rostit niciun cuvânt. Luke se uita la îmbrăcămintea lui Anthony: haina veche, costumul ponosit, cravată greu de definit. În mod surprinzător, Anthony reușea să poarte acea ținută dezordonată cu un fel de neglijentă nepăsare.

Deodată, Luke a observat cum țesătura moale a paltonului era ușor umflată pe partea dreaptă. Anthony avea în buzunar ceva greu.

A simțit fiori de frică. Făcuse o gravă greșeală. Nu se gândise că Anthony ar putea să aibă o armă.

Încercând să-și păstreze inexpresivitatea feței, Luke era furios. Oare Anthony o să-l împuște chiar acolo, în hotel? Dacă aștepta până când vor ajunge în cameră, nu

ar avea cine să-l vadă. Dar cum rămânea cu zgomotul? Pistolul s-ar putea să aibă amortizor.

Când liftul s-a oprit la etajul cinci, Anthony și-a descheiat haina.

„Ca să poată trage rapid", s-a gândit Luke.

Au ieșit pe palierul etajului. Luke nu știa în ce parte să o ia, însă Anthony a făcut la dreapta, sigur pe el. Probabil că fusese deja în camera lui Luke.

Claude Lucas asuda pe sub haina de ploaie. Avea sentimentul că toate acestea i se mai întâmplaseră și înainte, și nu doar o singură dată, dar cu mult timp în urmă. Își dorea să fi păstrat arma polițistului căruia îi rupsese un deget. Dar la ora nouă azi-dimineață, habar nu avusese în ce era implicat – credea doar că își pierduse, pur și simplu, memoria.

A încercat să se calmeze. Erau în continuare unul la unul. Anthony avea pistolul, însă Luke îi ghicise intențiile. Erau aproape la egalitate.

Mergând de-a lungul coridorului, cu inima bătându-i nebunește în piept, Luke căuta ceva cu care să-l pocnească pe Anthony, o glastră grea, o scrumieră din sticlă, un tablou cu o ramă solidă. Nu exista nimic.

Trebuia să facă ceva înainte să intre în cameră.

Oare nu putea să încerce să-l dezarmeze pe Anthony? Era posibil să reușească, însă era riscant. Pistolul ar fi putut să se descarce în timpul luptei și nu avea de unde să știe încotro s-ar fi îndreptat glonțul în acea clipă crucială.

Au ajuns la ușă și Luke a scos cheia. O broboană de sudoare i s-a prelins pe față. Dacă intra, era un om mort.

A descuiat ușa și a împins-o de perete.

– Intră, a zis el, făcând un pas în lături, ca să-și lase musafirul să pătrundă în cameră.

Anthony a ezitat, apoi a pășit pe lângă Luke și a trecut pragul.

Luke l-a agățat pe Anthony de gleznă cu laba piciorului drept, și-a pus ambele mâini pe umerii lui și l-a îmbrâncit cu putere. Anthony a zburat la podea. S-a prăbușit peste o măsuță în stil Regency, dărâmând în cădere o glastră mare cu narcise. Disperat, s-a apucat de un lampadar din alamă cu abajur roz din mătase, dar și acesta a căzut odată cu el.

Luke a trântit ușa în urmă și a luat-o la goană. S-a repezit pe coridor. Liftul nu mai era pe palier. A zbughit-o pe scările de serviciu și a coborât în goană. La etajul următor s-a ciocnit cu o cameristă care ducea o stivă de prosoape.

– Mă scuzați! i-a strigat el, în timp ce femeia țipa și prosoapele zburau în toate părțile.

Câteva clipe mai târziu ajungea la capătul scărilor. Era într-un coridor strâmt. Dintr-o latură, dincolo de un set scund de scări și o arcadă, se vedea holul hotelului.

* * *

Anthony știa că era o greșeală să intre primul în cameră, dar Luke nu-i lăsase altă posibilitate. Din fericire, nu s-a lovit prea tare. După un moment de stupoare, s-a ridicat de jos. S-a întors, s-a dus la ușă și a deschis-o. Când s-a uitat afară, l-a văzut pe Luke grăbindu-se pe coridor. În timp ce îi lua urma, Luke a cotit și a dispărut, probabil pe scări.

Anthony l-a urmat, alergând cât putea de tare, însă se temea că nu va reuși să-l prindă pe Luke, la fel de bine antrenat ca și el. Oare Curtis și Malone, care erau în hol, vor avea atâta minte cât să-l prindă pe Luke?

Un etaj mai jos, Anthony a fost întârziat pentru un moment de o cameristă care stătea în genunchi, pe palier, și aduna niște prosoape împrăștiate pe jos. A înjurat și a încetinit, ca să o poată ocoli. Între timp, a auzit că se oprea liftul. I-a tresărit inima: poate că o să aibă noroc.

Din lift au ieșit un bărbat și o femeie îmbrăcați elegant, vădit amețiți de cheful din restaurant. Anthony s-a năpustit pe lângă ei, zicând liftierului:

– Parter, și dă-i bătaie.

Bărbatul a închis ușile cu zgomot și a tras de manivelă. Anthony se uita neputincios la numerele descrescătoare ale etajelor, luminate rând pe rând, în succesiune lentă. Liftul a ajuns la parter. Ușa s-a deschis și el a ieșit.

* * *

Luke a țâșnit în hol chiar pe lângă ușile liftului. Inima i-a stat în gât. Cei doi agenți pe care îi zărise mai devreme stăteau în dreptul intrării principale, blocându-i ieșirea. O clipă mai târziu, ușile liftului s-au deschis și din el a coborât Anthony.

Într-o secundă trebuia să ia o decizie – să lupte sau să fugă.

Nu voia să se bată cu trei bărbați. Aproape sigur l-ar fi dovedit. Cei de la securitatea hotelului li s-ar fi alăturat. Anthony putea să-și arate legitimația CIA și toată lumea l-ar fi ascultat. Luke ar fi ajuns în arestul poliției.

S-a întors și a fugit din nou pe coridorul hotelului. În urmă auzea zgomotul pașilor apăsați ai lui Anthony, care o luase după el. Trebuia să mai existe o intrare prin spate – aprovizionarea nu putea fi făcută prin holul principal.

A forțat trecerea dincolo de o draperie și s-a trezit într-o curticică decorată ca o cafenea mediteraneană în aer liber. Câteva cupluri se legănau pe un mic ring de dans. Tăbărând printre mese, s-a îndreptat către o ușă. Un coridor îngust se întindea la stânga lui. A luat-o în fugă pe acolo. Și-a închipuit că se afla, probabil, aproape de partea din spate a hotelului, dar, din păcate, nu vedea nicio cale de ieșire.

A ajuns într-un fel de depozit al bucătăriei, acolo unde erau finalizate preparatele gătite în altă parte. Vreo șase chelneri în uniformă încălzeau mâncarea în vase ultra folosite și așezau farfuriile pe tăvi. În mijlocul încăperii era o scară care cobora la un nivel inferior. Luke și-a forțat trecerea printre chelneri și a luat-o pe scări, ignorând vocea care striga după el:

– Domnule, mă scuzați! Nu aveți voie să coborâți pe acolo!

În urma lui a luat-o și Anthony și aceeași voce s-a auzit, indignată:

– Ce-i aici, Union Station?

La subsol era bucătăria principală, un purgatoriu asudat, unde zeci de bucătari găteau pentru sute de persoane. Flăcările aragazurilor ardeau de zor, aburii se vălătuceau, tigăile bolboroseau. Chelnerii țipau la bucătari și bucătarii țipau la ajutoarele lor. Erau cu toții prea ocupați ca să-i dea atenție lui Luke, care făcea

slalom printre frigidere și aragazuri, printre stivele de farfurii și butoaiele cu legume.

În spatele bucătăriei a găsit niște scări care urcau. A bănuit că duceau la intrarea pentru livrările de mărfuri. Dacă nu, va fi încolțit. A riscat totuși și a luat-o în sus. În capătul scărilor a țâșnit printr-o ușă dublă și a ieșit în aerul rece al nopții.

Era într-o curte întunecoasă. O lampă chioară deasupra unei uși i-a arătat tomberoanele de gunoi și stive de lăzi din lemn care, probabil conținuseră fructe. Cincizeci de metri mai departe, la dreapta lui, era un gard înalt din fier, cu o poartă încuiată, și dincolo de ele, o stradă pe care simțul lui de orientare i-o indica drept 15th Street.

A alergat până la poartă. A auzit în urma lui cum se deschidea ușa și a presupus că era Anthony care ieșea. Și erau singuri.

A ajuns la poartă. Era încuiată și ferecată cu un lacăt mare din oțel. Dacă măcar un trecător ar trece pe acolo, lui Anthony i-ar fi teamă să tragă. Însă nu trecea nimeni.

Cu inima gata să-i iasă din piept, Luke s-a cățărat pe gard. Când a ajuns în vârf, a auzit sunetul discret, înăbușit, detunătura unui pistol cu amortizor. Dar n-a simțit nimic. Era o țintă dificilă, în mișcare, la cincizeci de metri distanță și în întuneric, însă nu imposibil de nimerit. S-a avântat peste gard. Sunetul înfundat provocat de amortizorul pistolului s-a auzit din nou. S-a clătinat și a căzut la pământ. A mai perceput și o a treia împușcătură înăbușită. A sărit în picioare și a luat-o la goană, spre est. Nu au mai fost împușcături.

Când a ajuns la colțul străzii, s-a uitat înapoi. Anthony nu se zărea nicăieri.

Luke scăpase.

* * *

Anthony a simțit că i se înmuiau picioarele. S-a sprijinit cu mâna de zidul rece, ca să-și revină.

Fusese cel mai dificil lucru pe care îl făcuse vreodată. Când l-a ucis pe Albin Moulier a fost ușor. A țintit arma spre silueta lui Luke, care se cățăra pe gardul din sârmă, dar a fost aproape incapabil să apese pe trăgaci.

Rezultatul a fost absolut dezastruos. Luke era încă în viață – și, după ce se trăsese asupra lui, asta îl făcuse mult mai vigilent și hotărât să afle adevărul.

Ușa dinspre bucătărie s-a dat de perete și în prag au apărut Malone și Curtis. Anthony și-a strecurat discret pistolul înapoi în buzunarul interior al hainei. Apoi, gâfâind, a spus:

– Dincolo de gard... după el!

Știa că nu-l vor putea prinde pe Luke.

Când cei doi au dispărut din raza lui vizuală, el a început să caute tuburile goale ale cartușelor.

10.30 P.M.

Modelul de rachetă se bazează pe prototipul V-2[1] cu care a fost bombardată Londra în timpul războiului. Chiar și motorul arată la fel. Accelerometrele, releele și giroscoapele sunt toate luate după V-2. Pompa pentru combustibil folosește apă oxigenată trecută printr-un catalizator de cadmiu, ceea ce degajă o energie care acționează turbina – iar aceasta provine tot de la V-2.

Harold Brodsky a pregătit un Martini sec foarte bun și preparatul din pește, ton, la cuptor al doamnei Riley era delicios, exact cum promisese. La desert, Harold a servit plăcintă cu cireșe și înghețată. Billie se simțea vinovată. Bărbatul făcea multe eforturi să-i intre în voie, dar mintea îi era numai la Luke și Anthony, la trecutul lor comun și la noile încurcături în care intraseră.

În timp ce Harold făcea cafeaua, ea a telefonat acasă și a verificat dacă totul era în ordine cu Larry și Becky-Ma. Pe urmă Harold a propus să meargă în living și să se uite la televizor. A scos o sticlă de brandy franțuzesc,

[1] V-2 (în germană: Vergeltungswaffe 2 – „Arma Răzbunării 2") a fost prima rachetă balistică, din seria Aggregat, cu rază lungă de acțiune și dezvoltată în timpul celui de-al Doilea Război Mondial în Germania, cu scopul expres de a fi folosită împotriva Londrei, iar mai târziu, a Antwerpenului. (n.red.)

scump, și a turnat din belșug în două pahare foarte mari. Billie se întreba care era scopul lui – să-și adune curajul, sau să-i risipească reținerile? A tras pe nas vaporii de coniac, însă nu a băut niciun strop.

Harold, la rândul lui, era gânditor. De obicei, știa să întrețină atmosfera, era vorbăreț, spiritual și isteț. Și, când erau împreună, Billie râdea mult, în general, dar în seara aceea și el era preocupat.

Au văzut un episod din serialul *Kraft Theatre,* cu titlul *Run, Joe, Run!* Jan Sterling juca rolul unei chelnerițe încurcate cu un fost gangster, Alex Nichol. Billie nu reușea să fie atentă la pericolele imaginare de pe ecran. Mintea îi fugea la misterul faptelor lui Anthony împotriva lui Luke. Cât lucraseră pentru OSS încălcaseră tot felul de legi, iar Anthony încă lucra sub acoperire, însă, chiar și așa, Billie era șocată că el mersese atât de departe. Cu siguranță, în timp de pace funcționau altfel de legi, nu?

Și ce motiv ar fi avut? Bern o sunase să-i povestească despre mărturisirea pe care i-o făcuse lui Luke și asta i-a confirmat ceea ce-i spusese instinctul ei, anume că Luke nu era spion. Dar Anthony credea, oare, astfel? Dacă nu, atunci care era adevăratul motiv pentru ceea ce făcuse?

Harold a închis televizorul și și-a mai turnat un Martini.

– M-am gândit la viitorul nostru, a zis el.

Inima lui Billie s-a oprit o clipă. Avea de gând să o ceară de soție. Dacă ar fi făcut-o cu o zi în urmă, i-ar fi spus „da". În acel moment însă, abia dacă mai putea să se gândească la asta.

Harold a luat-o de mână.

– Te iubesc! Ne înțelegem bine, ne interesează aceleași lucruri și amândoi avem câte un copil... dar nu de asta. Cred că aș vrea să mă însor cu tine și dacă ai fi o chelneriță care mestecă gumă și e o admiratoare a lui Elvis Presley.

Billie a râs.

– Te ador, pur și simplu, a continuat Harold, fără alt motiv în afară de faptul că ești tu. Știu că e pe bune, pentru că mi s-a mai întâmplat, o singură dată, cu Lesley. Am iubit-o din tot sufletul, până când soarta mi-a luat-o. Așa că nu am niciun fel de îndoieli. Te iubesc și vreau să fim pe veci împreună.

A privit-o și apoi a întrebat-o:

– Ce spui?

Billie a oftat.

– Țin mult la tine. Aș vrea să mă culc cu tine, cred că ar fi minunat.

La auzul vorbelor ei, Harold a ridicat din sprâncene, însă nu a întrerupt-o.

– Și nu pot să nu mă gândesc la faptul că totul ar fi cu mult mai ușor dacă aș avea pe cineva cu care să împărtășesc greutățile.

– Asta e bine.

– Până ieri, asta ar fi fost suficient. Aș fi spus: „Da, te iubesc, haide să ne căsătorim". Adevărul e că astăzi am întâlnit pe cineva pe care l-am cunoscut în trecut și mi-a reamintit ce înseamnă să fii îndrăgostit la douăzeci și unu de ani.

L-a privit cu toată candoarea.

– Harold, nu mă simt așa cu tine.

Bărbatul nu-și pierduse complet nădejdea.

– Cine se mai simte așa la vârsta noastră?

– Poate că ai dreptate.

Billie și-ar fi dorit să fie din nou nebunatică și pătimașă. Dar era o dorință ridicolă pentru o femeie divorțată și cu un copil de șapte ani. Ca să mai câștige un răgaz, și-a dus paharul la buze.

S-a auzit soneria la ușă.

Lui Billie i-a tresărit inima.

– Cine dracului o fi? s-a întrebat Harold, furios. Sper că Sidney Bowman nu vrea să-i împrumut cricul tocmai la ora asta.

S-a ridicat și s-a dus în hol. Billie știa cine era la ușă. Și-a pus jos paharul cu brandy, neatins, și s-a ridicat la rândul ei în picioare. A auzit vocea lui Luke.

– Trebuie să vorbesc cu Billie.

Femeia se întreba de ce se simțea atât de peste măsură de mulțumită.

– Nu sunt sigur că vrea să fie deranjată tocmai acum, a răspuns Harold.

– E important.

– De unde știai că e aici?

– Mama ei mi-a spus. Îmi pare rău, Harold, nu am timp să bat câmpii.

Billie a auzit o bușitură, apoi un strigăt de protest din partea lui Harold și s-a gândit că Luke intrase cu forța în casă. S-a dus și ea la ușă și s-a uitat pe hol.

– Luke, potolește-te, a intervenit ea. Suntem acasă la Harold.

Luke avea haina ruptă, își pierduse pălăria și părea foarte tulburat.

– Ce s-a mai întâmplat de data asta? l-a întrebat Billie.

– Anthony a tras în mine.

Billie era șocată.

– Anthony? s-a mirat ea. Doamne, ce l-a apucat? A tras *în tine*?

Harold era speriat.

– Ce e chestia asta, cu împușcatul?

Luke nu l-a luat în seamă.

– E momentul să discut cu cineva oficial despre toate astea, i-a zis el lui Billie. Mă duc la Pentagon. Dar mi-e teamă că nu voi fi crezut. Vrei să vii și tu, să mă susții?

– Sigur, a acceptat ea și și-a luat haina din cuierul de pe hol.

– Billie! a exclamat Harold. Ce naiba... discutam ceva foarte important.

– Chiar am nevoie de tine, a zis Luke.

Billie ezita. Era foarte greu pentru Harold. Reieșea, evident, că plănuise momentul acesta de ceva vreme. Însă viața lui Luke era în pericol.

– Iartă-mă, i-a spus ea lui Harold. Trebuie să plec.

Și-a ridicat fața, să primească un sărut, însă el s-a întors cu spatele.

– Nu fi așa, a zis Billie. Ne vedem mâine.

– Ieșiți afară din casa mea, amândoi, a șuierat Harold, furios.

Billie a ieșit, cu Luke după ea, iar Harold a trântit ușa în urma lor.

11 P.M.

Programul Jupiter costase 40 de milioane de dolari în 1956 și 140 de milioane în 1957. Pentru 1958, cifra estimată era de peste 300 de milioane.

Anthony a găsit ceva papetărie cu antetul hotelului în sertarul biroului din camera închiriată de Pete. A scos un plic. A luat din buzunar trei gloanțe deformate și trei tuburi, de la cele trei focuri trase asupra lui Luke. Le-a pus în plic și l-a sigilat, apoi și l-a îndesat în buzunar. O să scape de el cu prima ocazie.

Se ocupa cu gestionarea rapidă și eficientă a pagubelor. Avea foarte puțin timp la dispoziție și trebuia să fie meticulos, să șteargă orice urmă a acelui incident. Activitatea îl ajuta să anihileze sentimentul de autodezgust care îi amăra gura.

Adjunctul managerului care era de serviciu a intrat în cameră cu o mină furioasă. Era un bărbat mic de înălțime, îngrijit, cu chelie.

– Domnule Suchard, luați loc, vă rog, l-a invitat Anthony, arătându-i bărbatului legitimația CIA.

– CIA! a exclamat Suchard și indignarea a început să i se dezumfle.

Anthony a scos o carte de vizită din portofel.

– Pe cartea de vizită scrie Departamentul de Stat, dar mă puteți găsi la acest număr dacă aveți nevoie de mine.

Suchard manevra cartea de vizită ca și cum ar fi fost o bombă gata să explodeze.

– Cu ce vă pot ajuta, domnule Carroll?

Avea un ușor accent, pe care Anthony l-a bănuit a fi elvețian.

– Mai întâi, vreau să-mi cer scuze pentru oarecare zarvă pe care am produs-o mai devreme.

Suchard a înclinat capul, înțepat. Nu avea de gând să spună că era în ordine.

– Din fericire, puțini au fost clienții care au observat ceva. Numai personalul de la bucătărie și câțiva chelneri v-au văzut când îl fugăreați pe acel gentleman.

– Mă bucur că nu am deranjat prea mult minunatul dumneavoastră hotel, chiar dacă a fost vorba despre o chestiune de siguranță națională.

Managerul a ridicat din umeri, surprins.

– Siguranță națională?

– Sigur, nu vă pot oferi detalii...

– Desigur.

– Dar sper că pot să contez pe discreția dumneavoastră.

Hotelierii profesioniști se mândresc întotdeauna cu discreția lor și Suchard a încuviințat viguros.

– Într-adevăr, puteți să contați pe ea.

– S-ar putea să nu fie necesar să raportați acest incident managerului dumneavoastră.

– E posibil...

Anthony a scos un sul de bancnote.

– Departamentul de Stat dispune de un mic fond destinat compensațiilor în astfel de situații.

A scos o bancnotă de douăzeci de dolari. Suchard a acceptat-o.

– Iar dacă există membri de personal care par nemulțumiți, poate că...

A numărat încet alte patru bancnote de douăzeci și i le-a întins.

Era o mită mare pentru un asistent de manager.

– Vă mulțumesc, domnule, a zis Suchard. Sunt convins că vă vom putea satisface solicitarea.

– Dacă veți fi chestionat de cineva, e mai indicat să spuneți că nu ați văzut nimic.

– Desigur, a consimțit Suchard, ridicându-se în picioare. Dacă asta este tot...

– Ținem legătura, a replicat Anthony și a înclinat disprețuitor din cap.

Suchard a plecat.

În cameră a intrat Pete.

– Șeful securității pentru trupele armate de la Cape Canaveral este colonelul Bill Hide, a zis el. Stă la motelul Starlite.

I-a înmânat lui Anthony o bucată de hârtie cu un număr de telefon, apoi a ieșit din nou.

Anthony a format numărul și a obținut legătura în camera lui Hide.

– Sunt Anthony Carroll, de la CIA, Departamentul Servicii Tehnice.

Hide vorbea cu o încetineală nespecifică unui militar și părea să aibă câteva pahare la bord.

– Păi, cu ce pot să vă ajut, domnule Carroll?

– Vă sun în legătură cu doctorul Lucas.

– A, da?

Părea vag ostil și Anthony a decis să-l perie nițel.

– Domnule colonel, dacă mi-ați putea acorda câteva minute la ora aceasta târzie, aș aprecia un sfat din partea dumneavoastră.

Hide s-a înmuiat.

– Sigur, vă stau la dispoziție.

Așa mai mergea.

– Cred că știți că doctorul Lucas s-a comportat ciudat în ultimul timp, ceea ce este îngrijorător în cazul unui cercetător cu acces la informații secrete.

– Foarte adevărat.

Anthony voia ca Hide să aibă senzația că deținea controlul.

– Cum ați cataloga dumneavoastră starea lui mintală?

– Ultima dată când l-am văzut părea normal, dar am vorbit cu el în urmă cu câteva ore și mi-a zis că și-a pierdut memoria.

– Lucrurile sunt mult mai complicate. A furat o mașină, a spart o casă și a pătruns prin efracție, s-a bătut cu un polițist, chestii de felul ăsta.

– Dumnezeule, atunci e mai rău decât credeam.

„Hide s-a prins în plasă", se gândea Anthony, ușurat. A plusat.

– Noi credem că nu mai raționează, însă dumneavoastră îl cunoașteți mai bine decât noi. Despre ce credeți că e vorba?

Anthony își ținea respirația, sperând să primească răspunsul potrivit.

– Pe dracu', bănuiesc că suferă o cădere nervoasă.

Era exact ceea ce Anthony intenționase să-l facă pe Hide să creadă – dar în acel moment Hide avea impresia

că ideea era a lui și a continuat tentativa de a-l convinge pe Anthony despre asta.

– Domnule Carroll, uite ce e, armata nu ar angaja un nebun pentru un proiect top-secret. În condiții normale, Luke e la fel de întreg la minte ca mine și ca dumneata. E evident că l-a destabilizat ceva.

– Se pare că trăiește cu ideea că există un fel de conspirație împotriva lui... dar spuneți că n-ar trebui să credem asta, nu?

– Nici vorbă.

– Așadar, ar trebui să nu dăm mare importanță chestiilor acestea. Adică n-ar trebui să alertăm Pentagonul.

– Doamne, nu, a rostit Hide, îngrijorat. De fapt, ar fi mai bine să-i sun eu și să-i previn că este posibil ca Luke să-și fi pierdut mințile.

– Cum credeți.

A intrat Pete și Anthony a ridicat un deget, semn că voia ca el să aștepte. Și-a îndulcit vocea și a rostit în receptor:

– Coincidența face că sunt un vechi prieten al doctorului și al doamnei Lucas. Voi încerca să-l conving pe Luke să caute ajutor psihiatric.

– Pare o idee bună.

– Bun, vă mulțumesc, domnule colonel. M-ați liniștit și vom acționa în direcțiile pe care le-ați sugerat.

– Cu plăcere. Dacă vreți să mă mai întrebați ceva sau să discutați cu mine, sunați-mă oricând.

– Cu siguranță, o voi face.

Anthony a închis.

– Ajutor psihiatric? a întrebat Pete.

– E doar spre binele lui.

Anthony a trecut în revistă situația. Nu exista nicio dovadă acolo, la hotel. Pentagonul era pus în gardă față de orice raport pe care Luke l-ar fi putut înainta. Nu mai rămânea decât spitalul lui Billie.

S-a ridicat în picioare.

– Revin într-o oră. Vreau să rămâi aici. Însă nu în hol. Ia-i pe Malone și Curtis și plătiți un chelner de la room-service ca să vă lase să intrați în apartamentul lui Luke. Am sentimentul că o să se întoarcă.

– Și dacă o face?

– Nu-l mai lăsați să vă scape iar... orice-ar fi.

MIEZUL NOPȚII

Racheta Jupiter C folosește hydyne, un combustibil cu o putere energetică mare, cu 12 procente mai puternic decât substanța propulsoare cu alcool, întrebuințată pentru racheta Redstone standard. E o substanță toxică, extrem de corozivă, un amestec de UDMH – dimetilhydrazină asimetrică – și diethylentriamină (DETA).

Billie a intrat cu mașina ei roșie Thunderbird în parcarea Spitalului de boli nervoase din Georgetown și a oprit motorul. Colonelul Lopez, de la Pentagon, a tras și el alături Fordul Ferlaine de culoare kaki.

– Nu crede o vorbă din ce-i spun, a zis Luke, furios.

– Nu e de mirare, a cugetat Billie. Asistent managerul de la Carlton afirmă că nu a fost nimeni fugărit prin bucătăriile hotelului și nu există niciun fel de tuburi de cartuș în zona rampei de aprovizionare.

– Anthony a eliminat probele.

– Eu știu asta, dar colonelul Lopez, nu.

– Mulțumesc cerului că te am pe tine să mă susții.

Au ieșit din mașină și au intrat în clădirea spitalului împreună cu colonelul, un hispanic răbdător cu o față inteligentă. Billie a salutat recepționista cu un gest din

cap și i-a condus pe cei doi bărbați sus pe scări și de-a lungul culoarului care ducea la biroul de dosare.

– O să vă arăt dosarul unui bărbat numit Joseph Bellow, care are trăsături fizice la fel cu ale lui Luke, a explicat Billie.

Colonelul a încuviințat și femeia a continuat:

– O să vedeți că a fost internat marți, i s-a administrat un tratament și a fost externat miercuri, la ora 4 a.m. Trebuie să înțelegeți că este cu totul neobișnuit ca un pacient cu schizofrenie să primească tratament înainte de a fi mai întâi ținut sub observație. Și nu cred că mai e nevoie să vă precizez că nu s-a mai pomenit ca un pacient să fie externat dintr-un spital de boli nervoase la ora patru dimineața.

– Înțeleg, a zis Lopez, evaziv.

Billie a tras fișierul, a scos dosarul Bellow, l-a pus pe masă și l-a deschis.

Era gol.

– Doamne! a exclamat ea.

Luke se uita neîncrezător la mapa din carton.

– Am văzut eu însămi fișele, în urmă cu mai puțin de șase ore!

Lopez s-a ridicat îndreptat de spate, cu un aer agasat.

– Păi, presupun că asta e tot.

Luke avea groaznica senzație că trăia într-un univers ireal în care oricine putea să facă orice voia cu el, să-l împuște, să se joace cu mintea lui, fără să poată demonstra ce s-a petrecut.

– Poate că sunt schizofrenic, a rostit Luke, sumbru.

– Bun, dar eu nu sunt, a zis Billie. Și amândoi am văzut dosarul ăla.

– Doar că nu mai e aici, a comentat Lopez.

– Stați așa, a adăugat Billie. În registrul zilnic trebuie să figureze internarea lui. Se află la recepție.

A închis dosarul și a trântit la loc sertarul fișierului.

Au coborât în holul de la intrare.

– Charlie, i s-a adresat ea recepționerului, dă-mi, te rog, să văd registrul.

– Imediat, doamnă doctor Josephson.

Tânărul de culoare din spatele tejghelei a căutat o vreme în jurul lui, apoi a zis:

– Drace, unde naiba a dispărut?

– Doamne Sfinte, a murmurat Luke.

Recepționistul s-a înnegrit la față de rușine.

– În urmă cu câteva ore era aici, știu sigur.

Billie tuna și fulgera.

– Spune-mi un lucru, Charlie. Doctorul Ross a fost aici în seara asta?

– Da, doamnă doctor. A plecat înainte cu câteva minute.

Billie a înclinat din cap.

– Data viitoare când îl vezi, întreabă-l unde a dispărut registrul. El știe.

– Chiar așa o să fac, a asigurat-o omul, iar Billie s-a îndepărtat de recepție.

– Dați-mi voie să vă întreb ceva, domnule colonel, a zis Luke, furios. Înainte de a mă întâlni astă-seară, v-a vorbit altcineva despre mine?

Lopez a ezitat, apoi a răspuns:

– Da.

– Cine?

– Cred că aveți dreptul să știți, a răspuns colonelul, oarecum potrivnic. Am primit un telefon de la un anume colonel Hide, de la Cape Canaveral. El a menționat că CIA v-a supravegheat și au raportat că aveți un comportament irațional.

– Iarăși Anthony, a bufnit Luke, clătinând furios din cap.

– La dracu', nu mai știu ce am putea face ca să vă convingem, s-a adresat Billie colonelului. Și nici nu pot să vă condamn că nu ne credeți, atâta vreme cât nu avem nicio dovadă.

– N-am afirmat că nu vă cred, a venit replica lui Lopez.

Luke era surprins și l-a privit pe colonel cu speranța renăscută.

– Aș fi putut să cred, a continuat Lopez, că ți-ai imaginat că un tip de la CIA te-a fugărit prin hotelul Carlton și a tras asupra ta pe strada din spate. Aș fi acceptat poate chiar și că tu și doctorița Josephson ați conspirat ca să pretindeți că a existat un dosar și că a dispărut. Dar nu cred că băiatul ăsta, Charlie, e părtaș la conspirație. Trebuie să existe un registru zilnic și acesta a dispărut. Nu cred că voi l-ați luat – de ce s-o fi făcut? Cineva are ceva de ascuns.

– Deci mă credeți? l-a întrebat Luke.

– Ce să cred? Nu știi despre ce e vorba. Nici eu nu știu. Însă e al dracului de clar că se întâmplă ceva. Și cred că are legătură cu racheta pe care suntem gata să o lansăm.

– Și ce-o să faceți?

– O să ordon alertă maximă de securitate la Cape Canaveral. Am fost acolo și știu că sunt neglijenți. Mâine-dimineață nici nu vor ști ce i-a lovit.

– Și cum rămâne cu Anthony?

– Am un amic la CIA. O să-i relatez lui povestea voastră, o să-i spun că nu știu dacă e adevărată sau nu, dar că sunt îngrijorat.

– Asta n-o să rezolve mare lucru! a protestat Luke. Trebuie să știm ce se petrece, de ce mi-au ras memoria!

– Sunt de acord, a consimțit Lopez. Însă nu pot să fac mai mult. Restul depinde de tine.

– Fir-ar! a exclamat Luke. Așadar, mă lupt singur.

– Nu, l-a susținut Billie. Nu te lupți singur.

PARTEA A PATRA

1 A.M.

Noul combustibil are la bază un gaz paralizant, foarte periculos. Combustibilul este livrat la Cape Canaveral cu un tir special, echipat cu nitrogen, pentru a-l neutraliza în cazul unor scăpări. O picătură căzută pe piele va fi absorbită instantaneu în sistemul sanguin și s-ar dovedi fatală. Tehnicienii obișnuiesc să spună: „Dacă simți miros de pește, ia-o la fugă cât poți de repede".

Billie conducea cu viteză, foarte stăpână pe felul în care manevra schimbătorul manual cu trei trepte al mașinii Thunderbird. Luke o privea admirativ. Au gonit pe străzile pustii din Georgetown, traversând cursul de apă spre centrul orașului Washington, și s-au îndreptat către hotelul Carlton.

Luke se simțea plin de energie. Știa cine îi era dușmanul, avea alături o prietenă și înțelesese ce avea de făcut. Era perplex de ceea ce i se întâmplase, dar hotărât să dezlege misterul și nerăbdător să purceadă la asta.

Billie a parcat dincolo de intrare, după colțul clădirii.

– Intru eu prima, a zis ea. Dacă zăresc pe cineva suspect în hol, o să ies imediat. Dacă mă vezi că-mi scot haina, înseamnă că ai cale liberă.

Lui Luke nu-i surâdea prea tare planul.

– Și dacă Anthony e acolo?

– Pe mine n-o să mă împuște.

Billie a ieșit din mașină.

Luke s-a gândit dacă să se certe cu ea și a decis să n-o facă. Probabil că Billie avea dreptate. Presupunea că Anthony îi scotocise amănunțit prin camera de hotel și distrusese orice a considerat că ar putea să constituie un indiciu al secretului pe care își dorea cu atâta ardoare să nu fie descoperit. Totuși, Anthony avea în același timp nevoie să păstreze o aparență de normalitate, să susțină minciuna că Luke își pierduse memoria după un exces de alcool. Așadar, Luke se aștepta să-și regăsească mare parte din lucrurile personale. Asta îl va ajuta să se reorienteze. Și s-ar putea să existe și un indiciu pe care Anthony să-l fi trecut cu vederea.

S-au apropiat de hotel separat, Luke rămânând pe partea cealaltă a străzii. A privit-o pe Billie cum intra în clădire, admirându-i mersul elegant și felul în care îi flutura haina. Prin ușile din sticlă avea vedere și în interiorul hotelului, în hol. Un hamal s-a apropiat imediat de Billie, bănuitor să vadă o doamnă elegantă sosind singură, la o oră atât de târzie din noapte. Luke a văzut-o vorbind și a presupus ce spunea:

– Sunt doamna Lucas, soțul meu sosește și el imediat.

Apoi Billie și-a scos haina.

Luke a trecut drumul și a intrat în hotel.

– Iubito, a zis el, pentru urechile hamalului, vreau să dau un telefon înainte de a urca.

La recepție exista un telefon cu circuit intern, dar Luke nu voia ca hamalul să audă ce avea el de vorbit.

Lângă biroul de recepție era un hol mai mic, unde se afla o cabină telefonică pentru convorbiri locale cu plată și un scaun. Luke a intrat acolo. Billie l-a urmat și a închis ușa cabinei. Erau foarte aproape unul de celălalt. Luke a băgat o monedă în aparat și a format numărul hotelului. A ținut receptorul puțin depărtat, ca să poată auzi și Billie. Deși foarte tensionat, i se părea excitant faptul că era atât de aproape de ea.

– Hotel Sheraton-Carlton, bună dimineața!

Luke și-a dat seama că era chiar *dimineață*, joi dimineața. Erau douăzeci de ore de când nu mai dormise. Însă nu-i era somn. Era prea încordat.

– Camera 530, vă rog.

Centralista a ezitat.

– Domnule, este trecut de ora unu noaptea... e ceva urgent?

– Doctorul Lucas mi-a zis să sun, indiferent cât de târziu.

– Foarte bine.

A urmat o pauză, apoi s-a auzit cum suna. Luke conștientiza cât de aproape de el era trupul cald al lui Billie, în rochia din mătase purpurie. A fost nevoit să-și înfrângă imboldul de a o cuprinde pe după umerii mici, drepți, ca să o strângă la piept.

După patru apeluri era gata să creadă că nu era nimeni în cameră, dar chiar atunci cineva a ridicat receptorul. Așadar, Anthony sau unul dintre oamenii lui stătea și aștepta acolo. Asta era supărător; însă Luke se simțea mai bine, știind unde își desfășurase trupele inamicul lui.

– Alo! s-a auzit o voce la capătul celălalt.

Tonul era indecis, nu era Anthony, dar ar fi putut să fie Pete.

Luke a folosit o voce de om amețit de băutură.

– Ronnie, io sunt, Tim. Haide mă, că te 'șteptăm toți!

Bărbatul de la telefon a mârâit enervat.

– Un bețiv, a bombănit acesta, ca și cum ar fi vorbit cu altcineva. Amice, ai greșit camera.

– Aoleo, îmi cer scuze, sper că nu v-am trezit... a zis Luke, apoi a închis.

– Era cineva? a întrebat Billie.

– Poate chiar mai mult decât o singură persoană.

– Știu cum să-i scoatem de acolo, a zis femeia, zâmbind. Am făcut așa la Lisabona, în timpul războiului. Haide, vino!

Au ieșit din cabina telefonică. Luke a băgat de seamă că Billie luase discret o cutie cu chibrituri de pe o scrumieră de lângă lift. Liftierul i-a dus la etajul cinci.

Au găsit camera 530 și au trecut în tăcere pe lângă ea. Billie a deschis o ușă fără niciun număr pe ea și au intrat într-o debara pentru lenjerie.

– Perfect, a zis ea, în șoaptă. Există vreo alarmă de incendiu prin apropiere?

Luke s-a uitat împrejur și a văzut o alarmă de genul acelora care se putea declanșa dacă spărgeai geamul cu un ciocănel agățat lângă ea.

– Uite acolo, a zis el.

– Bun.

În debara, cearșafurile și păturile erau stivuite frumos pe rafturile din lemn închise cu draperii. Billie a desfăcut o pătură și a aruncat-o pe jos. A făcut la fel și cu alte câteva, până când a obținut o grămadă. Luke

bănuia ce avea de gând să facă și presupunerile lui au fost confirmate când ea a luat o comandă de mic dejun de pe o clanță și a aprins-o cu un chibrit. Când aceasta a luat foc, a pus-o pe grămada de lenjerie.

– De asta nu trebuie să fumezi în pat, a zis ea.

În timp ce flăcările se întețeau, Billie a mai adăugat și alte așternuturi. Avea fața asudată de căldură și agitație și era mai atrăgătoare decât oricând. Curând focul a devenit o vâlvătaie. Fumul ieșea în valuri din debara și începuse să umple coridorul.

– E momentul să sune alarma. Nu vrem să rănim pe nimeni.

– Corect, a consimțit Luke și din nou i-a venit în minte fraza: „Nu sunt colaboraționiști". Numai că în acel moment o înțelegea. În timpul Rezistenței, când arunca în aer fabrici și depozite, probabil că era în permanență îngrijorat ca nu cumva să fie răniți francezi nevinovați.

A apucat ciocănelul atârnat de un lanț lângă alarma de incendiu. A spart sticla cu o lovitură ușoară și a apăsat butonul mare și roșu dinăuntru. O clipă după aceea, un sunet puternic a spart tăcerea coridorului.

Luke și Billie s-au retras în capătul culoarului, depărtându-se de lift, până când abia dacă mai vedeau ușa apartamentului lui Luke prin fumul gros.

Ușa cea mai aproape de ei s-a deschis și a apărut o femeie în cămașă de noapte. A văzut fumul, a țipat și a luat-o la fugă pe scări. Pe o altă ușă a ieșit un bărbat în cămașă, cu un creion în mână; era evident că lucrase până târziu; apoi a apărut și un cuplu de tineri înfășurați în cearșafuri, care tocmai fuseseră întrerupți când făceau

dragoste; pe urmă, un bărbat cu ochii tulburi, îmbrăcat în pijamale roz, mototolite.

S-a deschis încet și ușa camerei 530.

Luke a zărit un bărbat înalt care ieșea pe coridor. Chinuindu-se să-l vadă prin fum, Luke a crezut că distingea pe obrazul acestuia o pată mare, de culoarea vinului, un semn din naștere. Era Pete. S-a dat înapoi, să nu fie recunoscut. Silueta a ezitat, dar ulterior a părut că se hotărăște și s-a alăturat celor care se grăbeau să coboare pe scări. Alți doi bărbați au ieșit și l-au urmat.

– Drumul e liber, a zis Luke.

Împreună cu Billie a intrat în apartament și el a închis ușa, să împiedice fumul să pătrundă înăuntru. Și-a scos haina.

– Oh, Dumnezeule! a exclamat Billie. E aceeași cameră.

* * *

Ea se uita împrejur, cu ochii cât cepele.

– Nu pot să cred.

Vorbea în șoaptă, Luke abia dacă reușea să o audă.

– E chiar același apartament.

Luke stătea nemișcat, cu ochii la ea. Pe Billie o încerca o emoție puternică.

– Ce s-a întâmplat aici? a întrebat-o Luke, într-un final.

Ea a clătinat din cap, surprinsă, plimbându-se prin încăpere.

– Mi-e greu să cred că nu-ți mai amintești. În colțul de colo era un pian cu coadă. Închipuie-ți... un pian într-o cameră de hotel!

A aruncat o privire în baie.

– Și aici, un telefon. Nu mai văzusem niciodată un telefon în baie.

Luke aștepta. Pe chipul lui Billie se citea tristețea și altceva în plus, pe care nu reușea să-l descifreze.

– Aici ai locuit pe timpul războiului, a zis ea, în sfârșit, apoi a adăugat repede: Aici am făcut dragoste.

Luke s-a uitat în dormitor.

– Pe patul ăla, presupun.

– Nu doar pe pat, a răspuns Billie, chicotind.

Pe urmă a redevenit serioasă.

– Cât de tineri eram, a zis ea.

Ideea de a face dragoste cu femeia aceea fermecătoare era insuportabil de excitantă.

– Fir-ar, mi-aș dori să-mi pot aminti, a spus Luke și vocea îi era plină de dorință.

Spre surprinderea lui, Billie s-a îmbujorat.

Luke s-a dus și a ridicat receptorul telefonului. A format numărul centralei. Voia să se asigure că focul nu se va extinde. După ce a așteptat îndelung, apelul i-a fost preluat.

– Sunt domnul Davies, eu am dat alarma, a turuit Luke, repede. Focul e în debaraua de lenjerie de lângă camera 530.

A închis fără să mai aștepte un răspuns.

Billie se uita prin apartament, depășise momentul de emoție.

– Hainele tale sunt aici, a zis ea.

Luke a intrat în dormitor. Pe pat, pregătite ca și cum tocmai fuseseră aduse de la curățat, stăteau întinse un sacou de tweed, cenușiu-deschis, și o pereche de

pantaloni de flanel, de culoarea cărbunelui. A presupus că le purtase în avion și le trimisese la călcat. Pe jos era o pereche de pantofi eleganți, maroniu-închis. În interiorul unuia dintre ei era o curea din piele de crocodil, rulată cu grijă.

A deschis sertarul noptierei și a găsit acolo un portofel, un carnet de cecuri și un stilou. Și mai interesantă era o agendă subțire, care la sfârșit avea o listă cu numere de telefon. A răsfoit-o rapid și a găsit săptămâna în curs.

Duminică, 26
Sun-o pe Alice (1928)

Luni, 27
Cumpără costum de baie
8.30 a.m. ședință Apex, Mtl Vanguard

Marți, 28
8 a.m. Mic dejun cu A.C., cafeneaua Hay Adams

Billie stătea în picioare, lângă el, să vadă ce citea. Și-a pus mâna pe umărul lui. Era un gest simplu, dar atingerea ei i-a provocat un fior de plăcere.

– Ai idee cine ar putea să fie Alice?

– Sora ta mai mică.

– Ce vârstă are?

– E cu șapte ani mai tânără decât tine... asta înseamnă treizeci.

– Deci e născută în 1928. Presupun că am vorbit de ziua ei. Aș putea să o sun acum și să o întreb dacă am spus ceva ieșit din comun.

– Bună idee.

Luke era mulțumit. Își reconstituia viața.

– Probabil că am plecat în Florida fără costumul de baie.

– Cui îi stă mintea la costum de baie în ianuarie?

– Așa că mi-am notat să cumpăr luni unul. În dimineața aceea m-am dus la motelul Vanguard la ora opt și jumătate.

– Ce înseamnă ședință Apex?

– Cred că e în legătură cu traiectoria curbă pe care o are racheta în zbor. Nu-mi amintesc să fi lucrat la ea, însă știu că trebuie făcute niște calcule importante și foarte complicate. Treapta a doua trebuie să se detașeze fix în punctul maxim al traiectoriei, pentru ca satelitul să poată fi pus pe o orbită permanentă.

– Ai putea să afli cine a mai fost la ședință și să vorbești cu ei.

– O s-o fac.

– Pe urmă, marți, ai luat micul dejun împreună cu Anthony în cafeneaua hotelului Hay Adams.

– După asta nu mai e nicio întâlnire trecută în agendă.

A răsfoit-o până la ultimele pagini. Erau acolo numerele de telefon pentru Anthony, Billie și Bern, pentru mama și Alice și încă alte douăzeci sau treizeci de numere care nu-i spuneau nimic.

– E ceva care te surprinde? a întrebat-o pe Billie.

Ea a clătinat din cap.

Existau câteva indicii pe care merita să le cerceteze, însă nimic evident. Nici nu se așteptase la altceva, dar tot era dezamăgit. A băgat agenda în buzunar și a privit

împrejur, prin încăpere. Pe un suport de bagaje stătea deschisă o geantă destul de uzată, din piele neagră. A scotocit prin ea, a găsit lenjerie și cămăși curate, un carnet de notițe plin pe jumătate cu calcule matematice și o carte de buzunar, *Bătrânul și marea*, de Hemingway, cu un colț îndoit la pagina 143.

Billie s-a uitat în baie. Ustensile pentru bărbierit, geanta pentru cosmetice, periuța de dinți.

Luke a deschis dulapurile și sertarele din dormitor, iar Billie a făcut la fel în living. Luke a găsit într-un dulap un palton negru din lână și o pălărie cu boruri tari, tot neagră, dar nimic altceva.

– Nimic, a strigat el. Dar tu?

– Mesajele telefonice sunt aici, pe birou. De la Bern, de la un colonel Hide și de la cineva pe nume Marigold.

Luke își închipuia că Anthony citise mesajele, le-a considerat nesemnificative și totuși a decis că nu avea rost să dea naștere la suspiciuni, așadar le-a distrus.

– Cine e Marigold, știi?

Luke s-a gândit puțin. Mai auzise numele acesta, în timpul zilei. În acel moment și-a amintit.

– E secretara mea din Huntsville, a răspuns el. Colonelul Hide zicea că ea mi-a făcut rezervarea la avion.

– Mă întreb dacă ei i-ai spus care era scopul călătoriei tale.

– Mă îndoiesc. N-am zis nimănui de la Cape Canaveral.

– Ea nu e de la Cape Canaveral. Și s-ar putea să fi avut mai multă încredere în secretara ta decât în oricine altcineva.

Luke a înclinat din cap.

– Orice e posibil. O să verific. Până acum, este pista cea mai promițătoare.

A scos agenda și s-a uitat din nou la numerele de telefon de la sfârșitul ei.

– Bingo! a exclamat el. Marigold... acasă.

S-a așezat la birou și a format numărul. Se întreba cât timp mai avea, înainte ca Pete și ceilalți agenți să se întoarcă.

Parcă citindu-i gândurile, Billie a început să-i strângă lucrurile în geanta din piele neagră.

La telefon i-a răspuns o femeie somnoroasă, cu un ușor accent de Alabama. După voce, Luke a bănuit că era o persoană de culoare.

– Îmi cer scuze că sun la o oră așa de târzie. Tu ești, Marigold?

– Doctore Lucas! Slavă Domnului că ați sunat! Ce faceți?

– Bine, cred, mulțumesc.

– Păi, ce Dumnezeu s-a întâmplat cu dumneavoastră? Nu știa nimeni unde erați... și acum aflu că v-ați pierdut memoria. E adevărat?

– Da.

– Vai de mine! Cum s-a întâmplat așa ceva?

– Nu știu, dar sper să mă ajuți să-mi dau seama.

– Dacă pot...

– Aș vrea să aflu de ce am hotărât brusc să plec luni la Washington? Ți-am spus?

– Nici vorbă, și eu am fost foarte curioasă.

Era răspunsul la care se și aștepta, însă tot era dezamăgit.

– Am pomenit ceva care să-ți fi dat vreo idee?

– Nu.

– Dar ce-am *spus*?

– Că trebuie să mergeți la Washington, via Huntsville, și mi-ați cerut să fac rezervările pentru cursele de avion la MATS.

Inițialele în cauză indicau agenția aeriană militară și Luke a bănuit că avea dreptul să se folosească de ea când făcea călătorii în scopuri militare. Dar era ceva ce nu înțelegea.

– Am călătorit via Huntsville?

Nimeni altcineva nu-i pomenise despre asta.

– Ați precizat că voiați să vă opriți câteva ore aici.

– Mă întreb de ce.

– Pe urmă ați adăugat ceva destul de ciudat. Mi-ați cerut să nu dezvălui nimănui că veniți la Huntsville.

– A! Deci era o vizită secretă?

– Da. Și am păstrat secretul. M-au întrebat cei de la siguranța militară și de la FBI și nu am spus niciunora dintre ei, pentru că mi-ați cerut să n-o fac. Când au zis că ați dispărut, nu știam dacă făceam bine sau nu, dar m-am gândit că era mai bine să fac așa cum mi-ați solicitat. Am făcut bine?

– La naiba, Marigold, nu știu. Totuși, îți apreciez loialitatea.

Sunetul alarmei de incendiu se oprise. Luke și-a dat seama că nu mai avea timp.

– Trebuie să închid acum. Mulțumesc pentru ajutor.

– Păi, cum altfel. Doar să fiți cu băgare de seamă, mă auziți?

Femeia a închis.

– Ți-am strâns lucrurile, l-a înștiințat Billie.

– Mulțumesc.

Și-a luat din dulap paltonul negru și pălăria și le-a îmbrăcat.

– Haide să plecăm de aici înainte să se întoarcă spionii ăia!

* * *

S-au dus la un bistro non-stop din apropierea clădirii FBI, chiar lângă cartierul chinezesc, și au comandat niște cafea.

– Mă întreb când decolează primul zbor spre Huntsville în dimineața asta, a zis Luke.

– Ne trebuie Ghidul Oficial al Curselor Aeriene, a spus Billie.

Luke s-a uitat în jur, prin bistro. A văzut doi polițiști care mâncau gogoși, patru studenți beți, care comandaseră hamburgeri, și două femei destul de sumar îmbrăcate, care ar fi putut să fie niște prostituate.

– Nu prea cred să țină vreunul sub tejghea, a zis el.

– Pun pariu că Bern are unul. Scriitorilor le plac lucruri de genul ăsta. Întotdeauna caută chestii prin el.

– Probabil că doarme.

– Atunci, o să-l trezesc, a spus Billie, ridicându-se. Ai o fisă?

– Sigur.

Luke mai avea încă buzunarul plin cu monedele pe care le furase cu o zi în urmă.

Billie s-a dus la telefonul cu fise de lângă toalete. Luke își sorbea cafeaua și se uita după ea. În timp ce vorbea, își lăsa într-o parte capul și zâmbea, folosindu-se de drăgălășenii față de cineva pe care îl trezise din somn. Era fermecătoare, iar dorința pe care Luke o simțea era de-a dreptul dureroasă.

Billie a revenit la masă.

– Se va întâlni cu noi și o să aducă și ghidul.

Luke s-a uitat la ceas. Era ora două dimineață.

– Probabil că o să plec la aeroport direct de aici. Sper să existe un zbor cât mai devreme.

– Ai un termen-limită? l-a întrebat Billie, încruntându-se.

– S-ar putea să fie. Mă tot întreb: ce putea să mă determine să las totul baltă ca să dau fuga la Washington? Trebuie să aibă legătură cu racheta. Și despre ce altceva putea să fie vorba, dacă nu despre ceva care amenință lansarea?

– Un sabotaj?

– Da. Și dacă am dreptate, trebuie să o dovedesc înainte de ora zece și jumătate, în seara asta.

– Vrei să vin și eu cu tine la Huntsville?

– Trebuie să ai grijă de Larry.

– Pot să-l las cu Bern.

– Nu cred că e nevoie, a zis Luke, clătinând din cap. Mulțumesc.

– Mereu ai fost o fire afurisit de independentă.

– Nu e vorba despre asta.

Și-ar fi dorit ca ea să înțeleagă.

– Mi-ar face mare plăcere să vii cu mine. Tocmai asta e problema... Îmi doresc mult prea mult.

Billie a întins brațul peste masa cu blat de material plastic și l-a luat de mână.

– E în ordine.

– E încurcat, știi. Sunt însurat cu altcineva, dar nu știu ce sentimente am pentru ea. Cum e soția mea?

Billie a scuturat din cap.

– Nu pot să-ți vorbesc eu despre Elspeth. Trebuie să o redescoperi singur.

– Presupun că așa e.

Billie i-a dus mâna la buze și a sărutat-o ușor.

Luke a înghițit un nod.

– Întotdeauna te-am plăcut așa de mult sau e ceva nou?

– Nu e nimic nou.

– Mi se pare că ne înțelegem cu adevărat bine.

– Nu, ne certăm ca dracii. Însă ne adorăm unul pe celălalt.

– Ai spus că ne-am iubit, odinioară... în apartamentul acela de hotel.

– Încetează.

– A fost bine?

Femeia l-a privit cu lacrimi în ochi.

– Cel mai bine.

– Atunci, cum se face că nu sunt însurat cu tine?

Billie a început să plângă, cu hohote abia vizibile, care îi scuturau trupul micuț.

– Fiindcă...

S-a șters la ochi și a tras adânc aer în piept, apoi a început iar să plângă. Până la urmă, a izbucnit:

– Te-ai supărat așa de tare pe mine, că n-ai mai vrut să-mi vorbești cinci ani.

1945

Părinții lui Anthony aveau o herghelie în apropiere de Charlottesville, Virginia, la câteva ore distanță de Washington. Era o casă mare, albă, pe structură din lemn, cu două aripi lungi, prevăzute cu peste zece dormitoare. Mai erau grajduri și terenuri de tenis, un lac și un pârâu, padocuri și o zonă împădurită. Mama lui Anthony moștenise ferma de la tatăl ei, plus cinci milioane de dolari.

Luke a sosit acolo în vinerea de după capitularea Japoniei. Doamna Carroll l-a întâmpinat în ușă. Era o femeie blondă și nervoasă, care arăta că fusese frumoasă odinioară. L-a condus într-un mic dormitor, impecabil de curat, cu pardoseala din lemn lustruit și un pat înalt, de modă veche.

El s-a dezbrăcat de uniformă – avea grad de maior – și și-a pus un sacou sport, de caşmir, și pantaloni de flanel gri. În timp ce-și lega cravata, Anthony a băgat capul pe ușă.

– Avem cocktailuri în salon, când ești gata.

– Vin imediat. Care e camera lui Billie?

Peste chipul lui Anthony a trecut umbra unei îngrijorări și s-a încruntat.

– Fetele sunt în aripa cealaltă, să știi. În chestiuni de felul acesta, amiralul e de modă veche.

Tatăl lui Anthony își petrecuse viața în armată.

– Nicio problemă, a zis Luke, ridicând din umeri.

Ultimii trei ani și-i petrecuse umblând, noaptea, printr-o Europă sub ocupație: o să fie în stare să găsească dormitorul iubitei pe întuneric.

Când a coborât, la ora șase, toți vechii lui prieteni îl așteptau. Pe lângă Anthony și Billie, mai erau acolo Elspeth, Bern și prietena acestuia, Peg. Cea mai mare parte a războiului Luke fusese împreună cu Bern și Anthony, iar toate permisiile și le petrecuse cu Billie, dar pe Elspeth sau pe Peg nu le mai văzuse din 1941.

Amiralul i-a întins un Martini și Luke a luat o înghițitură. Sosise momentul să sărbătorească, mai mult ca oricând. Se discuta zgomotos și cu voioșie. Mama lui Anthony îi privea cu o expresie de vagă încântare, iar tatăl lui bea cocktailurile mai repede decât oricare altcineva.

În timpul cinei Luke i-a studiat, comparându-i cu tinerii aceia frumoși, care fuseseră atât de îngrijorați cu patru ani în urmă că ar putea să fie exmatriculați de la Harvard. Elspeth era foarte slabă după cei trei ani de rații dure pe care îi trăise în Londra în timpul războiului: chiar și sânii ei superbi păreau mai mici. Peg, odinioară o fată demodată, cu suflet mare, era îmbrăcată elegant, dar fața, fardată cu grijă, avea o expresie de duritate și cinism. La cei douăzeci și șapte de ani ai lui, Bern arăta cu zece ani mai în vârstă. Pentru el acesta fusese al doilea război. Fusese rănit de trei ori și avea chipul supt

al cuiva care a cunoscut prea multă suferință, a lui, dar și a celorlalți.

Lui Anthony îi mersese cel mai bine. Avusese parte de ceva acțiune, însă în cea mai mare parte a războiului fusese la Washington. Siguranța lui, optimismul și umorul excentric supraviețuiseră neștirbite.

Nici Billie nu părea foarte schimbată. În copilărie avusese parte de greutăți și lipsuri și poate că de aceea războiul nu lăsase semne asupra ei. Își petrecuse doi ani la Lisabona, ca agent sub acoperire, și Luke știa – deși alții nu aveau cunoștință – că ucisese un om acolo, îi tăiase beregata ca o profesionistă, în curtea din spatele cafenelei unde victima era pe cale să vândă dușmanului secrete. Era și în acel moment un ghemuleț de strălucitoare energie, veselă, apoi, o clipă mai târziu, înfoiată de mândrie, iar Luke nu obosea niciodată să-i studieze felul în care își tot schimba expresia.

Era un noroc deosebit că supraviețuiseră cu toții. Cele mai multe dintre grupurile de felul lor pierduseră cel puțin un prieten.

– Ar trebui să toastăm pentru ceva, a propus Luke, ridicându-și paharul cu vin. Pentru toți cei care au supraviețuit... și pentru cei care nu au reușit.

Au băut toți, pe urmă Bern a zis:

– Am și eu un toast. Pentru acei bărbați care au rupt gâtul mașinii naziste de război... Armata Roșie.

Au băut din nou, dar amiralul părea nemulțumit și a spus:

– Cred că ajunge cu atâtea toasturi.

Bern era încă un comunist convins, însă Luke era sigur că nu mai lucra pentru Moscova. Făcuseră o

înțelegere și Luke credea că Bern îșiținuse promisiunea. Totuși, relația lor nu mai revenise la acea căldură de odinioară. Să ai încredere în cineva era ca și cum ai ține apă în pumni – era așa de ușor să o verși și nu mai puteai să o recuperezi. Luke se întrista de fiecare dată când își amintea despre camaraderia pe care o împărtășiseră el și Bern, dar nu se simțea în stare să o recâștige.

Cafeaua s-a servit tot în salon. Luke împărțea cești-le. Când i-a oferit lui Billie frișcă și zahăr, ea i-a spus în șoaptă:

– Aripa de est, la etaj, ultima ușă pe stânga.

– Frișcă vrei?

Fata a ridicat din sprâncene.

Luke a râs înfundat și a trecut mai departe.

La ora zece și jumătate, amiralul a insistat ca bărbații să treacă în sala de biliard. Pe o servantă erau trabucuri cubaneze și băuturi tari. Luke a refuzat să mai bea: era nerăbdător să se strecoare sub așternuturi, lângă trupul cald, dornic, al lui Billie și ultimul lucru de care avea nevoie atunci era să adoarmă repede.

Amiralul și-a turnat un ditamai paharul cu whisky și l-a luat pe Luke în partea din spate a încăperii, ca să-i arate armele lui, așezate într-o vitrină încuiată, fixată în perete. În familia lui Luke nu existau vânători și pentru el armele aveau ca scop să omoare oameni, nu animale, așa că nu îi plăceau. Și, în plus, credea cu tărie că armele și alcoolul reprezentau o combinație proastă. S-a prefăcut totuși interesat, ca să fie politicos.

– Luke, îți cunosc și îți respect familia, a spus amiralul, examinând o carabină Lee–Enfield. Tatăl tău este un bărbat deosebit.

– Vă mulțumesc, a zis Luke.

Suna ca un fel de discurs repetat în prealabil. În perioada războiului tatăl lui ajutase la funcționarea Biroului pentru Controlul Prețurilor, dar probabil că amiralul îl credea încă bancher.

– Va trebui să te gândești la familia ta, băiete, atunci când îți vei alege nevasta, a continuat amiralul.

– Da, domnule, așa voi face.

Luke se întreba la ce se gândea omul acela.

– Indiferent cine va deveni doamna Lucas, i se va asigura un loc pe treptele cele mai înalte ale societății americane. Trebuie să-ți alegi o fată care să poată face față acestui rang.

Luke începea să înțeleagă unde bătea discuția. Enervat, a pus repede carabina la loc în stativ.

– O să țin cont de asta, domnule amiral, l-a asigurat el și s-a întors să plece.

Amiralul i-a pus o mână pe braț și l-a oprit.

– Indiferent ce vei face, nu-ți bate joc de tine.

Luke l-a privit țintă. Era hotărât să nu-l întrebe pe amiral la ce făcea aluzie. Avea impresia că știa răspunsul și era mai bine dacă rămânea nerostit.

Dar amiralul era pornit.

– Să nu rămâi proptit lângă jidăncuța aia... nu te merită.

Luke a scrâșnit din dinți.

– Dacă nu vă supărați, acesta este un subiect pe care aș prefera să-l discut cu tatăl meu.

– Taică-tu nu știe despre ea, nu-i așa?

Luke s-a înroșit. Amiralul lovise direct în țintă. Nici Luke, nici Billie nu făcuseră cunoștință cu părinții celuilalt.

Nici nu prea avuseseră vreme. Dragostea dintre ei se petrecuse în scurte momente, în plin război. Însă nu acesta fusese singurul motiv. Adânc în sufletul lui, un omuleț mic și răutăcios îi șoptea că, din punctul de vedere al părinților lui, o tânără dintr-o familie de evrei săraci lipiți nu era tocmai soția ideală pentru el. Ea ar fi acceptat-o, era sigur... chiar ar fi ajuns să o îndrăgească, din toate acele motive pentru care o iubea și el. Dar la început s-ar fi putut să fie puțin dezamăgiți. În consecință, era nerăbdător să le-o prezinte părinților într-un context potrivit, cu un prilej relaxat, când ar fi avut răgazul să o cunoască.

Faptul că era un sâmbure de adevăr în insinuările amiralului nu a făcut decât să-l înfurie și mai tare pe Luke. Cu o agresivitate abia ținută în frâu, acesta a spus:

– Să mă iertați, dar *vă previn* că remarcile dumneavoastră sunt ofensatoare la adresa mea.

Toți cei de față au amuțit, însă amenințarea abia mascată a lui Luke a trecut complet pe deasupra, fără să-l impresioneze pe amiral, care era destul de beat.

– Fiule, înțeleg asta, însă sunt mai bătrân ca tine și știu despre ce vorbesc.

– Mă iertați, cred că nu-i cunoașteți pe cei implicați.

– Ei, dimpotrivă, este posibil să știu mai multe decât tine despre doamna în chestiune.

Ceva din tonul amiralului suna ca o avertizare, dar Luke era prea furios ca să-și dea seama.

– Știți pe dracu', a zis el, cu o lipsă deliberată de politețe.

Bern a încercat să intervină.

– Hei, oameni buni, lăsați-o mai moale! Haideți să jucăm biliard.

Numai că amiralul nu mai putea fi oprit. L-a luat pe Luke pe după umeri.

– Uite ce e, fiule, sunt bărbat și eu, te înțeleg, a spus el, cu o insinuare de intimitate care lui Luke nu-i venea bine. Atâta vreme cât nu iei lucrurile prea în serios, nu e niciun rău să te tăvălești cu o târfuliță, cu toții am...

Nu a mai apucat să termine fraza. Luke s-a întors spre el, i-a pus ambele mâini în piept și i-a dat un brânci. Amiralul s-a dat înapoi, clătinându-se, cu brațele fluturând în aer, iar paharul de whisky i-a zburat din mână. A încercat să-și păstreze echilibrul, dar nu a reușit și a căzut cu o bufnitură pe covor.

– Hei, încetați, sau vă astup gura aia împuțită cu pumnul! a strigat Luke la el.

Alb la față, Anthony l-a apucat strâns pe Luke de braț și a zis:

– Luke, ce Dumnezeu te-a apucat?

Bern s-a băgat între ei și amiralul căzut la podea.

– Calmați-vă amândoi!

– *La naiba* cu calmul! s-a răstit Luke. Ce fel de om e ăla care te invită la el acasă și pe urmă îți insultă iubita? Chiar că trebuie să-l învețe cineva pe prostul ăsta bătrân ce înseamnă bunele maniere!

– E o târfă, a spus amiralul, așezat în fund. Pe toți dracii, știu cel mai bine, a continuat el, apoi vocea i s-a transformat într-un răcnet. Eu i-am plătit avortul!

Luke a rămas tablou.

– Avortul?

– Da, fir-ar al dracului, a confirmat amiralul, muncindu-se să se ridice în picioare. Anthony a lăsat-o însărcinată și am dat o mie de dolari ca să scape ea de bastard.

Gura bărbatului s-a schimonosit într-un rânjet disprețuitor de triumf.

– Ei, mai zi-mi și acum că nu știu ce vorbesc.

– Mințiți.

– Întreabă-l pe Anthony.

Luke s-a uitat la prietenul lui.

Anthony a scuturat din cap și a explicat:

– Copilul nu era al meu. Așa i-am spus tatei, ca să-mi dea cei o mie de dolari. Dar era copilul tău, Luke.

Fața lui Luke a devenit roșie, până la rădăcina părului. Bătrânul amiral beat îl făcuse să pară caraghiosul caraghioșilor. El era cel care habar nu avea. Credea că o cunoaștea pe Billie, însă ea îi ascunsese ceva atât de important. Concepuse un copil și iubita lui făcuse avort, știau asta cu toții în afară de el. Se simțea cum nu se poate mai umilit.

A ieșit din sala de biliard, ca o furtună. A traversat holul și a intrat în salon dând ușa de perete. Mama lui Anthony era singură, probabil că fetele plecaseră la culcare. Văzându-i fața, doamna Carroll l-a întrebat:

– Luke, dragule, ce s-a întâmplat?

El nu i-a răspuns nimic și a ieșit, trântind ușa.

A urcat în fugă scările și a luat-o spre aripa de est a clădirii. A găsit camera lui Billie și a intrat, fără să mai bată la ușă.

Fata stătea întinsă pe pat și citea, goală, cu capul sprijinit în mână și părul cârlionțat revărsat în față, ca un val care se sparge de țărm. Vederea ei i-a tăiat răsuflarea, pentru o clipă. Lumina ce venea de la o veioză de pe noptieră îi picta pe trup o dungă aurie, de la umărul mic și rotund, de-a lungul coapsei și pe piciorul suplu, până la unghia dată cu ojă roșie. Oricum, frumusețea ei n-a făcut decât să-l înfurie și mai tare.

Billie a ridicat privirea la el cu un zâmbet de fericire, apoi trăsăturile chipului i s-au întunecat, când a văzut expresia de pe fața lui Luke.

– M-ai înșelat vreodată? i-a strigat el.

– Nu, niciodată! a răspuns Billie, ridicându-se în picioare, speriată.

– Ticălosul ăla de amiral susține că a plătit ca să faci un avort.

Chipul fetei a devenit palid.

– Oh, nu!

– E adevărat? a țipat Luke. Răspunde!

Billie a dat din cap și a început să plângă, îngropându-și fața în mâini.

– Deci m-ai înșelat.

– Iartă-mă, voiam un copil cu tine, îmi doream din toată inima, însă nu am avut cum să-ți vorbesc. Erai în Franța și habar nu aveam dacă ai să te mai întorci vreodată. Am fost nevoită să iau singură decizia, a zis ea, suspinând, pe urmă a ridicat vocea și a adăugat: A fost cea mai grea perioadă din viața mea!

Luke era năucit.

– Noi doi am conceput un copil, a zis el.

Starea lui Billie s-a schimbat într-o secundă.

– Să nu începi cu chestii siropoase, a rostit ea, batjocoritoare. Când mi-ai tras-o, n-ai fost tocmai sentimental, așa că nu e cazul să începi acum... oricum, e al dracului de târziu pentru asta.

Vorbele ei l-au rănit.

– Trebuia să-mi fi zis. Chiar dacă n-ai avut cum să dai de mine în momentul acela, trebuia să-mi spui cu prima ocazie, următoarea dată când am venit în permisie.

– Da, știu, a replicat Billie, oftând. Dar Anthony a considerat că nu trebuia să divulg nimănui și nu e prea greu să convingi o fată să păstreze secretul despre ceva de felul ăsta. Nu era nevoie să afle cineva, niciodată, în afară de nenorocitul ăsta de amiral, Carroll.

Pe Luke îl scotea din minți calmul cu care vorbea ea despre felul cum îl trădase, ca și cum singura ei greșeală era că a fost prinsă.

– Nu pot să mă împac cu ideea asta, a conchis el.

– Ce vrei să spui? l-a întrebat Billie, în șoaptă.

– Cu faptul că m-ai înșelat... și în legătură cu un lucru atât de important... cum să mai am încredere în tine?

Chipul lui Billie exprima suferința.

– Vrei să-mi spui că s-a terminat cu noi?

Luke nu a scos nicio vorbă.

– Îmi dau seama de asta, a continuat ea. Te cunosc prea bine. Am dreptate, nu-i așa?

– Da.

Billie a început din nou să plângă.

– Tâmpitule! a zis ea, printre lacrimi. Nu știi nimic, ascultă-mă! În ciuda anilor de război...

– Războiul m-a învățat că nimic nu contează mai mult decât loialitatea.

– Nu ai învățat nici acum că atunci când suntem presați de împrejurări, noi, oamenii, suntem dispuși să mințim.

– Chiar și pe cei pe care îi iubim?

– Îi mințim *mai mult* pe cei pe care îi iubim, pentru că ne pasă atât de mult de ei. De ce crezi că spunem întotdeauna adevărul în fața preotului și a psihiatrului, și a unor persoane total necunoscute pe care le întâlnim în tren? Fiindcă nu-i iubim, așa că nu ne pasă ce cred.

Era enervant de plauzibil ce afirma Billie. Însă el disprețuia astfel de scuze facile.

– Nu concep să-mi trăiesc așa viața.

– Ferice de tine, a venit replica ei amară. Vii dintr-o familie fericită, nu ai cunoscut niciodată lipsurile, nu ai fost respins, ai tone de prieteni. Ai luptat din greu în război, totuși nu ai fost schilodit sau torturat și nu ai suficientă imaginație ca să fii laș. Nu ți s-a întâmplat niciodată nimic rău. Sigur, nu minți... din același motiv pentru care doamna Carroll nu fură conserve cu supă.

Era formidabilă – se convinsese singură că el era cel care greșea! Era imposibil să discuți cu o femeie capabilă să se amăgească singură în așa hal. Dezgustat, Luke s-a întors către ușă, gata să plece.

– Dacă asta este ceea ce crezi, probabil te bucuri că relația noastră s-a terminat.

– Nu, nu mă bucur, a zis ea, cu lacrimile șiroindu-i pe obraz. Te iubesc, n-am iubit niciodată un alt bărbat. Îmi pare rău că te-am mințit, dar nu am de gând să-mi torn cenușă în cap pentru că am făcut un lucru rău, într-un moment de criză.

Luke nu voia ca ea să-și toarne cenușă în cap. Nu voia nimic de la ea. Pur și simplu, voia să se ducă departe de ea și de prietenii ei, și de amiralul Carroll, și de casa aceea îngrozitoare.

Undeva, în mintea lui, o voce firavă îi șoptea că renunța la cel mai prețios lucru pe care îl avusese vreodată și îl prevenea că discuția aceea îi va provoca regrete atât de amarnice, că o să-i pârjolească sufletul ani de zile de atunci încolo. Însă era mult prea furios, prea umilit și prea rănit de moarte ca să asculte acea voce.

S-a apropiat de ușă.

– Nu pleca, l-a implorat Billie.

– Naiba să te ia! a replicat el și a ieșit.

2.30 A.M.

Noul tip de combustibil și un rezervor mai mare au crescut puterea de propulsie a rachetei Jupiter la 37 648 de kilograme forță și a prelungit timpul de ardere de la 121 la 155 de secunde.

– Anthony mi-a fost atunci un prieten adevărat, a zis Billie. Eram disperată. O mie de dolari! Nu aveam de unde să fac rost de atâția bani. El i-a obținut de la taică-său și a luat totul asupra lui. A fost un tip pe cinste. De aceea îmi e așa de greu să înțeleg ce face acum.

– Nu-mi vine să cred că am renunțat la tine, a zis Luke. Chiar n-am înțeles prin ce trecuseși?

– N-a fost doar vina ta, a explicat Billie, obosită. Pe atunci așa am crezut, dar acum înțeleg și partea mea de vină în toată nebunia aia.

Avea aerul că reluarea întregii întâmplări o extenuase.

O vreme au rămas în tăcere, amuțiți de regretele care îi încercau. Luke se întreba cât o să-i ia lui Bern să ajungă cu mașina de la Georgetown; apoi gândurile lui s-au întors la ceea ce îi povestise Billie.

– Nu prea îmi place ce aflu despre mine, a adăugat Luke, după un timp. Chiar mi-am pierdut cei mai buni

doi prieteni, pe tine și pe Bern, doar pentru că am fost implacabil și tare de cap?

Billie a ezitat, apoi a izbucnit în râs.

– Ca s-o spun fără menajamente, exact asta ai făcut.

– Așa că te-ai măritat cu Bern.

Ea a râs din nou.

– Cât de egocentric poți să fii! a rostit ea pe un ton amical. Nu m-am măritat cu Bern pentru că m-ai părăsit. M-am măritat fiindcă este unul dintre cei mai oneşti oameni din lume. E inteligent, are suflet mare și e bun la pat. Mi-au trebuit ani de zile ca să te uit și când mi s-a întâmplat, m-am îndrăgostit de Bern.

– Și noi doi am devenit iar prieteni?

– Încetul cu încetul. Noi te-am iubit întotdeauna, cu toții, chiar dacă erai uneori un afurisit cu parul înfipt în fund. Când s-a născut Larry, ți-am scris și ai venit să mă vezi. Pe urmă, un an mai târziu, Anthony a organizat o mare petrecere când a împlinit treizeci de ani și ai apărut și tu. Reveniseşi la Harvard, îți luai doctoratul și noi, ceilalți, eram în Washington... Elspeth și Peg lucrau pentru CIA, eu făceam cercetare la Universitatea George Washington, iar Bern scria scenarii pentru emisiuni radio... dar tu veneai de câteva ori pe an și atunci ne adunam toți.

– Când m-am însurat cu Elspeth?

– În 1954... anul în care am divorțat de Bern.

– Știi de ce m-am însurat cu ea?

Billie a ezitat. Luke își imagina că răspunsul ar fi trebuit să fie ușor. Ea ar fi trebuit să răspundă „Fiindcă o iubeai... bineînțeles!" Însă ea nu a zis așa.

– Nu sunt persoana potrivită să-ți răspundă la întrebarea asta, a venit într-un final răspunsul ei.

– O s-o întreb pe Elspeth.

– Mi-aș dori să o faci.

Luke s-a uitat la ea. Era ceva în acea ultimă remarcă. Încerca să-și dea seama cum să extragă înțelesul acela, când afară a oprit un Lincoln Continental alb. Bern a coborât în grabă din el și a intrat în restaurant.

– Iartă-mă că te-am trezit din somn, a spus Luke.

– Nu-ți face probleme, a zis Bern. Billie nu susține convingerea că atunci când un om doarme trebuie să-l lași în pace. Dacă ea e trează, toată lumea ar trebui să fie la fel. Ai fi știut asta dacă nu-ți pierdeai memoria. Poftim!

A aruncat pe masă o cărțulie groasă. Pe copertă scria: *Ghidul Oficial Al Curselor Aeriene – publicație lunară*. Luke a luat-o.

– Uită-te după Capital Airlines – au curse spre sud, l-a sfătuit Billie.

Luke a găsit paginile respective.

– E un avion care decolează la 6.55... mai sunt patru ore până atunci.

Apoi s-a uitat mai bine.

– La naiba, face escale în toate orășelele din Dixie și ajunge la Huntsville la ora 2.23 după-amiază, ora locală.

Bern și-a pus o pereche de ochelari și a citit peste umărul lui Luke.

– Următoarea cursă nu decolează decât la ora 9, dar are escale puține și e un avion Viscount, așa că o să ajungi la Huntsville mai devreme, câteva minute înainte de prânz.

– O să iau cursa care pleacă mai târziu, deși nu-mi place să pierd timpul prin Washington mai mult decât este nevoie, a precizat Luke.

– Mai ai alte două probleme, a continuat Bern. Prima: cred că Anthony o să aibă oameni postați la aeroport.

Luke s-a încruntat.

– Poate că aș putea să plec de aici cu mașina și să iau avionul undeva pe traseu.

S-a uitat la orarul curselor.

– Prima escală a cursei care pleacă devreme e într-un oraș care se cheamă Newport News. Unde dracu' e asta?

– Lângă Norfolk în Virginia, a răspuns Billie.

– Aterizează acolo la ora opt fără două minute. Oare pot să ajung la timp?

– Sunt trei sute de kilometri, a spus Billie. Să zicem patru ore. Poți să ajungi cu o oră înainte de cursă.

– Chiar mai mult, dacă iei mașina mea, a adăugat Bern. Viteza maximă la care poate ajunge e de o sută optzeci de kilometri pe oră.

– Îmi împrumuți mașina?

Bern a zâmbit.

– Ne-am salvat unul altuia viața. O mașină nu înseamnă nimic.

Luke a încuviințat din cap.

– Mulțumesc.

– Mai ai însă o problemă, a zis Bern.

– Care e aceea?

– Am fost urmărit până aici.

3 P.M.

Rezervoarele de combustibil conțin deflectoare care să împiedice agitarea lichidului. În lipsa acestora, mișcarea lichidului este atât de violentă, încât a provocat dezintegrarea unuia dintre modelele pentru testare, racheta Jupiter 1B, la numai 93 de secunde de zbor.

Anthony stătea la volanul Cadillacului său galben, la o distanță de un cvartal de un local fast food. Parcase în spatele unui camion, aproape lipit de el, așa că automobilul, ușor de remarcat, de altfel, era bine ascuns, însă el vedea perfect localul și porțiunea de trotuar luminată din fața lui. Părea să fie un loc unde își omorau vremea polițiștii: afară erau parcate două mașini de patrulă, pe lângă Thunderbirdul roșu al lui Billie și Continentalul alb al lui Bern.

Ackie Horwitz fusese postat în fața clădirii unde era apartamentul lui Bern, cu instrucțiuni clare să nu se miște de acolo decât dacă ar fi apărut Luke; dar când Bern a ieșit în miezul nopții, Ackie a avut inspirația de a încălca ordinele și l-a urmărit cu motocicleta. Imediat ce Rothsten a ajuns la fast food, Ackie a sunat la Clădirea Q și l-a alertat pe Anthony.

În acel moment Ackie ieșea din fast food, îmbrăcat în costumul lui de motociclist, din piele, într-o mână cu o

ceaşcă de cafea şi cu o acadea în cealaltă. S-a oprit lângă geamul portierei lui Anthony.

– Lucas e înăuntru.

– Ştiam eu, a zis Anthony cu dispreţ.

– Dar şi-a schimbat hainele. Acum are o haină neagră şi o pălărie la fel.

– Cealaltă pălărie şi-a pierdut-o la Carlton.

– Rothsten e cu el, plus fata.

– Cine mai e înăuntru?

– Patru poliţişti care spun bancuri porcoase, un insomniac care stă cu nasul în ediţia de dimineaţă a ziarului *Washington Post* şi bucătarul.

Anthony a dat din cap. Nu-i putea face nimic lui Luke, cât timp erau de faţă şi poliţiştii.

– Aşteptăm aici până când o să iasă Luke şi pe urmă îl urmărim amândoi. De data asta nu ne mai scapă.

– 'Nţeles.

Ackie s-a dus la motocicleta lui, parcată în spatele maşinii lui Anthony, şi s-a urcat în şa, să-şi bea cafeaua.

Anthony se gândea cum să facă. O să-l prindă pe Luke pe o străduţă liniştită, îl vor dovedi şi îl vor duce în casa conspirativă pe care CIA o avea în cartierul chinezesc. Acolo Anthony o să scape de Ackie. Pe urmă îl va ucide pe Luke.

Se simţea cât se poate de degajat şi de hotărât. Mai devreme, la Carlton, avusese un moment de slăbiciune emoţională, dar după aceea se îmbărbătase şi luase decizia de a nu se mai gândi la prietenie şi trădare decât după ce toate acestea se vor fi încheiat. Ştia că făcea ceea ce trebuia. O să se ocupe de regrete după ce îşi va fi făcut datoria.

Uşa fast foodului s-a deschis.

Mai întâi a ieșit Billie. În spatele ei lumina era strălucitoare, așa că Anthony nu a putut să-i vadă fața, însă i-a recunoscut silueta minionă și felul legănat în care pășea. Apoi a apărut un bărbat în haină neagră și pălărie de aceeași culoare – Luke. S-au îndreptat spre automobilul roșu, Thunderbird. Silueta în trenci care încheia grupul s-a urcat într-un Lincoln Continental alb.

Anthony a pornit motorul.

Întâi a plecat T-bird-ul, urmat de mașina albă. Anthony a așteptat câteva secunde și pe urmă a intrat și el în trafic. Ackie s-a luat pe urmele lui cu motocicleta.

Billie s-a îndreptat spre est, urmată de micul convoi. Anthony se păstra la ceva distanță, dar străzile erau pustii, așa că urmăriții observaseră, cu siguranță, că aveau coadă. Anthony simțea inevitabilul situației. Deci nu mai avea rost să se amăgească, sosise momentul încheierii socotelilor.

Ajunseseră pe 14th Street și s-au oprit la semafor, iar Anthony, în spatele automobilului lui Bern. Când s-a făcut verde, mașina lui Billie a zvâcnit brusc înainte și Lincolnul a rămas pe loc.

Cu o înjurătură, Anthony a rulat în marșarier câțiva metri, pe urmă a băgat în viteză și a călcat pe pedala de accelerație. Automobilul greu a țâșnit. A ocolit Lincolnul înțepenit și a luat-o în goană după ceilalți.

Billie a condus în zigzag pe străzile din spatele Casei Albe, trecând pe roșu, sfidând semnele de circulație și intrând pe străzile cu sens unic. Anthony a făcut la fel, în încercarea disperată de a-i rămâne pe urme, dar automobilul lui cu greu putea să facă față manevrabilității T-bird-ului și Billie se îndepărta simțitor.

Ackie l-a depășit pe Anthony și a reușit să se țină de urma lui Billie. Totuși, pe măsură ce distanța dintre ea și Anthony creștea, bărbatul și-a dat seama că planul ei era ca mai întâi să scape de Cadillac, pe tot felul de curbe și întoarceri, ca mai apoi să iasă pe autostradă și să se descotorosească și de motocicletă, care nu putea depăși viteza maximă a T-bird-ului, de 200 de kilometri pe oră.

– La naiba! a exclamat omul.

Atunci a intervenit norocul. Cu un scrâșnet, mașina lui Billie a luat o curbă strânsă și a intrat într-un torent de apă. Din cauza unei conducte sparte, apa se revărsa dintr-un canal pe marginea rigolei și șoseaua, cât era de lată, era inundată. Femeia a pierdut controlul mașinii. Spatele a descris un arc larg și automobilul s-a răsucit cu o sută optzeci de grade. Ackie a virat pe lângă ea, motocicleta i-a alunecat de sub el, a căzut și s-a rostogolit în apă, însă omul s-a ridicat imediat. Anthony a apăsat pedala frânei până la podea și a oprit brusc, în intersecție. Thunderbird-ul stătea de-a curmezișul străzii, cu portbagajul la numai câțiva centimetri de o mașină parcată. Anthony a tras în dreptul botului, ca să o blocheze. Billie nu mai putea să scape.

Ackie ajunsese deja în dreptul portierei șoferului. Anthony a alergat pe partea cealaltă, la locul de lângă șofer.

– Jos din mașină! a strigat el.

A scos pistolul din buzunarul interior.

Portiera s-a deschis și bărbatul în haină neagră și pălărie a coborât.

Anthony a văzut imediat că nu era Luke, ci Bern.

S-a întors și a privit înapoi, în direcția de unde veniseră. Nici urmă de Lincolnul alb.

Furia îi creștea. Făcuseră schimb de haine și Luke scăpase cu mașina lui Bern.

– Imbecilule! a răcnit el la Bern. Habar nu ai ce a-i făcut!

Îi venea să-l împuște pe loc.

Bern era enervant de calm.

– Păi, de ce nu-mi spui tu, Anthony? a replicat el. Ce-am făcut?

Anthony i-a întors spatele și și-a îndesat pistolul înapoi în haină.

– Stai puțin, a zis Bern. Trebuie să ne explici. Ce i-ai făcut lui Luke e împotriva legii.

– Nu trebuie să-ți explic absolut nimic, a izbucnit Anthony.

– Luke nu e spion.

– De unde știi așa ceva?

– Știu.

– Nu te cred.

Bern l-a privit mustrător.

– Ba sunt sigur că mă crezi. Știi foarte bine că Luke nu e agent sovietic. Și atunci, de ce naiba pretinzi că ar fi?

– Du-te dracului, a șuierat Anthony și s-a îndepărtat.

Billie locuia în Arlington, o suburbie înverzită din Virginia, pe malul fluviului Potomac. Anthony a trecut cu mașina pe strada ei. Când a ajuns în dreptul casei sale, a văzut pe partea cealaltă a drumului un Chevrolet sedan închis la culoare, al celor de la CIA. A dat colțul și a parcat.

Billie urma să ajungă acasă după câteva ore. Ea știa unde plecase Luke. Dar nu avea să-i spună lui Anthony. Își pierduse încrederea în el. Ea îi era credincioasă lui Luke – asta dacă Anthony nu reușea să o preseze dincolo de orice limită.

Iată deci exact ce trebuia să facă.

Oare el înnebunise? O voce a minții îl tot întreba dacă în final ceea ce câștiga merita tot efortul depus. Exista vreun fel de justificare pentru ceea ce avea de gând să facă? Și-a alungat îndoielile. Își alesese soarta cu mult timp în urmă și nu avea să se lase întors din drum, nici măcar de Luke.

A deschis portbagajul mașinii și a scos din el o geantă de piele neagră de mărimea unei cărți și o lanternă mică. Apoi s-a întors la Chevrolet. A urcat pe locul din dreapta, lângă Pete, și a început să privească la geamurile întunecate ale căsuței lui Billie. „O să fie cel mai groaznic lucru pe care l-am făcut vreodată", chibzuia el.

– Ai încredere în mine? a întrebat Anthony, cu ochii la Peter.

Fața desfigurată a acestuia s-a schimonosit într-un zâmbet stânjenit.

– Ce întrebare mai e și asta? Da, sigur că am încredere.

Cei mai mulți dintre agenții tineri îl venerau pe Anthony ca pe un erou, dar Pete mai avea un motiv ca să-i fie devotat. Anthony descoperise ceva despre el, care i-ar fi putut încheia cariera – faptul că fusese arestat odinioară deoarece solicitase serviciile unei prostituate –, însă păstrase secretul. Pentru a-i aduce aminte lui Pete despre asta, a continuat:

– Dacă aș face un lucru despre care ai crede că e greșit, ai mai fi de partea mea?

Pete a ezitat, iar când, în sfârșit, a vorbit, emoția îi gâtuia vocea.

– Să-ți mărturisesc ceva.

Ochii îi priveau țintă în față, prin parbriz, la strada luminată de lămpile de pe stâlpi.

– Mi-ai fost ca un tată, asta e tot.

– O să fac ceva care n-o să-ți placă. Am nevoie să fii convins că este ceea ce trebuie făcut.

– OK... dă-i drumul.

– O să mă duc în casă, a adăugat Anthony. Claxonează dacă sosește cineva.

A păşit cu grijă pe aleea pentru mașini, a ocolit garajul și a mers la ușa din spate. A aprins lanterna să vadă prin geamul de la bucătărie. În întuneric a văzut masa și scaunele pe care le știa foarte bine.

Trăise o viață întreagă în înșelăciune și trădare, dar atât de josnic – se gândi el, cuprins deodată de un val de indignare – nu fusese niciodată până în acel moment.

Ușa bucătăriei avea o încuietoare simplă cu o cheie pe interior. Anthony ar fi putut s-o deschidă și cu un creion. Ținând lanterna cu mâna, a desfăcut fermoarul genții de piele și a scos din ea un instrument care semăna cu o sondă dentară. A băgat-o în broasca ușii și a împins afară cheia de pe cealaltă parte. Aceasta a căzut fără niciun zgomot pe covoraș. Anthony a răsucit sonda și a descuiat ușa.

A păşit în tăcere în casa cufundată în întuneric. Știa cu ochii închiși pe unde să meargă. A verificat mai întâi livingul, apoi dormitorul lui Billie. Amândouă încăperile

erau goale. Pe urmă a verificat dormitorul lui Becky-Ma. Femeia dormea adânc și aparatul pentru auz stătea pe noptieră. Ultima cameră în care a intrat era a lui Larry.

A luminat cu lanterna fața copilului care dormea și a simțit cum îl cuprinde amețeala din pricina sentimentului de culpabilitate. S-a așezat pe marginea patului și a aprins lumina.

– Ei, Larry, trezește-te. Haide!

Băiatul a deschis ochii. După câteva clipe de confuzie, a zâmbit.

– Unchiule Anthony! a exclamat copilul, zâmbind în continuare.

– Trebuie să te îmbraci, i-a zis Anthony.

– Cât e ceasul?

– E devreme.

– Și ce-o să facem?

– Surpriză, a venit răspunsul lui Anthony.

4.30 A.M.

Combustibilul pătrunde în camera de ardere a motorului rachetei cu o viteză de 30 de metri pe secundă. Arderea este inițiată din secunda în care fluidele se întâlnesc. Căldura degajată de flacără evaporă rapid lichidul. Presiunea crește până la câteva sute de kilograme pe centimetru pătrat, iar temperatura urcă până la 2 760° C.

– Ești îndrăgostită de Luke, nu-i așa? a întrebat-o Bern pe Billie.

Stăteau în mașina ei, în fața blocului unde locuia Rothsten. Ea nu voia să urce, era nerăbdătoare să ajungă acasă, la Larry și Becky-Ma.

– Îndrăgostită? s-a arătat ea mirată, cu un aer confuz. Așa sunt?

Nu era sigură cât ar fi trebuit să-i împărtășească fostului ei soț. Erau prieteni, dar nu foarte apropiați.

– Nu-i nicio problemă, a zis Bern. Mi-am dat seama cu mult timp în urmă că Luke e cel cu care ar fi trebuit să te măriți. Nici nu cred că ai încetat vreodată să-l iubești. M-ai iubit și pe mine, însă altfel.

Ce spunea era adevărat. Dragostea ei pentru Bern era un sentiment calm, blând. Cu el nu simțise niciodată uraganul de pasiune care o mistuia atunci când era

împreună cu Luke. Iar când și-a pus întrebarea ce simțea pentru Harold – o ușoară afecțiune sau vâltoarea beției simțurilor – răspunsul a devenit deprimant de limpede. Gândul la Harold îi dădea o senzație plăcută, dar nu foarte intensă. Nu avea cine știe ce experiență cu bărbații – singurii cu care făcuse sex erau Luke și Bern –, totuși instinctul îi spunea că Harold nu i-ar oferi niciodată acea excitare intensă pe care o resimțea pe când era cu Luke.

– Luke e însurat, a zis ea. Cu o femeie foarte frumoasă.

Ea a rămas o clipă pe gânduri, apoi a adăugat:

– Elspeth e sexi?

Bern s-a încruntat.

– Greu de spus. S-ar putea să fie, alături de bărbatul potrivit. Mi s-a părut rece, însă ea n-a avut niciodată ochi decât pentru Luke.

– Nu că ar avea vreo importanță. Luke e genul de bărbat credincios. Ar rămâne cu ea și dacă ar fi un aisberg, doar din sentimentul datoriei.

Apoi Billie s-a oprit.

– E ceva ce trebuie să-ți spun.

– Ascult.

– Mulțumesc. Fiindcă n-ai zis „Ți-am spus eu". Apreciez sincer faptul că te-ai abținut.

Bern a izbucnit în râs.

– Te gândești la marea noastră ceartă.

Billie a dat din cap.

– Ai zis că munca mea va fi folosită ca să li se spele oamenilor creierii. S-a adeverit ce ai prezis.

– Nu contează. Tot m-am înșelat. Munca ta trebuia să fie făcută. Avem nevoie să înțelegem creierul omenesc. Omul poate să folosească știința ca să facă rău, dar nu

putem ține pe loc progresul ei. Totuși, ia spune, ai vreo teorie în legătură cu ce are Anthony de gând?

– Nu mi-a venit în minte nimic mai bun decât asta: cred că Luke a descoperit un spion la Cape Canaveral și a venit în Washington să raporteze despre asta la Pentagon. Însă spionul este, de fapt, un agent dublu, care lucrează pentru noi, așa că Anthony e disperat să-l protejeze.

Bern a clătinat din cap.

– Nu se susține. Anthony ar fi putut să rezolve lucrurile spunându-i, pur și simplu, lui Luke despre acțiunile agentului dublu.

– Probabil că ai dreptate. În plus, Anthony chiar *a tras* asupra lui Luke în urmă cu câteva ore. Știu că treburile astea de spionaj tind să li se urce bărbaților la cap, însă nu-mi vine să cred că CIA ar omorî un cetățean american ca să protejeze un agent dublu.

– Sigur că n-ar face-o, a replicat Bern. Dar nici nu ar fi necesar să o facă. Anthony ar fi putut să aibă încredere în Luke, pur și simplu.

– Ai o teorie mai bună?

– Nu.

Billie a ridicat din umeri.

– Oricum, nu cred că mai are vreo importanță. Anthony și-a înșelat prietenii și i-a trădat... cui îi pasă din ce motive? Indiferent care a fost rațiunea ciudată care l-a îndemnat la asta, e pierdut pentru noi. Și ne-a fost un bun prieten.

– Viața e nasoală, a spus Bern, apoi a sărutat-o pe obraz și a coborât din mașină. Dacă mâine ai vreun semn de la Luke, sună-mă.

– Bine.

Bern a intrat în clădire și Billie a pornit motorul mașinii.

A traversat Memorial Bridge, a luat-o pe lângă Cimitirul Național și printre străduțele de suburbie, până acasă. A pătruns cu spatele pe aleea pentru mașini, un obicei pe care îl căpătase fiindcă era întotdeauna în grabă când pleca. A intrat în casă, și-a agățat haina pe cuierul din hol și s-a dus direct la etaj, descheindu-și în timpul ăsta rochia ca să și-o tragă peste cap. A aruncat-o pe un scaun, s-a descălțat și s-a dus să vadă ce face Larry.

Când a văzut patul gol, a scos un țipăt.

L-a căutat în baie, apoi la Becky-Ma în cameră.

– Larry! a răcnit ea, cât au ținut-o puterile.

A coborât în fugă scările și l-a căutat în fiecare cameră. Așa cum era, fără rochie, a ieșit din casă și s-a uitat în garaj și în curte. Pe urmă a intrat iar, a trecut prin fiecare cameră, din nou, a deschis dulapurile și debaralele, s-a uitat sub paturi și în orice spațiu destul de mare ca să încapă în el un copil de șapte ani.

Băiatul dispăruse.

Becky-Ma a ieșit din camera ei și pe chipul plin de riduri al bătrânei se citea spaima.

– Ce se petrece? a întrebat ea, tremurând.

– Unde e Larry? a strigat Billie la ea.

– În patul lui, așa credeam, a răspuns bătrâna, apoi a scos un geamăt de durere, când a înțeles ce se întâmplase.

O clipă Billie a rămas nemișcată, respirând greu, încercând să-și domolească frica. Apoi s-a dus în camera lui Larry și s-a uitat cu atenție împrejur.

Odaia era în ordine, fără urmele vreunei lupte. A controlat dulapul și i-a văzut pijamaua albastră cu ursuleți, pe care o purtase cu o seară în urmă, împăturită cu grijă și pusă pe un raft. Hainele pe care i le pregătise de școală dispăruseră. Indiferent ce se întâmplase, copilul s-a îmbrăcat înainte de a pleca. Se părea că a însoțit pe cineva în care avea încredere.

Anthony.

La început s-a simțit ușurată. Anthony nu i-ar fi făcut niciun rău lui Larry. Pe urmă s-a gândit mai bine. „Oare?" Și despre Luke ar fi spus că Anthony nu i-ar face niciodată vreun rău și totuși a tras în el. Nu mai avea de unde să știe ce va face Anthony. În cel mai fericit caz, Larry era, probabil, speriat că fusese trezit în toiul nopții, pus să se îmbrace și să plece de acasă fără să o fi văzut pe mama lui.

Trebuia să-l aducă înapoi cât mai grabnic.

A coborât repede să-l sune pe Anthony. Telefonul a început să țârâie înainte de a ajunge la el. A ridicat receptorul cu o smucitură.

– Alo?

– Sunt Anthony.

– Cum ai putut să faci asta? a strigat Billie. Cum ai putut să fii așa de nemilos?

– Trebuie să aflu unde este Luke, a răspuns el, rece. Este cum nu-ți imaginezi de important.

– A plecat...

S-a oprit brusc. Dacă îi dădea informația, lui Billie nu i-ar mai fi rămas nicio pârghie.

– Unde a plecat?

Billie a tras aer în piept și a întrebat:

– Unde e Larry?

– E cu mine. Nu-ți face griji, e bine.

– Cum să nu-mi fac griji, nenorocit de om ce ești!

– Spune-mi doar ce vreau să aflu și totul o să fie în ordine.

Ar fi vrut să-l creadă, să-i dezvăluie ce știa și să aibă încredere că o să-l aducă pe Larry acasă, însă a rezistat cu fermitate tentației.

– Ascultă-mă, când o să-mi văd fiul, o să-ți zic unde e Luke.

– Nu ai încredere în mine?

– Glumești, nu?

Anthony a oftat.

– De acord. Ne vedem la Jefferson Memorial.

Billie a simțit un val de triumf.

– Când?

– La ora șapte.

Ea și-a verificat ceasul. Era trecut de ora șase.

– O să fiu acolo.

– Billie...

– Ce-i?

– Să vii singură.

– Mda, a răspuns ea și a închis.

Becky-Ma stătea lângă ea, cu un aer fragil și îmbătrânit.

– Ce e? a întrebat ea. Ce s-a întâmplat?

Billie a încercat să lase impresia că era calmă.

– Larry e cu Anthony. Probabil că a venit și l-a luat când dormeai tu. Mă duc după el. Nu mai avem de ce să ne facem griji.

A urcat la etaj și a azvârlit niște haine pe ea. Pe urmă a luat scaunul de la măsuța de toaletă și l-a pus în dreptul

șifonierului. S-a urcat pe el și a luat o valiză mică de deasupra. A pus-o pe pat și a deschis-o.

A desfăcut pânza și a despăturit un Colt .45 automatic.

În timpul războiului, cu toții fuseseră dotați cu pistoale Colt. Ea îl păstrase ca amintire pe al ei, dar, din instinct, îl curăța și îl ungea cu regularitate. Considera că, după ce ai fost împușcat o dată, nu te mai simțeai în largul tău decât dacă aveai undeva o armă.

A apăsat butonul de siguranță de pe partea stângă a patului armei, chiar în spatele trăgaciului, și a scos încărcătorul, ascuns în pat. În valiză era și o cutie cu gloanțe. A introdus șapte în încărcător, împingându-le unul câte unul, pe urmă a băgat la loc încărcătorul, până când a auzit declicul. A armat pistolul, ca să bage un glonț pe țeavă.

S-a întors și a văzut-o pe Becky-Ma în prag, cu ochii pe pistol. A privit-o pe mama ei în tăcere, preț de o clipă. Apoi a ieșit grăbită din casă și a urcat în mașină.

6.30 A.M.

Prima treaptă conține aproximativ 25 000 de kilograme de combustibil. Acestea vor fi consumate în două minute și treizeci și cinci de secunde.

Era o bucurie să conduci automobilul Lincoln Continental al lui Bern. Era o mașină de viteză, suplă, care rula lejer cu o sută șaizeci pe oră, zburând pe șoselele pustii ale statului Virginia. Când a ieșit din Washington, Luke s-a simțit ca și cum lăsa în urmă un coșmar și călătoria lui matinală îi dădea sentimentul exaltant că evadase.

Era încă întuneric atunci când a ajuns la Newport News și a tras mașina în parcarea de lângă clădirea aeroportului. Nu era nicio lumină, în afară de singurul bec al unei cabine telefonice de lângă intrare. Era o noapte senină, cu un cer plin de stele. Avioanele garate păreau niște cai dormind.

Luke era treaz de mai bine de douăzeci și patru de ore și se simțea epuizat de oboseală, dar mintea îi mergea cu repeziciune. Era îndrăgostit de Billie. Aflat la peste trei sute de kilometri distanță de ea, putea să-și recunoască sieși. Dar ce însemna asta? Oare o iubise întotdeauna? Sau era doar o înflăcărare de o zi, o reiterare a pasiunii

care se declanșase atât de repede în trecut, în 1941? Și cu Elspeth cum rămânea? De ce se însurase cu ea? O întrebase pe Billie despre asta, însă ea refuzase să-i răspundă.

„O s-o întreb pe Elspeth", reflectă el.

S-a uitat la ceas. Mai avea puțin peste o oră până să decoleze. Era timp suficient. A coborât din mașină și s-a dus la cabina telefonică.

Elspeth a răspuns imediat, ca și cum ar fi fost trează. Telefonistul hotelului a prevenit-o că tariful convorbirii va fi adăugat la nota de plată.

– Sigur, sigur, fă-mi legătura, a zis ea.

Brusc, Luke s-a simțit stânjenit.

– Ăăă, bună dimineața, Elspeth.

– Mă bucur foarte mult că ai sunat! Eram foarte, foarte îngrijorată... ce se întâmplă?

– Nu știu de unde să încep.

– Ești bine?

– Da, acum sunt în ordine. Pe scurt, Anthony mi-a provocat pierderea memoriei. Mi-a administrat o combinație de șocuri electrice și medicamente.

– Iisuse! De ce să fi făcut așa ceva?

– Susține că sunt spion sovietic.

– E o prostie!

– Așa i-a zis lui Billie.

– Deci cu Billie ai fost?

Luke a sesizat nota de ostilitate din vocea lui Elspeth.

– M-a ajutat, s-a apărat Luke.

Și-a amintit că o rugase pe Elspeth să vină la Washington, ca să-l ajute, dar ea îl refuzase.

Soția lui a schimbat subiectul.

– De unde mă suni?

Luke a ezitat să-i răspundă. Inamicii lui ar fi putut foarte bine să înregistreze convorbirile telefonice ale lui Elspeth.

– Nu prea vreau să spun, poate că ne ascultă cineva.

– Bine, înțeleg. Ce ai de gând să faci în continuare?

– Trebuie să aflu ce anume voia Anthony să uit.

– Și cum o să procedezi?

– Prefer să nu-ți spun la telefon.

– Păi, îmi pare rău că tocmai mie nu poți să-mi zici nimic.

Vocea ei trăda exasperarea.

– De fapt, te-am sunat să te întreb câteva lucruri.

– Bun, dă-i drumul.

– De ce nu putem să avem copii?

– Nu știu. Anul trecut ai fost la un specialist în fertilitate, însă nu a descoperit nimic în neregulă. În urmă cu câteva săptămâni, am consultat o doctoriță din Atlanta. Mi-a făcut câteva analize. Acum așteptăm rezultatele.

– Vrei să-mi povestești, te rog, cum am ajuns să ne căsătorim?

– Te-am sedus.

– Cum?

– Am pretins că aveam săpun în ochi, ca să te fac să mă săruți. E cel mai vechi truc și sunt stânjenită când mă gândesc că ai căzut în plasă.

Luke nu-și dădea seama dacă ea era amuzată sau cinică, sau poate amândouă.

– Povestește-mi cum s-a întâmplat, cum te-am cerut în căsătorie?

– Nu ne mai văzuserăm de câțiva ani, a început ea povestea, când ne-am întâlnit din nou, în 1954, la Washington. Eu lucram încă la CIA. Tu erai la Laboratorul de Igniție din Pasadena, dar ai venit cu avionul la căsătoria lui Peg. La micul dejun am stat unul lângă altul.

Elspeth a făcut o pauză, rememorându-și clipele respective, și Luke a așteptat răbdător. Când ea a reluat firul istorisirii, vocea îi era mai blândă.

– Am discutat mult... de parcă nici nu trecuseră treisprezece ani și eram încă niște copii de școală, cu toată viața înaintea noastră. Eu a trebuit să plec mai devreme... eram dirijoarea Orchestrei de Tineret de pe 16th Street și aveam repetiție. Ai venit și tu cu mine...

1954

Copiii din orchestră erau cu toții săraci și cei mai mulți dintre ei erau negri. Repetiția avea loc într-o biserică din mahalaua sărăcăcioasă. Instrumentele erau primite de pomană, împrumutate sau cumpărate de prin centrele de amanet. Ei repetau uvertura unei opere de Mozart, *Nunta lui Figaro*. În ciuda tuturor așteptărilor, copiii cântau foarte bine.

Motivul acestei performanțe era Elspeth. O profesoară riguroasă, care prindea fiecare notă falsă și eroare ritmică, dar își corecta elevii cu infinită răbdare. O siluetă zveltă în rochie galbenă, ea dirija orchestra cu foarte multă vervă, părul roșcat îi flutura, mâinile lungi și elegante scotea muzica din copii cu gesturi pline de pasiune.

Repetiția a durat două ore și Luke a asistat la ea fără să clipească, fermecat. Își dădea seama că toți băieții erau îndrăgostiți de Elspeth și toate fetele voiau să fie ca ea.

– Copiii ăștia sunt la fel de talentați la muzică pe cât e orice copil bogat care are un pian Steinway în salon, a comentat fata mai târziu, când erau în mașină. Numai că intru în tot felul de belele.

– De ce spui asta?

– Mi se reproșează că iubesc negroteii, a explicat Elspeth. Și cariera mea la CIA s-a cam terminat din cauza asta.

– Nu înțeleg.

– Oricine îi tratează pe negri ca pe niște ființe omenești este suspectat de comunism. Așa că n-o să ajung niciodată mai mult decât secretară. Nu că ar fi cine știe ce pierdere. Femeile, oricum, nu ajung niciodată mai mult decât un ofițer de caz.

L-a luat pe Luke la ea acasă, un apartament mic și aerisit, cu doar câteva piese de mobilier modern, cubist. Luke a pregătit două Martini și Elspeth s-a apucat să prepare spaghete în chicinetă. Luke i-a povestit despre slujba lui.

– Mă bucur foarte mult pentru tine, a zis ea încântată. Întotdeauna ți-ai dorit să explorezi spațiul cosmic. Vorbeai despre asta și la Harvard, când eram iubiți.

Luke a surâs.

– Și pe vremea aceea lumea credea că era doar un vis prostesc al scriitorilor de science-fiction.

– Cred că nici acum nu putem să fim siguri că o să se întâmple.

– Ba cred că putem, a rostit el, serios. Toate problemele mari au fost deja rezolvate de cercetătorii germani, în timpul războiului. Nemții au construit rachete care erau lansate din Olanda și cădeau asupra Londrei.

– Eram acolo, îmi amintesc despre asta... le botezasem bombe șuierătoare, a precizat ea, apoi s-a scuturat ca de un gând rău. Una era gata să mă ucidă. Mergeam spre birou, chiar în timpul unui raid aerian, pentru că trebuia să instruiesc un agent care urma să fie parașutat în Belgia peste doar câteva ore. Am auzit cum cădea o

bombă în spatele meu. Făcea un zgomot groaznic, un fel de *scrâșnet*, pe urmă s-a auzit zgomotul de sticlă spartă și de ziduri prăbușite, și un fel de suflu plin de praf și de bucățele de piatră. Știam că, dacă m-aș fi întors să mă uit, aveam să mă panichez și să mă arunc la pământ, ghemuită ca o minge, cu ochii închiși. Așa că am privit drept înainte și am continuat să merg.

Pe Luke îl impresiona imaginea tinerei Elspeth mergând pe străzile întunecate, în timp ce bombele cădeau în jurul ei, și se simțea recunoscător că fata supraviețuise.

– Curajoasă femeie! a murmurat el.

Fata a ridicat din umeri.

– Nu mă simțeam curajoasă, doar speriată.

– La ce te gândeai?

– Nu-ți dai seama?

Luke și-a reamintit că, de câte ori Elspeth avea timp de pierdut, ea se gândea la matematică.

– Numere prime? s-a hazardat el.

– Numerele Fibonacci, a explicat ea, râzând.

Luke a dat din cap. Matematicianul Fibonacci își închipuise o pereche de iepuri care făceau câte doi pui în fiecare lună, pui care se reproduceau cu aceeași rată la distanță de o lună după naștere și s-a întrebat câte perechi de iepuri vor exista după un an. Răspunsul era 144, dar numărul perechilor de iepuri din fiecare lună reprezenta cea mai faimoasă serie de numere din matematică: 1, 1, 2, 3, 5, 8, 13, 21, 34, 55, 89, 144... Puteai să-ți dai seama care era următorul număr adunându-le pe ultimele două.

– Până am ajuns la birou, calculasem al patruzecilea număr Fibonacci.

– Îți amintești care e?

– Bineînțeles: 102 334 105. Deci rachetele noastre au la bază bombele șuierătoare?

– Mai degrabă pe racheta lor V2, ca să fim mai corecți.

Luke nu ar fi trebuit să vorbească despre munca lui, dar discuta cu Elspeth și, oricum, probabil că ea avea un nivel de autorizare mai mare decât al lui.

– Construim o rachetă care să poată decola din Arizona și să explodeze în Moscova. Și, dacă putem să facem asta, putem să zburăm și pe Lună.

– Așadar, e același lucru, doar că la scară mai mare?

Elspeth manifesta pentru știința rachetelor un interes mai mare decât oricare altă fată pe care o cunoscuse vreodată.

– Da. Avem nevoie de motoare mai mari, de un combustibil mai eficace, sisteme de ghidare mai bune, chestii dintr-astea. Niciuna dintre probleme nu e de nerezolvat. Plus că, în prezent, cercetătorii aceia nemți lucrează pentru noi.

– Mi se pare că am auzit despre asta, a zis ea și apoi a schimbat subiectul. Și viața ta, în general? Ai vreo iubită?

– Acum, nu.

De la despărțirea de Billie, în urmă cu nouă ani, se întâlnise cu câteva fete și cu unele chiar se culcase, dar adevărul – pe care nu voia să i-l mărturisească lui Elspeth – era că niciuna dintre ele nu însemnase prea mult pentru el.

Existase cineva pe care ar fi putut să o iubească, o fată înaltă, cu ochi căprui și părul rebel. Avea acel soi de energie, acel *joie de vivre* care îi plăcuse la Billie. O cunoscuse la Harvard în perioada în care își dădea doctoratul. Într-o seară, târziu, în timp ce se plimbau

împreună prin campus, ea l-a luat de mână și i-a spus: „Sunt măritată". Pe urmă l-a sărutat și a plecat. Acela fusese singurul moment în care a crezut că se îndrăgostise.

– Dar tu? a întrebat-o, la rândul lui, pe Elspeth. Peg s-a măritat, Billie e deja în divorț... trebuie să le ajungi din urmă.

– A, știi și tu cum este cu noi, cele care lucrăm pentru guvern.

Era o frază clișeu. În Washington erau atât de multe tinere femei care lucrau pentru guvern, încât depășeau numărul bărbaților de cinci ori. În consecință, se crease în legătură cu ele un stereotip, că ar fi fost frustrate din punct de vedere sexual și disperate să-și găsească un iubit. Luke nu credea că Elspeth era astfel, dar, dacă ar fi vrut să evite răspunsul la întrebarea lui, avea tot dreptul.

Elspeth i-a zis să se uite la aragaz, cât avea ea să-și aranjeze puțin ținuta. Era o cratiță mare cu spaghete și una mai mică în care clocotea sosul de roșii. Luke și-a scos sacoul și cravata și a amestecat în sos cu o lingură din lemn. Paharul cu Martini îl binedispusese, mâncarea mirosea bine și era împreună cu o femeie pe care o plăcea cu adevărat. Se simțea fericit.

A auzit-o pe Elspeth strigându-l, cu o voce neobișnuit de vlăguită.

– Luke... poți să vii puțin?

A intrat în baie după ea. Rochia lui Elspeth atârna pe ușă și ea rămăsese doar în sutienul fără bretele, de culoarea piersicii, și într-o jupă asortată, în ciorapi și pantofi.

– Mi-a intrat săpun în ochi, fir-ar să fie! Vrei să încerci să-l scoți?

Luke a umplut chiuveta cu apă rece.

– Apleacă-te deasupra chiuvetei, cu fața cât mai aproape de apă, a zis el, susținând-o cu mâna stângă lipită între omoplați.

Pielea deschisă de pe spatele fetei era catifelată și caldă la atingere. Luke a luat apă în căușul palmei drepte și a ridicat-o spre fața lui Elspeth.

– E mai bine, a spus ea.

I-a clătit ochiul de mai multe ori, până când ea a zis că nu o mai ustură. Apoi a ridicat-o de la chiuvetă și i-a șters fața, tamponându-i-o cu un prosop curat.

– Ochiul îți este ușor injectat, însă cred că n-o să ai probleme, a liniștit-o Luke.

– Cred că arăt ca dracu'.

– Ba nu.

S-a uitat mai bine la ea. Ochiul era roșu și părul de pe partea lui se udase, dar, chiar și așa, arăta la fel de uluitor de frumoasă ca în ziua în care o văzuse pentru prima dată, în urmă cu mai bine de zece ani.

– Ești cu adevărat frumoasă!

Elspeth ținea încă bărbia ușor săltată, deși Luke terminase să o șteargă. Buzele i s-au deschis într-un surâs. Să o sărute a fost cel mai ușor lucru din lume. Și ea i-a răspuns la sărut, la început ezitant, pe urmă și-a încolăcit brațele în jurul gâtului lui, l-a tras spre ea și l-a sărutat apăsat.

Sutienul fetei îi presa pieptul. Ar fi trebuit să fie sexi, dar sârma acestuia era atât de dură, că îl zgâria pe Luke prin pânza subțire a cămășii. După o clipă el a făcut un pas înapoi, simțindu-se stânjenit.

– Ce-i? a întrebat ea.

Luke a atins ușor sutienul și a zis, zâmbind ușor:

– Mă rănește.

– Săracul de tine! a spus ea, prefăcându-se că îi e milă.

A dus o mână la spate și și-a desfăcut sutienul cu o mișcare rapidă. Acesta a căzut pe jos.

Îi atinsese sânii de câteva ori, în urmă cu mulți ani, însă nu-i văzuse niciodată. Erau albi și rotunzi și sfârcurile palide erau ridicate, din pricina excitației. Și-a încolăcit iar brațele în jurul gâtului lui și și-a lipit trupul de el. Avea sânii moi și catifelați.

– Uite, a zis ea, așa trebuie să se simtă.

După un timp Luke a ridicat-o în brațe, a intrat în dormitor și a pus-o pe pat. Ea și-a aruncat pantofii din picioare. El i-a atins marginea jupei și a zis:

– Îmi dai voie?

Fata a chicotit.

– Vai, Luke, ești așa de politicos!

El a râs. Era cumva caraghios, dar nu știa să fie altfel. Elspeth și-a săltat șoldurile și el i-a scos jupa. Chilotul roz se asorta cu restul lenjeriei.

– Nu mai întreba, a zis ea. Scoate-i, pur și simplu.

Când au făcut dragoste, a fost lent și intens. Ea i-a tot tras capul spre ea, sărutându-l, în timp ce el se mișca înăuntrul ei.

– Îmi doresc de atât timp asta, i-a șoptit ea la ureche.

Pe urmă a țipat de plăcere, de mai multe ori și a rămas întinsă pe spate, epuizată.

Curând după aceea Elspeth a adormit adânc, însă Luke a rămas treaz, gândindu-se la viața lui.

Întotdeauna își dorise o familie. Pentru el, fericirea însemna o casă mare, zgomotoasă, plină de copii, de prieteni și animale de companie. Și uite că ajunsese

la treizeci și trei de ani, era tot neînsurat și anii parcă treceau tot mai repede. După război, cariera devenise prioritatea lui, își zicea sieși. Se întorsese la facultate, să recupereze anii pierduți. Dar nu acesta era adevăratul motiv pentru care rămăsese burlac. Adevărul era că numai două femei îi ajunseseră vreodată în suflet: Billie și Elspeth. Billie îl mințise, însă Elspeth era acolo, lângă el. I-a privit trupul voluptuos, în strălucirea stinsă a felinarelor de afară, din piața Dupont Circle. Oare ce putea să fie mai bine decât să-și petreacă fiecare noapte așa, alături de o fată inteligentă, curajoasă ca un leu, care se purta minunat cu copiii și, peste toate astea, era uluitor de frumoasă?

Când s-a făcut ziuă, el s-a trezit și a făcut cafeaua și a dus-o în dormitor pe o tavă. Pe Elspeth a găsit-o în pat, stând în șezut și arătând încântător de somnoroasă. I-a zâmbit veselă.

– Trebuie să te întreb ceva, a zis el.

S-a așezat pe marginea patului și i-a luat mâna.

– Vrei să te căsătorești cu mine?

Zâmbetul fetei a dispărut, Elspeth părând tulburată de întrebarea lui.

– Doamne! a exclamat ea. Pot să mă gândesc?

7 A.M.

Gazele de evacuare trec prin ajutajul reactiv al rachetei precum o ceaşcă de cafea fierbinte turnată pe gâtul unui om de zăpadă.

Anthony a condus maşina spre Jefferson Memorial cu Larry aşezat pe bancheta din faţă, între el şi Pete. Era încă întuneric şi zona era pustie. A întors maşina şi a parcat, aşa încât farurile să lumineze orice alt autovehicul care s-ar fi apropiat.

Memorialul era un cerc dublu de coloane pe care se odihnea cupola acoperişului. Era aşezat pe o platformă înaltă, la care se ajungea prin partea din spate.

– Statuia are şase metri înălţime şi cântăreşte patru tone şi jumătate, i-a explicat el lui Larry. E făcută din bronz.

– Unde e?

– N-o vezi de aici, dar e în mijlocul stâlpilor acelora.

– Trebuia să venim pe lumină, s-a plâns Larry.

Anthony îl mai luase şi altă dată pe Larry la plimbare. Fuseseră la Casa Albă, la grădina zoologică şi la Muzeul Smithsonian. Mâncau hotdogi la prânz şi îngheţată după-amiaza şi Anthony îi cumpăra lui Larry o jucărie, înainte de a-l duce înapoi acasă. Întotdeauna se distrau bine. Anthony îşi iubea finul. Însă în acea zi, Larry îşi

dădea seama că nu era totul în ordine. Era prea devreme și voia să fie cu mama lui, și simțea, probabil, tensiunea care plutea în aer.

Anthony a deschis portiera.

– Larry, rămâi puțin aici, cât vorbesc cu Pete.

Cei doi bărbați au coborât din mașină. În aerul rece se vedea cum le ieșeau aburii respirației.

– O să aștept aici, i-a spus el lui Pete. Tu iei puștiul și îl duci să vadă monumentul. Să rămâi în partea asta, ca ea să-l zărească atunci când o să vină.

– Bine, a rostit Pete, pe un ton rece și tăios.

– Nu pot să sufăr chestia asta, a ținut să precizeze Anthony.

De fapt, trecuse de faza la care să-i mai pese. Larry era nefericit și Billie era înnebunită de teamă, dar o să le treacă amândurora, iar el nu avea de gând să lase sentimentele să-i stea în cale.

– N-o să le facem nimic, nici puștiului, nici maică-sii, a zis el, încercând să-l liniștească pe Pete. Dar ea o să ne spună unde s-a dus Luke.

– Și pe urmă ducem copilul înapoi.

– Nu.

– Nu?

Expresia de pe fața lui Pete a rămas ascunsă în întuneric, însă vocea i-a trădat consternarea.

– De ce nu?

– Fiindcă mai târziu este posibil să mai avem nevoie și de alte informații de la ea.

„Pete este neliniștit, dar o să accepte, cel puțin deocamdată", se gândea Anthony. A deschis portiera mașinii.

– Vino, Larry, i-a zis el băiatului. Unchiul Pete o să-ți arate statuia.

Larry a coborât și, cu o politețe precaută, a spus:

– După ce o văd, cred că aș vrea să merg acasă.

Lui Anthony i se ridică un nod în gât. Curajul de care dădea dovadă Larry aproape că îl copleșise. După o clipă, i-a răspuns pe un ton calm:

– O să vedem ce spune mami. Acum du-te!

Copilul l-a luat de mână pe Pete și au înconjurat monumentul, spre treptele din spate. Un minut după aceea au apărut în fața coloanelor, luminați de farurile mașinii.

Anthony și-a verificat ceasul. Peste șaisprezece ore racheta urma să fie lansată și, într-un fel sau altul, totul se va fi terminat. Șaisprezece ore însemna timp berechet ca Luke să cauzeze pierderi însemnate.

Billie ar fi trebuit să ajungă până în acel moment. Îl încercă un sentiment amar de îndoială. Oare avea convingerea că ea va veni? Era prea speriată și panicată ca să apeleze la poliție sau să pună la cale vreo șmecherie oarecare, de asta era sigur.

Avea dreptate. Câteva clipe mai târziu, o altă mașină se apropie. Anthony nu-i distingea culoarea, dar era un Ford Thunderbird. S-a oprit la douăzeci de metri de mașina lui Anthony și o siluetă mică, subțire, a coborât grăbită, lăsând motorul pornit.

– Bună, Billie, a salutat-o Anthony.

Femeia și-a mutat privirile de la el către monument și i-a văzut pe Pete și Larry pe platforma înaltă, privind spre cercul de coloane. A încremenit pe loc, fără să-și poată dezlipi ochii de la ei.

Anthony s-a apropiat de ea.

– Să nu încerci cumva ceva dramatic... să nu-l superi pe Larry.

– Nenorocitule, să nu-mi vorbești despre supărarea lui Larry!

Avea vocea gâtuită din cauza tensiunii. Era gata să izbucnească în lacrimi.

– Am fost obligat să fac asta.

– Nimeni nu e *obligat* să facă așa ceva.

Ostilitatea femeii nu era deloc surprinzătoare, însă, chiar și așa, disprețul pe care i-l simțea l-a rănit.

– Știi citatul acela din Thomas Jefferson, care e scris în interiorul monumentului cu litere de jumătate de metru? Scrie așa: „Am jurat în fața lui Dumnezeu să nu tolerez în veci nicio formă de tiranie asupra minții omului". De aceea fac toate astea.

– Nu-mi pasă care-ți sunt motivele. Ai uitat toate idealurile pe care le nutreai odată. Nimic bun nu poate să iasă dintr-o astfel de trădare.

Era o pierdere de timp să încerce să-i argumenteze.

– Unde e Luke? i-a tăiat-o el, scurt.

S-a lăsat o lungă tăcere. În sfârșit, Billie i-a răspuns:

– Luke a luat avionul spre Huntsville.

Anthony a oftat din rărunchi, mulțumit. Obținuse ceea ce-i trebuia.

Dar răspunsul ei era o surpriză.

– De ce Huntsville?

– Întrucât acolo face armata proiectarea rachetelor.

– Asta știu. Totuși de ce să se ducă tocmai azi acolo? Evenimentul cel mare e în Florida.

– Nu știu de ce.

Anthony încerca să-i citească expresia de pe chip, însă era prea întuneric.

– Am convingerea că îmi ascunzi ceva.

– Nu-mi pasă ce crezi tu. Îmi iau copilul și am plecat.

– Nu, n-o să-l iei, a replicat Anthony. Mai rămâne cu noi o vreme.

– De ce? a țipat Billie pe un ton plin de suferință. Doar ți-am spus unde a plecat Luke!

– S-ar putea să mai fie nevoie să ne ajuți și altfel.

– Nu e cinstit!

– Lasă, o să supraviețuiești, a zis el și i-a întors spatele.

Asta a fost greșeala lui.

* * *

Billie aproape că se așteptase la asta.

Când Anthony a făcut primii pași către mașină, ea s-a aruncat asupra lui. Cu umărul drept l-a izbit în șale. Femeia nu cântărea mai mult de 55 de kilograme, iar el avea, probabil, cu vreo douăzeci de kilograme mai mult, dar Billie a avut de partea ei elementul-surpriză și furia. Anthony s-a împiedicat și a căzut în față, pe mâini și genunchi. A gemut, de durere și surpriză.

Billie a scos Coltul din buzunarul hainei.

În timp ce Anthony încerca să se ridice de jos, l-a atacat din nou, de astă dată din lateral. Bărbatul s-a prăbușit iar, rostogolindu-se. Când a ajuns cu fața în sus, Billie s-a lăsat pe un genunchi lângă capul lui și i-a vârât cu sila în gură țeava pistolului. A simțit cum se sparge un dinte din dantura lui Carroll.

Bărbatul a încremenit.

Billie a eliberat intenționat siguranța pistolului și l-a pus în poziția de tragere. S-a uitat și a citit spaima în ochii lui. Nu se așteptase la un pistol. Pe bărbie i s-a prelins un strop de sânge.

Femeia a ridicat privirea. Larry și un alt bărbat se uitau la monument, fără să aibă habar ce se întâmpla jos. Și-a întors din nou atenția către Anthony.

– O să-ți scot pistolul din gură, a zis ea, gâfâind. Dacă faci o mișcare, te împușc. Dacă vrei să mai trăiești, trebuie să strigi la colegul tău și să-i spui exact ce-ți spun eu.

A tras țeava pistolului afară din gura lui Anthony și i-a îndreptat-o spre ochiul stâng.

– Acum, a zis ea. Strigă-l!

Anthony avu un moment de ezitare.

Billie i-a atins pleoapa cu țeava armei.

– Pete! a strigat el.

Maxell a întors capul, surprins. A urmat o pauză.

– Unde ești? a întrebat Pete, derutat, pentru că Billie și Anthony erau în afara razelor farurilor.

– Spune-i să rămână pe loc.

Anthony a tăcut mâlc. Billie i-a apăsat pistolul pe ochi și atunci el a strigat din nou:

– Rămâi pe loc!

Pete și-a dus mâna la frunte, încercând să străpungă întunericul, căutând locul de unde venea vocea.

– Ce se întâmplă? a strigat el. Nu te văd.

– Larry, eu sunt, mami, a strigat și Billie, apăsând și mai tare cu țeava în ochiul celui prăbușit pe spate. Unchiul Anthony o să-i spună omului de lângă tine să-ți dea drumul.

– Bine, bine! a răcnit acesta și ea a mai slăbit presiunea. Dă drumul copilului!

– Ești sigur? a întrebat Pete.

– Fă cum îți spun, pentru Dumnezeu... are pistolul îndreptat spre mine.

– Bine!

Pete i-a eliberat brațul lui Larry.

Copilul s-a repezit spre partea din spate a monumentului și a reapărut după câteva clipe, cât i-a trebuit ca să coboare treptele. A luat-o la fugă spre Billie.

– Nu așa! a zis ea, luptându-se să-și păstreze calmul în glas. Urcă în mașină, repede!

Larry a fugit la Thunderbird și a sărit înăuntru, trântind portiera.

Cu o mișcare fulgerătoare, Billie l-a lovit pe Anthony cu pistolul peste față, de ambele părți, cu toată puterea. Bărbatul a țipat de durere, dar înainte să se miște, ea i-a băgat din nou pistolul în gură. Gemând, el a rămas împietrit.

– Să-ți amintești de asta, a zis ea, dacă o să mai fii vreodată tentat să răpești un copil.

Billie s-a ridicat și i-a scos pistolul din gură.

– Stai liniștit, i-a ordonat ea.

Cu pistolul încă ațintit spre Anthony, s-a îndreptat cu spatele spre mașina ei. A ridicat ochii spre monument. Pete nu se clintise de acolo.

S-a urcat în mașină.

– Ai un pistol? a întrebat-o Larry.

Billie și-a îndesat Coltul în haină.

– Ești bine? l-a întrebat ea.

Băiatul a început să plângă.

Ea a băgat schimbătorul în viteza întâi și a apăsat pe accelerație.

8 A.M.

Rachetele mai mici, care acționează treptele a doua, a treia și ultima, folosesc drept oxidant un combustibil solid denumit T17-E2, un polisulfid cu perclorat de amoniu. Fiecare rachetă generează o forță de propulsie în spațiu de aproximativ 725 kilograme forță.

Bern a turnat niște lapte cald peste fulgii de porumb ai lui Larry, în timp ce Billie bătea un ou pentru friganele. Îi dăduseră copilului lor ceva bun de mâncare, să-l aline, dar mama lui simțea că și cei mari aveau nevoie de alinare. Larry mânca pofticios și în același timp asculta la radio.

– O să-l omor pe ticălosul ăla de Anthony, bombănea Bern, vorbind în șoaptă, să nu-l audă Larry. Pe crucea mea, am să-l omor.

Furia lui Billie dispăruse după ce îl pocnise pe Anthony cu pistolul peste față. Însă acasă era îngrijorată și speriată – în parte pentru Larry, care trăsese o spaimă grozavă, și în parte pentru Luke.

– Îmi e teamă că Anthony s-ar putea să încerce să-l omoare pe Luke, a zis ea.

Bern a pus o bucățică de unt în tigaia încinsă, apoi a înmuiat o felie de pâine albă în oul bătut pe care îl pregătise Billie.

– Nu-i chiar așa de ușor să-l ucizi pe Luke.

– Dar crede că a scăpat... nu știe că i-am spus lui Anthony unde este.

Cât timp Bern a prăjit pâinea dată prin ou, Billie a păşit în sus şi-n jos prin bucătărie, mușcându-şi buzele.

– Probabil că Anthony e deja pe drum spre Huntsville. Luke călătorește cu un avion destul de lent. Anthony ar putea să ia o cursă MATS şi să ajungă acolo înaintea lui. Trebuie să găsesc un mijloc de a-l preveni pe Luke.

– Să lași un mesaj la aeroport?

– Nu e suficient de sigur. Cred că va trebui să mă duc eu însămi până acolo. Este un avion Viscount care pleacă la ora nouă, nu-i așa? Unde e ghidul curselor de avion?

– Chiar pe masă.

Billie l-a ridicat. Zborul 271 decola din Washington exact la ora nouă. Spre deosebire de zborul lui Luke, acesta nu avea decât două escale şi ateriza la Huntsville cu patru minute înainte de ora douăsprezece. Cursa în care era Luke sosea abia la 2.23. Ar fi putut să-l aştepte la aeroport.

– Am ceva şanse, a zis ea.

– Atunci, ar trebui să o faci.

Billie a ezitat, privindu-l pe Larry, sfâşiată de imboldurile contradictorii.

Bern îi citi gândurile.

– N-o să i se întâmple nimic.

– Știu, însă nu vreau să-l părăsesc, mai ales azi.

– O să am eu grijă de Larry.

– Vrei să nu-l lași să se ducă la școală?

– Da, cred că e o idee bună, cel puțin pentru azi.

– Mi-am terminat fulgii de porumb, a intervenit băiatul.

– Înseamnă că ești gata să mănânci niște friganele, a spus Bern, punându-i o felie pe o farfurie. Vrei și niște sirop de arțar pe ea?

– Îhî.

– Ce înseamnă îhî?

– Da, te rog.

Bern i-a turnat niște sirop dintr-o sticlă.

Așezată față în față cu fiul ei, Billie l-a anunțat:

– Azi nu te duci la școală!

– Dar pierd ora de înot! a protestat puștiul.

– Poate că te duce tati la înot.

– Nu sunt bolnav!

– Știu, dragule, însă ai avut o dimineață destul de obositoare și trebuie să te odihnești.

Protestele lui Larry au mai liniștit-o pe Billie. Copilul părea să-și revină rapid. Totuși, nu s-ar fi simțit în largul ei să-l știe la școală, înainte ca toată tărășenia asta să se încheie.

Dar putea să-l lase cu tatăl lui. Bern era un agent cu experiență și știa cum să-și protejeze copilul. Billie a luat decizia. Se va duce la Huntsville.

– Distrează-te azi cu tati și poate că o să te duci mâine la școală, bine?

– Bine.

– Mami trebuie să plece acum.

Nu voia să facă o scenă dramatică atunci când își lua la revedere, pentru că asta nu ar fi făcut decât să-l sperie pe copil.

– Ne vedem mai târziu, a mai spus ea, degajat.

Când să iasă, l-a auzit pe Bern zicând:

– Fac pariu că nu mai poți să mănânci încă o friganea.

– Ba pot! a răspuns Larry.

Billie a închis ușa.

PARTEA A CINCEA

10.45 A.M.

Racheta va decola pe verticală, apoi se va apleca, intrând pe o traiectorie înclinată cu patruzeci de grade față de linia orizontului. În timpul zborului prin propulsie, prima treaptă este orientată cu ajutorul aripilor aerodinamice de ghidaj și al deflectoarelor mobile din carbon ale jetului de emisie al motorului.

Luke a adormit imediat ce și-a fixat centura de siguranță și nici nu a știut când a decolat de pe aeroportul din Newport News. A dormit buștean tot timpul cât avionul s-a aflat în aer, dar s-a trezit la fiecare aterizare zdruncinată pe încă o pistă, pe intermitentul lui traseu către vest, peste Virginia și Carolina de Nord. De fiecare dată când deschidea ochii, îl cuprindea anxietatea și își controla ceasul ca să vadă câte ore și minute mai rămâneseră până la lansare. Cât timp mica aeronavă rula pe pistă, Luke se fâțâia pe locul lui. Puțină lume debarca, una sau două persoane se îmbarcau și avionul decola din nou. Era ca o călătorie cu autobuzul.

Avionul a fost realimentat la Winston-Salem și pasagerii au coborât pentru câteva minute. De la terminal, Luke a telefonat la Redstone Arsenal și a cerut-o la telefon pe secretara lui, Marigold Clark.

– Doctore Lucas! Sunteți bine?

– Da, sunt, dar nu am decât vreo două minute la dispoziție. Lansarea a rămas pentru astă-seară?

– Da, la zece și treizeci de minute.

– Sunt în drum spre Huntsville... avionul o să aterizeze la ora două și douăzeci și trei. Încerc să-mi dau seama de ce am venit luni.

– Tot nu v-ați recuperat memoria?

– Nu. Deci nu ai habar de ce am făcut drumul până acolo?

– Așa cum v-am explicat, nu mi-ați spus.

– Și ce-am făcut?

– Păi, să vedem. V-am așteptat la aeroport cu o mașină a armatei și v-am adus aici, la bază. Ați intrat în Laboratorul de Calcul și pe urmă ați condus singur până în extremitatea de sud.

– Ce se află acolo, în capătul sudic?

– Platformele de testare statică. Am presupus că v-ați dus în Clădirea de Teste... uneori lucrați acolo... însă nu sunt sigură, pentru că n-am mers cu dumneavoastră.

– Și pe urmă?

– Mi-ați cerut să vă duc cu mașina acasă.

Luke a surprins o notă de afectare în vocea ei.

– Am așteptat în mașină și ați intrat pentru doar câteva minute. Apoi v-am dus la aeroport.

– Asta e tot?

– Tot ce știu.

Luke a scos un geamăt de frustrare. Fusese sigur că Marigold avea să-i ofere câteva indicii.

Disperat, s-a lansat pe o altă direcție cu întrebările.

– Cum arătam?

– În ordine, dar mintea vă era în altă parte. Erați preocupat, acesta e cuvântul potrivit. Mi-am imaginat că vă îngrijora ceva. Așa se întâmplă mereu cu voi, oamenii de știință. Pe mine nu mă deranjează.

– Purtam hainele mele obișnuite?

– Unul dintre sacourile alea drăguțe, de tweed.

– Aveam ceva în mână?

– Doar servieta obișnuită. A, și un dosar.

Pentru o clipă Luke nu a mai putut să respire.

– Un dosar? a repetat el, cu glasul gâtuit.

O stewardesă l-a întrerupt, zicându-i:

– Doctore Lucas, vă rog, trebuie să vă îmbarcați.

Luke a acoperit receptorul cu mâna și a spus:

– Doar o clipă.

Apoi i s-a adresat lui Marigold:

– Era ceva special la dosarul acela?

– Un dosar obișnuit, de armată, din carton subțire și cafeniu, destul de mare ca să intre în el documente și scrisori oficiale.

– Ai idee ce era în el?

– Doar hârtii, după cum arăta.

Luke încerca să respire normal.

– Câte foi de hârtie? Una, zece, o sută? a întrebat el, străduindu-se să respire normal.

– Vreo cincisprezece, douăzeci, presupun.

– Ți s-a întâmplat să zărești ce fel de documente erau?

– Nu, domnule, nu le-ați scos din dosar.

– Și mai aveam încă dosarul când m-ai dus la aeroport?

La celălalt capăt s-a lăsat tăcerea.

Stewardesa revenise.

– Doctore Lucas, dacă nu vă îmbarcați, o să plecăm fără dumneavoastră.

– Vin, vin, a zis Luke și apoi a început să repete întrebarea pusă lui Marigold. Mai aveam dosarul...

– Am auzit, l-a întrerupt secretara. Încerc să-mi amintesc.

– Nu te grăbi, a spus Luke, mușcându-și buza.

– Nu pot spune dacă îl aveați acasă.

– Dar la aeroport?

– Știți ce, nu cred că îl aveați atunci. Vă și văd cum vă îndepărtați de mine, spre terminal, și vă văd, cu geanta într-o mână, iar în cealaltă... nimic.

– Ești sigură?

– Da, acum sunt. Probabil că dosarul l-ați lăsat undeva aici, ori la baza militară, ori acasă.

Luke procesa informațiile în minte cu repeziciune. Era sigur că dosarul acela era exact motivul călătoriei lui la Huntsville. În el se afla secretul pe care îl descoperise, cel pe care Anthony își dorea cu atâta disperare ca el să-l uite. Poate că era o copie după original și el o pusese bine undeva, la păstrare. De aceea îi ceruse lui Marigold să nu spună nimănui despre sosirea lui. Poate să fi părut o precauție excesivă, însă nu încăpea îndoială că el adoptase astfel de obiceiuri în vremea războiului.

Dacă ar reuși să găsească dosarul, ar descoperi și secretul.

Stewardesa renunțase la el și o vedea cum alerga pe asfaltul pistei. Motoarele avionului erau deja pornite.

– Cred că dosarul acela ar putea să fie foarte important, i-a zis el lui Marigold. N-ai putea să te uiți primprejur, să vezi dacă nu e pe acolo?

– Doamne, doctore Lucas, aici e o bază militară! Doar știți că trebuie să fie vreun milion de dosare dintr-astea, cafenii, pe aici, nu? De unde să știu eu care e ăla pe care îl aveați dumneavoastră în mână?

– Doar uită-te și vezi dacă nu e vreunul pus undeva unde n-ar trebui să fie. Imediat ce aterizez la Huntsville o să merg acasă, să caut și acolo. Pe urmă, dacă nu-l găsesc, o să vin la bază.

Luke a închis și a luat-o la fugă spre avion.

11 A.M.

Planul de zbor este programat dinainte. În timpul zborului, semnalele transmise telemetric computerului activează sistemul de ghidaj, pentru a menține traiectoria.

Cursa MATS spre Huntsville era plină de generali. Redstone Arsenal făcea mai mult decât să proiecteze rachete spațiale. Era sediul Comandamentului Militar Artilerie-Rachete. Ținând evidența unor astfel de lucruri, Anthony știa că în baza militară era realizat și testat tot felul de armament – de la racheta Redeye, de mărimea unei bâte de baseball, destinată trupelor terestre împotriva avioanelor inamice, și până la uriașa rachetă sol-sol, poreclită Cinstitul John. Fără îndoială, în bază erau o grămadă de ștabi cu epoleți.

Anthony purta ochelari de soare, care îi ascundeau ochii învinețiți de Billie. Buza nu-i mai sângera, iar dintele spart nu se vedea decât atunci când vorbea. În ciuda rănilor, se simțea plin de energie: era la un pas de a-l prinde pe Luke.

Oare trebuia să profite de prima ocazie ca să-l ucidă? Era cel mai simplu și, de aceea, tentant. Însă îl îngrijora faptul că nu știa exact ce avea Luke de gând. Trebuia să ia o decizie. Totuși, când s-a urcat în avion era nedormit de

patruzeci și opt de ore, așa că a ațipit. A visat că era din nou în vârstă de douăzeci și unu de ani, copacii înalți din campusul de la Harvard aveau frunze tinere și dinaintea lui, ca un drum larg, se așternea o viață plină de măreațe posibilități. Pe urmă s-a trezit cu Pete care îl zgâlțâia, în timp ce un caporal deschidea ușa avionului, iar el a tras în piept briza caldă a Alabamei.

Huntsville avea un aeroport civil, dar nu acolo aterizaseră. Cursele MATS aveau desemnată o pistă specială din cadrul bazei militare Redstone Arsenal. Clădirea terminalului era o baracă mică de lemn, iar turnul de control, o schelă metalică de macara, cu o singură incintă în vârf, de unde se dirija traficul aerian.

Anthony a scuturat din cap, ca să-și limpezească mintea și a traversat gazonul pârjolit. Avea în mână o geantă mică în care erau pistolul, un pașaport fals și cinci mii de dolari în numerar, trusa de urgență fără de care nu se urca niciodată într-un avion.

Adrenalina îl însufleța. În următoarele câteva ore avea să ucidă un om, pentru prima dată de la război încoace. Stomacul i se strângea când se gândea la asta. Unde s-o facă? O variantă era să-l aștepte pe Luke la aeroportul Huntsville, să-l urmărească atunci când o să plece și să-l împuște undeva, pe șosea. Însă asta comporta un risc foarte mare. Luke nu avea să fie o țintă prea ușoară. Putea încă să-i scape dacă Anthony nu era extrem de atent.

Poate că ar fi fost mai bine să afle unde intenționa Luke să meargă, să ajungă acolo înaintea lui și să-l surprindă într-o ambuscadă.

– Merg să pun niște întrebări la bază, i-a spus el lui Pete. Tu du-te la aeroport și stai de pază. Dacă sosește Luke sau se întâmplă orice altceva, încearcă să dai de mine aici.

La marginea pistei aștepta un tânăr în uniformă de locotenent, care ținea o pancartă pe care scria „Domnul Carroll, Departamentul de Stat". Anthony i-a strâns mâna.

– Domnule, vă transmit salutări din partea colonelului Hickam, a rostit locotenentul, pe un ton oficial. Așa cum a solicitat Departamentul de Stat, v-am asigurat o mașină.

A făcut semn cu mâna spre un Ford kaki.

– E perfect, a zis Anthony.

Telefonase la baza militară înainte de a se îmbarca în avion, susținând cu obrăznicie că era pe teren din ordinul șefului CIA, Allan Dulles, și a solicitat cooperarea armatei într-o misiune vitală ale cărei detalii erau strict secrete. Avusese afect, locotenentul părea dornic să-i facă pe plac.

– Colonelul Hickam ar fi bucuros dacă ați trece pe la sediu, când o să vi se pară nimerit.

Locotenentul i-a oferit lui Anthony o hartă și acesta și-a dat seama că baza militară era uriașă. Se întindea pe câțiva kilometri spre sud, până la râul Tennessee.

– Clădirea de comandă este marcată pe hartă, a continuat militarul. Și avem un mesaj, în care sunteți rugat să-l sunați pe domnul Carl Hobart, la Washington.

– Mulțumesc, domnule locotenent. Unde este biroul doctorului Claude Lucas?

– E Laboratorul de Calcul, a explicat locotenentul, apoi a scos un pix și a făcut un semn pe hartă. Dar săptămâna aceasta toată lumea de acolo e la Cape Canaveral.

– Doctorul Lucas are o secretară?

– Da... doamna Marigold Clark.

Ea era cea care s-ar putea să știe pe unde umbla Luke.

– Bun, domnule locotenent. Ți-l prezint pe colegul meu, Pete Maxell. Trebuie să ajungă la aeroportul civil, să aștepte sosirea unei curse.

– Sunt bucuros să-l conduc chiar eu până acolo, domnule.

– Mulțumesc. Dacă va trebui să ia legătura cu mine aici, la bază, care este cea mai bună modalitate?

Locotenentul s-a uitat la Pete.

– Domnule, puteți să lăsați un mesaj la biroul colonelului Hickam, iar eu o să încerc să i-l transmit domnului Carroll.

– E bine și așa, a rostit Anthony, hotărât. Să-i dăm drumul.

S-a suit în Ford, a verificat harta și a pornit. Baza militară era una tipică. Drumuri drepte tăiau zona împădurită și accidentată, întreruptă de dreptunghiuri perfecte de pajiște, cu iarba periuță, ca o tunsoare de recrut. Construcțiile erau toate clădiri cu acoperișurile plate, din cărămidă roșie. Baza era bine marcată cu indicatoare și lui Anthony nu i-a fost greu să găsească Laboratorul de Calcul, o construcție în formă de T, cu două niveluri. Se întreba de ce aveau nevoie de atât spațiu pentru niște calcule, dar apoi și-a dat seama că, probabil, acolo era un computer foarte puternic.

A parcat în fața laboratorului și a stat câteva minute să se gândească. Întrebarea pe care trebuia să o pună era una simplă: unde anume plănuia Luke să meargă în Huntsville? Probabil că Marigold știa, însă l-ar fi protejat pe Luke și ar fi fost reticentă în fața unui străin, mai ales a unuia cu amândoi ochii învinețiți. Totuși, fusese lăsată la bază, în timp ce mai toți cu care lucra plecaseră la Cape Canaveral pentru marele eveniment, așa că, probabil, îi era urât și se plictisea.

Anthony a intrat în clădire. Într-o zonă de spațiu deschis se aflau trei birouri mici, fiecare cu câte o mașină de scris. Două dintre ele erau neocupate. La al treilea stătea o femeie de culoare de vreo cincizeci de ani, care purta ochelari cu ramele decorate cu ștrasuri și o rochie de bumbac imprimată cu margarete.

– Bună ziua, a spus el.

Femeia a ridicat privirile. Anthony și-a scos ochelarii de soare. Surprinsă, a căscat ochii la vederea felului în care arăta el.

– Bună! Cu ce pot să vă fiu de folos?

Cu o sinceritate simulată, Anthony a răspuns:

– Doamnă, caut și eu o nevastă care să nu mă bumbăcească.

Marigold a izbucnit în râs.

Anthony și-a tras un scaun și s-a așezat pe laterala biroului.

– Vin de la biroul colonelului Hickam. O caut pe Marigold Clark. Unde o găsesc?

– Eu sunt.

– A, nu. Don'șoara Clark pe care o caut e o femeie în toată firea. Dumneavoastră nu sunteți decât o copilă.

– Ei, gata cu glumele, a zis ea, dar i-a zâmbit cu gura până la urechi.

– Doctorul Lucas e pe drum încoace... presupun că știți asta.

– M-a sunat azi-dimineață.

– Când este așteptat să sosească?

– Avionul lui aterizează la ora 2.23.

Informația era utilă.

– Deci pe la trei o să fie aici.

– Nu e musai.

– Aha. Și de ce nu?

Femeia i-a spus exact ce voia să știe.

– Doctorul Lucas a zis că mai întâi trece pe acasă și pe urmă vine încoace.

Era perfect. Lui Anthony aproape că nu-i venea să creadă ce noroc avea. Luke se ducea de la aeroport direct acasă. Anthony putea să se ducă să-l aștepte acolo și pe urmă să-l împuște de îndată ce pășea în casă. Nu vor fi martori. Dacă folosea amortizorul, nimeni nu va auzi nici măcar împușcătura. O să lase cadavrul acolo unde se va prăbuși și va pleca nestingherit. Cum Elspeth era în Florida, cadavrul s-ar putea să nu fie descoperit câteva zile.

– Mulțumesc, i-a spus el lui Marigold și s-a ridicat în picioare. A fost o plăcere să vă cunosc.

A ieșit din clădire înainte ca ea să apuce să-l întrebe cum îl cheamă. A revenit la mașină și s-a îndreptat spre clădirea centrului de comandă, un monolit cu trei niveluri și aspectul unei închisori. A găsit biroul lui Hickam. Colonelul nu era acolo, însă sergentul l-a condus într-o cameră goală, unde era un telefon.

A sunat la Clădirea Q, dar nu a vorbit cu șeful lui, Carl Hobart. În schimb, a cerut legătura la șeful acestuia, George Cooperman.

– George, ce e?

– Ai împușcat pe cineva noaptea trecută? l-a întrebat Cooperman și vocea lui tabagică suna și mai gravă decât de obicei.

Făcând un efort, Anthony a intrat în pielea aventurierului, personaj care îi plăcea așa de mult lui Cooperman.

– Mă rog, cine ți-a zis?

– Un colonel de la Pentagon l-a sunat pe Tom Ealy, la biroul șefului mare, și Ealy i-a spus lui Carl Hobart, care a avut un orgasm.

– Nu există nicio dovadă. Am strâns toate cartușele goale.

– Afurisitul ăla de colonel a găsit o gaură de nouă milimetri în afurisitul de perete și și-a dat seama ce a provocat-o. Ai rănit pe cineva?

– Din păcate, nu.

– Acum ești în Huntsville, nu?

– Mda.

– Trebuie să te întorci imediat aici.

– Atunci, bine că n-am luat legătura cu tine.

– Anthony, ascultă-mă. Întotdeauna o las mai moale cu tine, cât pot de mult, pentru că obții rezultate. Însă de data asta nu mai pot să te acopăr. De aici încolo ești pe cont propriu, amice.

– Așa îmi și place.

– Noroc!

Anthony a închis și a rămas cu ochii ațintiți pe telefon. Nu prea mai avea mult timp. Rolul ăsta de Billy

the Kid începea să nu mai țină. Nu mai putea continua să nu respecte ordinele. Trebuia să încheie rapid chestiunea asta.

A căutat-o pe Elspeth la Cape Canaveral.

– Ai vorbit cu Luke? a întrebat-o el.

– Mi-a telefonat la șase și jumătate azi-dimineață, a răspuns ea și vocea îi era cam nesigură.

– De unde?

– Nu a vrut să-mi spună unde este, unde se duce sau ce are de gând să facă, deoarece se temea să nu-i fie ascultat telefonul. Dar mi-a spus că tu ești răspunzător pentru amnezia lui.

– E în drum spre Huntsville. Eu acum sunt la Redstone Arsenal. Mă duc la voi acasă să-l aștept acolo. Pot să intru în casă?

Elspeth i-a răspuns cu o altă întrebare.

– Tot mai încerci să-l protejezi?

– Sigur că da.

– Nu va păți nimic?

– Nu pot decât să fac tot posibilul.

A urmat o pauză și pe urmă ea a zis:

– E o cheie sub ghiveciul cu boungainvillea, în curtea din spate.

– Mulțumesc.

– Ai grijă de Luke, da?

– Ți-am zis că o să fac tot ce pot!

– Nu te răsti la mine, a rostit Elspeth, pe un ton mai apropiat de firea ei.

– O să am grijă de el, a asigurat-o el și a închis.

S-a ridicat să plece, dar a sunat telefonul.

Se întreba dacă ar trebui să răspundă. „Ar putea să fie Hobart. Însă șeful Serviciilor Specializate nu știe că sunt în biroul colonelului Hickam. Numai Pete știe asta", a reflectat Anthony.

A ridicat telefonul.

Era Pete.

– Doctorița Josephson e aici! l-a înștiințat el.

– La naiba!

Anthony fusese sigur că Billie ieșise din peisaj.

– Tocmai a coborât din avion?

– Da, probabil că a luat o cursă mai rapidă decât cea în care e Lucas. Acum stă în clădirea terminalului, ca și cum ar aștepta.

– Pe el îl așteaptă, a zis Anthony, hotărât. S-o ia dracu'. A venit să-l prevină că suntem aici. Trebuie s-o iei de acolo.

– Cum?

– Nu mă interesează... scapă de ea, cum o fi!

MIEZUL ZILEI

Orbita satelitului Explorer se va afla la treizeci și patru de grade de ecuator. În raport cu suprafața terestră, el se va îndrepta către sud-est, deasupra Oceanului Atlantic, în direcția vârfului sudic al Africii, apoi spre nord-est, peste Oceanul Indian și Indonezia, spre Pacific.

Aeroportul Huntsville era mic, dar foarte aglomerat. Clădirea unicului terminal avea un ghișeu pentru închirieri auto al companiei Hertz, câteva distribuitoare automate și un șir de cabine telefonice. Imediat ce a ajuns, Billie a verificat când sosea cursa lui Luke și a aflat că avea cel puțin o oră întârziere și că deci va ateriza la ora 3.15. Trebuia să aștepte trei ore.

Și-a luat o ciocolată și o băutură Dr Pepper de la automatul de dulciuri. Și-a pus jos geanta metalică în care avea Coltul și a rămas sprijinită de un zid, gânditoare. Cum să procedeze? Imediat ce o să-l vadă pe Luke o să-l avertizeze că Anthony era acolo. Luke o să fie prevenit și va putea să ia măsuri – dar nu și să se ascundă. Trebuia să afle ce făcuse în Huntsville luni și pentru asta o să fie nevoit să se deplaseze de colo-colo. Trebuia să riște. Nu putea să facă și ea ceva ca să-l protejeze?

În timp ce Billie își storcea mintea, s-a apropiat de ea o fată în uniforma Liniilor Aeriene Capital.

– Sunteți doctorița Josephson?

– Da.

– Am un mesaj pentru dumneavoastră, transmis telefonic, a zis stewardesa și i-a întins un plic.

Billie s-a încruntat. Cine știa că era acolo?

– Mulțumesc, a zis ea, în șoaptă, rupând plicul ca să-l deschidă.

– Cu plăcere. Vă rog să ne spuneți dacă putem să vă mai fim de folos în vreun fel.

Billie a ridicat privirea și i-a zâmbit. Uitase cât de politicoși erau oamenii din sud.

– Așa o să fac. Mulțumesc.

„Rog sunați-l pe doctorul Lucas în Huntsville JE 6–4231."

Era contrariată. Oare Luke ajunsese deja? Și de unde știa el că ea o să fie acolo?

Nu exista decât un singur fel de a afla. A aruncat sticla de suc într-un coș și a căutat o cabină telefonică.

La numărul format i s-a răspuns imediat și o voce masculină a spus:

– Laboratorul de testare componente.

Se părea că Lucas era deja la Redstone Arsenal. Cum reușise, oare?

– Cu doctorul Claude Lucas, vă rog.

– O clipă.

După o scurtă pauză, vocea a revenit:

– Doctorul Lucas a ieșit un moment. Cine îl caută, vă rog?

– Doctorița Bilhah Josephson, am primit un mesaj să-l sun la acest număr.

Vocea bărbatului s-a schimbat imediat.

– A, doamna doctor Josephson, mă bucur că v-am găsit! Doctorul Lucas voia neapărat să ia legătura cu dumneavoastră.

– Ce face acolo? Credeam că e încă în avion.

– Securitatea militară l-a preluat din avion la Norfolk, Virginia, și l-a urcat într-o cursă specială. A ajuns de mai bine de o oră.

Billie era ușurată că Luke se afla în siguranță, însă în același timp era surprinsă.

– Ce face acolo?

– Cred că știți.

– Bine, cred că da. Cum merge?

– Bine... dar nu pot să vă dau detalii, mai ales prin telefon. Puteți să ajungeți până la noi?

– Unde sunteți?

– Laboratorul e cam la o oră în afara orașului, pe șoseaua către Chattanooga. Aș putea să trimit un șofer de la noi să vă ia, însă cred că e mai repede dacă luați un taxi sau închiriați o mașină.

Billie a scos un carnet din geantă și a zis:

– Spuneți-mi cum ajung.

Apoi, amintindu-și de manierele ei sudiste, a adăugat:

– Vă rog, dacă nu vă deranjează.

1 P.M.

Motorul primei trepte trebuie oprit brusc și detașat imediat, altfel scăderea treptată a forței poate provoca agățarea primei trepte de treapta a doua și nealinierea acesteia. De îndată ce presiunea combustibilului scade, valvele se închid la cinci secunde prin detonarea unor bolțuri explozive cu arc. Arcurile cresc viteza treptei a doua cu 0,79 metri pe secundă, garantând faptul că ea se va separa în condiții de siguranță.

Anthony știa drumul până acasă la Luke. Petrecuse un weekend acolo, cu câțiva ani în urmă, la scurtă vreme după ce Luke și Elspeth s-au mutat în Pasadena. A ajuns acolo în cincisprezece minute. Era pe Echols Hill, o stradă cu case vechi, mari, la câteva minute de centrul orașului. A parcat după colț, așa încât Luke să nu aibă posibilitatea de a fi prevenit despre un vizitator.

A mers pe jos până la casă. Trebuia să se simtă destul de încrezător. Toate cărțile erau în mâna lui: surpriza, timpul și o armă. În schimb, avea o spaimă cu grețuri. Se întâmplase deja de două ori să fie convins că îl avea pe Luke în plasă și totuși acesta îi scăpase.

Tot nu știa de ce alesese Luke să ia avionul spre Huntsville în loc de Cape Canaveral. Decizia asta

inexplicabilă sugera că exista ceva despre care Anthony nu avea cunoștință, o surpriză neplăcută, care s-ar putea întoarce împotriva lui în orice clipă.

Casa era albă, în stilul colonial specific graniței dintre secole și avea o verandă cu stâlpi. Era prea mare pentru un cercetător din armată, dar Luke nu susținuse niciodată că ar trăi din ceea ce câștigă de la armată. Anthony a deschis o portiță dintr-un zid scund și a intrat în curtea din spate. N-ar fi fost greu să pătrundă acolo prin efracție, însă nu era nevoie. S-a dus la intrarea din spate. Lângă ușa de la bucătărie se afla un ghiveci de teracotă, unde era o bougainvillea revărsată peste marginile lui, iar sub ghiveci era o cheie mare din fier.

A descuiat și a intrat.

Deși exteriorul era demodat într-un fel, dar plăcut, interiorul era după ultima modă. Elspeth avea în bucătărie tot felul de gadgeturi. Casa era prevăzută cu un hol mare, decorat în culori vibrante, pastel, un living cu consolă TV și pick-up, și cu o sufragerie cu scaune moderne, cu picioarele depărtate, și servante. Anthony prefera mobila tradițională, însă trebuia să recunoască faptul că designul din casa lui Luke era elegant.

În timp ce stătea în living, cu ochii țintă la canapeaua arcuită, tapițată cu vinilin roz, i-a revenit în minte amintirea sfârșitului de săptămână pe care îl petrecuse acolo. Într-o oră își dăduse seama că nu mergea bine căsătoria lor. Elspeth flirtase toată seara, ceea ce la ea era un semn de tensiune, iar Luke adoptase un ton silit de veselă ospitalitate, cu totul nefiresc.

Dăduseră o petrecere cu cocktailuri în sâmbăta aceea și invitaseră o mulțime de tineri din Redstone Arsenal.

Camera aceea fusese plină de cercetători prost îmbrăcați, care discutau despre rachete, de tineri ofițeri care vorbeau despre șansele de promovare și de femei drăguțe care bârfeau despre intrigile vieții dintr-o bază militară. Gramofonul fusese ticsit cu discuri cu muzică jazz, dar în seara aceea muzica suna a jelanie, și nu a veselie. Luke și Elspeth se îmbătaseră – un lucru rar pentru amândoi –, iar Elspeth devenise și mai frivolă, în timp ce Luke era din ce în ce mai tăcut. Lui Anthony i se păruse dureros să-i vadă nefericiți pe acești doi oameni, pe care îi plăcea și îi admira și întreg weekendul îl deprimase.

Apoi lunga dramă a vieților lor întrețesute ajunsese la o inevitabilă încheiere.

Anthony s-a decis să cerceteze casa. Nu știa ce anume căuta. Dar poate că o să dea peste ceva care să-i ofere un indiciu despre motivul venirii lui Luke acolo și care să-l atenționeze despre un eventual pericol. Și-a pus o pereche de mănuși din cauciuc, pe care le-a găsit în bucătărie. Până la urmă o să se desfășoare o investigație criminologică și nu voia să lase amprente.

A început din birou, o încăpere mică, înțesată cu rafturi pline cu cărți științifice. S-a așezat la biroul lui Luke, orientat cu fața spre curtea din spate, și a deschis sertarele.

Au urmat două ore în care a cercetat casa de sus și până jos. Nu a găsit nimic.

A scotocit fiecare buzunar al fiecărui costum din dulapul bine garnisit al lui Luke. A deschis fiecare carte din birou, ca să verifice hârtiile ascunse între paginile lor. A ridicat capacul tuturor recipientelor din plastic din frigiderul imens, cu două uși. S-a dus în garaj și a

căutat în frumosul Chrystler 3000C – cel mai rapid sedan din lume, după părerea ziarelor –, de la farurile aerodinamice și până la aripioarele ca de rachetă.

Pe parcurs a aflat câteva secrete intime. Elspeth își vopsea părul, folosea somnifere prescrise de un medic și suferea de constipație. Luke utiliza un șampon împotriva mătreții și era abonat la revista *Playboy*.

Pe masa din hol era o grămadă de corespondență, probabil pusă acolo de fata în casă. Anthony a răsfoit scrisorile, însă nu era nimic interesant: un pliant de la supermarket, revista *Newsweek*, o vedere din Hawaii, de la Ron și Monica, plicuri cu porțiuni din celofan pentru adresă, ceea ce arăta că erau scrisori oficiale.

Căutarea nu avusese niciun rezultat. Tot nu știa ce atu ar fi putut să aibă Luke în mânecă.

S-a dus în living. A ales o poziție din care să poată privi printre șipcile jaluzelelor la peluza din fața casei, dar și prin ușa deschisă, spre holul de la intrare. S-a așezat pe canapeaua de vinilin roz.

Și-a scos arma, a verificat dacă era complet încărcată și i-a fixat amortizorul.

A încercat să se calmeze singur, imaginându-și dinainte scena. O să-l vadă pe Luke sosind de la aeroport, probabil cu un taxi. O să-l privească pășind pe peluza din față, scoțându-și cheia și deschizând ușa din față a casei sale. Luke va intra în hol, va închide ușa și apoi se va îndrepta spre bucătărie. Când o să treacă prin living o să se uite prin ușa deschisă și o să-l vadă pe Anthony așezat pe canapea. O să se oprească, o să ridice din sprâncene, surprins, și o să deschidă gura să spună ceva. În mintea lui o să fie ceva de genul „Anthony? Ce dracu'...?" Dar nu

va rosti nicio vorbă. Privirea o să-i cadă pe pistolul ținut perfect orizontal în poala lui Anthony și o să priceapă care îi era soarta, cu o fracțiune de secundă înainte de a-i fi pecetluită.

Pe urmă Anthony o să-l împuște mortal.

3 P.M.

Un sistem de duze de aer comprimat, montate în coada compartimentului cu echipamente, va controla înclinarea vârfului, atunci când racheta se va afla în spațiu.

Billie se rătăcise.

De jumătate de oră știa asta. Plecase de la aeroport într-un Ford închiriat, cu câteva minute înainte de ora unu, trecuse prin centrul orașului Huntsville, pe urmă a intrat pe autostrada 59 spre Chattanooga. Se întrebase de ce ar fi fost laboratorul de testare a componentelor la o oră distanță de bază și și-a închipuit că motivele țineau de securitate: poate că exista pericolul ca respectivele componente să explodeze în timpul testării. Dar nu s-a gândit prea mult la acest lucru.

Indicațiile pe care le primise erau să intre pe un drum național, la exact cincizeci de kilometri de Huntsville. Își potrivise kilometrajul la zero pe Main Street, dar când cifrele au ajuns la cincizeci, nu era în dreptul niciunei intersecții. Cu un ușor sentiment de neliniște, a continuat să meargă mai departe câțiva kilometri și a făcut pe primul drum la dreapta.

Indicațiile, care păruseră foarte exacte atunci când le-a notat, nu prea corespundeau cu drumurile pe care ajunsese și devenea tot mai neliniștită, însă a continuat să conducă, încercând să găsească explicația cea mai plauzibilă. Evident, s-a gândit ea, bărbatul cu care vorbise nu a fost de încredere, așa cum păruse la telefon. Și-ar fi dorit să fi vorbit direct cu Luke în persoană.

Peisajul devenea tot mai sălbatic, fermele, dărăpănate, drumurile, pline de hârtoape și gardurile, rupte. Contrastul între ceea ce se așteptase să vadă și ceea ce vedea în jur s-a tot accentuat, până când Billie a ridicat mâinile în aer, disperată, și și-a recunoscut sieși că nu mai știa unde era. Era furioasă pe sine și pe prostul care îi dăduse indicațiile.

A întors mașina și a încercat să găsească drumul înapoi. Începuse să se întrebe dacă nu cumva se învârtea într-un cerc larg. Și-a poziționat mașina lângă un câmp unde un negru în salopetă de blugi și pălărie din paie întorcea pământul tare cu un plug manual. A oprit motorul și i s-a adresat.

– Caut laboratorul de testare a componentelor de la Redstone Arsenal, a zis ea.

Omul părea surprins.

– Baza militară? Păi, e tocmai înapoi, la Huntsville, dincolo de oraș, în sens opus.

– Dar au niște dependințe și pe aici.

– Nu, din câte am văzut eu.

Nu avea rost. Va trebui să sune la laborator și să ceară din nou să fie îndrumată.

– Pot să folosesc telefonul dumneavoastră?

– Da' n-am telefon.

Tocmai era să-l întrebe unde se afla cel mai apropiat telefon public, când a văzut teama din ochii lui. Și-a dat seama că îl punea într-o situație care îl neliniștea: era singur pe un câmp, împreună cu o femeie albă care bătea câmpii. I-a mulțumit rapid și a pornit mai departe.

După câțiva kilometri, a ajuns la un magazin de furaje prăpădit, care avea un telefon afară. A tras lângă el. Mai avea cu ea mesajul de la Luke și numărul de telefon. A băgat o monedă în aparat și a format numărul.

I s-a răspuns imediat. Era o voce de bărbat tânăr.

– Alo?

– Pot să vorbesc cu doctor Claude Lucas?

– Ai greșit numărul, scumpo.

„Oare nu reușesc să fac nimic ca lumea?", a chibzuit ea disperată.

– Nu e Huntsville JE 6–4231?

A urmat o pauză.

– Mda. Așa scrie pe cadran.

Billie a verificat încă o dată numărul din mesaj. Nu greșise.

– Încercam să sun la laboratorul de testare a componentelor.

– Păi, ați sunat la un telefon public de pe aeroportul Huntsville.

– Un *telefon public?*

– Da, doamnă.

Billie a început să-și dea seama că fusese trasă pe sfoară.

Vocea de la celălalt capăt al firului a continuat.

– Tocmai mă pregăteam s-o sun pe mama să vină să mă ia și când am ridicat receptorul v-am auzit cerând să vorbiți cu un tip Claude.

– La naiba! a izbucnit Billie.

A trântit telefonul, furioasă pe sine pentru credulitatea ei. Și-a dat seama că Luke nu fusese preluat din avionul de linie și dus la Huntsville cu o cursă militară și nu se afla la laboratorul de testare componente, indiferent unde o fi fost ăla. Întreaga poveste fusese o minciună destinată să o scoată pe ea din peisaj – și reușise. S-a uitat la ceas. Probabil că Luke aterizase deja. Anthony l-a așteptat... și ea ar fi putut la fel de bine să fi rămas în Washington, la cât de utilă îi fusese.

Cu disperarea în suflet, se întreba dacă Luke mai era încă în viață.

Dacă așa era, poate că ar mai putea încă să-l avertizeze. Era prea târziu ca să mai lase un mesaj la aeroport, totuși trebuia să existe cineva căruia să-i poată telefona. Și-a stors creierii. Și-a adus aminte că Luke avea o secretară la baza militară; un nume de floare...

Marigold[1].

A sunat la Redstone Arsenal și a cerut-o la telefon pe secretara doctorului Lucas. La capătul firului a auzit vocea unei femei cu un accent de Alabama.

– Laboratorul de Calcul, cu ce vă pot ajuta?

– Vorbesc cu Marigold?

– Da.

– Aici doctorița Josephson. Sunt o prietenă a doctorului Lucas.

[1] Marigold = crăiță. (n.tr.)

– Da.

Marigold părea suspicioasă.

Billie voia ca femeia să aibă încredere în ea.

– Cred că am mai vorbit o dată. Numele meu e Billie.

– A, da, îmi amintesc. Ce mai faceți?

– Sunt îngrijorată. Trebuie să-i transmit urgent un mesaj lui Luke. E cumva acolo?

– Nu, doamnă. S-a dus acasă la el.

– Ce face acolo?

– Caută un dosar.

– Un dosar?

Billie și-a dat imediat seama ce însemna asta.

– Un dosar pe care l-a lăsat aici luni, poate?

– Nu știu nimic despre asta, a răspuns Marigold.

Sigur că da, Luke îi spusese lui Marigold să păstreze secretă vizita lui de luni. Dar în acel moment nimic din toate acestea nu mai avea importanță.

– Dacă îl vezi pe Luke sau dacă te sună, poți, te rog, să-i transmiți un mesaj din partea mea?

– Desigur.

– Spune-i că Anthony e aici.

– Asta e tot?

– O să înțeleagă. Marigold... Nu-mi vine să-ți spun asta, de teamă să nu crezi că sunt nebună, dar cred că trebuie totuși să o fac. Luke este în pericol.

– Din cauza acestui Anthony?

– Da. Mă crezi?

– S-au întâmplat chestii și mai stranii de atât. Are legătură cu faptul că și-a pierdut memoria?

– Da. Dacă poți să-i transmiți mesajul, asta poate să-i salveze viața. Vorbesc serios.

– O să fac tot posibilul, doamnă doctor.

– Mulțumesc, a zis Billie și a închis.

Mai era, oare, cineva cu care ar fi putut să discute? S-a gândit la Elspeth.

A sunat centralista și a cerut legătura cu Cape Canaveral.

3.45 P.M.

După ce eliberează în spațiu treapta întâi, golită de combustibil, racheta intră pe o traiectorie în vid, iar sistemele de control pentru navigația spațială o poziționează astfel încât să se afle perfect la orizontală față de suprafața terestră.

La Cape Canaveral toată lumea era furioasă. Cei de la Pentagon ordonaseră o alertă de securitate. În acea dimineață, când sosise la bază, dornic să se apuce de lucru și să facă ultimele verificări pentru crucialul eveniment al lansării rachetei, personalul fusese pus să aștepte la coada formată la poartă. Unii stătuseră și câte trei ore în soarele Floridei. Rezervoarele mașinilor se goliseră, radiatoarele fierbeau, aerul condiționat nu mai funcționa și motoarele se calaseră, apoi nu au mai vrut să pornească. Fiecare mașină fusese cercetată – s-au ridicat capotele, gențile de golf au fost scoase afară din portbagaje, cauciucurile de rezervă, extrase din locașul lor. Nervii au izbucnit când toate gențile au fost deschise, fiecare recipient cu mâncare a fost despachetat și poșeta fiecărei femei răsturnată pe o masă pliantă, pentru ca poliția militară a colonelului Hide să scotocească printre

rujuri, scrisori de dragoste, tampoane și pansamente gastrice.

Dar asta nu fusese tot. Când oamenii au ajuns în laboratoarele și birourile lor, cât și în atelierele de inginerie, au fost din nou întrerupți de echipele de bărbați care le-au răscolit sertarele și dulapurile cu dosare, s-au uitat prin oscilatoarele și cutiile de vid și le-au luat mostrele de testare de pe mașinile unelte cu care lucrau. „Încercăm să lansăm o afurisită de rachetă", au explicat ei iar și iar, însă cei de la securitate doar scrâșneau din dinți și mergeau mai departe. În ciuda întreruperilor, lansarea a rămas în continuare programată pentru 10.30 p.m.

Elspeth era bucuroasă de dezordinea creată. Însemna că nimeni nu avea să observe că era prea distrasă ca să-și poată face treaba. Greșea programul și distribuia cu întârziere actualizările, iar Willy Fredrickson era și el prea distras ca să o certe. Elspeth nu știa unde era Luke și nu mai era prea convinsă că putea să aibă încredere în Anthony.

Când a sunat telefonul de pe biroul ei, cu puțin înainte de ora patru, inima i s-a oprit în loc.

A smuls receptorul din furcă.

– Alo?

– Sunt Billie.

– *Billie?*

Elspeth era cu adevărat surprinsă.

– Unde ești?

– Sunt în Huntsville, încerc să iau legătura cu Luke.

– Ce caută acolo?

– Un dosar pe care l-a lăsat aici luni.

Lui Elspeth i-a căzut falca.

– Luni a fost la Huntsville? N-am știut.

– Nimeni n-a știut în afară de Marigold. Elspeth, înțelegi ce se petrece?

– Credeam că da, a răspuns aceasta și s-a pornit să râdă în hohote... Dar acum nu mai știu nimic.

– Cred că viața lui Luke e în pericol.

– Ce te face să afirmi asta?

– Anthony a tras asupra lui seara trecută, la Washington.

Elspeth a înghețat.

– Oh, Dumnezeule!

– E prea complicat ca să-ți explic. Dacă te sună Luke, spune-i că Anthony e în Huntsville, da?

Elspeth încerca să-și revină din șoc.

– Ăăăă... sigur, bineînțeles că da.

– S-ar putea ca asta să-i salveze viața.

– Înțeleg... Billie... încă un lucru.

– Da.

– Să ai grijă de Luke, da?

S-a lăsat tăcerea.

– Ce vrei să spui? a întrebat Billie. Vorbești de parcă ar urma să mori.

Elspeth nu a răspuns. După un moment a întrerupt legătura. În gât i-a urcat un suspin. S-a luptat din răsputeri să se stăpânească. „Lacrimile nu ajută la nimic", și-a spus ea, dură. S-a liniștit singură. Pe urmă a format numărul de telefon de acasă, în Huntsville.

4 P.M.

Explorer va traversa pe orbita ei eliptică o distanță de 2 900 de kilometri în spațiu și apoi va reveni până la numai 300 de kilometri depărtare de suprafața terestră. Viteza de deplasare pe orbită a satelitului este de 29 000 de kilometri pe oră.

Anthony a auzit o mașină. S-a uitat pe fereastra din față a casei lui Luke și a văzut un taxi de Huntsville care a oprit la trotuar. A ridicat siguranța pistolului pe care îl ținea în mână. Gura i-a devenit uscată.

Telefonul a început să sune.

Era așezat pe una dintre cele două măsuțe triunghiulare aflate la capetele canapelei curbate. Anthony a fixat aparatul cu privirea îngrozită. A sunat încă o dată. Nehotărât, stătea ca paralizat. A privit din nou pe fereastră și l-a văzut pe Luke coborând din mașină. Apelul putea să fie unul lipsit de importanță, să nu fie nimic, cineva care greșise numărul. Dar ar putea să fie vorba și despre o informație vitală.

Groaza urca înăuntrul lui. Nu putea să răspundă la telefon și să tragă în cineva în același timp. Telefonul a sunat a treia oară. Panicat, s-a repezit la receptor.

– Da.

– Sunt Elspeth.

– Ce e? Ce e?

– Caută un dosar pe care l-a ascuns luni, în Huntsville, a zis ea șoptit, cu o voce încordată.

Într-o străfulgerare, Anthony a înțeles totul. Luke nu făcuse una, ci două cópii după planurile pe care le descoperise duminică. Un set de cópii îl adusese cu el la Washington, cu intenția de a-l înmâna la Pentagon, dar Anthony îl interceptase și copiile acelea erau la el. Din păcate, nu și-a imaginat că s-ar putea să mai fie și un al doilea set ascuns undeva, ca măsură de precauție. Uitase că Luke era veteran al luptei în Rezistența franceză, vigilent până la paranoia când era vorba de siguranță.

– Cine mai știe despre asta?

– Marigold, secretara lui. Și Billie Josephson... ea mi-a spus. S-ar putea să mai fie și alții.

Luke tocmai plătea șoferului de taxi. Anthony nu mai avea timp.

– Trebuie să pun mâna pe dosarul ăla, i-a zis el lui Elspeth.

– Așa m-am gândit și eu.

– Aici nu este... am scotocit prin toată casa, de sus și până jos.

– Atunci, probabil că e la subsol.

– Trebuie să mă țin după el câtă vreme îl caută.

Luke se apropia de ușa din față.

– Nu mai am timp, a zis Anthony și a trântit telefonul.

Îl auzea pe Luke descuind yala cu cheia, așa că a traversat în fugă holul și a intrat în bucătărie. A ieșit pe ușa din spate și a închis-o fără zgomot. Cheia era încă în

broască, pe dinafară. A răsucit-o încet, ea a căzut, iar el s-a aplecat și a strecurat-o sub ghiveciul de flori.

S-a lăsat pe vine și s-a târât de-a lungul verandei, fără să se depărteze de casă sau să se ridice deasupra nivelului ferestrei. În aceeași poziție a dat colțul și a ajuns în partea din față a casei. De acolo și până la stradă era complet descoperit. Era obligat să riște.

Cel mai potrivit i s-a părut să-și încerce norocul cât timp Luke își punea jos bagajul și își atârna haina în cuier. În acel moment era mai puțin probabil să privească pe geam.

Scrâșnind din dinți, a pășit cu repeziciune spre poartă. Rezista tentației de a se uita înapoi, așteptându-se în fiecare secundă să-l audă pe Luke strigând: „Hei! Oprește! Oprește-te sau trag!"

Nu s-a întâmplat nimic.

A ajuns în stradă și a mers mai departe.

4.30 P.M.

Satelitul are doi mici transmițători radio alimentați de baterii cu mercur nu mai mari decât niște baterii de lanternă. Fiecare transmițător are patru canale simultane de telemetrie.

Deasupra consolei pentru TV din living, lângă un lampadar din bambus, o ramă de tablou asortată, tot din bambus, încadra o fotografie color. Înfățișa o roșcată izbitor de frumoasă, cu o rochie de mireasă din mătase ivoar. Lângă ea, în frac cenușiu și vestă galbenă, stătea Luke.

S-a uitat la Elspeth din fotografie. Arăta ca un star de cinema. Era înaltă și elegantă, cu o siluetă voluptuoasă. „Norocos bărbat am fost dacă m-am însurat cu ea", s-a gândit Luke.

Casa nu i-a plăcut prea mult. Când a văzut prima dată exteriorul și glicina care urca pe stâlpii verandei umbroase, a simțit o bucurie în inimă. Dar interiorul era tot numai colțuri și muchii, și suprafețe lucioase, și culori tari. Totul era prea ordonat. A știut deodată că i-ar fi plăcut să trăiască într-o casă în care cărțile se revarsă de pe rafturi și câinele doarme fix de-a latul holului, unde pianul are urme circulare de cafea și o tricicletă

răsturnată blochează aleea de acces în garaj și trebuie să fie mutată ca să poți băga mașina.

În casa aceea nu trăia niciun copil. Nu existau nici animale de companie. Nimic nu era niciodată deranjat. Casa semăna cu o reclamă dintr-o revistă pentru femei sau cu un decor de pe platoul de filmare al unui serial TV de comedie. Îl făcea să simtă că oamenii care apăreau în camerele acelea erau actori.

A început să caute. Un dosar cafeniu, în culoarea specifică armatei, ar trebui să fie ușor de găsit – dacă nu cumva scosese documentele și aruncase dosarul. S-a așezat la masa din birou – biroul *lui* – și a început să caute prin sertare. Nu a găsit nimic important.

A urcat la etaj.

A rămas câteva secunde să se uite la patul mare, dublu, cu cuvertura lui galben cu albastru. Era greu de crezut că împărțea în fiecare noapte patul acela cu ființa răpitoare din fotografia de nuntă.

A deschis dulapul și, cu un șoc de plăcere, a văzut stativul plin de costume bleumarin și gri și de sacouri sport, din tweed, cămășile cu dungi subțiri sau în carouri, puloverele stivuite și pantofii lustruiți așezați pe suportul lor. Purta costumul acela furat de peste douăzeci și patru de ore și era tentat să-și rezerve cinci minute ca să facă un duș și să se schimbe cu un rând de haine ale lui. Dar a rezistat. Nu era timp de pierdut.

A scotocit cu atenție în toată casa. Peste tot unde se uita mai afla câte ceva despre el și soția lui. Le plăceau Glen Miller și Frank Sinatra, citeau Hemingway și Scott Fitzgerald, beau scotch marca Dewar și mâncau fulgi de cereale integrale și se spălau pe dinți cu pastă Colgate.

Cotrobăind prin dulapul lui Elspeth, a descoperit că soția lui cheltuia mult pe lenjerie scumpă. El, în schimb, avea o pasiune pentru înghețată, deoarece în congelator era din belșug, iar talia lui Elspeth era atât de mică, încât nu putea să mănânce prea mult, indiferent ce.

Până la urmă, a renunțat.

Într-un sertar de bucătărie a găsit cheile autovehiculului Chrysler din garaj. O să se urce în el și o să meargă la bază, să caute și acolo.

Înainte de a pleca a luat corespondența din hol și a frunzărit prin plicuri. Toate păreau cât se poate de oficiale, facturi și altele asemenea. Disperat să găsească un indiciu, a rupt plicurile și s-a uitat la fiecare scrisoare.

Una dintre ele era de la o doctoriță din Atlanta.

Începea astfel:

Stimată doamnă Lucas,

În urma controlului dvs. periodic, rezultatele analizelor de sânge s-au întors de la laborator și totul este normal.

Totuși...

Luke s-a oprit din citit. Ceva îi spunea că nu avea obiceiul să citească scrisorile altora. Pe de altă parte, era vorba despre soția lui și cuvântul „totuși" părea amenințător. Poate că era vorba despre o problemă medicală și în acest caz ar trebui să afle imediat.

A continuat să citească paragraful următor.

Totuși, sunteți sub greutatea normală, suferiți de insomnie și ultima dată când v-am văzut aveați

semne evidente că plânseserăți, deși ați precizat că nu era nimic în neregulă. Acestea sunt simptome ale depresiei.

Luke s-a încruntat. Era îngrijorător ce afla. De ce era deprimată? Ce fel de soț era el?

Depresia poate fi cauzată de modificări în echilibrul chimic al organismului, de probleme mintale nerezolvate, cum ar fi dificultățile de ordin marital sau de o traumă din copilărie, de exemplu moartea prematură a unuia dintre părinți. Tratamentul poate să includă administrarea de antidepresive și/sau terapie psihiatrică.

Devenea din ce în ce mai rău. Oare Elspeth era bolnavă mintal?

În cazul dumneavoastră, nu am nicio îndoială că starea respectivă are legătură cu tubectomia pe care ați suferit-o în 1954.

Ce era o tubectomie? Luke s-a dus la el în birou, a aprins lampa de pe masă, a luat *Enciclopedia Medicală a Familiei* și a căutat termenul. Ce a găsit l-a lăsat cu gura căscată. Era cea mai obișnuită metodă contraceptivă pentru femeile care nu voiau să aibă copii.

S-a lăsat greu pe un scaun și a pus enciclopedia pe birou. A citit detaliile procedurii și și-a dat seama că la asta se referau femeile când vorbeau despre legarea trompelor.

Și-a reamintit conversația cu Elspeth din dimineața aceea. El o întrebase de ce nu puteau să aibă copii. Ea îi răspunsese: „Nu știm. Anul trecut ai fost la un specialist în fertilitate, însă nu a descoperit nimic în neregulă. În urmă cu câteva săptămâni, am consultat o doctoriță din Atlanta. Mi-a făcut câteva analize. Acum așteptăm rezultatele".

Totul fusese o minciună. Știa foarte bine de ce nu puteau să aibă copii – ea fusese sterilizată.

Într-adevăr, *ea* a fost la un medic din Atlanta, dar nu pentru teste de fertilitate... pur și simplu, făcuse un control de rutină.

Luke avea inima sfâșiată. Dezamăgirea era imensă. De ce îl mințise Elspeth? A citit următorul paragraf.

Procedura aceasta poate provoca o depresie, indiferent de vârstă, dar în cazul dvs., dat fiind că v-ați supus intervenției la șase săptămâni înainte de nuntă...

Luke a rămas mut de uimire. Ceva era în neregulă în toată povestea. Elspeth îl mințise cu puțin înainte de căsătoria lor.

Cum reușise? Nu-și aducea aminte, evident. Dar putea să ghicească. Probabil că ea i-o fi spus că avea de făcut o operație minoră. Poate chiar a pomenit ceva vag, de genul „o chestiune feminină".

A terminat de citit paragraful.

Procedura aceasta poate provoca o depresie, indiferent de vârstă, dar în cazul dvs., dat fiind că

v-ați supus intervenției la șase săptămâni înainte de nuntă, depresia a fost aproape inevitabilă și ar fi trebuit să vă întoarceți la medic pentru consultații regulate.

Furia lui Luke s-a mai potolit când și-a dat seama cât suferise Elspeth. A recitit câteva rânduri: „Totuși, sunteți sub greutatea normală, suferiți de insomnie și ultima dată când v-am văzut aveați semne evidente că plânseserăți, deși ați precizat că nu era nimic în neregulă". Trecuse de una singură printr-un adevărat iad.

Chiar dacă îi era milă de ea, rămânea totuși faptul că mariajul lor fusese o minciună. Se gândea la casa pe care tocmai o cercetase și a înțeles că nu se simțea foarte acasă în ea. Se simțea confortabil acolo, în micul lui birou, și când a deschis dulapul, parcă a început să recunoască locurile, însă restul casei îi oferea imaginea unei vieți de om însurat care îi era străină. Nu-i păsa de echipamentele de bucătărie și de mobila elegantă și modernă. Ar fi preferat covoarele vechi și piesele moștenire de familie. Cel mai mult își dorea copii – iar copiii erau exact ceea ce ea îi refuzase în mod deliberat. Și îl mințea de aproape patru ani în legătură cu acest lucru.

Șocul îl paralizase. S-a așezat la birou, privind pe geam, în timp ce seara cobora peste arborii de hicori[1] din curtea din spate. Cum de și-a lăsat viața să o ia pe o cale așa de greșită? S-a gândit la cele ce aflase despre sine în ultimele treizeci și șase de ore, de la Elspeth, Billie,

[1] Arbore *(Carya ovata)* nord-american asemănător cu nucul, din al cărui lemn dens, foarte tare și flexibil, se fac diverse obiecte, mai ales schiuri. (n.tr.)

Anthony și Bern. Oare rătăcise calea încet, pas cu pas, ca un copil care hoinărește tot mai departe de casă? Sau a existat un punct de cotitură, un moment în care a luat o decizie greșită și nu a ales direcția bună când s-a aflat la răscruce? Era, oare, un bărbat slab, care eșuase în nefericire din pricina lipsei unui scop în viață? Sau avea un defect capital de caracter?

„Probabil că nu mă pricep deloc să judec oamenii", a chibzuit Luke. Rămăsese apropiat lui Anthony, însă acesta a încercat să-l ucidă. Apoi rupsese relațiile cu Bern, care îi fusese un prieten adevărat. Se certase cu Billie și se însurase cu Elspeth, totuși Billie lăsase totul baltă ca să-l ajute, iar Elspeth îl înșelase.

Un fluture de noapte uriaș s-a izbit de geamul închis și zgomotul l-a scos din meditație. Și-a privit ceasul și a văzut, surprins, că era trecut de ora șapte.

Dacă spera să-și descopere misterul vieții pe care o ducea, trebuia să înceapă cu dosarul de negăsit. Nu era acolo, așa că nu putea să fie decât la Redstone Arsenal. O să stingă luminile în casă, o să iasă și o s-o încuie, apoi se va duce să scoată mașina neagră din garaj și va pleca spre baza militară.

Timpul îl presa. Lansarea rachetei era programată pentru ora 10.30. Nu avea decât trei ore la dispoziție ca să afle dacă exista sau nu o conspirație pentru a o sabota. Cu toate acestea, a rămas așezat la biroul lui, privind fix prin fereastră la grădina întunecată, fără să vadă ceva.

7.30 P.M.

Unul dintre transmițătorii radio este foarte puternic, dar are o viață scurtă – în două săptămâni va deveni inactiv. Semnalul mai slab de la cel de-al doilea transmițător va dura două luni.

Când Billie a ajuns cu mașina acolo, casa lui Luke nu era luminată. Ce însemna asta, oare? Erau trei posibilități. Unu: casa era goală. Doi: Anthony stătea pe întuneric, așteptând să-l împuște pe Luke. Trei: Luke zăcea într-o baltă de sânge, mort. Incertitudinea o făcea să-și piardă mințile de teamă.

Dăduse greș în stil mare, poate chiar cu consecințe ce ar implica moartea cuiva. Cu câteva ore în urmă era într-o poziție perfectă ca să-l poată preveni pe Luke și să-l salveze – apoi se lăsase dusă de nas de un amărât de agent fără experiență. I-a luat ore ca să ajungă înapoi la Huntsville și să găsească unde era casa lui Luke. Habar nu avea dacă vreunul dintre mesajele ei de avertizare ajunseseră până la el. Era furioasă pe ea pentru că fusese așa de incompetentă și îngrozită că Luke s-ar fi putut să fi murit din cauza eșecului ei.

A mai cotit o dată și a oprit. A inspirat profund și s-a silit să raționeze logic. Trebuia să afle cine era în casă.

S-a gândit să se furișeze, în speranța că-l va surprinde. Dar ar fi fost prea periculos. Să iei prin surprindere un bărbat cu pistolul în mână nu e niciodată o idee bună. Ar fi putut să se ducă direct la ușa din față și să sune. Oare Anthony ar fi fost în stare să o împuște cu sânge-rece, doar pentru că se afla acolo? Posibil. Însă ea nu trebuia să-și riște viața, nepăsătoare, pentru că avea un copil care nu se putea lipsi de ea.

Pe locul din dreapta ei se afla geanta diplomat. A deschis-o și a scos pistolul Colt. Îi displăcea senzația greoaie pe care oțelul negru i-o lăsa în palmă. Bărbații cu care lucrase în timpul războiului se bucurau să umble cu armele. Unui bărbat îi făcea o plăcere senzuală să strângă în pumn patul unui pistol, să rotească butoiașul unui revolver sau să-și așeze în scobitura umărului patul unei puști. Ea nu avea nicio astfel de plăcere. Pentru ea, armele reprezentau ceva crud și brutal, erau făcute să zdrobească oasele și carnea unor ființe vii, cu inima bătându-le în piept. O făceau să se înfioare se groază.

Cu pistolul în poală, a întors mașina și a revenit în dreptul casei lui Luke. A pus frână cu un scrâșnet chiar în fața reședinței, a deschis portiera, a luat pistolul și a coborât. Înainte ca oricine ar fi fost înăuntru să aibă timp să reacționeze, a sărit peste zidul scund și a traversat peluza în fugă, spre laterala casei.

Billie nu a auzit niciun sunet din interior.

A ocolit casa spre curtea din spate, s-a lăsat pe vine în dreptul ușii și s-a uitat înăuntru pe un geam. Lumina difuză a unei lămpi stradale care se afla la ceva distanță i-a permis să vadă că fereastra era una cu sistem batant simplu și un singur zăvor. Camera părea goală.

A întors arma și a izbit geamul cu patul, așteptându-se în tot acest timp să audă focul de armă care i-ar fi pus capăt vieții. Nu s-a întâmplat nimic. A băgat mâna prin ochiul de geam spart, a tras zăvorul și a deschis fereastra. A escaladat-o, a pătruns înăuntru, cu arma în mâna dreaptă, și s-a lipit de perete. Putea să distingă vag forma unor mobile, o masă și niște rafturi cu cărți. Se afla într-un mic birou. Instinctul îi spunea că era singură. Dar era îngrozită că, în întuneric, ar putea să se împiedice de trupul lui Luke.

Înaintând încet, a traversat încăperea și s-a îndreptat spre ușă. Ochii i se obișnuiseră cu întunericul și în față a văzut holul gol. A pășit în el, precaută, cu arma pregătită. Se deplasa prin casa afundată în întuneric, îngrozită la fiecare pas că s-ar putea să-l vadă pe Luke întins pe podea. Toate camerele erau pustii.

După ce a căutat peste tot s-a oprit în dormitorul cel mai mare, cu ochii la patul dublu unde Luke dormise cu Elspeth, întrebându-se ce să facă mai departe. Avea ochii în lacrimi, recunoscătoare că Luke nu era întins mort acolo. Dar unde era, oare? Își schimbase, poate, planurile și a decis să nu mai vină acasă? Sau trupul lui fusese deja făcut să dispară? Oare Anthony nu reușise să-l ucidă? Ajunseseră avertizările ei până la el?

O persoană care ar fi putut să aibă niște răspunsuri era Marigold.

Billie a revenit în biroul lui Luke și a aprins lumina. Pe birou era o enciclopedie medicală, deschisă la pagina despre sterilizarea femeilor. Ea s-a încruntat, nedumerită, dar apoi a dat la o parte întrebările legate de asta. A sunat la Informații și a cerut numărul de

telefon al lui Marigold Clark. După un moment, vocea de la capătul liniei i-a dat un număr din Huntsville. I-a răspuns un bărbat.

– E plecată la repetițiile orchestrei, i-a spus omul, despre care Billie a presupus că era soțul lui Marigold. Doamna Lucas e în Florida, așa că Marigold dirijează corul până când se va întoarce.

Billie și-a amintit că Elspeth fusese dirijoarea Societății Corale Radcliffe și apoi dirijase o orchestră de copii de culoare în Washington. Se pare că făcea ceva de genul acesta și în Huntsville, iar Marigold era adjuncta ei.

– Trebuie neapărat să discut cu Marigold, a zis Billie. Credeți că aș putea să întrerup repetiția câteva minute?

– Cred că da. Sunt la Calvary Gospel Church, pe Mill Street.

– Vă sunt recunoscătoare. Mulțumesc foarte mult.

Billie s-a dus la mașina ei. A găsit Mill Street pe harta Hertz pe care o avea și s-a dus acolo. Biserica era o construcție frumoasă din cărămidă, ridicată într-un cartier sărac. A auzit corul de cum a deschis portiera. Când a intrat în biserică, muzica a învăluit-o ca un val marin. Cântăreții erau la capătul opus al incintei. Corul număra vreo treizeci de bărbați și femei, dar cântau de parcă ar fi fost o sută. Versurile melodiei pe care o interpretau sunau așa: „Cu toții ne vom bucura acolo, sus – oh, da! Slavă, slavă, Aleluia!" Coriștii se legănau și băteau din palme în timp ce cântau. Un pianist interpreta într-o manieră de tavernă un acompaniament ritmic și o femeie cu spatele la Billie îi dirija cu vigoare.

Stranele erau șiruri ordonate de scaune rabatabile, din lemn. S-a așezat undeva în spate, conștientă că era

singura persoană cu pielea albă din locul acela. În ciuda încordării, muzica i-a atins coardele inimii. Era născută în Texas și pentru ea armoniile acelea pline de fior reprezentau însuși sufletul Sudului.

Era nerăbdătoare să o întrebe pe Marigold, însă era sigură că va primi răspunsuri mai bune dacă arăta respect și aștepta sfârșitul cântecului.

Coriștii au încheiat cu un acord înalt și imediat dirijoarea s-a întors spre ea.

– Mă întrebam ce s-a întâmplat de vi s-a pierdut concentrarea, a zis ea spre cor. Luăm o pauză scurtă.

Billie s-a apropiat de ea, pe culoarul dintre strane.

– Îmi cer scuze de întrerupere. Sunteți Marigold Clark?

– Da, a răspuns secretara, prudentă, dar nu vă cunosc.

Era o femeie de aproximativ cincizeci de ani, cu ochelari fistichii.

– Am vorbit mai devreme la telefon. Sunt Billie Josephson.

– A, bună ziua, doamnă doctor Josephson.

Au făcut câțiva pași mai departe de ceilalți.

– Aveți vreo veste de la Luke? a întrebat Billie.

– De azi-dimineață, nu. Îl așteptam să apară la bază, în această după-amiază, însă nu a venit. Credeți că a pățit ceva?

– Nu știu. M-am dus la el acasă și acolo nu era nimeni. Mi-e teamă că a fost ucis.

Marigold a clătinat din cap, surprinsă.

– Lucrez de douăzeci de ani pentru armată, dar n-am mai auzit așa ceva.

– Dacă mai e în viață, se află într-un mare pericol, a adăugat Billie, privind-o drept în ochi pe Marigold. Mă credeți?

Femeia a ezitat un moment destul de lung.

– Da, doamnă, vă cred, a răspuns ea într-un târziu.

– Atunci, trebuie să mă ajutați, i-a spus Billie.

9.30 P.M.

Semnalul radio de la transmițătorul mai puternic poate fi preluat de radioamatorii din toată lumea. Semnalul mai slab de la celălalt emițător radio nu poate fi detectat decât de stațiile special echipate pentru asta.

Anthony era la Redstone Arsenal, în Fordul lui de armată, zgâindu-se în întuneric, privind neliniștit spre ușa Laboratorului de Calcul. Era în parcarea din fața clădirii centrale, situată la vreo câțiva metri mai departe.

Luke încerca să dibuie dosarul. Anthony știa că n-o să-l găsească în laborator, tot așa cum știa că Luke nu l-ar fi găsit nici acasă – fiindcă el îl căutase deja în ambele locuri. Dar Anthony nu mai era în stare să anticipeze mișcările lui Luke. Nu putea decât să aștepte până când Luke va decide care va fi următorul lui pas, apoi va încerca să-l urmărească.

Totuși, timpul lucra în favoarea lui. Fiecare minut care trecea făcea ca Luke să fie tot mai puțin periculos. Racheta va fi lansată peste o oră. Mai putea Luke să strice ceva în acest răgaz? Anthony nu știa decât că în ultimele două zile vechiul lui prieten îi dovedise iar și iar că nu trebuia subestimat.

În timp ce se gândea la toate acestea, ușa laboratorului s-a deschis, revărsând în noapte o lumină galbenă, și a apărut o siluetă care s-a apropiat de Chrysler-ul parcat la bordură. Așa cum Anthony se aștepta, Luke nu avea nimic în mână. S-a urcat și a pornit motorul.

Inima lui Anthony a început să bată mai tare. A pornit și el, a aprins farurile și l-a urmat.

Șoseaua se îndrepta către sud, în linie perfect dreaptă. După un kilometru, Luke a încetinit în fața unei clădiri lungi, cu un singur nivel, și a intrat în parcarea acesteia. Anthony a trecut mai departe, dispărând în noapte. La vreo patru sute de metri mai departe, unde Luke nu ar fi putut să-l vadă, a întors mașina. Când a ajuns iar în dreptul clădirii, mașina lui Luke era tot acolo, dar el dispăruse.

Anthony a intrat în parcare și a oprit motorul.

Luke fusese sigur că va găsi dosarul în Laboratorul de Calcul. De aceea petrecuse atât de mult timp acolo. Se uitase în fiecare dosar din biroul lui, apoi din biroul central, acolo unde lucrau secretarele. Și nu a găsit nimic.

Dar mai exista o posibilitate. Marigold îi spusese că luni se dusese și în Clădirea de Teste. Trebuie să fi avut un motiv pentru asta. Oricum, aceasta era ultima lui speranță. Dacă dosarul nu era nici acolo, nu știa unde să-l mai caute. Și intra în criză de timp. În câteva minute, racheta ori va fi lansată, ori va fi sabotată.

În Clădirea de Teste era o atmosferă cu totul diferită față de cea de la Laboratorul de Calcule. Prin comparație,

incinta laboratorului era impecabil de curată, așa cum cerea protocolul în cazul computerelor puternice care calculau forța de deplasare, viteza și traiectoriile. În schimb, Clădirea de Teste era neîngrijită, mirosea a ulei și a cauciuc.

S-a grăbit să traverseze un coridor. Pereții erau vopsiți în verde-închis până la nivelul umerilor și verde-deschis deasupra. Mai toate ușile erau prevăzute cu plăcuțe cu nume care aveau „Dr" înscris înainte, așa că a presupus că erau birourile unor oameni de știință, dar, spre frustrarea lui, pe niciuna nu scria „Dr. Claude Lucas". Cel mai probabil nu avea două birouri și foarte posibil nici măcar o masă de lucru.

La capătul coridorului a intrat într-o sală mare cu vreo șase mese din oțel. În capătul opus intrării era o ușă deschisă care dădea într-un laborator cu mese din plăci de granit așezate peste cutiile de metal cu sertare și, mai departe, o ușă dublă care părea să se deschidă spre o platformă de încărcare din exterior.

De-a lungul peretelui din stânga se afla un șir de dulapuri înguste. Fiecare cu o plăcuță pe care era un nume. Unul dintre ele era al lui. Poate că într-unul dintre acestea ascunsese dosarul.

A scos inelul cu chei și a găsit una care părea potrivită. Luke a deschis ușa. Înăuntru a găsit o cască de protecție așezată pe un raft din partea superioară. Sub ea, agățată de un cârlig, era o salopetă albastră. Pe podeaua dulapului era o pereche de cizme negre, din cauciuc, aparent pe măsura lui. Acolo, în spatele cizmelor, era un dosar cafeniu, culoarea armatei. Asta era, probabil, ceea ce căuta.

În dosar erau câteva documente. Când le-a scos, și-a dat seama imediat că erau schițele unor părți din rachetă.

Cu inima bubuindu-i în piept, Luke s-a dus repede la una dintre mesele metalice și a întins hârtiile sub o lampă. După câteva clipe în care le-a studiat rapid, a fost convins, fără urmă de îndoială, că desenele reprezentau mecanismul de autodistrugere al rachetei Jupiter C.

Era îngrozit.

Fiecare rachetă era prevăzută cu un astfel de mecanism de autodistrugere, astfel încât, dacă s-ar fi întâmplat să devieze de la cursul programat și ar fi amenințat viețile unor oameni, să poată fi aruncată în aer. În corpul principal al rachetei Jupiter se afla un fitil întins de-a lungul acestuia. La capătul superior al fitilului era atașată o capsă de detonare din care ieșeau două fire. Dacă între ele se crea un arc electric – Luke vedea asta din desene –, capsa aprindea fitilul care, la rândul lui, distrugea rezervorul, împrăștiind combustibilul aprins și distrugând racheta.

Explozia era declanșată printr-un semnal radio codificat. Schițele arătau doi conectori identici, unul pentru sursa de emisie a undelor radio aflată la sol și celălalt pentru receptorul din satelit. Unul transforma semnalul radio într-un cod complicat; celălalt, în schimb, primea semnalul și, în cazul în care codul era corect, iniția arcul electric între cele două fire ale capsei. O schiță separată, nu o copie tipărită, ci un desen făcut în grabă, de mână, arăta exact felul în care erau executate legăturile în cadrul conectorilor, așa încât oricine avea diagrama respectivă putea duplica semnalul.

Luke și-a dat seama că era o treabă genială. Sabotorii nici nu aveau nevoie de explozive sau de dispozitive de declanșare întârziată – se puteau folosi de ceea ce exista deja în corpul rachetei. De asemenea, accesul la rachetă nu era necesar. Odată ce știau codul, nici măcar nu trebuiau să intre în Cape Canaveral. Semnalul radio putea fi lansat de la un emițător situat la kilometri depărtare.

Ultimul document era o fotocopie a unui plic adresat lui Theo Packman, la motelul Vanguard. Oare Luke împiedicase expedierea originalului? Nu putea să fie sigur. Procedura standard de contraspionaj era să nu deranjezi rețeaua de spionaj și să o utilizezi pentru dezinformarea inamicului. Dar dacă Luke le confiscase originalele, expeditorul a trimis un alt set de cópii. Oricum ar fi fost, Theo Packman era undeva pe plaja Cocoa, cu un emițător radio, gata să arunce în aer racheta la câteva secunde după ce aceasta ar fi decolat.

Însă Luke putea să împiedice acest lucru. S-a uitat la ceasul electric de pe perete. Era zece și cincisprezece minute. Avea timp să sune la Cape Canaveral și să amâne lansarea. A apucat receptorul telefonului de pe masă.

– Pune-l jos, Luke, s-a auzit o voce.

Luke s-a întors încet, cu telefonul în mână. Anthony stătea în prag, cu paltonul lui din păr de cămilă, cu ochii învinețiți și buza umflată, îndreptând spre Luke un pistol cu amortizor.

Încet, fără tragere de inimă, Luke a pus receptorul în furcă.

– Tu erai în mașina din spatele meu, a zis el.

– M-am gândit că o să fii prea grăbit ca să mai verifici.

Luke s-a uitat la bărbatul pe care atât de greșit îl judecase. Oare existase vreun indiciu pe care ar fi trebuit să-l observe, vreo acțiune care ar fi trebuit să-l avertizeze că avea de-a face cu un trădător? Anthony avea un chip urât și în același timp cu trăsături plăcute, care sugera tărie de caracter, dar nu duplicitate.

– De când lucrezi pentru Moscova? Din timpul războiului?

– Mai dinainte. De la Harvard.

– De ce?

Buzele lui Anthony s-au schimonosit într-un soi de zâmbet ciudat.

– Pentru o lume mai bună.

Luke știa că odată, demult, o grămadă de oameni cu scaun la cap crezuseră în sistemul sovietic. Și mai știa și că o astfel de convingere fusese spulberată de realitățile vieții din timpul lui Stalin.

– Mai crezi încă în asta? a întrebat el, suspicios.

– Într-un fel. E în continuare speranța cea mai bună, în ciuda a tot ceea ce s-a întâmplat.

Poate că așa era. Luke nu avea cum să judece. De fapt, nu aceasta era chestiunea de fond. În cazul lui, nu putea pricepe deloc trădarea personală a lui Anthony.

– Suntem prieteni de douăzeci de ani. Și, cu toate astea, aseară *ai tras* în mine.

– Da.

– Ești în stare să-ți ucizi cel mai vechi prieten? Pentru această cauză în care nu crezi decât pe jumătate?

– Da, și tu ai face la fel. În război, amândoi ne-am riscat viața, a noastră și a altora, pentru că așa era corect.

– Nu cred că ne-am mințit măcar unul pe celălalt, darămite să tragem unul în altul.

– Am fi făcut-o dacă era nevoie.

– Nu cred.

– Uite ce e, dacă nu te omor acum, o să încerci să mă oprești, să nu fug, nu-i așa?

Luke era speriat, dar a rostit adevărul, furios.

– Al dracului să fiu dacă nu.

– Chiar dacă știi că, în cazul în care sunt prins, aș ajunge pe scaunul electric.

– Cred că... da.

– Deci și tu ești gata să-ți ucizi prietenul.

Luke era șocat. Sigur nu putea să fie pus pe aceeași treaptă cu Anthony, nu?

– Mai degrabă te-aș aduce în fața justiției. Asta nu e o crimă.

– Însă tot mort aș fi, chiar și așa.

Luke a înclinat încet din cap.

– Presupun că da.

Cu o mână sigură, Anthony a ridicat pistolul și a țintit inima lui Luke.

Acesta s-a ascuns rapid în spatele dulapului din oțel.

Arma cu amortizor a icnit și s-a auzit clinchetul metalic al glonțului care lovea în masă. Era un mobilier ieftin și oțelul din care era confecționat era subțire, dar destul de rezistent ca să facă glonțul să ricoșeze.

Luke s-a rostogolit sub masă. Presupunea că Anthony alerga din capătul sălii spre el, încercând să tragă din nou asupra lui. S-a ridicat, astfel încât spatele să-i fie lipit de partea dedesubt a mesei. A apucat cele două picioare de la un capăt, s-a ridicat complet, cu masa în spinare,

înclinată înainte. În timp ce se răsturna, Luke s-a repezit în față orbește, cu masă cu tot, sperând să se ciocnească de Anthony. Masa a căzut cu zgomot la podea.

Însă Anthony nu era sub ea.

Luke s-a împiedicat și s-a prăbușit peste masa întoarsă cu picioarele în sus. A căzut în patru labe și s-a lovit cu capul de unul dintre picioarele de oțel. S-a răsucit pe o parte și apoi s-a ridicat repede în picioare, rănit și amețit. A privit în sus și l-a văzut pe Anthony, cu fața spre el, încadrat de ușa care ducea în laborator, bine înfipt pe picioarele depărtate, țintind cu pistolul ținut cu ambele mâini. Se ferise de manevra stângace a lui Luke și ajunsese în spatele lui. Luke era literalmente o țintă fixă, iar viața lui avea să se sfârșească în câteva clipe.

Pe urmă o voce a strigat:

– Anthony! Oprește-te!

Era Billie.

Anthony a încremenit, cu arma îndreptată spre Luke. Acesta și-a întors încet capul și s-a uitat în spate. Billie stătea în dreptul ușii și puloverul ei roșu era ca un fulger pe fundalul verde al peretelui. Buzele ei roșii erau întinse ca două linii drepte, într-o expresie de hotărâre. Ținea un pistol automat, cu o mână sigură, și îl ochea pe Anthony. În spatele ei se afla o femeie de culoare, de vârstă medie, cu un aer șocat și speriat.

– Lasă jos arma! a țipat Billie.

Luke se aștepta oarecum ca Anthony să-l împuște fără ezitare. Dacă el era cu adevărat un comunist convins, poate că era dispus să-și sacrifice viața. Dar astfel nu ar fi realizat nimic, pentru că Billie tot ar fi intrat în posesia schițelor și acestea spuneau totul.

Încet, Anthony și-a coborât brațele, însă nu a dat drumul armei.

– Las-o jos sau trag!

Anthony a zâmbit din nou strâmb.

– N-ai s-o faci, a zis el. Nu poți s-o faci cu sânge-rece.

Cu arma încă îndreptată spre podea, a început să dea înapoi, îndreptându-se către ușa deschisă care ducea în laborator. Luke își aminti că observase acolo o ușă care dădea, aparent, spre exterior.

– Stop! a strigat Billie.

– Doar nu crezi că o rachetă valorează mai mult decât viața unui om, chiar dacă este viața unui trădător, a spus Anthony, continuând să meargă tot cu spatele.

În acel moment era la doi pași de ușă.

– Nu mă ispiti! a țipat Billie.

Luke a privit-o, fără să știe dacă ea va trage sau nu.

Anthony s-a întors și a luat-o la fugă pe ușă.

Billie nu a tras.

Anthony a sărit peste o masă de laborator, a țâșnit prin ușa dublă, care s-a deschis cu putere, și a dispărut în noapte.

Luke a sărit în picioare. Billie venea spre el cu brațele larg deschise. Luke s-a uitat la ceasul de pe perete. Arăta ora 10.29. Mai avea un minut ca să-i prevină pe cei de la Cape Canaveral.

S-a întors cu spatele la Billie și a ridicat receptorul telefonului.

10.29 P.M.

Instrumentele ştiinţifice de la bordul satelitului fuseseră proiectate să reziste presiunii de decolare de 100 de ori mai mare decât forţa gravitaţională G.

– Luke la telefon, a zis el când receptorul telefonului din buncăr a fost ridicat. Daţi-mi-l pe şeful responsabil de lansare.

– În clipa asta tocmai...

– Ştiu ce face! Dă-mi-l la telefon, repede!

A urmat o pauză. În fundal Luke distingea numărătoarea inversă:

– Douăzeci, nouăsprezece, optsprezece...

La telefon s-a auzit un alt glas, încordat şi nerăbdător.

– Willy la telefon... ce dracu' vrei?

– Cineva are codul de autodistrugere.

– La naiba! Cine?

– Sunt convins că e vorba de un spion. Vor să arunce racheta în aer. Trebuie să anulezi lansarea.

Vocea din fundal continua:

– Unsprezece, zece...

– De unde ştii? a întrebat Willie.

– Am găsit schiţele cablajelor de la conectoarele codate şi un plic adresat unui anume Theo Packman.

– Asta nu dovedește nimic. Nu pot contramanda lansarea pe un temei atât de șubred.

Luke a oftat, copleșit brusc de un sentiment al fatalității.

– Doamne, ce pot să-ți mai spun? Ți-am zis tot ce știu. Decizia îți aparține.

– Cinci, patru...

– La dracu'! s-a auzit vocea lui Willy, care striga. Opriți numărătoarea inversă!

Luke s-a lăsat să cadă pe un scaun. Reușise. S-a uitat la fețele neliniștite ale lui Billie și Marigold.

– Au anulat lansarea, le-a înștiințat el.

Billie și-a ridicat marginea puloverului și și-a îndesat pistolul în betelia pantalonilor de schi.

– Păi, a spus Marigold, care nu-și prea găsea cuvintele, să fiu a naibii!

La telefon Luke a perceput ridicându-se din buncăr zumzetul întrebărilor furioase. Apoi s-a auzit o voce nouă.

– Luke? Sunt colonelul Hide. Ce mama dracului se petrece?

– Am descoperit ce m-a făcut să iau luni avionul spre Washington cu atâta grabă. Știi cine este Theo Packman?

– Hmm... mda, cred că e un ziarist independent din echipa care scrie despre rachetă, lucrează pentru niște ziare din Europa.

– Am găsit un plic adresat lui și care conține schițele sistemului de autodistrugere al satelitului Explorer, inclusiv o schiță a cablajelor de la conectorii de codificare.

– Iisuse! Oricine deține informațiile astea poate să arunce racheta în aer în timpul zborului!

– De aceea l-am convins pe Willy să oprească numărătoarea inversă.

– Slavă cerului că ai făcut-o!

– Ascultă, trebuie să-l găsiți pe Packman ăsta, imediat. Adresa de pe plic este motelul Vanguard, poate că dați de el acolo.

– S-a înțeles.

– Packman lucra pentru cineva din cadrul CIA, un agent dublu pe nume Anthony Carroll. El este cel care m-a interceptat la Washington, înainte de ajunge cu informațiile la Pentagon.

– Am vorbit și eu cu tipul!

Hide părea neîncrezător.

– Nu mă îndoiesc, a zis Luke.

– O să sun la CIA să le spun.

– Bine.

Luke a închis telefonul.

– Și acum ce facem? a întrebat Billie.

– Cred că o să mă duc la Cape Canaveral. Lansarea va fi reprogramată pentru mâine la aceeași oră. Aș vrea să fiu acolo.

– Și eu.

Luke a surâs.

– O și meriți. Tu ai salvat racheta.

S-a ridicat și a luat-o în brațe.

– Ție ți-am salvat viața, fraierule! S-o ia dracu' de rachetă, ți-am salvat viața ție, a spus Billie și l-a sărutat.

Marigold a tușit cu înțeles.

– Ați pierdut ultimul avion care decola de pe aeroportul din Huntsville, a rostit ea, pe un ton profesionist.

Luke și Billie s-au desfăcut din îmbrățișare fără prea mare grabă.

– Următoarea cursă este un zbor MATS care decolează de la bază la ora 5.30 a.m., a continuat Marigold. Sau mai e un tren al Southern Railway System, pe care l-ați putea prinde. Circulă de la Cincinnati la Jacksonville și se oprește în Chattanooga pe la ora 1 a.m. Ați putea ajunge la Chattanooga în câteva ore cu mașina aceea nouă și fainâ pe care o aveți.

– Îmi place ideea cu trenul, a zis Billie.

– Bine, a fost de acord, Luke, încuviințând cu o înclinare a capului. Cineva, a continuat el privind la masa răsturnată cu susul în jos, va trebui să discute cu cei de la securitatea militară despre găurile astea de glonț.

– O s-o fac eu de dimineață, l-a asigurat Marigold. Nu vreți să pierdeți vremea pe aici ca să răspundeți la întrebări.

Au ieșit afară. Mașina lui Luke și cea închiriată de Billie erau în parcare. Automobilul lui Anthony dispăruse.

Billie a îmbrățișat-o pe Marigold.

– Mulțumesc, a zis ea. Ai fost minunată.

Marigold era stânjenită și a revenit la tonul ei practic.

– Vreți să mă ocup eu de returnarea mașinii la compania Hertz?

– Mulțumesc.

– Haideți, fugiți odată, lăsați totul în seama mea!

Billie și Luke s-au urcat în Chryslerul lui și au demarat.

Când au ajuns pe autostradă, Billie a zis:

– Mai e o întrebare pe care n-am lămurit-o.

– Știu, a răspuns Luke. Cine i-a trimis schițele lui Theo Packman?

– Trebuie să fie cineva din interior, de la Cape Canaveral, cineva din echipa de cercetători.

– Exact.

– Ai idee cine ar putea fi?

Luke a tresărit.

– Da.

– De ce nu i-ai spus lui Hide?

– Fiindcă nu am nicio dovadă, nici măcar un motiv întemeiat pentru bănuielile mele. E doar un instinct. Dar, chiar și așa, tot sunt convins.

– Cine?

Cu inima plină de durere, Luke i-a răspuns:

– Cred că e Elspeth.

11 P.M.

Codorul de telemetrie folosește materiale magnetice care măsoară variațiile de intensitate ale acestui tip de forță, pentru a defini o serie de parametri de intrare ai instrumentelor satelitului.

Lui Elspeth nu-i venea să creadă. Cu doar câteva secunde înainte de igniție, lansarea a fost amânată. Fusese atât de aproape de reușită și de cel mai mare triumf al vieții ei. Și îi scăpase printre degete.

Nu se aflase în buncăr – aceea era o zonă cu acces limitat strict pentru personalul-cheie –, ci pe acoperișul uneia dintre clădirile administrative, împreună cu un grup de secretare și funcționari care priveau prin binoclu la platforma de lansare inundată de lumină. Noaptea aceea în Florida era caldă, aerul de mare, umed. Temerile lor au crescut pe măsură ce minutele treceau și racheta rămânea în continuare la sol; iar în acel moment se auzea cum creștea un murmur colectiv, în timp ce tehnicieni în salopete ieșeau mișunând de prin buncărele lor și începeau procedura complexă a opririi tuturor sistemelor. Confirmarea finală a venit când turnul mobil a început să se miște încet pe șine pentru a cuprinde din nou cu brațele lui metalice racheta.

Elspeth agoniza de frustrare. Ce naiba se întâmplase? Fără nicio vorbă, i-a lăsat pe ceilalți în urmă și s-a întors la Hangarul R, pășind apăsat pe sol. Când a ajuns la ea în birou, telefonul suna. L-a smuls din furcă.

– Da?

– Ce se întâmplă? a întrebat Anthony.

– Au anulat lansarea. Nu știu de ce... tu știi?

– Luke a găsit documentele. Probabil că el i-a sunat.

– Nu l-ai putut opri?

– L-am avut în bătaia armei... serios, dar Billie a dat peste noi și era înarmată.

Elspeth simțea cum i se făcea greață de la stomac, la gândul că Anthony îndreptase arma spre Luke. Faptul că Billie fusese cea care intervenise înrăutățea lucrurile.

– Luke a pățit ceva?

– Nu... și nici eu. Dar pe hârtiile alea era numele lui Theo, îți amintești?

– Fir-ar să fie!

– Probabil că deja sunt în drum spre el, să-l aresteze. Trebuie să-l găsești înaintea lor.

– Stai să mă gândesc... acum e pe plajă... pot să ajung acolo în zece minute... Îi cunosc mașina, e un Hudson Hornet...

– Atunci, nu mai sta!

– Da.

A trântit telefonul și a ieșit grăbită din clădire. A traversat în fugă parcarea și a sărit în mașina ei albă, marca Bel Air, decapotabilă, însă ținea capota ridicată și geamurile bine închise din cauza țânțarilor care invadau Cape Canaveral. A condus repede spre punctul

de control și i s-a permis ieșirea: securitatea era foarte strictă la intrare, dar nu și la ieșire. A luat-o spre sud.

Nu exista un drum amenajat până la plajă. De la șosea se făceau mai multe poteci înguste și neasfaltate, care duceau printre dune, până la țărmul mării. Avusese de gând să o ia pe prima dintre ele și să continue să se îndrepte spre sud chiar pe plajă. În felul acesta nu putea rata mașina lui Theo. Se uita atentă la vegetația aspră și scundă de pe marginea drumului, încercând să distingă poteca în lumina farurilor. Trebuia să conducă încet, chiar dacă se grăbea foarte mult, de teamă să nu rateze intrarea. La un moment dat, a văzut o mașină apropiindu-se din lateral.

Era urmată de o alta și încă una, și încă una. Elspeth a semnalizat stânga și a încetinit. De pe plajă se scurgea un șir constant de mașini. Spectatorii își dăduseră seama că lansarea se anulase – fără îndoială că și ei văzuseră prin binoclu schela de susținere revenind la poziția inițială – și plecau toți acasă.

A așteptat să cotească la stânga. Poteca era prea strâmtă ca să încapă două mașini pe ea. Șoferul unui autovehicul din spatele ei claxona nerăbdător. Elspeth a gemut de exasperare, văzând că nu va putea să ajungă la plajă în felul acesta. A oprit semnalizatorul și a apăsat pe accelerație.

A ajuns curând la o altă potecă, însă situația era aceeași: un șir neîntrerupt de mașini care ieșea de pe o potecă prea îngustă ca să îngăduie două vehicule.

– La dracu'! a exclamat ea cu glas tare.

Începuse să transpire, în ciuda aerului condiționat din mașină. Nu avea cum să ajungă pe plajă. Trebuia

să se gândească la altceva. Oare nu putea să-l aştepte pe autostradă, în speranţa că îi va zări maşina? Era prea hazardat. Ce va face Theo după ce o să plece de pe plajă? Cea mai bună variantă pentru ea era să se ducă la motelul lui şi să-l aştepte.

S-a grăbit într-acolo, accelerând în noapte. Se întreba dacă nu cumva colonelul Hide şi securitatea militară ajunseseră deja la motelul Vanguard. Probabil că mai întâi telefonaseră la poliţie sau la FBI. Aveau nevoie de un mandat ca să-l aresteze pe Theo, ştia asta – deşi oamenii legii recurgeau, în general, la diferite tertipuri legislative ca să evite astfel de inconveniente. Indiferent cum, tot le trebuiau câteva minute ca să acţioneze împreună. Elspeth avea şansa să le-o ia înainte, dacă se grăbea.

Motelul fusese construit într-o mică zonă comercială de pe marginea şoselei, între o benzinărie şi un magazin cu articole de pescuit şi momeli. Avea o parcare mare chiar în faţă. Nu erau semne că poliţia sau securitatea militară ar fi fost acolo: Elspeth ajunsese la timp. A parcat chiar lângă recepţia motelului, de unde era sigură că putea să vadă pe oricine intra sau ieşea, şi a oprit motorul.

Nu a trebuit să aştepte prea mult. Maşina galben cu maroniu, Hudson Hornet, a lui Theo a intrat în parcare câteva minute mai târziu. Theo a oprit într-un loc aflat la capătul îndepărtat al parcării, lângă şosea, şi a coborât. Era un bărbat puţintel la trup şi scund, cu un început de chelie, îmbrăcat în pantaloni de doc şi cămaşă hawaiiană.

Elspeth a coborât şi ea din maşină.

A deschis gura să-l strige pe Theo din capătul parcării. Chiar în clipa aceea au sosit şi două maşini de poliţie.

Elspeth a înghețat.

Erau mașinile șerifului din districtul Cocoa. Au intrat în trombă, dar fără sirene sau lumini de avertizare. În spatele lor veneau două mașinii fără însemne speciale. Au oprit de-a latul, blocând ieșirea autovehiculelor din parcare.

Theo nu i-a văzut la început. A traversat parcarea, îndreptându-se spre Elspeth și spre recepția motelului.

Femeia a înțeles dintr-o străfulgerare ce trebuia să facă, însă avea nevoie de o stăpânire extraordinară și nervi de oțel. „Stai calmă", a chibzuit ea. A inspirat adânc și a pornit către el. Când s-a apropiat, Theo a recunoscut-o și a rostit cu glas tare:

– Ce mama naibii s-a întâmplat? Au anulat lansarea?

– Dă-mi cheile de la mașina ta, a zis Elspeth în șoaptă, întinzând mâna.

– De ce?

– Uită-te în spatele tău.

Theo a aruncat o privire peste umăr și a văzut mașinile de poliție.

– La naiba, ce caută aici? a întrebat el, tremurând.

– Pe tine. Stai liniștit. Dă-mi cheile!

Bărbatul i-a lăsat să cadă în palmă cheile.

– Continuă să mergi. Portbagajul mașinii mele nu e încuiat. Bagă-te acolo.

– În portbagaj?

– *Da!*

Elspeth a trecut pe lângă el.

I-a recunoscut pe colonelul Hide și încă un chip oarecum familiar de la Cape Canaveral. Cu ei mai erau și patru ofițeri din poliția locală și doi bărbați tineri și bine

îmbrăcați, care s-ar fi putut să fie agenți FBI. Niciunul dintre ei nu se uita în direcția lui Elspeth. Stăteau adunați în jurul lui Hide. De la distanță, Elspeth l-a auzit zicând:

– Doi oameni să meargă să verifice plăcuțele de înmatriculare ale mașinilor de aici, din parcare, iar ceilalți să vină cu mine, înăuntru.

Elspeth a ajuns la mașina lui Theo și a deschis portbagajul. Înăuntru era o valiză de piele care conținea transmițătorul radio – un echipament puternic și foarte greu. Nu era sigură dacă va putea să o care. A ridicat-o pe muchia portbagajului și a tras-o peste margine. A căzut la pământ cu o bușitură. Apoi a închis repede portbagajul.

S-a uitat împrejur. Hide încă mai dădea ordine oamenilor lui. În celălalt capăt al parcării a văzut cum se închidea încet capacul portbagajului de la mașina ei, parcă de la sine. Theo era înăuntru. Jumătate de problemă era rezolvată.

Scrâșnind din dinți, a apucat de mânerul valizei și a ridicat-o. Parcă ar fi fost o cutie de plumb. A făcut câțiva metri, ținând-o cu greu. Când degetele i-au amorțit din cauza efortului, a lăsat valiza jos. A ridicat-o cu mâna cealaltă. A mai reușit să parcurgă încă nouă metri înainte ca durerea să o copleșească și să-i învingă voința. Răpusă de oboseală, a pus iar valiza jos.

În spatele ei, colonelul Hide și oamenii lui traversau parcarea spre recepția motelului. Elspeth se ruga ca Hide să nu se uite la fața ei. Întunericul făcea puțin probabil ca el să o fi recunoscut. Desigur, ar fi putut să inventeze o poveste care să-i explice prezența acolo, dar dacă el ar fi vrut să se uite în portbagaj?

În sfârșit, a ajuns la mașina ei. Tocmai când deschidea portbagajul, unul dintre polițiștii în uniformă s-a apropiat și i-a zâmbit vesel.

– Să vă ajut cu el, doamnă? a întrebat el, politicos.

Theo se uita încremenit la ea dinăuntrul portbagajului, alb de spaimă.

– Mă descurc, i-a răspuns ea polițistului, printre dinți.

Cu amândouă mâinile a săltat valiza și a lăsat-o să alunece în portbagaj. S-a auzit un ușor geamăt de durere dinspre Theo, când colțul valizei i s-a îndesat în coaste. Apoi, cu o mișcare rapidă, Elspeth a trântit portbagajul și s-a sprijinit pe el. Simțea că brațele o să-i cadă din umeri.

S-a uitat la polițist. Îl văzuse, oare, pe Theo? Omul legii i-a zâmbit încurcat.

– Tata m-a învățat să nu iau niciodată cu mine un bagaj pe care nu-l pot ridica singură.

– Puternică fată, a zis polițistul, cu o ușoară notă de repulsie.

– Mulțumesc, oricum.

Ceilalți bărbați au trecut pe lângă ei, îndreptându-se către motel. Elspeth avea grijă să nu atragă privirile lui Hide. Polițistul a mai rămas puțin.

– Plecați? a întrebat el.

– Da.

– De una singură?

– Chiar așa.

Polițistul s-a aplecat spre geamul mașinii și s-a uitat înăuntru, pe locurile din față și pe cele din spate, pe urmă s-a îndreptat iar de șale.

– Să conduceți cu grijă! a mai spus el și s-a îndepărtat.

Elspeth s-a urcat în mașină și a pornit motorul.

Alți doi polițiști în uniformă rămăseseră în urmă, ca să verifice plăcuțele de înmatriculare. A oprit lângă unul dintre ei.

– Mă lăsați să plec sau trebuie să rămân aici toată noaptea? i-a întrebat ea, încercând să zâmbească prietenos.

Bărbatul i-a verificat numărul de înmatriculare.

– Sunteți singură?

– Da.

Polițistul s-a uitat pe geam, la bancheta din spate și Elspeth și-a ținut respirația.

– OK, puteți trece, a zis omul într-un târziu, apoi s-a urcat la volanul uneia dintre mașini și a dat-o la o parte.

Elspeth a condus mașina prin deschiderea creată și a luat-o spre autostradă, pe urmă a apăsat accelerația până la podea.

Deodată a simțit că i se înmoaie tot corpul de ușurare. Brațele îi tremurau și a trebuit să reducă viteza.

– Doamne Dumnezeule! a exclamat ea, respirând greu. A fost pe muchie de cuțit.

MIEZUL NOPȚII

Patru antene subțiri, care ies din cilindrul satelitului, transmit semnalele radio către stațiile de recepție din toată lumea. Explorer va transmite pe o frecvență de 108 MHz.

Anthony trebuia să părăsească statul Alabama. Acțiunea avea loc în Florida. Obiectivul pentru care muncise timp de douăzeci de ani avea să se decidă la Cape Canaveral în următoarele douăzeci și patru de ore și el trebuia să fie acolo.

Aeroportul din Huntsville era încă deschis și luminițele de pe pistă străluceau. Asta însemna că mai exista cel puțin încă un avion care trebuia să decoleze sau să aterizeze în seara aceea. Și-a parcat Fordul de armată la șosea în dreptul clădirii terminalului, în spatele unei limuzine și al câtorva taxiuri. Locul părea pustiu. Anthony nu s-a deranjat să încuie mașina, ci s-a grăbit înăuntru.

Locul era liniștit, dar nu pustiu. La ghișeul unei linii aeriene stătea o fată care scria într-un registru și două femei de culoare, în salopetă, spălau podelele cu mopul. Trei bărbați așteptau, unul în uniformă de șofer, ceilalți cu haine boțite și șepci cu cozoroc tare, tipice pentru șoferii de taxi. Pete stătea pe o banchetă. Anthony

trebuia să scape de Pete, pentru siguranța acestuia. La scena din Clădirea de Teste de la Redstone Arsenal fuseseră martore Billie și Marigold și una dintre ele o să raporteze cât de curând totul. Armata se va plânge la CIA. George Cooperman spusese deja că nu mai putea să-l protejeze pe Anthony. Acesta din urmă trebuia să renunțe la a pretinde că era într-o misiune legitimă a CIA. Jocul se terminase și Pete ar face bine să plece acasă înainte de a păți ceva.

E posibil ca Pete să se fi plictisit după douăsprezece ore de așteptare în aeroport, dar în loc de asta, când a sărit în picioare, părea entuziasmat și tensionat.

– În sfârșit! a exclamat el.

– Ce mai decolează astă-seară? a întrebat Anthony brusc.

– Nimic. Mai trebuie să aterizeze o cursă, de la Washington, însă nimic nu mai decolează înainte de ora 7 a.m.

– Fir-ar să fie. Trebuie să ajung în Florida.

– Mai e un zbor MATS de la Redstone, la 5.30, spre baza Patrick Air Force, aproape de Cape Canaveral.

– O să mă mulțumesc cu el.

Pete părea stânjenit. Cu aerul că scotea cuvintele cu forța, el a precizat:

– Nu poți să pleci în Florida.

„Așadar, de aceea e așa de tensionat."

– Cum adică? a întrebat Anthony, detașat.

– Am vorbit cu Washingtonul. Carl Hobart însuși a discutat cu mine. Trebuie să ne întoarcem... și nu începe discuție, ca să-l citez.

Pe Anthony îl îneca furia, totuși s-a prefăcut că era doar frustrat.

– Niște dobitoci, a zis Anthony. Nu se poate conduce o operațiune pe teren de la centru!

Pete nu s-a lăsat păcălit.

– Domnul Hobart susține că trebuie să acceptăm faptul că nu mai e nicio operațiune. De aici încolo se ocupă armata.

– Nu putem să-i lăsăm pe ei. Cei de la securitatea militară sunt complet incompetenți.

– Știu, însă nu cred că avem încotro, domnule.

Anthony făcea efortul să respire cu calm. Trebuia să se întâmple mai devreme sau mai târziu. Cei de la CIA încă nu credeau că el era agent dublu, dar știau că era pe cont propriu și nu mai respecta ordinele și trebuiau să-l scoată din joc, pe cât posibil în liniște.

Anthony cultivase totuși cu mare grijă loialitatea oamenilor lui și ar fi trebuit să mai aibă ceva încredere în ochii lor.

– Uite cum o să facem, i-a zis el lui Pete. Te întorci la Washington. Le spui că am refuzat să mă supun ordinelor. Deci ieși din schemă... acum este numai responsabilitatea mea.

S-a întors pe jumătate cu spatele, ca și cum ar fi considerat de la sine înțeles că Pete va fi de acord.

– OK, a consimțit Maxell. Am bănuit că o să spui asta. Și nu se poate aștepta nimeni ca eu să te răpesc.

– Corect, a replicat Anthony, degajat, ascunzându-și ușurarea că Pete nu se împotrivea.

– Dar mai este ceva.

Anthony s-a întors iar spre el, arătându-și iritarea.

– Ce mai e?

Pete a roșit și semnul din naștere pe care îl avea pe obraz a devenit purpuriu.

– Mi-au cerut să-ți iau arma.

Anthony începea să se teamă că nu va reuși să scape ușor din acea situație. Nu încăpea vorbă să renunțe la armă. S-a forțat să zâmbească și a zis:

– Atunci, spune-le că am refuzat.

– Îmi pare rău, nici nu vă pot spune cât de rău îmi pare. Însă domnul Hobart a fost foarte clar. Dacă nu mi-o predați, trebuie să fac apel la poliția locală.

Anthony și-a dat seama că în clipa aceea că trebuia să-l omoare pe Pete.

Preț de câteva secunde a fost invadat de tristețe. În ce adâncuri ale trădării fusese silit să coboare! Părea aproape imposibil ca asta să fie încheierea logică a angajamentului său, făcut cu douăzeci de ani în urmă, de a-și închina întreaga viață unei cauze nobile. Apoi asupra lui a coborât un calm de moarte. Aflase în timpul războiului ce însemna să faci alegeri dificile. Acesta era un alt fel de război, însă imperativele erau aceleași. Odată ce intrai în joc, trebuia să câștigi, indiferent de preț.

– În cazul acesta, presupun că s-a terminat totul, a zis el, cu un oftat sincer. Consider că este o decizie tâmpită. Oricum, cred că am făcut tot ce puteam.

Pete nu a încercat deloc să-și ascundă ușurarea.

– Vă mulțumesc, a zis el. Îmi pare așa de bine că luați lucrurile astfel.

– Nu-ți face probleme. Nu te învinuiesc deloc. Știu că trebuie să urmezi ordinele lui Hobart.

Chipul lui Pete a căpătat o expresie hotărâtă.

– Așadar, vreți să-mi predați arma?

– Sigur.

Deși pistolul era în buzunarul paltonului, Anthony a zis:

– E la mine în portbagaj.

Voia ca Pete să meargă cu el la mașină, însă s-a răzgândit subit.

– Așteaptă-mă aici. Mă duc să o aduc.

Așa cum bănuia, Pete se temea că el încerca să scape.

– Vin cu tine, a spus el repede.

Anthony a pretins că ezită și apoi cedează.

– Cum vrei.

S-a îndreptat spre ușă, cu Pete pe urmele lui. Mașina era parcată la trotuar, la vreo treizeci de metri de intrarea în aeroport. Nu se vedea nici țipenie.

Anthony a deschis capacul portbagajului cu o mișcare bruscă.

– Poftim, a zis el.

Pete s-a aplecat să se uite înăuntru.

Anthony a scos din palton pistolul, cu amortizorul montat. O clipă, un impuls nebunesc l-a ispitit să-și vâre țeava în gură și să apese pe trăgaci, ca să pună odată capăt coșmarului ăsta.

Momentul acela de amânare a reprezentat o greșeală crucială.

– Nu văd niciun pistol, a spus Pete și s-a întors spre el.

Și a reacționat rapid. Înainte ca Anthony să poată îndrepta pistolul cu amortizorul care îl făcea greu de mânuit, el a făcut un pas în lateral, afară din raza țevii, și i-a trimis un pumn în figură. Lovitura, puternică de să-i zdrobească oasele, l-a nimerit pe Anthony în falcă,

făcându-l să se clatine. Pete l-a lovit și cu celălalt pumn, peste ureche, și Anthony s-a bălăbănit, a dat un pas împiedicat înapoi și a căzut; dar, în timp ce se prăbușea la pământ, a scos pistolul. Pete a văzut ce se pregătea. Fața i s-a schimonosit de frică și a ridicat mâinile, ca și cum ele l-ar fi putut proteja de glonț; apoi Anthony a apăsat pe trăgaci de trei ori la rând, repede.

Toate trei gloanțele și-au atins ținta, pieptul lui Pete. Sângele a țâșnit din cele trei găuri făcute în costumul lui de mohair cenușiu. Omul a căzut la pământ, cu o bușitură.

Anthony s-a ridicat clătinându-se și a băgat arma în buzunar. S-a uitat în sus și-n jos. Nimeni nu venea la aeroport și nimeni nu ieșea din clădire. S-a aplecat deasupra trupului lui Pete.

Acesta s-a uitat la el. Nu murise.

Încercând să-și stăpânească propria greață, Anthony a ridicat corpul plin de sânge și l-a înghesuit în portbagajul deschis al mașinii. Pe urmă și-a scos iar arma. Pete stătea întins în portbagaj, chircit de durere, și se uita la el cu ochii plini de groază. Rănile în piept nu sunt întotdeauna fatale. Pete ar fi putut să supraviețuiască dacă ar fi fost îngrijit într-un spital, cât mai repede. Anthony a pus arma la capul lui Pete. Acesta a încercat să vorbească și sângele i-a bușit pe gură. Anthony a apăsat pe trăgaci.

Pete s-a lăsat moale și ochii i s-au închis.

Anthony a trântit capacul portbagajului și s-a prăbușit deasupra lui. Fusese lovit serios pentru a doua oară în aceeași zi și capul îi vâjâia. Însă și mai rea decât durerea fizică era conștientizarea faptelor pe care le comisese.

– Ești bine, amice? a auzit el o voce.

Anthony s-a ridicat în picioare, și-a îndesat arma în haină și s-a întors. În spatele lui oprise un taxi și șoferul se îndrepta spre el, cu un aer îngrijorat. Era un bărbat de culoare, cu părul grizonant.

Cât văzuse omul? Anthony nu știa dacă era capabil să-l ucidă și pe el.

– Nu știu ce-ai băgat în portbagajul ăla, dar pare ceva foarte greu.

– Un covor, a răspuns Anthony, respirând cu greutate.

Bărbatul s-a uitat la el cu acea candidă curiozitatea a locuitorilor din orașele mici.

– Cineva ți-a învinețit un ochi? Sau doi?

– Un mic accident.

– Vino în aeroport să bei o ceașcă de cafea sau ceva.

– Nu, mulțumesc. N-am nimic.

– Cum dorești, a zis taximetristul, îndreptându-se agale spre terminal.

Anthony a urcat în mașină și a pornit.

1.30 A.M.

Prima misiune a transmițătoarelor radio este să emită semnale care să permită satelitului să fie urmărit de stațiile de recepție de la sol – pentru a demonstra că se află pe orbita stabilită.

Trenul ieșea încet din gara Chattanooga. În cușeta strâmtă, Luke și-a scos haina și a agățat-o în cuier, apoi s-a suit pe marginea patului de jos și și-a desfăcut șireturile pantofilor. Billie stătea pe pat, picior peste picior, și îl privea. Luminile gării au pâlpâit și apoi au dispărut, în timp ce locomotiva lua viteză, înaintând în noapte cu destinația Jacksonville, Florida.

Luke și-a desfăcut cravata.

– Dacă e un număr de striptease, să știi că nu e prea sexi, a zis Billie.

Luke a zâmbit jalnic. Se mișca încet pentru că nu era hotărât ce să facă. Fuseseră obligați să ia o cușetă împreună, era singura liberă. Tânjea să o poată lua în brațe pe Billie. Tot ce aflase despre el însuși și despre soția lui îi spuneau că Billie era femeia cu care ar trebui să fie. Chiar și așa însă, el tot ezita.

– Ce-i? l-a întrebat Billie. La ce te gândești?

– Că ne mișcăm prea repede.

– Șaptesprezece ani nu înseamnă nimic?

– Pentru mine, nu sunt decât câteva zile, asta e tot ce-mi amintesc.

– În cazul meu, mi se pare o veșnicie.

– Încă sunt căsătorit cu Elspeth.

Billie a dat din cap, solemn.

– Și te minte de ani în șir.

– Și atunci, ar trebui să sar din patul ei în al tău?

Billie părea jignită.

– Ar trebui să faci exact ce îți dorești.

– Nu-mi place senzația asta, că îmi caut scuze, a încercat Luke să-i explice.

Ea nu i-a răspuns în niciun fel, așa că el a insistat:

– Nu ești de acord cu mine, nu?

– Nu, la naiba! a răspuns Billie. Îmi doresc să fac dragoste cu tine în seara asta. N-am uitat cum e și vreau să mă simt din nou așa, chiar acum.

A întors privirea afară, pe fereastră, în timp ce trenul traversa în goană un orășel: zece secunde de dâre luminoase și apoi, iar, cufundați în întuneric.

– Dar știu cum ești tu, a continuat ea. Niciodată n-ai fost genul care să trăiască doar clipa, nici când eram tineri. Îți trebuie timp ca să cântărești lucrurile și să te convingi că faci ceea ce trebuie.

– Și ce e rău în asta?

– Nimic, a răspuns ea, zâmbind. Mă bucur că ești așa. Se poate bizui omul pe tine ca pe o stâncă. Dacă n-ai fi fost așa, probabil că nici eu n-aș fi...

Vocea i s-a stins.

– Ce aveai de gând să spui?

Billie l-a privit drept în ochi.

– Nu te-aș fi iubit atât de mult, atât timp.

Era stânjenită și a ascuns acest lucru făcând o remarcă impertinentă.

– Oricum, trebuie să faci un duș.

Era adevărat. Purta aceleași haine de când le furase, în urmă cu treizeci și șase de ore.

– De fiecare dată când m-am gândit să mă schimb, apărea ceva mai urgent care trebuia făcut, a opinat Luke. Am haine curate în geantă.

– Nu contează. Ce-ar fi să te urci tu sus, să faci loc să-mi scot și eu pantofii.

Ascultător, Luke a urcat scărița și s-a întins pe patul de sus. S-a întors într-o parte, cu cotul rezemat în pernă și capul sprijinit în mână.

– Când îți pierzi memoria, a adăugat el, e ca un nou început în viața ta. Ca și cum te-ai naște din nou. Fiecare decizie pe care ai luat-o poate fi reanalizată.

Billie și-a azvârlit pantofii din picioare și s-a ridicat.

– Nu cred că mi-ar plăcea, a zis ea.

Cu o mișcare iute și-a dat jos pantalonii negri de schi și a rămas în pulover și chiloțeii scurți albi. I-a surprins privirea și atunci a zâmbit și a spus:

– E OK, poți să te uiți la ce fac.

Și-a băgat mâna pe sub pulover și și-a desfăcut sutienul. Pe urmă și-a scos din mânecă brațul drept, cu mâna stângă și-a tras bareta de pe umăr, și-a băgat la loc brațul drept pe mânecă și și-a scos sutienul pe mâneca dreaptă, cu o mișcare de prestidigitator.

– Bravo! a exclamat Luke.

Billie l-a privit gânditoare.

– Așa deci, acum o să dormim?

– Bănuiesc că da.

– Bine.

S-a urcat în picioare pe marginea patului de jos, ajungând la nivelul lui. El s-a aplecat și i-a atins buzele într-un sărut. Billie a închis ochii. A simțit cum vârful limbii ei îi mângâia în treacăt buzele, pe urmă ea s-a retras și fața i-a dispărut.

Luke a rămas întins pe spate, cu gândul la ea, întinsă pe patul de jos, la doar câțiva centimetri, cu sânii sub puloverul moale de angora, cu picioarele goale și suple. Peste câteva clipe a adormit.

A avut un vis cum nu se poate mai erotic. Era Bottom, personajul din *Visul unei nopți de vară*, cel cu urechi de măgar, și era sărutat peste tot pe fața lui păroasă de zânele Titaniei, care erau niște fete goale, cu picioare suple și sâni rotunzi. Titania însăși, regina zânelor, îi descheia pantalonii, în timp ce roțile trenului răpăiau un ritm insistent...

S-a trezit încet, nedornic să părăsească tărâmul de basm și să revină în lumea reală, cu trenuri și rachete. Avea cămașa desfăcută și pantalonii descheiați. Billie era întinsă lângă el și îl săruta.

– Ești treaz? i-a murmurat ea în ureche – o ureche normală, nu de măgar – chicotind. Nu vreau să irosesc asta pe un tip care doarme.

Luke a atins-o, și-a plimbat mâna de-a lungul trupului ei întins pe o parte. Încă mai avea puloverul pe ea, însă chiloții dispăruseră.

– Sunt treaz, a răspuns el, bâiguit.

Billie s-a ridicat sprijinită în mâini și genunchi, deasupra lui, în spațiul strâmt dintre tavanul cușetei și patul

de sus. S-a uitat în ochii lui și s-a lăsat peste el. Luke a oftat cu intensă plăcere în timp ce aluneca înăuntrul ei. Trenul se legăna dintr-o parte în alta, iar șinele îngânau un ritm plin de erotism.

El și-a băgat mâinile pe sub pulover și i-a atins sânii. Avea pielea catifelată și caldă.

– Le-a fost dor de tine, i-a șoptit ea iar în ureche.

Lui Luke i se părea ca visa pe jumătate, pe când trenul se legăna și Billie îi săruta chipul, și America gonea prin dreptul geamului, kilometru după kilometru. Și-a încolăcit brațele pe spatele ei și a strâns-o la piept, să se convingă că era aievea, în carne și oase, nu o urzeală fermecată de-a zânelor. Se gândea că ar fi vrut să nu se mai termine, să continue la nesfârșit și tocmai atunci trupul lui a preluat controlul și el s-a agățat de Billie, în timp ce valuri de plăcere îl inundau.

– Nu te mișca. Ține-mă strâns, i-a murmurat ea.

Luke s-a conformat. Ea și-a îngropat fața în umărul lui, răsuflând fierbinte pe pielea lui. Rămas cu fața în sus, tot în ea, femeia a început să zvâcnească, parcă de un spasm interior, iar și iar până când, în sfârșit, a oftat la rândul ei, profund, și s-a relaxat.

Au mai stat câteva clipe fără să se miște. Lui Luke nu-i era somn și nici lui Billie, evident, pentru că a zis:

– Am o idee. Haide să ne spălăm.

– Păi, a râs Luke, sigur am nevoie de asta.

Billie s-a rostogolit la o parte de pe el și a coborât, iar Luke a urmat-o. În colțul cușetei era o chiuvetă mică și un dulăpior deasupra ei. Acolo Billie a găsit o lavetă de prosop și un săpun. A umplut chiuveta cu apă caldă.

– O să te spăl eu pe tine și pe urmă poți să mă speli și tu pe mine, a propus ea.

A înmuiat prosopul, a frecat săpun pe el și a început.

Era delicios de intim și de sexi ce făcea. Luke a închis ochii. Billie i-a săpunit abdomenul, apoi a îngenuncheat, să-i spele gambele.

– Ai ratat ceva, a spus el.

– Stai cuminte, las partea cea mai plăcută la sfârșit.

Când a terminat, Luke a procedat la fel și pentru ea a fost chiar mai excitant. Apoi s-au întins din nou, de astă dată pe patul de jos.

– Deci, a zis Billie, îți mai aduci aminte de sexul oral?

– Nu, a răspuns el. Însă cred că pot să-mi dau seama ce și cum.

PARTEA A ȘASEA

8.30 A.M.

Pentru a putea urmări cum trebuie satelitul, Jet Propulsion Laboratory[1] *a realizat o tehnică nouă de radiolocație, denumită Microlock. Stațiile Microlock folosesc un sistem de buclă cu calare pe fază*[2]*, care se poate fixa pe un semnal de numai a mia parte dintr-un watt, de la o distanță de 32 186 de kilometri.*

Anthony a zburat spre Florida cu un mic avion care se zguduia și se zdruncina la fiecare rafală de vânt prin care a trecut în timp ce traversa Alabama și Georgia. Îi țineau companie un general și doi colonei care l-ar fi împușcat pe loc dacă ar fi știut care îi era scopul călătoriei.

A aterizat la baza Patrick Air Force, la câțiva kilometri de Cape Canaveral. Terminalul aviatic consta din câteva încăperi mici din capătul unui hangar pentru avioane. În închipuirea lui a văzut un detașament de agenți FBI, în costumele lor îngrijite și pantofii lustruiți, care așteptau să-l aresteze; dar nu era decât Elspeth.

[1] Centru federal de cercetare și dezvoltare al NASA situat în zona San Gabriel Valley, comitatul Los Angeles, California, Statele Unite. (n.red.)

[2] Bucla PLL (Phase Locked Loop) reprezintă un sistem automat cu reacție, a cărui funcționare se bazează pe detectarea diferenței dintre fazele semnalului de intrare și cele de ieșire. (n.red.)

Femeia părea epuizată. Pentru prima dată observa la ea semne că nu era departe de vârsta de mijloc. Tenul deschis avea riduri incipiente, iar trupul înalt o făcea puțin cocârjată. Elspeth l-a condus afară, unde mica ei mașină albă, Corvette, era parcată în soarele dogoritor.

De îndată ce au urcat în mașină, Anthony a spus:

– Ce face Theo?

– E destul de zdruncinat, dar o să fie bine.

– Poliția are semnalmentele lui?

– Da... colonelul Hide le-a furnizat.

– Unde se ascunde?

– În camera mea de motel. O să rămână acolo până se întunecă.

Elspeth a ieșit din baza aeriană pe autostradă și s-a îndreptat spre nord.

– Dar tu? CIA o să-ți dea semnalmentele la poliție?

– Nu cred.

– Atunci, înseamnă că ai destul de multă libertate de mișcare. Asta e bine, pentru că va trebui să-ți cumperi o mașină.

– Agenției îi place să-și rezolve singură problemele. În clipa de față cred că am decis să fiu pe cont propriu și singura lor grijă este să mă scoată din circulație înainte să-i pun într-o situație stânjenitoare. După ce o să-l asculte pe Luke, o să-și dea seama că de ani de zile protejează un agent dublu. Însă asta s-ar putea să-i facă și mai atenți să mușamalizeze toată povestea. Nu am cum să fiu sigur, dar părerea mea e că nu mă vor căuta cu surle și trâmbițe.

– Nici asupra mea nu planează vreo urmă de bănuială. Așa că toți trei suntem încă în cărți. Ceea ce înseamnă

că avem o bună șansă. Mai putem încă să ducem planul la bun sfârșit.

– Luke nu te suspectează?

– Nu are niciun motiv.

– Acum unde este?

– În tren, după spusele lui Marigold... cu Billie, a răspuns Elspeth, cu o urmă de amărăciune în glas.

– Când trebuie să ajungă?

– Nu știu. Trenul de noapte îl duce până la Jacksonville, iar de acolo trebuie să ia un personal care merge de-a lungul coastei. Pe după-amiază, cred.

Un timp au rămas tăcuți. Anthony încerca să se calmeze. În următoarele douăzeci și patru de ore totul se va fi terminat. Vor reuși să dea o lovitură istorică în numele cauzei căreia își dedicaseră viața și vor intra în istorie – sau vor eșua și cursa pentru cucerirea spațiului cosmic va redeveni o întrecere cu doi competitori.

Elspeth a întors privirea spre el.

– Ce faci de mâine încolo?

– Plec din țară, a răspuns el, bătând ușor cu palma mica valiză din poală. Am tot ce-mi trebuie, pașapoarte, bani lichizi, câteva articole simple ca să mă deghizez.

– Și pe urmă?

– Moscova.

Își petrecuse cea mai mare parte a zborului cu avionul gândindu-se la asta.

– Biroul pentru Washington de la KGB. Așa cred.

Anthony era maior KGB. Elspeth era agent mai vechi decât el – de fapt, ea îl recrutase, pe când erau la Harvard – și avea grad de colonel.

– O să-mi dea un fel de funcție consultativă de nivel superior, a continuat el. La urma urmelor, o să știu mai multe despre CIA decât oricine altcineva din tot blocul sovietic.

– Cum o să te împaci cu viața din URSS?

– În paradisul oamenilor muncii, vrei să spui? a subliniat el, zâmbind. Ai citit George Orwell. Unele animale sunt mai egale decât celelalte. Cred că foarte multe depind de ce se întâmplă în noaptea asta. Dacă reușim, o să fim niște eroi. Dacă nu...

– Nu ești neliniștit?

– Ba sigur că sunt. La început o să mă simt singur... fără prieteni, fără familie, și nici nu vorbesc rusa. Dar poate că o să mă însor și o să cresc o droaie de mici tovarăși.

Răspunsurile lui glumețe mascau cât de adâncă îi era neliniștea.

– Cu multă vreme în urmă, am hotărât să-mi sacrific viața personală pentru ceva mult mai important.

– Și eu am luat aceeași decizie, însă tot mi-ar fi teamă la gândul de a mă muta la Moscova.

– La tine nu se pune problema.

– Nu. Vor ca eu să rămân aici, cu orice preț.

Era evident că vorbise cu legătura ei, indiferent cine era aceea. Anthony nu era surprins de decizia ca Elspeth să fie ținută pe poziții. În ultimii patru ani, cercetătorii sovietici aflaseră totul despre programul spațial al SUA. Citiseră fiecare raport important, văzuseră toate rezultatele testelor, fiecare schemă produsă de Agenția Armatei pentru Rachete Balistice – mulțumită lui Elspeth. Era ca și cum o echipă de la Redstone ar fi lucrat direct pentru programul

sovietic. Elspeth reprezenta motivul pentru care sovieticii ajunseseră în spațiu înainte americanilor. Ea era, incontestabil, cel mai important spion din Războiul Rece.

Anthony știa că tot ceea ce realizase Elspeth se făcuse cu prețul unui enorm sacrificiu personal. Se căsătorise cu Luke tocmai ca să poată spiona programul spațial. Dar iubirea ei pentru Luke era sinceră și faptul că a fost nevoită să-l trădeze i-a frânt inima. Totuși, triumful ei fusese victoria sovieticilor în cursa pentru spațiul cosmic, un succes care urma să fie pecetluit în noaptea aceea. Așa totul va căpăta sens, și a meritat osteneala.

Propriile triumfuri ale lui Anthony nu erau depășite decât de cele ale lui Elspeth. Agent sovietic, el penetrase cele mai înalte niveluri ale CIA. Tunelul de care fusese responsabil în Berlin, și care făcuse o breșă în comunicațiile sovietice, fusese, de fapt, un canal pentru dezinformare. KGB-ul îl folosise în scopul de a pune CIA pe o pistă greșită, făcând-o să cheltuiască milioane de dolari în urmărirea strânsă a unor oameni care nu erau spioni, pentru penetrarea unor organizații ce nu fuseseră niciodată fronturi comuniste și pentru discreditarea unor oameni politici din Lumea a Treia, care erau, în fapt, proamericani. Dacă o să se simtă singur în apartamentul lui din Moscova, se va gândi la ceea ce a realizat, și asta o să-i încălzească sufletul.

Printre palmierii de pe marginea drumului care se întindea dinaintea lor, Anthony a văzut un model imens de rachetă, deasupra unei firme pe care scria Starlite Motel. Elspeth a încetinit și a intrat în parcare. Recepția era într-o clădire scundă cu niște contraforți ascuțiți, care îi dădeau un aer futurist. Elspeth a parcat cât mai

departe posibil de șosea. Camerele erau într-un corp de clădire cu două niveluri, în jurul unei piscine mari, unde câțiva clienți matinali făceau deja plajă. Dincolo de piscină, Anthony vedea nisipul.

În ciuda asigurărilor pe care i le dăduse lui Elspeth, voia să fie văzut de cât mai puține persoane posibil, așa că și-a tras pălăria pe ochi și a grăbit pasul, de la mașină la camera lor de la etaj.

Motelul profita la maximum de legătura cu programul spațial. Lămpile aveau formă de rachetă și pe pereți erau imagini stilizate ale planetelor și stelelor. Theo stătea la fereastră, privind oceanul. Elspeth le-a făcut cunoștință celor doi bărbați și apoi a comandat cafea și gogoși prin room-service.

– Cum a aflat Luke de mine... ți-a explicat? l-a întrebat Theo pe Anthony.

– Folosea xeroxul din Hangarul R, a răspuns Anthony. Lângă aparat este un registru de siguranță. Acolo trebuie notate data și ora și numărul de cópii pe care le-ai făcut, și conține și semnătura persoanei. Luke a observat că douăsprezece cópii erau semnate de WvB, adică Werner von Braun.

– Întotdeauna am folosit numele lui von Braun, pentru că nimeni nu îndrăznește să-l ia la întrebări pe șef despre câte cópii xerox îi trebuie.

– Luke știa însă ceva ce nici tu, nici nimeni altcineva nu cunoștea, și anume că von Braun era la Washington în ziua aceea, a continuat Anthony. Instinctul lui Luke a tras un semnal de alarmă. S-a dus în biroul pentru corespondență și a găsit copiile într-un plic adresat ție. Însă habar nu avea cine expediase pachetul. A decis că nu

putea să aibă încredere în nimeni de aici, așa că a plecat la Washington. Din fericire, Elspeth mi-a telefonat și am reușit să-l interceptez înainte de a apuca să spună cuiva.

– Acum însă, a intervenit Elspeth, ne-am întors în punctul unde eram luni. Luke a redescoperit ceea ce noi îl făcuserăm să uite.

– Ce crezi că o să facă armata acum? a întrebat-o Anthony.

– Ar putea lansa racheta cu mecanismul de autodistrugere dezafectat. Dar dacă se află că au făcut-o, o să se iște mare scandal și tevatura ar vicia triumful. Deci cred că vor schimba codul, așa încât să fie nevoie de un alt semnal pentru a declanșa explozia.

– Cum pot să facă asta?

– Nu știu.

S-a auzit un ciocănit la ușă. Anthony s-a încordat, însă Elspeth i-a explicat:

– Am comandat cafea.

Theo a intrat în baie. Anthony s-a întors cu spatele la ușă. Ca să pară firesc gestul, a deschis dulapul, pretinzând că cercetează hainele dinăuntru. Era un costum al lui Luke pe umeraș, o stofă gri-deschis în zigzag, și o stivă de cămăși albastre. În loc să-i permită chelnerului să intre, Elspeth a rămas în prag, să semneze nota de plată, i-a dat omului un bacșiș și apoi i-a luat tava din mână și a închis ușa.

Theo a ieșit din baie și Anthony s-a așezat iar.

– Cum vom proceda? a întrebat Anthony. Dacă se schimbă codul, nu putem să mai facem ca racheta să se autodistrugă.

Elspeth a pus jos tava cu cafea.

– Trebuie să aflu ce planuri au și să descopăr cum să evităm asta.

Și-a luat geanta și și-a aruncat jacheta pe umăr.

– Tu cumpără o mașină. Du-te pe plajă imediat ce se întunecă. Să parchezi cât mai aproape de gardul de la Cape Canaveral. Ne întâlnim acolo. Bea-ți cafeaua liniștit, a mai zis ea și a ieșit.

După o clipă, Theo a spus:

– Trebuie să recunoști că are nervii tari.

– Chiar de asta și are nevoie, a replicat Anthony, încuviințând din cap.

4 P.M.

Mai multe stații de recepție și urmărire se întind de la nord la sud, aproximativ de-a lungul longitudinii de 65 de grade vest față de meridianul Greenwich. Rețeaua va primi semnale de la satelit de fiecare dată când acesta trece pe deasupra.

Numărătoarea era fixată la X minus 390 de minute.

Timpul pentru numărătoarea inversă concorda cu timpul real, deocamdată, dar Elspeth știa că s-ar putea ca asta să nu dureze. Dacă se întâmpla ceva neprevăzut, care să provoace o întârziere, numărătoarea inversă s-ar opri. După rezolvarea problemei, numărătoarea era reluată de unde fusese oprită, chiar dacă au trecut zece sau cincisprezece minute. Pe măsură ce momentul igniției se apropia, diferența devenea adeseori tot mai mare, iar numărătoarea inversă rămânea tot mai în urmă față de timpul real.

În acea zi, numărătoarea inversă începuse cu o jumătate de oră înainte de ora douăsprezece la amiază, la X minus 660 de minute. Elspeth se fâțâise agitată prin bază, actualizându-și programul, atentă la orice schimbare de procedură. Deocamdată nu obținuse niciun indiciu despre cum plănuiau specialiștii să protejeze

operațiunea împotriva unui sabotaj – și începuse să o prindă disperarea.

Toată lumea știa că Theo Packman era spion. Recepționerul de la Vanguard relatase cum se năpustise în motel colonelul Hide, împreună cu patru polițiști și doi tipi de la FBI, și îl întrebase de numărul camerei lui Theo. Comunitatea celor care lucrau la programul spațial a legat rapid această informație de amânarea în ultima clipă a lansării. Nimeni dintre cei care lucrau în interiorul bazei de la Cape Canaveral nu crezuse explicația care le fusese oferită, și anume că prognoza meteo indicase o înrăutățire a curentului *jet stream*. De dimineață toată lumea vorbea despre sabotaj, însă nimeni nu părea să știe care erau măsurile luate sau, dacă știau, informația rămânea secretă.

Pe măsură ce căldura se mai domolea și ziua trecuse de jumătate, nervozitatea lui Elspeth creștea. Deocamdată nu pusese întrebări direct, de teamă să nu iște suspiciuni, dar curând va trebui să renunțe la precauție. Dacă nu afla cât mai repede planul, va fi prea târziu ca ea să mai acționeze pentru a-l contracara.

Luke încă nu-și făcuse apariția. Abia aștepta să îl vadă și, în același timp, îi era groază de acea clipă. Îi simțea lipsa atunci când noaptea nu era lângă ea. Însă atunci când era, ea nu făcea decât să se gândească tot timpul că, de fapt, acțiunile ei ruinau visul lui Luke. Își dădea seama că minciunile ei le-au otrăvit căsnicia. Cu toate acestea, tânjea să-i vadă chipul, să-i audă vocea gravă și învăluitoare, să-i atingă mâna și să-l facă să zâmbească.

Specialiștii din buncăr erau în pauză, mâncau sendvișuri și beau cafea acolo unde erau, în fața panourilor de comandă. De obicei, era ceva agitație când în sală intra o femeie frumoasă, însă în acea zi atmosfera era tăcută și încordată. Așteptau să se întâmple ceva rău: o lumină de avertizare, o suprasarcină, un element care s-a defectat sau un sistem care a ieșit din parametri. Imediat ce apărea o problemă, dispoziția li se schimba: deveneau cu toții mult mai veseli, pe măsură ce se cufundau în treabă, încercau explicații, căutau soluții cu sesiuni de brainstorming și reparau cu ce aveau la îndemână. Erau genul acela de oameni care deveneau cei mai fericiți atunci când aveau ceva de reparat.

Elspeth s-a așezat lângă Willy Fredrickson, șeful ei, care avea căștile în jurul gâtului și mânca un sendviș cu brânză la grătar.

– Cred că știi că toată lumea vorbește despre o tentativă de sabotare a rachetei, a zis ea, pe un ton lejer, de conversație.

Willie a privit-o dezaprobator și femeia a luat asta drept un semn că el știa exact ce a vrut ea să spună. Înainte ca Willie să-i poată răspunde, un tehnician din spatele sălii a strigat la el, făcându-i semn să-și pună căștile.

– Willie!

Acesta a lăsat deoparte sendvișul, și-a așezat iar căștile pe urechi și a zis:

– Aici Fredrickson.

Apoi a ascultat un minut.

– OK, a răspuns el în microfon. Cât poți de repede.

Pe urmă a ridicat privirea și a spus:

– Opriți numărătoarea inversă.

Elspeth s-a încordat. Oare acesta era semnul pe care îl aștepta? A ridicat carnetul și creionul, așteptând.

Willy și-a scos căștile.

– Avem o întârziere de zece minute, a spus el.

Tonul vocii nu trăda altceva decât iritarea obișnuită la orice defecțiune. A mușcat din nou din sendviș.

Dornică să mai smulgă ceva informații, Elspeth a întrebat:

– Să transmit ce s-a întâmplat?

– Trebuie să înlocuim un condensator care pare să nu facă bine contact.

Elspeth s-a gândit că era posibil. Condensatorii erau esențiali în sistemul de urmărire și contactele imperfecte – scurtele descărcări aleatoare – puteau fi un semn că piesa urma să se defecteze complet. Totuși, nu era convinsă pe deplin. S-a hotărât să verifice, dacă avea posibilitatea.

A scris repede ceva, apoi s-a ridicat și a ieșit, fluturând veselă din mână. Afară umbrele după-amiezii deveneau tot mai prelungi. Silueta albă a rachetei se profila ca o reclamă pe cer. Și-o închipuia decolând, ridicându-se cu agonizantă încetineală pe coada ei de foc, deasupra platformei de lansare, spre cerul nopții. Pe urmă vedea un fulger de lumină, mai strălucitor decât soarele, când racheta exploda, fragmentele de metal se răspândeau ca niște cioburi de sticlă, un ghem de flăcări roșu cu negru pe cerul întunecat și un zgomot bubuitor, precum răcnetul triumfător al tuturor săracilor și năpăstuiților lumii, reuniți.

A traversat alert peluza nisipoasă până la platforma din beton de unde avea loc lansarea, a ocolit schela până în spate și a intrat în baraca din oțel de la baza ei, care adăpostea birourile și mecanismele de acționare. Controlorul schelei de susținere, Harry Lane, vorbea la telefon și nota ceva cu un creion gros. Când a închis, Elspeth l-a întrebat:

– Zece minute întârziere?

– S-ar putea să fie mai mult.

Nu s-a uitat la ea, dar asta nu însemna prea mult – întotdeauna era grosolan, pentru că nu-i plăcea să vadă femei pe platforma de lansare.

– Motivul? a întrebat ea, scriind în carnet.

– Înlocuirea unei componente defecte, a răspuns omul.

– N-ai vrea să-mi spui *care* componentă?

– Nu.

Era înnebunitor. Tot nu putea să spună sigur dacă Harry era secretos din motive de securitate sau era, pur și simplu, dificil. I-a întors spatele. Exact atunci a intrat un tehnician într-o salopetă unsuroasă.

– Uite-l pe ăla vechi, Harry.

În mâna murdară ținea un conector.

Elspeth știa exact ce era: receptorul pentru semnalul codificat de autodistrugere. Clemele care ieșeau din el erau cablate într-un fel complicat, astfel încât doar semnalul radio corect să provoace detonarea capsei.

A ieșit repede pe ușă, înainte ca Harry să-i poată vedea expresia triumfătoare de pe fața sa. Cu inimă zvâcnindu-i de emoție, s-a grăbit înapoi la jeepul ei.

A urcat pe locul șoferului, încercând să se concentreze. Pentru a preveni sabotajul, înlocuiau conectorul. Piesa nouă va fi cablată diferit, pentru a reacționa la un cod diferit. Și la transmițător se monta, probabil, un emițător potrivit. Noile conectoare fuseseră, poate, trimise cu avionul de la Huntsville, undeva în cursul zilei.

„Așa ar fi logic", s-a gândit ea cu satisfacție. Cel puțin știa ce făcea armata. Dar cum putea să le dejoace acțiunea?

Conectoarele erau întotdeauna realizate în seturi de câte patru, perechea duplicată fiind ținută ca rezervă, în cazul unei defecțiuni. Elspeth examinase tocmai acea pereche, duminica trecută, când făcuse schița cablajelor, astfel încât Theo să poată imita codul radio și să declanșeze explozia. „Acum, se gândea ea, îngrijorată, trebuie să repet iar totul: să găsesc setul duplicat, să demontez conectorul și să fac o schiță a cablajului acestuia."

A pornit motorul jeepului și s-a întors în viteză înapoi la hangare. În loc să intre în Hangarul R, unde își avea biroul, s-a dus la Hangarul D și a intrat în sala de telemetrie. Acolo găsise data trecută setul duplicat.

Hank Mueller stătea aplecat deasupra unei mese, împreună cu alți doi specialiști, privind foarte serioși la un complicat dispozitiv electric. Când a văzut-o, fața lui s-a luminat.

– Opt mii, a zis el.

Colegii lui au mormăit, prefăcându-se disperați, și s-au dat la o parte.

Elspeth și-a stăpânit nerăbdarea. Trebuia să joace cu el jocul numerelor, înainte de orice altceva.

– Este douăzeci la cub.

– Insuficient.

Ea s-a mai gândit o clipă.

– Bine, este suma a patru cuburi consecutive: $11^3 + 12^3 + 13^3 + 14^3$ este egal cu 8 000.

– Foarte bine.

Hank i-a dat o centimă și a privit-o nerăbdător.

Elspeth și-a stors creierii după un număr ciudat, apoi a adăugat:

– Cubul numărului 16 830.

Hank s-a încruntat, cu o mimică de om ofensat.

– Nu pot să-l calculez așa, am nevoie de un calculator! a rostit el, indignat.

– N-ai auzit de el? Este suma tuturor cuburilor consecutive de la 1 134 la 2 133.

– N-am știut!

– Când eram în liceu, numărul casei noastre era 16 830, de aceea știu.

– E prima dată când nu-mi dai bănuțul, a comentat el, amuzant de pleoștit.

Elspeth nu putea să scotocească prin laborator, trebuia să-l întrebe pe el. Din fericire, ceilalți bărbați nu-i puteau auzi.

– Ai setul duplicat al noilor conectori de la Huntsville? s-a răstit ea.

– Nu, a răspuns el, cu un aer și mai abătut. Au zis că securitatea nu e prea bună pe aici. I-au pus într-un seif.

Ea a fost bucuroasă că nu a întrebat-o de ce voia să știe.

– Ce seif?

– Nu mi-au spus.

– Nu contează.

S-a prefăcut că notează ceva în carnetul ei și a ieșit.

Apoi s-a grăbit spre Hangarul R, alergând pe solul nisipos cu pantofii ei cu toc. Era optimistă. Dar încă mai avea multe de făcut. A observat că deja se întuneca.

Nu cunoștea decât un singur seif, aflat în biroul colonelului Hide.

Întoarsă la biroul ei, a băgat în mașina ei de scris un plic cu antetul armatei și a scris: „Dr. W. Friedrickson – Informații clasificate". Pe urmă a împăturit două coli albe de hârtie, le-a băgat în plic și l-a lipit.

S-a dus la biroul lui Hide, a bătut la ușă și a intrat. Colonelul era singur, așezat în spatele mesei de lucru, și fuma o pipă. Bărbatul a ridicat ochii și i-a zâmbit: la fel ca majoritatea bărbaților, era, în general, fericit să vadă un chip drăguț.

– Elspeth, a zis el, tărăgănat. Ce pot să fac pentru tine?

– Vreți să puneți asta în seif? a spus ea, întinzându-i plicul. E pentru Willy.

– Sigur, a răspuns colonelul. Ce e în el?

– Nu mi-a zis.

– Evident.

S-a răsucit în scaun și a deschis dulapul din spatele lui. A privit peste umărul colonelului și a văzut o ușă din oțel, cu un cadran rotativ. S-a apropiat mai mult. Cadranul era gradat de la 0 la 99, dar numai multiplii de 10 erau marcați cu o cifră, celelalte numere erau marcate doar cu o linie. Elspeth se uita atentă la cadran. Avea vederea ageră, însă tot îi era greu să vadă exact unde oprea Hide cadranul. S-a sforțat din nou, aplecată peste birou, ca să fie tot mai aproape.

Primul număr a fost ușor: 10. Apoi a rotit până la un număr chiar sub 30, fie 29, fie 28. În sfârșit, a rotit iar cadranul până la un număr între 10 și 15. Combinația era era ceva de genul 10 – 29 – 13. Probabil că era data lui de naștere, 28 sau 29 octombrie, în 1911, 1912, 1913 sau 1914. Asta însemna că erau opt posibilitățile în total. Dacă ar fi putut să ajungă singură în încăpere, putea să le încerce timp de câteva minute.

Hide a deschis ușa. Înăuntru erau doi conectori.

– Evrika, a șoptit Elspeth.

– Ce-ai spus? a întrebat Hide.

– Nimic.

Colonelul a mormăit, a aruncat plicul în seif, a închis ușa și a rotit cadranul.

Elspeth era deja pe cale să iasă.

– Mulțumesc, domnule colonel.

– Cu plăcere, și altădată.

Așadar, trebuia să aștepte ca el să iasă din birou. De la masa ei nu prea vedea ușa colonelului. Totuși, biroul lui era în capătul coridorului, așa că trebuia să treacă prin dreptul ușii ei ca să iasă din clădire. A lăsat ușa deschisă.

Telefonul a început să sune. Era Anthony.

– Peste câteva minute plecăm de aici, a zis el. Ai obținut ce ne trebuie?

– Încă nu, dar o voi face.

Elspeth își dorea să fi fost la fel de sigură pe cât îi suna vocea.

– Ce fel de mașină ai cumpărat?

– Un Mercury Monterey, verde-deschis, modelul din '54, stilul demodat, fără aripioare.

– O s-o recunosc. Ce face Theo?

– Mă întreabă ce ar trebui să facă după seara asta.

– Am presupus că va pleca în Europa și va continua să scrie pentru *Le Monde*.

– Îi e teamă că s-ar putea să-i dea de urmă și acolo.

– Cred că e posibil. Atunci, o să meargă cu tine.

– Nu vrea.

– Promite-i orice, a zis ea, nerăbdătoare. Doar asigură-te că a pregătit pentru astă-seară.

– Bine.

Colonelul Hide a trecut prin dreptul ușii.

– Trebuie să plec, a spus Elspeth și a închis.

A ieșit din birou, însă Hide nu dispăruse. Stătea în ușa următoarei încăperi și vorbea cu fetele din biroul dactilografelor. Prea aproape: Elspeth nu putea să intre. A mai zăbovit o vreme, dorindu-și ca el să se miște odată de acolo, dar când a făcut-o, a fost ca să se întoarcă la el în birou.

A rămas acolo două ore întregi.

Elspeth aproape că a înnebunit. Avea combinația, nu mai trebuia decât să intre și să deschidă seiful, iar el nu voia să plece. Și-a trimis secretara după cafea, la camioneta de catering cu răcoritoare pe care o porecliseră Roach Coach. Nici măcar la toaletă nu s-a dus. Elspeth a început să-și închipuie diverse moduri în care să-l neutralizeze. În OSS învățase cum să sugrume pe cineva cu un ciorap de mătase, însă nu încercase niciodată. Oricum, Hide era un bărbat masiv și s-ar fi luptat zdravăn.

Elspeth nu a ieşit din biroul ei. Actualizările de program pe care ar fi trebuit să le realizeze trecuseră pe planul secund. Willy Fredrickson va fi furios, dar ce mai conta?

Se uita la ceasul de la mână din două în două minute. La opt şi douăzeci şi cinci de minute, Hide a trecut, în sfârşit, prin dreptul uşii. Ea a sărit în picioare şi a ieşit grăbită. L-a văzut coborând scările. Nu mai erau decât câteva ore până la lansare: probabil că se ducea la buncăr.

Un alt bărbat se apropia de ea, pe coridor.

– Elspeth? a întrebat acesta, cu o voce nesigură, pe care a recunoscut-o.

Inima i s-a oprit în loc şi Elspeth s-a uitat în ochii bărbatului.

Era Luke.

8.30 P.M.

Informațiile de la instrumentele de înregistrare sunt transmise prin radio, prin intermediul unei melodii. Diferitele instrumente folosesc tonuri cu frecvențe distincte, așa că „vocile" pot fi percepute, electronic, atunci când sunt receptate.

Luke se temuse de acel moment.

O lăsase pe Billie la Starlite. Ea plănuise să se cazeze acolo și să-și aranjeze ținuta, ca apoi să ia un taxi până la bază, la timp pentru a vedea lansarea. Luke se dusese direct la buncăr și aflase că lansarea fusese programată pentru 10.45 p.m. Willy Fredrickson îi explicase toate precauțiile pe care le luase echipa pentru a preveni un sabotaj al rachetei. Luke nu era pe deplin liniștit. Și-ar fi dorit ca Theo Packman să fi fost arestat și i-ar fi plăcut să știe unde era Anthony. Totuși, niciunul din ei nu putea să facă nimic atât timp cât aveau codul greșit. Iar Willy îi spusese că noile conectoare erau închise în seif.

Se va simți mai puțin îngrijorat după ce o va vedea pe Elspeth. Nu spusese nimănui despre suspiciunile pe care le avea față de ea – în parte pentru că nu avea nicio dovadă. Dar după ce se va uita în ochii ei și îi va cere să divulge adevărul, o să știe.

Cu inima grea, a urcat scările din Hangarul R. Trebuia să stea de vorbă cu Elspeth despre trădarea ei, să-i mărturisească despre faptul că i-a fost necredincios. Nici nu știa care din două era mai rău.

Când a ajuns în capătul scărilor, a trecut pe lângă un bărbat în uniformă de colonel, care i-a vorbit fără să se oprească.

– Bună, Luke, mă bucur că te-ai întors, ne vedem la buncăr.

Pe urmă a văzut o roșcată înaltă ieșind dintr-un birou de pe culoar, cu un aer neliniștit. Stătea în ușă, cu trupul zvelt, încordat și se uita dincolo de Luke, la colonelul care cobora scările. Era și mai frumoasă ca în fotografia de nuntă. Tenul deschis avea o ușoară strălucire, ca oglinda unui lac în zori. A simțit o zvâcnire de emoție, așa cum simți înțepătura unei injecții în braț, un sentiment de profundă tandrețe față de ea.

I s-a adresat și abia atunci l-a observat și ea.

– Luke!

S-a îndreptat iute spre el. Surâsul cu care l-a întâmpinat demonstra o bucurie adevărată, deși în ochi i se citea teama. Și-a încolăcit brațele în jurul lui și l-a sărutat pe gură. Luke și-a dat seama că nu avea de ce să fie surprins – era, de fapt, soția lui și el fusese plecat o săptămână întreagă. O îmbrățișare era lucrul cel mai firesc din lume. Elspeth habar nu avea că el o bănuia, așa că se purta în continuare ca o soție normală.

S-a smuls din îmbrățișare și a scurtat sărutul. Elspeth s-a încruntat și l-a privit intens, încercând să-i înțeleagă expresia.

– Ce e? l-a întrebat ea.

Apoi a suspinat și fața i-a fost invadată brusc de furie.

– Nenorocitule, miroși a sex, a zis ea, împingându-l de lângă ea. Te-ai culcat cu Billie Josephson, jigodie!

Un specialist care trecea pe lângă ei părea surprins să audă astfel de invective, însă ea nu l-a băgat în seamă.

– I-ai tras-o în afurisitul ăla de tren.

Luke nu știa ce să zică. Trădarea ei era cu mult mai rea decât a lui, dar, chiar și așa, îi era rușine de ceea ce făcuse. Orice ar fi spus, va suna ca o justificare și el ura justificările, care făceau ca persoana care le invoca să pară disperată. Așa că nu a spus nimic.

Dispoziția lui Elspeth s-a schimbat din nou, la fel de neașteptat.

– Acum nu am vreme pentru asta, a adăugat ea, privind în sus și-n jos pe culoar, cu un aer nerăbdător și distrat.

Luke era bănuitor.

– Ce anume trebuie să faci, mai important decât discuția noastră?

– Să-mi fac treaba!

– Nu te agita din pricina asta.

– Ce dracu' vrei să spui? Trebuie să plec. O să vorbim mai târziu.

– Nu prea cred, a răspuns Luke, ferm.

Elspeth a reacționat imediat la tonul lui.

– Cum adică, nu prea crezi?

– Când am trecut pe acasă, am deschis o scrisoare care îți era adresată, a explicat el, scoțând-o din buzunarul hainei și întinzându-i-o. E de la un medic din Atlanta.

Sângele i s-a scurs din obraji. I-a smuls scrisoarea din mână și a început să o citească.

– Vai, Doamne! a șoptit ea.

– Ți-ai legat trompele cu șase săptămâni înainte de nunta noastră.

Lui Luke nu-i venea să creadă nici atunci.

Elspeth avea ochii în lacrimi.

– Nu am vrut s-o fac, s-a apărat ea. Am fost obligată.

El și-a amintit ce scria doctorul despre starea lui Elspeth – insomnie, pierderea în greutate, plânsul, depresia – și a simțit un val de compasiune. Vocea i-a rămas doar o șoaptă:

– Îmi pare așa de rău că ai fost nefericită.

– Nu te purta așa de frumos cu mine, nu suport.

– Haide să intrăm la tine în birou, a propus Luke.

A luat-o de braț și a condus-o înăuntru, apoi a închis ușa. Cu mișcări automate, Elspeth s-a dus direct la birou și s-a așezat pe scaun, scotocind în poșetă după o batistă. Luke a luat scaunul din spatele biroului șefului ei și l-a tras, astfel încât să stea aproape de ea.

Elspeth și-a suflat nasul.

– Era cât pe ce să nu fac operația, a continuat ea. Am fost distrusă.

Luke a privit-o cu atenție, încercând să pară detașat și nepăsător.

– Presupun că te-au silit, a zis el, făcând apoi o pauză.

Femeia a făcut ochii mari.

– KGB-ul, a continuat el, în timp ce ea îl privea fix. Ei ți-au ordonat să te măriți cu mine, ca să poți spiona programul spațial, și tot ei te-au pus să te sterilizezi, ca să nu faci copii și să-ți împarți devotiunea în două direcții.

A văzut cum ochii ei se umpleau de o durere adâncă și a înțeles că avea dreptate.

– Să nu mă minți, a rostit el repede. Nu te-aș crede.

– Bine, a consimțit ea.

Așadar, recunoscuse. Luke s-a lăsat pe spătarul scaunului. S-a terminat totul. Se simțea istovit, fără aer și plin de lovituri, ca și cum tocmai ar fi căzut dintr-un copac.

– M-am tot gândit și răzgândit, a adăugat Elspeth, iar lacrimile i se rostogoleau pe obraz în timp ce vorbea. Dimineața eram hotărâtă să o fac. Pe urmă, la prânz, te sunam și tu ziceai ceva despre o curte mare, unde să alerge copiii și atunci mă hotăram să-i înfrunt. După aceea, noaptea, singură în pat, mă gândeam cât de mare nevoie aveau de informațiile pe care le puteam obține dacă eram soția ta și iar mă decideam să fac așa cum mi se cerea.

– Nu le puteai face pe amândouă?

Elspeth a clătinat din cap.

– Abia dacă făceam față așa cum stăteau lucrurile, să te iubesc și să te spionez, în același timp. Dacă am fi avut și copii, n-aș fi fost în stare să o fac.

– Ce te-a determinat să te hotărăști, până la urmă?

Ea a suspinat și și-a șters lacrimile.

– N-o să mă crezi. A fost Guatemala, a zis Elspeth, scoțând unul dintre acele chicote ciudate ale ei. Amărâții ăia de acolo nu voiau altceva decât școli pentru copiii lor și un sindicat care să le protejeze interesele și șansa de a-și câștiga existența. Dar asta ar fi însemnat un adaos de câțiva cenți la prețul bananelor și compania United Fruit nu voia asta, și atunci ce-a făcut SUA? Le-am răsturnat guvernul și am numit o marionetă fascistă. Am fost așa de furioasă... că nesătuii ăia de la Washington puteau să-și bată joc de o biată țară și să scape basma curată, să

spună tot felul de minciuni și să facă presa să le relateze americanilor că a fost vorba de o revoltă anticomunistă locală. O să zici că e neobișnuit să te impresioneze un astfel de motiv, însă nu pot să-ți spun cât de furioasă am fost.

– Suficient de furioasă ca să-i faci rău propriului corp.

– Și să te trădez și să-mi distrug mariajul.

Ea a ridicat capul și pe chip i-a apărut o expresie de mândrie.

– Dar ce speranță ar mai avea omenirea dacă o națiune de țărani fără niciun sfanț nu poate să încerce să iasă din mizerie fără să fie strivită sub cizma Unchiului Sam? Singurul lucru pe care îl regret este că te-am lipsit de copii. Asta a fost rău. De restul sunt mândră.

Luke a înclinat capul.

– Cred că te înțeleg.

– Asta e ceva, a zis ea, oftând. Ce ai de gând să faci? O să suni la FBI?

– Ar trebui?

– Dacă o vei face, o să ajung în scaunul electric, la fel ca soții Rosenberg, cei care au livrat URSS-ului datele secrete referitoare la bomba atomică.

Luke a tresărit, ca și cum l-ar fi înjunghiat cineva.

– Doamne!

– Există o alternativă.

– Care?

– Lasă-mă să plec. O să iau primul avion care decolează de aici. O să zbor la Paris, Frankfurt, Madrid, oriunde în Europa. De acolo o să pot lua avionul spre Moscova.

– Asta este ceea ce-ți dorești? Să-ți petreci restul zilelor acolo?

– Da, a răspuns ea, cu un surâs ironic. Sunt colonel KGB, să știi. În SUA nu am fost niciodată colonel.

– Trebuie să pleci imediat.

– Bine.

– O să te însoțesc până la poartă și trebuie să-mi dai legitimația, ca să nu te mai poți întoarce.

– OK.

Luke a privit-o intens, încercând să-și imprime fața ei în amintire.

– Cred că trebuie să ne luăm adio.

– Pot să mă duc până la toaletă mai întâi? a întrebat ea, apucându-și poșeta.

– Sigur.

9.30 P.M.

Principalul scop ştiinţific al satelitului este să măsoare radiaţiile cosmice, un experiment gândit de dr. James Van Allen, de la Universitatea de Stat Iowa. Cel mai important instrument de la bord este un aparat Geiger.

Elspeth a ieşit din biroul ei, a luat-o la stânga, a trecut de toaleta pentru femei şi a intrat în biroul colonelului Hide.

Era gol.

A închis uşa în urmă şi a rămas, proptită în ea, tremurând toată de uşurare. Biroul plutea parcă dinaintea ei, pentru că ochii îi erau înecaţi în lacrimi. Era atât de aproape de cel mai mare triumf din viaţa ei, dar tocmai pusese capăt căsătoriei cu cel mai bun bărbat pe care îl cunoscuse vreodată; şi era hotărâtă să plece din ţara unde se născuse, ca să-şi petreacă restul vieţii într-o ţară pe care nu o văzuse niciodată.

A închis ochii şi s-a străduit să respire încet şi profund: unu, expiră, doi, expiră, trei, expiră. După o clipă se simţea mai bine.

A răsucit cheia în uşă. Pe urmă s-a dus la dulapul din spatele biroului lui Hide şi a îngenuncheat în dreptul seifului. Mâinile îi tremurau. Cu un efort de voinţă, şi

le-a domolit. Nici ea nu știa cum, însă și-a amintit de lecțiile de latină de la școală și de zicala *Festina lente* – Grăbește-te încet.

A repetat exact gesturile pe care le făcuse Hide când îl privise deschizând seiful. Mai întâi a rotit cadranul de patru ori în sens invers acelor de ceasornic, și s-a oprit la 10. Pe urmă l-a rotit de trei ori în direcție opusă și s-a oprit la 29. Apoi iar l-a rotit de două ori, în sens invers acelor de ceas, și s-a oprit la 14. A încercat să învârtă mânerul. Nu s-a clintit.

A auzit pași afară și o voce de femeie. Zgomotele de pe coridor păreau nefiresc de puternice, ca sunetele dintr-un coșmar. Apoi pașii s-au îndepărtat și vocea s-a stins.

Știa că primul număr era 10. L-a format din nou. Al doilea număr putea să fie 29 sau 28. De data asta a format 28, pe urmă din nou 14.

Mânerul tot nu s-a clintit.

Încercase două posibilități din opt. Degetele îi alunecau din cauza sudorii. Și le-a șters de poala rochiei. După aceea a încercat varianta 10, 29, 13, apoi 10, 28, 13.

Încercase jumătate din variantele de pe listă.

A auzit în depărtare sunetul unei sirene care dădea un semnal de alarmă – trei succesiuni de serii cu două sunete lungi și unul scurt. Asta însemna că întreg personalul trebuia să părăsească zona platformei de lansare. Mai era o oră până la începerea numărătorii inverse. S-a uitat fără să vrea spre ușă, apoi atenția i-a revenit la cadranul seifului.

Varianta 10, 29, 12 nu a funcționat.

Dar 10, 28, 12 s-a dovedit combinația corectă.

Jubilând, a răsucit mânerul și a deschis ușa grea.

Cele două conectoare erau tot acolo. Și-a îngăduit un surâs triumfător.

Nu era timp să le demonteze ca să schițeze cablajul. Va trebui să le ducă pe plajă. Theo ori le va copia, ori va pune conectorul direct la transmițătorul lui.

Și-a dat brusc seama de un posibil pericol. Putea, oare, să observe cineva lipsa conectoarelor duplicat în următoarea oră? Colonelul Hide plecase la buncăr și era puțin probabil să revină înainte de explozie. Trebuia să-și asume riscul.

Iar s-au auzit pași în dreptul biroului. Iar de astă dată cineva a încercat ușa.

Elspeth și-a oprit respirația.

O voce de bărbat a strigat de afară:

– Hei, Bill, ești înăuntru?

Părea să fie vocea lui Harry Lane. Ce naiba voia?

Clanța era hâțânată. Elspeth a rămas în continuare nemișcată și mută.

– De obicei, Bill nu ține ușa încuiată, nu-i așa? a întrebat Harry.

– Nu știu, a răspuns o altă voce. Cred că șeful securității are tot dreptul să-și încuie ușa dacă vrea.

A auzit sunetul pașilor care se îndepărtau, pe urmă vocea văicărită a lui Harry:

– Securitate pe dracu', nu vrea să-i șutească nimeni Scotch-ul.

Elspeth a înșfăcat conectoarele din seif și le-a îndesat în geantă. Apoi a închis seiful, a rotit cadranul și a închis și dulapul.

S-a dus la ușa biroului, a răsucit cheia și a deschis-o.

De partea cealaltă era Harry Lane.

– A! a exclamat femeia, surprinsă.

Harry s-a încruntat acuzator.

– Ce făceai înăuntru?

– A, nimic, a îngăimat stins Elspeth și a încercat să treacă pe lângă el.

Bărbatul a prins-o zdravăn de braț.

– Dacă n-a fost nimic, de ce ai încuiat ușa? a insistat el, strângându-i brațul să i-l rupă.

Asta a înfuriat-o și n-a mai reacționat ca un om culpabil.

– Dă-mi drumul la braț, brută fără creier, sau îți scot ochii cu unghiile.

Luat prin surprindere, Harry i-a dat drumul brațului și a făcut un pas înapoi, dar a adăugat:

– Tot aș vrea să aflu ce făceai înăuntru.

Elspeth a avut o inspirație de moment.

– Trebuia să-mi aranjez portjartierul și la toaleta doamnelor era ocupat, așa că am folosit biroul lui Bill în lipsa lui. Sunt convinsă că nu ar avea nimic împotrivă.

– A, nu, cred că nu, a zis Harry, încurcat.

Elspeth și-a îmblânzit tonul vocii.

– Știu că trebuie să fim foarte vigilenți în problema securității, totuși nu e nevoie să-mi învinețești brațul.

– Da, iartă-mă.

Gâfâind, a trecut pe lângă el și a intrat înapoi în biroul ei.

Luke stătea acolo unde îl lăsase, cu un aer posac.

– Sunt gata, a zis ea.

El s-a ridicat în picioare.

– După ce pleci de aici, te duci direct la motel, a sfătuit-o el.

Avea un ton aspru și pragmatic, dar se vedea pe chipul lui că încerca să-și reprime sentimente puternice.

– Bine, a consimțit ea.

– Mâine-dimineață te duci cu mașina la Miami și iei un avion care pleacă din SUA.

– Da.

Luke a înclinat mulțumit din cap. Au coborât împreună scările și au ieșit afară, în noaptea caldă. A însoțit-o până la mașină. Când ea a deschis portiera, i-a zis:

– Acum, dă-mi legitimația.

Elspeth și-a deschis poșeta și a fost cuprinsă de cea mai cruntă panică. Deasupra portfardului din mătase galbenă erau cele două conectoare, sclipitoare, chiar la vedere. Însă Luke nu le-a observat. Prea politicos ca să se zgâiască în poșeta unei doamne, întorsese privirea. Ea și-a scos legitimația de acces pentru Cape Canaveral și i-a dat-o, apoi a închis repede poșeta.

Luke a băgat legitimația în buzunar și a spus:

– Te însoțesc în jeep până la poartă.

Și-a dat seama că venise momentul despărțirii. Incapabilă să rostească vreun cuvânt, s-a urcat în mașină și a trântit portiera.

Abia stăpânindu-și lacrimile, a pornit mașina și a demarat. Luminile farurilor de la jeepul lui Luke se țineau în urma ei. A trecut pe lângă platforma de lansare și a văzut cum schela se deplasa cu viteza melcului pe șine, gata de decolare. Lăsase singură racheta imensă și albă, în bătaia reflectoarelor, și ea părea instabilă, ca și cum un simplu brânci dat de un trecător ar fi putut să o

răstoarne. Și-a verificat ceasul. Era zece fără un minut. Mai avea patruzeci și șase de minute.

A ieșit din bază fără să mai oprească. Vedea în oglinda retrovizoare cum farurile lui Luke deveneau tot mai mici și dispar, odată ce a luat o curbă.

– Adio, iubire, a spus ea cu glas tare și a început să plângă nestăpânit.

Lacrimile îi șiroiau pe obraji și pieptul îi tresălta de suspine neostoite. Luminile altor mașini treceau pe lângă ea și le vedea ca pe niște dâre împăienjenite de lumină. A fost cât pe ce să rateze drumul spre plajă. Când l-a văzut, a apăsat frâna la podea și a întors mașina, neținând cont de traficul de pe celălalt sens. Un taxi a frânat puternic și a ocolit-o, claxonând și făcând slalom printre celelalte mașini, gata-gata să-i șteargă spatele mașinii ei Bel Air. A intrat pe nisipul denivelat al potecii către plajă, a încetinit și a oprit, cu inima aproape să-i sară din piept. Fusese cât pe ce să distrugă totul.

Și-a șters ochii cu mâneca și a condus mai departe spre plajă, de astă dată mai încet.

* * *

După plecarea lui Elspeth, Luke a rămas în dreptul porții de ieșire, în jeep, așteptând sosirea lui Billie. Respira greu și era confuz, ca și cum tocmai se izbise cu toată puterea de un zid și ar fi fost întins pe jos, încercând să-și vină în simțiri. Elspeth recunoscuse totul. De douăzeci și patru de ore încoace avea certitudinea că ea lucra pentru sovietici, dar cu toate astea a fost șocant să vadă că i se confirmau convingerile. Sigur că spioni existau, toată

lumea știa asta, iar Ethel și Julius Rosenberg muriseră amândoi pe scaunul electric, condamnați pentru spionaj; însă faptul că citeai în ziar despre astfel de lucruri nu însemna nimic. El fusese însurat timp de patru ani cu un spion. Aproape că nu putea să creadă.

Billie a ajuns la zece și cincisprezece minute, cu un taxi. Luke a semnat pentru ea la poartă și apoi au urcat amândoi în jeep și s-au îndreptat spre buncăr.

– Elspeth a plecat, a informat-o el.

– Mi s-a părut că am văzut-o, i-a răspuns Billie. Nu are un Bel Air alb?

– Da, ea era.

– Taxiul în care mă aflam a fost gata-gata să se izbească de mașina ei. A oprit chiar în fața noastră. I-am văzut fața în lumina farurilor. Am ratat coliziunea la milimetru.

Luke a ridicat din sprâncene.

– De ce a oprit în fața voastră?

– Cotea pe partea cealaltă a drumului.

– Mie mi-a zis că se întoarce direct la Starlite.

Billie a clătinat din cap.

– Nu, se ducea spre plajă.

– Spre plajă?

– A luat-o pe una dintre potecile înguste care șerpuiesc printre dune.

– La naiba! a bufnit Luke și a întors imediat jeepul.

* * *

Elspeth a condus cu grijă de-a lungul plajei, cercetând grupurile de oameni care se adunaseră acolo cu prilejul

lansării. Ori de câte ori vedea copii sau femei, își întorcea privirile în altă parte. Dar erau și multe grupuri numai de bărbați, împătimiți ai rachetelor, care stăteau în jurul mașinilor, doar în cămașă, cu binocluri și aparate de fotografiat, fumau țigări și beau cafea sau bere. Elspeth se uita insistent la mașinile lor, în căutarea unui model Mercury Monterey vechi de patru ani.

Anthony îi spusese că era verde, dar nu era destulă lumină ca să distingă culorile.

A început căutarea de la capătul cel mai aglomerat al plajei, cel mai apropiat de bază, însă Anthony și Theo nu erau acolo și a înțeles că aleseseră un loc ceva mai izolat. Îngrozită că i-ar putea pierde, a continuat să avanseze încet spre sud.

Într-un final, a zărit un bărbat înalt cu bretele de modă veche, sprijinit de o mașină de culoare deschisă, care se uita prin binoclu la luminile strălucitoare de la Cape Canaveral. A oprit mașina și a sărit jos.

– Anthony! a strigat ea.

Omul și-a coborât binoclul și atunci și-a dat seama că nu era el.

– Mă iertați, a spus ea și a pornit mai departe.

S-a uitat la ceas. Era ora 10.30. Aproape că nu mai avea vreme. Luase conectorii, totul era pregătit – nu mai trebuia decât să găsească doi bărbați pe plajă.

Mașinile deveneau tot mai puține, până când au ajuns la câțiva zeci de metri distanță unele de altele. Elspeth a accelerat. S-a apropiat de o mașină care i s-a părut că semăna, dar părea să fie goală. A accelerat din nou... și atunci a auzit claxonul mașinii.

A încetinit şi s-a uitat înapoi. Din maşină coborâse un bărbat care îi făcea semne cu mâna. Era Anthony.

– Slavă cerului! a exclamat ea.

A băgat în marşarier, până în dreptul lui şi a coborât din maşină.

– Am duplicatele conectorilor, l-a anunţat ea.

Theo a coborât din cealaltă maşină şi a deschis portbagajul.

– Dă-mi-le, a zis el. Repede, pentru numele lui Dumnezeu!

10.48 P.M.

Numărătoarea inversă ajunge la zero. În buncăr, coordonatorul lansării zice: „Comandă aprindere!" Un membru al echipei trage de un inel metalic și apoi îl răsucește. Acesta este gestul care aprinde racheta.

Se deschid supapele inițiale, care dau drumul la fluxul de combustibil. Se închide supapa pentru oxigenul lichid și haloul de fum alb care înconjoară racheta dispare.

Coordonatorul lucrării spune: „Rezervorul de combustibil este presurizat". În următoarele unsprezece secunde nu se mai întâmplă nimic.

Jeepul străbătea plaja cu viteză maximă, evitând în slalom grupurile de familii. Luke cerceta mașinile, ignorând strigătele de protest ale celor împroșcați cu nisipul aruncat de cauciucurile vehiculului. Billie stătea în picioare, lângă el, ținându-se de marginea parbrizului.

Luke i-a strigat, ca să acopere zgomotul vântului:

– Vezi vreo mașină Bel Air?

Billie a clătinat din cap.

– N-ar trebui să fie greu de zărit!

– Mda, a spus Luke. Și atunci, unde dracului sunt?

* * *

Se deconectează și ultimul furtun care mai leagă racheta. O secundă după aceea se aprinde combustibilul de amorsare și motorul primei trepte a rachetei începe să duduie. La baza rachetei izbucnește o imensă flacără portocalie, iar forța de propulsie crește treptat.

* * *

– Ce naiba, Theo, grăbește-te! îl îndemna Anthony.

– Taci din gură, a intervenit Elspeth.

Stăteau aplecați deasupra portbagajului deschis al mașinii Mercury și se uitau cum Theo umbla la radio transmițătorul lui. Lega firele de clemele unuia dintre conectorii pe care îi primise de la Elspeth.

Se auzea un zgomot bubuit, ca un tunet în depărtare, și au ridicat cu toții privirile.

* * *

Cu o încetineală dureroasă, Explorer 1 se ridică de pe platforma de lansare.

În buncăr cineva strigă: „Du-te, scumpo!"

* * *

Billie a văzut un model Bel Air albă parcat lângă un sedan de culoare mai închisă.

– Acolo! a strigat ea.

– Îi văd, a răspuns Luke.

În spatele sedanului trei oameni stăteau în jurul portbagajului deschis. Billie i-a recunoscut pe Elspeth și Anthony. Celălalt bărbat era, probabil, Theo Packman. Dar nu în portbagaj se uitau. Cu fețele ridicate în sus, priveau pe deasupra dunelor de nisip, spre Cape Canaveral.

Billie a descifrat imediat situația. Transmițătorul era în portbagaj. Erau pe cale să-l fixeze pe frecvența necesară ca să emită semnalul pentru detonare. Însă de ce se uitau în sus? Ea s-a întors spre Cape Canaveral. Nu era nimic de văzut, dar a auzit un vuiet grav, tunător, ca al unui furnal dintr-o topitorie.

Racheta își lua zborul.

– Nu mai avem timp! a răcnit Billie.

– Ține-te bine!

Billie s-a prins strâns cu mâinile de parbriz, în timp ce Luke întorcea jeepul într-o curbă largă.

* * *

Racheta ia rapid viteză. La un moment dat se pare că plutește ezitant deasupra platformei de lansare. O clipă după aceea se ridică spre cer ca un glonț ieșit din pușcă, țâșnind pe cerul nopții călare pe o coamă de foc.

* * *

Peste vuietul rachetei, Elspeth a auzit un alt sunet, zgomotul unui motor de mașină turat la maximum. După o clipă, lumina farurilor s-a revărsat asupra grupului adunat în jurul portbagajului mașinii Mercury. A ridicat

privirea și a văzut un jeep care se îndrepta spre ei în viteză. Și-a dat seama că avea să-i izbească.

– Grăbește-te! a răcnit ea.

Theo a legat și ultimul cablu.

Pe transmițătorul lui erau două butoane. În dreptul unuia scria „Armare", în dreptul celuilalt, „Distrugere".

Jeepul ajunsese la ei.

Theo a apăsat pe butonul „Armare".

* * *

Pe plajă, o mie de capete s-au lăsat pe spate, privind cum racheta se ridica, dreaptă și adevărată, în timp ce o mare de ovații se înălța odată cu ea.

* * *

Luke o luase direct spre partea din spate a Mercury-ului.

Jeepul încetinise când luase curba, dar încă avea vreo treizeci de kilometri la oră. Billie a sărit jos pe pământ în fugă și apoi s-a prăbușit și s-a rostogolit.

În ultima secundă, Elspeth s-a aruncat într-o parte din calea mașinii. Pe urmă s-a auzit zgomotul asurzitor al impactului și zornăitul de sticlă spartă.

Partea din spate a Mercury-ului s-a boțit, mașina a sărit un metru în față și capacul portbagajului s-a închis cu un pocnet. Luke s-a gândit că ori Anthony, ori Theo fusese zdrobit între cele două mașini, însă nu putea să fie sigur. El însuși fusese proiectat cu violență în față. Partea de jos a volanului i-a prins pieptul și a simțit durerea ascuțită a coastelor frânte. Un moment mai târziu s-a

izbit cu fruntea de partea de sus a volanului și sângele cald a început să-i curgă peste față.

Luke s-a tras în sus și s-a uitat la Billie. Ea părea să se fi descurcat mai bine decât el. Stătea pe jos și își masa brațele, dar nu părea să sângereze.

A privit în fața jeepului, la botul mașinii. Theo era întins la pământ, cu brațele desfăcute în părți, nemișcat. Anthony era în patru labe, părea zdruncinat, însă nu rănit. Elspeth scăpase neatinsă și se ridica de pe jos. S-a repezit la Mercury și a încercat să deschidă portbagajul.

Luke a sărit din jeep și a alergat spre ea. În timp ce capacul portbagajului se ridica, a îmbrâncit-o la o parte și ea a căzut pe nisip.

– Oprește-te! a strigat Anthony.

Stătea deasupra lui Billie, cu un pistol lipit de ceafa ei.

Luke a ridicat ochii. Coada de flăcări a rachetei o făcea să pară o strălucitoare stea căzătoare pe cerul nopții. Câtă vreme mai era vizibilă, racheta Explorer putea încă să fie distrusă. Prima treaptă va arde complet când va fi ajuns la o distanță de nouăzeci și șase de kilometri de sol. În acel punct racheta va deveni invizibilă – deoarece intensitatea mai mică a arderii treptei a doua nu va fi suficient de strălucitoare pentru a se vedea de pe Terra –, iar acest fapt va fi semnul că sistemul de autodistrugere nu mai este activ. Prima treaptă, care conține detonatorul exploziv, se va desprinde și se va îndepărta, căzând până la urmă cu un pleoscăit în Oceanul Atlantic. După separare, nu va mai putea să avarieze satelitul.

Separarea primei trepte va avea loc la două minute și douăzeci de secunde de la igniție. Luke a calculat că

racheta fusese aprinsă cam de două minute. Mai rămâneau deci vreo douăzeci și cinci de secunde.

Era timp suficient ca să apeși pe un buton.

Elspeth s-a ridicat iar în picioare.

Luke a privit spre Billie. Era căzută într-un genunchi, ca un sprinter la linia de start, încremenită în poziția aceea, și cu amortizorul lung al pistolului lui Anthony lipit de părul ei ondulat. Mâna lui Anthony era sigură, încremenită și ea ca o stâncă.

Luke se întreba dacă era dispus să sacrifice viața lui Billie pentru viața rachetei.

Răspunsul era „nu".

„Dar ce s-ar întâmpla, reflecta el, dacă ar face o mișcare? Oare Anthony ar împușca-o pe Billie? S-ar putea."

Elspeth s-a aplecat din nou deasupra portbagajului mașinii. Atunci a acționat Billie. Și-a smucit capul într-o parte și apoi s-a aruncat pe spate, lovindu-se de picioarele lui Anthony cu umerii.

Luke s-a lansat asupra lui Elspeth și a împins-o de lângă mașină. S-a auzit bufnetul înfundat al pistolului cu amortizor și Anthony cu Billie s-au prăbușit unul peste altul.

Luke se uita la ei îngrozit. Anthony trăsese, dar, oare, o rănise? Billie s-a rostogolit de lângă el, aparent neatinsă, și Luke a putut să respire din nou. Apoi Anthony a ridicat iar arma și a îndreptat-o spre Luke.

A urmat o clipă lungă de ezitare. După aceea Anthony a început să tușească și sângele i-a țâșnit pe gură. Luke a înțeles că în cădere apăsase pe trăgaci și se împușcase singur. Ulterior, mâna moale lăsase să-i scape pistolul și

el s-a prăbușit pe nisip, cu ochii ațintiți spre cer, fără să mai vadă însă ceva.

Elspeth a sărit în picioare și, pentru a treia oară, s-a aplecat asupra transmițătorului.

Luke s-a uitat în sus. Coada de foc se vedea din spațiu ca o caldă lucire. În timp ce o privea, s-a stins.

Elspeth a apăsat pe buton și s-a uitat la rândul ei pe cer, dar a fost prea târziu. Prima treaptă arsese și se desprinsese de corpul rachetei. Fitilul probabil că explodase, dar nu mai exista combustibil care să ia foc și, oricum, satelitul nu mai era conectat de prima treaptă.

Luke a oftat. Se terminase. Reușise să salveze racheta.

Billie a pus mâna pe pieptul lui Anthony, apoi i-a controlat pulsul.

– Nimic, a zis ea. A murit.

În aceeași clipă, Billie și Luke și-au întors ochii spre Elspeth.

– Ai mințit iar, a zis Luke.

Elspeth se uita la el cu o sclipire de isterie în priviri.

– Nu am greșit! a răcnit ea. Nu am greșit!

În spatele ei, familiile de spectatori și turiști începeau să-și strângă calabalâcul. Nimeni nu fusese destul de aproape ca să observe lupta dintre ei – toți ochii au fost ațintiți spre cer.

Elspeth i-a privit pe Luke și pe Billie ca și cum ar mai fi avut ceva de spus; însă după un moment de tăcere s-a întors cu spatele. A urcat în mașina ei, trântind portiera, și a pornit motorul.

În loc să se îndrepte spre șosea, a luat-o în direcția oceanului. Luke și Billie au urmărit-o îngroziți cum intra drept în apă.

Maşina s-a oprit, cu apa clipocind la praguri, şi Elspeth a coborât. În luminile farurilor, Luke şi Billie au văzut-o cum începea să înoate spre larg.

Luke a dat să se ducă după ea, însă Billie l-a apucat de braţ şi l-a tras înapoi.

– O să se sinucidă, a zis el îndurerat.

– Acum nu mai poţi să o ajungi din urmă, i-a spus Billie. O să mori şi tu!

Luke tot mai voia să încerce. Dar Elspeth trecuse deja dincolo de raza farurilor, înotând în forţă, şi el şi-a dat seama că nu ar fi putut să o găsească în întuneric. Şi-a lăsat bărbia în piept, învins.

Billie l-a cuprins cu braţul. După o clipă, i-a răspuns şi el cu o îmbrăţişare.

Deodată toată tensiunea ultimelor trei zile a căzut asupra lui ca un copac retezat. S-a clătinat, gata să se prăbuşească, iar Billie l-a susţinut. S-a simţit mai bine după câtva timp. În picioare, pe plajă, şi înlănţuiţi în îmbrăţişare, amândoi s-au uitat în sus.

Cerul era plin de stele.

EPILOG

1969

Aparatul Geiger de la bordul rachetei Explorer 1 a înregistrat radiații cosmice de o mie de ori mai mari decât se așteptase. Această informație le-a permis specialiștilor să cartografieze centurile de radiații de deasupra Pământului, care au devenit cunoscute drept centurile Van Allen, după numele omului de știință de la Universitatea de Stat Iowa, care proiectase procedeul de cercetare științifică.

Experimentul cu micrometeoriți a stabilit că asupra Pământului cad anual aproximativ două mii de tone de praf cosmic.

Forma planetei noaste s-a dovedit a fi cu aproximativ un procent mai plată decât se crezuse anterior.

Pentru pionierii călătoriilor spațiale, cea mai importantă realizare dintre toate a reprezentat-o înregistrările de temperatură făcute de Explorer: ele au arătat că este posibilă controlarea optimă a căldurii din interiorul unei rachete, astfel încât o ființă omenească să poată supraviețui în spațiu.

Luke a făcut parte din echipa NASA care a trimis pe Lună misiunea spațială Apollo 11.

La momentul acela locuia la Houston, într-o veche și confortabilă casă mare, împreună cu Billie, care era

șefa Departamentului de Psihologie Cognitivă de la Universitatea Baylor. Aveau trei copii: Catherine, Louis și Jane. (Larry, fiul vitreg al lui Luke, locuia și el tot acolo, dar în aceea lună iulie era în vizită la tatăl lui, Bern.)

În seara zilei de 20 iulie s-a întâmplat ca Luke să fie liber și cu câteva minute înainte de ora nouă, ora centrală, se uita la televizor împreună cu familia, așa cum făcea majoritatea oamenilor din toată lumea. Stătea pe canapeaua mare, alături de Billie, și o ținea în poală pe Jane, cea mai mică dintre copii. Ceilalți erau așezați pe covor, împreună cu câinele, un labrador cafeniu pe care îl chema Sidney.

Când Neil Armstrong a pășit pe Lună, pe obrazul lui Luke s-a scurs o lacrimă.

Billie i-a luat mâna și i-a strâns-o ușor.

Catherine, care avea nouă ani și tenul lui Billie, l-a privit cu ochii ei căprui, foarte serioși. Apoi i-a șoptit lui Billie:

– Mami, de ce plânge tati?

– E o poveste foarte lungă, scumpo, i-a răspuns Billie. O să ți-o spun, într-o bună zi.

* * *

Explorer 1 era programat să rămână în spațiu doi sau trei ani. De fapt, el a orbitat în jurul Pământului timp de doisprezece ani. În 31 martie 1970 a reintrat, în sfârșit, înapoi în atmosferă, deasupra Oceanului Pacific, în apropiere de Insula Paștelui și a ars la ora 5.47 a.m., după ce se rotise în jurul Pământului de 58 376 ori și parcursese un total de 2,67 de miliarde de kilometri.

Mulțumiri

Mulți sunt aceia care, cu generozitate, au consumat timp și efort personal pentru a mă ajuta să obțin detaliile de fundal corecte pentru acest roman. La cei mai mulți dintre ei am ajuns grație lui Dan Starer, de la Centrul de Cercetare pentru Scriitori din New York, care a lucrat cu mine la fiecare roman, începând cu *Omul din Sankt Petersburg*, în 1981. Mulțumirile mele deosebite pentru cei ce urmează:

În Cambridge, Massachusetts: Ruth Helman, Isabelle Yardley, Fran Mesher, Peg Dyer, Sharon Holt și studenții de la Pforzheimer House, alături de Kay Stratton.

La hotelul St. Regis, anterior Carlton, din Washington, DC: recepționerul Louis Alexander, hamalul José Muzo, directorul general Peter Walterspiel și asistenta lui, Pat Gibson.

La Universitatea Georgetown: arhivarul Jon Reynolds, profesorul de fizică Edward J. Finn, pensionar, și Val Klump, de la Clubul Astronomic.

În Florida: Henry Magill, Ray Clark, Henry Paul și Ike Rigell – cu toții au lucrat la primul program spațial –, precum și Henri Landwirth, fostul manager al motelului Starlite.

În Huntsville, Alabama: Tom Carney, Cathey Carney și Jackie Gray, de la revista *Old Huntsville*; Roger Schwerman, de la Redstone Arsenal; Michael Baker, coordantor istoric în cadrul Comandamentului Militar Artilerie-Rachete; David Albert, curator al Centrului American pentru Activitate Spațială și Rachete; dr. Ernst Stuhlinger.

Mai mulți membri ai familiei mele au citit variante de lucru și mi-au oferit comentariile lor, inclusiv soția mea, Barbara Follett, fiicele mele vitrege, Jann și Kim Turner, ca și vărul meu, John Evans. Sunt profund recunoscător redactorilor Phyllis Grann, Neil Nyren și Suzanne Baboneau, precum și agenților literari, Amy Berkower, Simon Lipskar și, mai ales, lui Al Zuckerman.

Căutați în librării
de același autor

Omul din Sankt Petersburg

La puțin timp după izbucnirea Primului Război Mondial, un trimis al țarului, prințul Orlov, sosește la Londra cu misiunea de a întări alianța dintre Rusia și Regatul Unit. Însă odată cu el ajunge în capitala engleză și Felix, un anarhist evadat din Siberia, hotărât să-l ucidă pentru a schimba cursul istoriei. Plănuirea unei crime, pasiuni romantice și suspans implacabil, iată ce ne oferă Follett, maestrul thrillerului de spionaj, într-un captivant cocteil romanesc.

RAO
CARTE DE BUZUNAR
— ADULȚI —

OPERE XX / CLASICI CONTEMPORANI

H.E. Bates	*Ușor bătea vântul spre Franța*
Albert Camus	*Fața și reversul / Nunta / Mitul lui Sisif / Omul revoltat / Vara / Exilul și împărăția*
Rafael Chirbes	*Împușcăturile vânătorului*
Miguel Delibes	*Doamna în roșu pe fundal cenușiu • Cinci ore cu Mario*
Romain Gary	*Prima dragoste, ultima dragoste • Rădăcinile cerului*
Louis Guilloux	*Sângele negru*
Hermann Hesse	*Gertrud / Rosshalde / Ultima vară a lui Klingsor*
Franz Kafka	*Castelul • Procesul*
Andre Malraux	*Antimemorii, vol. I – Oglinda limburilor • Condiția umană*
Henry de Montherlant	*Bestiarele • Demonul binelui • Fetele • Leproasele • Visul*
Josep Pla	*Noapte de primăvară • Strada Îngustă*
Juan Rulfo	*Câmpia în flăcări • Pedro Paramo*
Ernesto Sabato	*Înainte de tăcere*
Jean-Paul Sartre	*Mușchii / Cu ușile închise / Morți fără îngropăciune / Diavolul și bunul Dumnezeu / Sechestrații din Altona*
Michel Tournier	*Fecioara și căpcăunul • Gaspar, Melhior & Baltazar • Picătura de aur • Regele Arinilor*
Virginia Woolf	Anii • Camera lui Jacob • Doamna Dalloway • *Eseuri alese / Arta lecturii • Eseuri alese / Portrete în oglindă • Între acte • Jurnalul unei scriitoare • Orlando • Schițe • Spre Far • Valurile*

RAO CONTEMPORAN

Antonio Alamo	*Incendierea paradisului*
Federico Andahazi	*Anatomistul • Cetatea ereticilor • Conchistadorul • Mironosițele • Secretul culorii pure*
Iuri Andruhovyci	*Douăsprezece inele*
Jean-Daniel Baltassat	*Tainele donei Isabel*
Julian Barnes	*Privind în soare*
Arturo Barea	*Copilăria unui răzvrătit*
Romano Battaglia	*O inimă curată*
Tonino Benacquista	*Alter ego*
Carmen Covito	*Urâțica*
Don DeLillo	*Mao II*
Nicolas Dickner	*Nikolski*
Dimitre Dinev	*O lumină deasupra capului*
E.L. Doctorow	*Labirintul apelor*
Margaret Drabble	*Drumul strălucitor*
Marguerite Duras	*Amanta engleză • Hiroshima, dragostea mea • India Song*
Dominique Fernandez	*Îngerul destinului*
Robert Finley	*Indiile accidentale*
Paolo Giordano	*Singurătatea numerelor prime*
Martin Gulich	*Bellinzona, noaptea • Îmbrățișarea*
Joseph Heller	*Catch-22 • Ora închiderii*
Kazuo Ishiguro	*Nemângâiații*
Luis Garcia Jambrina	*Vise paralele*
Regis Jauffret	*Case de nebuni*
Julia Kristeva	*Moarte la Bizanț • Samuraii*
Javier Marias	*Inima atât de albă*
Carlos Maria Dominguez	*Casa de hârtie*
Adolfo Puerta Martin	*Azucena noaptea*
Patrick Modiano	*Dora Bruder*
Rosa Montero	*În inima infernului • Povestea regelui străveziu • Stăpân iubit • Ziua inocenților • Instrucțiuni pentru salvarea lumii*
Juan Manuel de Prada	*Păsărici*
Adolf Muschg	*Pot merge și singur și alte povestiri de dragoste*
Yann Queffelec	*Nuntă nemiloasă*
Kenzaburo Oe	*Strigătul înăbușit • O experiență personală • O viață liniștită*
Felipe Benitez Reyes	*Caruselul iluziilor*

Juan Carlos Somoza	*Clara și penumbra • Peștera ideilor*
Andrzej Stasiuk	*Călătorind spre Babadag • Fado • Nouă • Djermania*
Antonio Skarmeta	*Dansul victoriei • Neruda văzut de Skarmeta • Poștașul lui Neruda*
Philippe Sollers	*Steaua amanților • Secretul*
Ali Smith	*Accidental*
Rose Tremain	*Restaurația*
Angela Vallvey	*Micile neajunsuri ale fericirii*
Manuel Vazquez Montalban	*Pianistul*
Enrique Vila-Matas	*Asasina cultivată • Bartleby & Co • Parisul nu are sfârșit*
Sandro Veronesi	*Arde Troia • Forța trecutului • Haos calm*
Banana Yoshimoto	*N.P.*
Richard Wagner	*Miss București*

THRILLER, AVENTURI, ACȚIUNE, ROMANCE, DRAMĂ, SF

Lino Aldani	*Crucea de gheață*
Lawrence Alexander	*Rubicon*
Ted Allbeury	*De o parte și de alta a frontierei*
Will Adams	*Codul lui Alexandru*
Karin Alvtegen	*Trădarea*
Karin Alvtegen	*Rușinea*
Andreas Albes	*Comoara*
Kevin J. Anderson	*Anticorpii*
Jeffrey Archer	*În linie dreaptă • Nici un ban în plus, nici un ban în minus • Primul între egali*
Esmahan Aykol	*Hotelul Bosfor*
Nicole Baart	*Departe*
Cristina Bajo	*Grădina otrăvurilor*
David Baldacci	*Putere absolută*
Toby Ball	*Arhivele*
Noel Barber	*Plâns și râs*
Clive Barker	*Cabal • Everville*
Michael Baden & Linda Kenney	*Tăcerea*
James Becker	*Primul apostol*
Peter Behrens	*Legea viselor*
Raymond Benson	*Să nu mori azi*
Marco Bettini	*Culoarea sângelui*
Marcelo Birmajer	*Povești cu bărbați însurați*
William Peter Blatty	*Exorcistul*
Stephen Booth	*Câinele negru • Sălașul morții*
Gayle Brandeis	*Licitația lui Flan*
Andrew Britton	*Americanul*
Dan Brown	*Codul lui DaVinci • Conspirația • Îngeri și demoni • Fortăreața digitală • Simbolul pierdut • Inferno*
John Brunner	*Rețelele infinitului*
D.W. Buffa	*Trandafirul negru*
Candace Bushnell	*Frumusețe de vânzare • Totul despre sex*
Mark Burnell	*A treia femeie*
Jared Cade	*Răzbunare mortală*
Tom Cain	*Ținta*
Ian Caldwell & Dustin Thomason	*Misterul manuscrisului*
Mireille Calmel	*Seria Femeia pirat – Slujitorii regelui • Jocul umbrelor Seria Jocul lupoaicelor – Camera blestemată • Răzbunarea lui Isabeau • Patul lui Alienor*
Isabel Camblor	*Nopțile Cenușăresei*
Rino Cammilleri	*Justiție divină*
Thomas Caplan	*Actorul care a devenit spion*
Martin Capparos	*Enigma Valferno*
Andrea de Carlo	*O mare de adevăruri • Un om liber*
John Le Carre	*Casa Rusia • Chemare din tărâmul morții • Managerul nopții • Micuța toboșăreasă • Oamenii lui Smiley • Omul nostru din Panama • Premiantul • Un spion desăvârșit*
Chris Carter	*Francezul • Gheena • Înfruntă viitorul*

John Case	*A opta zi • Codul genetic • Întâiul călăreț al Apocalipsei • Sondorul*
Lincoln Child	*Infernul de gheață • Inima furtunii*
Agatha Christie	*13 la cină • A treia față • Aseptitul și alte povestiri • Cadavrul din bibliotecă • Ceasurile • Cei patru mari • Cei cinci purcelușI • Chiparosul trist • Cine l-a ucis pe Roger Ackroyd? • Conacul dintre dealuri • Cortina: Ultimul caz al lui Poirot • Crăciunul lui Poirot • Crima din Orient Express • Crimă în Mesopotamia • Crimă la vicariat • Crimă pe terenul de golf • Cu cărțile pe masă • Cum bate valul • Doamna McGinty a murit • După înmormântare • Elefanții nu uită • Hotel Bertram • Întâlnire cu moartea • Jocuri de oglinzi • Mâna ascunsă • Martorul mut • Misterioasa afacere de la Styles • Misterul crimei fără cadavru • Misterul din Caraibe • Misterul Trenului Albastru • Moarte în nori • Moarte pe Nil • Muncile lui Hercule • Nemesis • O crimă anunțată • O supradoză de moarte • Oglinda spartă • Pericol la End House • Petrecerea de Halloween • Pisica printre porumbei • Poirot investighează • Poirot: Primele cazuri • Răul sub soare • Tragedie în trei acte • Trenul de Paddington • Ucigașul abc • Ultimele cazuri ale lui Miss Marple • Vânătoarea de crime*
	TOP 10: 13 Probleme • Casa strâmbă • Către zero • Noapte nesfârșită • Vinovat fără vină • Zece negri mititei
Tom Clancy	*Cardinalul de la Kremlin • Centrul de comandă V – Echilibru de forțe • Dezbină și cucerește • Linia de demarcație • Misiune de onoare • Rainbow six (2 vol.) • Stare de asediu • Vânătoarea lui Octombrie Roșu*
Stephen Clarke	*În ce* merde *te bagă dragostea • În viață ai parte și de* merde
Piero Colaprico	*Soția campionului*
Martina Cole	*Afacerea*
Didier Convard	*Cei cinci templieri ai lui Iisus • Triunghiul secret*
Robin Cook	*Criza • Marker • Răpirea • Risc asumat*
Michael Cordy	*Lucifer • Codul lui Isus*
Bernard Cornwell	*Eretic • Harlequin • Vagabond*
Clive Cussler	*Aurul incașilor • Vântul negru • Comoara Marelui Han*
Antoine B. Daniel	*Seria Inca – Aurul din Cuzco • Machu Picchu, Cetatea Secretă • Dansul zeilor • Lanțurile de aur*
Misha Defonseca	*Printre lupi*
Jeffery Deaver	*A douăsprezecea carte • Dansând cu moartea • Grădina fiarelor • Fereastra spartă • Maimuța de piatră • Scaunul gol • Moartea vine on-line • Camera ucigașă*
Tessa DeLoo	*Gemenele*
Nelson DeMille	*Căderea nopții • Fabrica de spioni • Fiica generalului • Odiseea lui Talbot • Plum Island • Spencerville • Focul sălbatic*
William Diehl	*Domnie în iad • Eureka*
Markus C. Schulte von Drach	*Furor*
Richard Doetsch	*Hoții paradisului • Dincolo de credință*
Micheel Dobbs	*Culisele puterii*
Jessica Duchen	*Violonista*
Robert Dugoni	*Stăpânul juriului • Victimele puterii*
Marc Dugain	*Blestemul lui Edgar • O execuție obișnuită*
Susanne Dunlap	*Sărutul lui Liszt*
Dominick Dunne	*Un anotimp în purgatoriu*
Joe Dunthore	*Submarin*
David Anthony Durham	*Mândria Cartaginei*
Daniel Easterman	*Ziua mâniei*
Andreas Eschbach	*Premiul Nobel • Filmul Isus • Un bilion de dolari • Ultimul dintre ei*
Ben Elton	*Crimă în direct • Popcorn • Prima victimă*
Paul Erdman	*Panica din '89*
Veit Etzold	*Tăietura finală*
Barbara Ewing	*Rosetta*
Giorgio Faletti	*Cu ochii altuia • Dincolo de un destin evident • Eu ucid*
Roopa Farooki	*Dulciuri amare*
Sebastian Faulks	*Jocul cu diavolul*
Joshua Max Felman	*Cartea lui Iona*

Zoe Feraris	*În căutarea lui Nouf*
Robert Ferrigno	*Rugă pentru asasin*
Ludmila Filipova	*Labirintul de pergament*
Joseph Finder	*Instinct ucigaș • Jocul puterii*
Janet Fitch	*Leandrul alb • Paint it black. Destin în negru*
Ian Fleming	*Bărbatul cu pistolul de aur • Caracatița și alte povestiri • Doar pentru ochii tăi • Operațiunea Thunderball • Spionul care m-a iubit • Trăiești numai de două ori*
Ken Follett	*Alb infinit • O avere periculoasă • O misiune riscantă • Prin urechile acului • Zbor periculos • Un loc numit libertate • Printre lei • Pe aripi de vultur • Bani de hârtie*
Colin Forbes	*Fără cruțare • Înfruntarea • Pe muchie de cuțit • Rinocerul*
Frederick Forsyth	*Afganul • Al patrulea protocol • Alternativa diavolului • Dosarul Odessa • Fantoma din Manhattan • Ziua șacalului*
Tana French	*Liniștea umbrelor*
Katia Fox	*Semnul de aramă*
Laurence Gardner	*Stirpea Sfântului Graal*
Tom Gabbay	*Conspirația Berlin*
Max Gallo	*Seria Romanii – Spartacus – revolta sclavilor • Nero – domnia antihristului • Titus Seria Crucea Occidentului – Întru acest semn vei învinge • Parisul în rugăciune*
Ignacio Garcia – Valino	*Cele două morți ale lui Socrate*
Kathleen O'Neal Gear & W. Michael Gear	*Trădarea. Viața pierdută a lui Isus*
Tess Gerritsen	*Ucenicul*
Randa Ghazy	*Poate astăzi nu omor pe nimeni*
David Gibbins	*Atlantida*
William Gibson	*Chrome • Contele Zero*
Thomas Gifford	*Asasinii • Puterea destinului*
Mark Gimenez	*Culoarea legii*
William C. Gordon	*Vasele chinezești*
Sue Grafton	*A de la alibi • B de la bandit • C de la cadavru • D de la dator nic*
James Grady	*Câini turbați*
John Grisham	*... Și vreme e ca să ucizi • Apelul • Camera morții • Campionul din Arkansas • Cazul pelican • Clientul • Firma • Fotbal și pizza • Frăția • Juriul • Litigiul • Nevinovatul • Omul care aduce ploaia • Partenerul • Avocatul străzii • Testamentul • Ultimul jurat • Un altfel de Crăciun • Șantajul • Șirul de platani*
Claudia Gross	*Maestra runelor*
Luigi Guarnieri	*Mireasa evreică*
J.M. Guelbenzu	*Moartea vine de departe*
Francisco Munoz Guerrero	*Colinele Edenului*
Kevin Guilfoile	*Joc de umbre*
Diana Haeger	*Curtezana*
Thomas Harris	*Dragonul roșu • Hannibal*
Colin Harrison	*Recuperatorul*
Mo Hayder	*Omul-Pasăre • Tokyo • Tratamentul • Insula porcilor*
Terry Hayes	*Călătorul*
David Hewson	*Constelația câinelui • David Hewson*
Luis de la Higuera	*Autopsia Satanei*
Matt Hilton	*Pulbere de oase*
Chuck Hogan	*Încercuirea*
Wolfgang Hohlbein	*Anubis*
Anthony Horowitz	*Un banc criminal*
Travis Holland	*Povestea arhivarului*
Mike Horn	*Luptând cu imposibilul*
Gregg Hurwitz	*Nu te încrede în nimeni*
Conn Iggulden	*Seria Împăratul – La porțile Romei • Moartea regilor*
Steve Jackson	*Mentorul*
Christian Jacq	*Seria Piatra luminii – Nefer cel Tăcut • Femeia înțeleaptă • Pianeb cel Zelos • Locașul adevărului • Seria Misterele lui Osiris – Arborele vieții • Uneltirile răului • Calea de foc • Marele secret • Afacerea Tutankhamon • Ce dulce e viața la umbra palmierilor! • Din dragoste pentru Philae • Seria Mozart*

	– Marele magician • Fiul Luminii
P.D. James	*Farul • Fiul omului • Gustul morții • Moartea unui expert • Moarte în Sfântul Ordin • O meserie nepotrivită pentru o femeie • Păcat originar • Sala crimelor*
Robert Jordan	*Seria Roata Timpului – Ochiul lumii • În căutarea Cornului • Dragonul renăscut • Umbra se întinde • Focurile cerului • Seniorul haosului*
Joseph Kanon	*Misterele Berlinului*
John Katzenbach	*Analistul • Omul din umbră • Omul nepotrivit • Povestea unui nebun • Războiul lui Hart • Ziua răfuielii*
Matthew Kneale	*Pe când eram la Roma*
Sue Monk Kidd	*Jiltul sirenei • Viața secretă a albinelor*
Natsuo Kirino	*Afară • Grotesc*
Bernard Knight	*Cadavrul meșterului făurar • Căutările coronerului John • Dincolo de liman • Înfricoșătoarea taină • Potirul otrăvit*
Tom Knox	*Secretul genezei*
Dean Koontz	*Unicul supraviețuitor • Soțul • Speranță de viață Seria Frankenstein – Fiul rătăcitor – cartea întâi • Orașul nopții – cartea a doua*
William Kotzwinkle	*E.T. Extraterestrul*
Chris Kuzneski	*Semnul crucii*
Jack Lance	*Pirofobia*
Tim LaHaye & Jerry B. Jenkins	*Seria Supraviețuitorii – Supraviețuitorii • Armata pătimirilor • Nicolae • Pecetluirea sfinților • Apollyon • Cavalerii Apocalipsei • Posedatul • Semnul*
Martin Langfield	*Cutia răului*
Michael Lawson	*Cercul interior*
Frederic Lenoir, Violette Cabesos	*Promisiunea îngerului*
Fredeic Lenoir	*Oracolul Lunei*
John Lescroart	*Al treisprezecelea jurat • Jurământul • Audierea • Justiție exemplară • Vinovăția*
Paul Levine	*Să-i omorâm pe toți avocații • Solomon vs. Lord • Un alibi în larg*
Franco Limardi	*Doar o lacrimă*
David Lindsey	*Chipul asasinului • Legile tăcerii*
Robert Lohr	*Automatul de șah*
Brian Lowry	*Nu vă încredeți*
Charles Maclean	*Chipul întunericului*
Emily St. John Mandel	*Simfonia itinerantă*
Esteban Martin	*Pictorul umbrelor*
Richard Matheson	*Sunt o legendă*
Daphne du Maurier	*Verișoara mea Rachel • Hanul Jamaica*
Peter Mayle	*Hoțul de vinuri • Din nou în Marsilia • Din nou în Provence • Un an în Provence • Provence pentru totdeauna • Un an mai bun • Viață de câine • Provence de la A la Z • Lecții de franceză*
Colum McCann	*Zoli • Dansatorul*
Andy McNab & Robert Rigby	*Îngerii morții*
Andy McNab	*Misiune specială*
Gerhard Meier	*Țărmul vânturilor*
Biba Merlo	*12 luni*
Walter M. Miller jr	*Cantica pentru Leibowitz*
Jorge Molist	*Întoarcerea catarilor • Regina ascunsă*
Christian Mork	*Dragul de Jim*
Marcia Muller	*Trofee și lucruri moarte*
Guillaume Musso	*Și după...*
David Morrell	*Cobra*
Katherine Neville	*Opt • Focul*
Bill Napier	*Tripticul*
John O'Farrell	*Perfect bărbătesc • Avertisment: poate să conțină urme de alune*
Serdar Ozkan	*Trandafirul dispărut*
George Pelecanos	*Grădinarul nopții*
Tony Parsons	*Copil și bărbat • Lecții de viață • Soția mea favorită • Spiritul familiei*
Stel Pavlon	*Codul Atlantidei*
Elizabeth Peters	*Mormântul păsării de aur*

James Patterson	*Primul pe lista morții • A 2-a șansă • Al 3-lea caz • 4 iulie • Al 5-lea călăreț • Invizibil • Casa de pe plajă • De-a v-ați ascunselea • Detectivul Alex Cross*
James Patterson & Maxine Paetro	*A 6-a țintă • Al 7-lea cer • A 8-a mărturisire • A 9-a judecată • Bikini*
James Patterson & Andrew Gross	*Salvamarul*
James Patterson & Howard Roughan	*Croaziera*
Marie Phillips	*Zeii puși pe rele*
Ralph Peters	*Flăcări din cer*
Michael Pitre	*5-uri și 25-uri*
Terry Pratchett	*Seria Lumea disc – Straniі surate • Piramide • Gărzi, gărzi • Eric • Imagini mișcătoare • Domnul cu coasa • Prin cele străinătăți • Zeii mărunți • Magie de ambe sexe • Lumina fantastică • Seniori și doamne • Bărbați sub arme*
Douglas Preston	*Codicele • Camionul Tiranozaurului*
Douglas Preston & Mario Spezi	*Monstrul din Florența*
Douglas Preston & Lincoln Child	*Focul alb*
Barbara Quick	*Fecioarele lui Vivaldi*
Christoph Ransmayr	*Ultima lume*
Kathy Reichs	*Oase încrucișate • Oase frânte*
Matthew Reilly	*Ptanul Majestic 12 • Templul • Zona 7*
Anne Rice	*Plecarea din Egipt • Seria Cronicile vampirilor – Interviu cu un vampir • Regina damnaților • Povestea hoțului de trupuri • Vampirul Armand • Seria Cronicile vrăjitoarelor – Ora vrăjitoarelor • Lasher • Taltos • Vampirul Vittorio • Mumia*
Nerea Riesco	*Ars Magica*
Gianni Riotta	*Alborada • Prințul norilor*
Michael Robotham	*Suspectul*
Belinda Rodik	*Benvenuto Cellini*
James Rollins	*Furtuna de nisip • Harta oaselor • Ordinul negru • Virusul lui Iuda*
Philip Le Roy	*Ultima armă*
Emili Rosales	*Orașul invizibil*
Robert Rosenberg	*Camera de montaj*
Jack Ross	*Recviem*
Pino Roveredo	*Să-mi dai de știre • Copil drag*
Craig Russel	*Roșu pentru totdeauna*
Michael Sammaritano	*Conspirația Siciliană*
John Saul	*Creatura • Întuneric • Mâna dreaptă a diavolului • Prezența • Somnambulii*
Manda Scott	*Boudica (Visul vulturului) • Craniul de cristal*
Karin Slaughter	*Obsesia • Post mortem*
Scott Smith	*Ruinele • Un plan simplu*
Wilbur Smith	*Magul • Ultimul papirus • Căutarea • Festinul leilor • Sunetul tunetului • Sanctuarul • Puterea sabiei • Furia • Vulpea aurie • Războinicii Nilului • Vremea morții • Zeul deșertului • Păsări de pradă*
Teresa Solana	*O crimă imperfectă • Scurtătură înspre Paradis*
Rowan Somerville	*Sfârșitul somnului*
Nicholas Sparks	*Accidentul • Miracolul • Mesaj de departe • Nopți în Rodanthe • Nunta • Refugiul • Talismanul norocos • Ultimul cântec • Dragă John • Cel mai de preț cadou • Cel mai lung drum*
Peter Spiegelman	*Pisica roșie*
Ben Stephenson	*O posibilă problemă de viață și de moarte*
Patricio Sturlese	*Taina închizătorului*
Tess Stimson	*Clubul infidelilor*
Paul Sussman	*Armata lui Cambyses • Oaza ascunsă • Labirintul lui Osiris*
Valerie Tasso	*Insațiabilă*
Andrew Taylor	*Trilogia Roth: Jocul de-a destinul • Judecata străinilor*
Michael Teitelbaum	*Aventurile Omului-Păianjen • Bărbații în negru II*
Jeet Thayil	*Narcopolis*
Brad Thor	*Act de război*
Michael Tolkin	*Printre morți*
J.R.R. Tolkien	*Povești neterminate*
P.J. Tracy	*Operațiunea Monkeewrench • Momeala vie*

Scott Turow	*Eroi obișnuiți • Erori judiciare • Nevinovat • Prejudicii morale*
John Twelve Hawks	*Râul întunecat*
James Twining	*Soarele negru*
John Trenhaile	*Legile sângelui • Unealta răului*
Barbara Victor	*Coriander*
Philipp Vandenberg	*Pergamentul uitat • Dosarul Golgota • Făuritorul de oglinzi*
A.E. Van Vogt	*Cartea lui Van Vogt*
Mara Volkers	*Mireasa magului*
Ernest Volkman	*Spionaj*
A.J. Zerries	*Taina lui Van Gogh*
Wolfram zu Mondfeld & Barbara zu Wertheim	*Școala gladiatorilor*
Louise Welsh	*Tamerlan trebuie să moară*
Cameron West	*Pumnalul Medici*
Michael White	*Inelul familiei Borgia • Arta crimei*
Andrew Wilson	*Minciuna*

ISTORIE, SOCIOLOGIE, FILOZOFIE, POLITICĂ, RELIGIE

Vartan Arachelian	*Toamna pătimirii noastre*
Carlos Castaneda	*Al doilea cerc de putere • Cealaltă realitate • Darul vulturului • Focul lăuntric • Învățăturile lui Don Juan • Pase magice • Povestiri despre putere*
DeVrye Catherine	*Ceai fierbinte cu miere și lămâie*
Guy Debord	*Comentarii asupra Societății spectacolului • Societatea spectacolului*
Jose Freches	*Eu, Buddha*
Enrique de Vicente	*Puterile oculte ale minții*
Marie-France Etchegoin &Frederic Lenoir	*Ancheta asupra Codului lui da Vinci*
J.F. Fogel, B. Rosenthal	*Sfârșit de secol la Havana*
Roland Jacquard	*În numele lui Usama bin Laden*
Lynn Picknet, Clive Prince	*Conspirația Stargate*
Alan Butler & Stephen Dafoe	*Seria Cavalerii Templieri – Misterul dezvăluit*
Maurizio Ferraris	*Alo? Unde ești?*
Fernando Savater	*Cele șapte păcate capitale • Cele zece porunci ale secolului al XXI-lea*

TOP SECRET

Thom Burnett	*Cine conduce, de fapt, lumea? • Cine a câștigat, de fapt, cursa spațială?*
Noam Friedlander	*Ce este Opus Dei?*
John Gibb	*Cine te urmărește?*
Lindsay Porter	*Cine sunt Illuminați?*
Andy Stern	*Cine a câștigat războiul petrolului?*

MEMORII, JURNALE, BIOGRAFII

Madeleine Albright	*Doamna secretar de stat*
Bill Clinton	*Viața mea*
Hillary Rodham Clinton	*Istorie trăită*
Zlata Filipovic	*Jurnalul Zlatei*
Chris Kyle	*Lunetistul american*
Regina Noor	*Regina Noor – Calea spre credință*
Ilie Nastase	*Mr. Năstase*
Marianne Pearl	*O inimă neînfricată*
Aung San Suu Kyi	*Vocea speranței*

www.raobooks.com • www.facebook.com/rao.editura
office@rao.ro • libraria.rao@rao.ro

Ianuarie 1958: cea mai mare speranță a Americii în cursa spațială – satelitul Explorer I – se află pe rampa de lansare de la Cape Canaveral. Iar în dimineața următoare un bărbat se trezește și descoperă uimit că memoria i-a fost ștearsă și că viața îi este în pericol. Singura cale prin care-și poate redobândi identitatea – și să afle cine i-a făcut asta – e de a-și aminti teribilul secret prin care cei vinovați de inducerea amneziei l-au forțat să uite tot. Un secret care ar putea distruge Explorer I și chiar viitorul Americii.

„FOLLETT ESTE UN ARTIST CU UN TALENT IREZISTIBIL."

Publishers Weekly

ISBN 978-606-776-190-0

9 786067 761900

www.raobooks.com

editura rao